

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

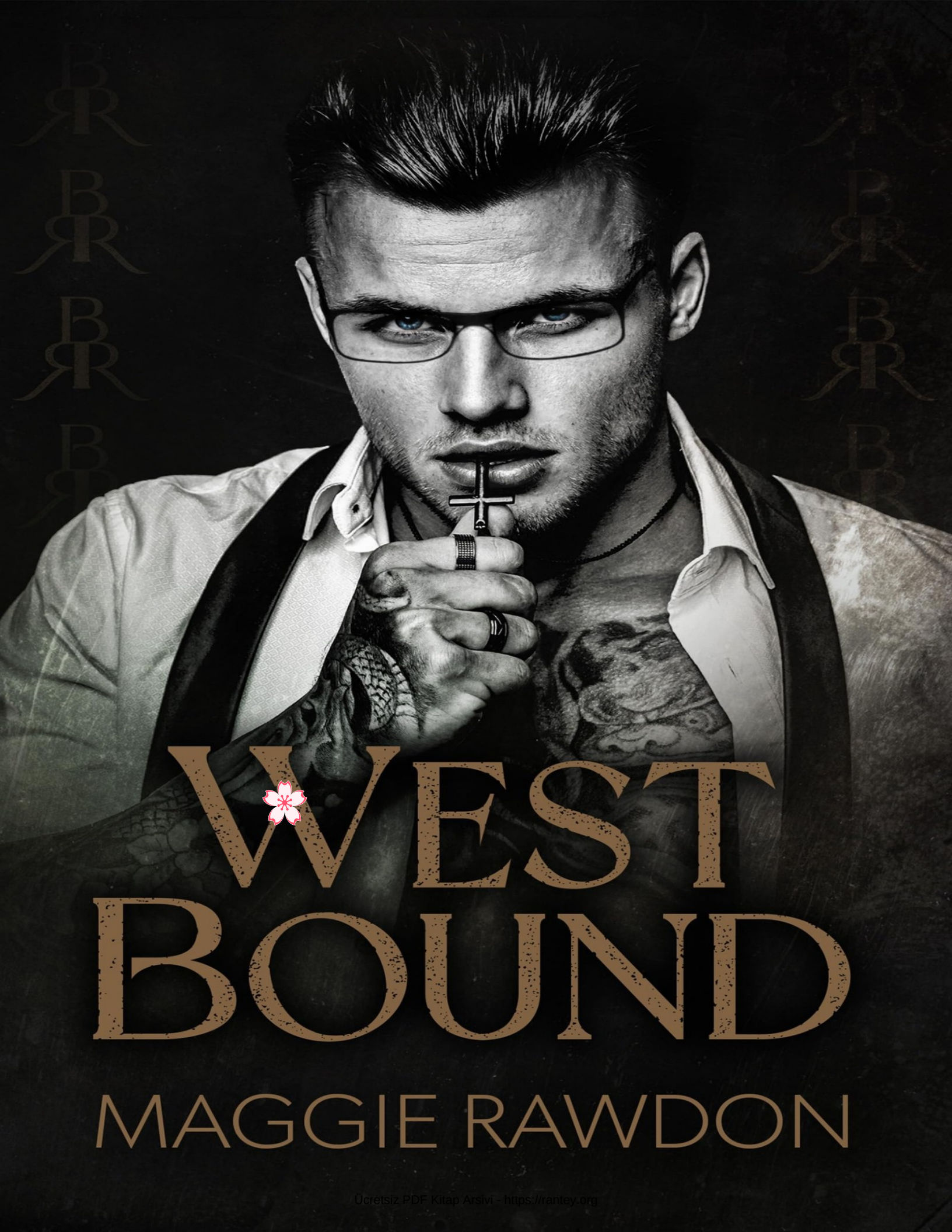
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WEST BOUND

MAGGIE RAWDON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BATIYA DOĞRU

MAGGIE RAWDON

Telif hakkı © 2025 Maggie Rawdon Tüm

hakları saklıdır.

Düzenleme: Kat Wyeth – Editör (Kat's Literary Services)

Düzeltilme: Vanessa Esquibel – Düzeltilmen (Kat's Literary Services) Fotoğraf – Michelle

Lancaster www.michellelancaster.com

Kapak Tasarımı – Maggie Rawdon

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin veya görüntü üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar tüm haklarını saklı tutar.

Bu eser kurgusal bir eserdir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler ve olaylar tamamen kurgusal olup

hayal gücü. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, gerçek olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

İçerik Notu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Bölüm 32	
Bölüm 33	
Bölüm 34	
Bölüm 35	
Bölüm 36	
Bölüm 37	
Bölüm 38	
Bölüm 39	
Bölüm 40	
Bölüm 41	
Bölüm 42	
Bölüm 43	
Bölüm 44	
Bölüm 45	
Bölüm 46	
Bölüm 47	
Bölüm 48	
Bölüm 49	
Bölüm 50	
Bölüm 51	
Bölüm 52	
Bölüm 53	
Bölüm 54	
Bölüm 55	
Bölüm 56 Epilog	
Sonraki Okuma	
Önerileri Sözlük	
Teşekkürler	

Yazar Hakkında

İÇİNDEKİLER

Okumadan önce isteyebileceğiniz içerik bilgilerinin listesi
maggierawdon.com/content-information adresinde bulunabilir.

ÖNSÖZ

ALTı YIL ÖNCE...

Levi

"BIRAK ONU!"

Silahın namlusu şakağıma bastırıyor, gözlüğümü yana kaydırıyor, ben de elimdeki çantayı sıkıca kavriyorum. Gözlerimi kapatıp sadece nefes almaya odaklanıyorum. Ciğerlerimi dolduran ve tekrar geceye karışan havanın sesi.

Nefes al. Nefes ver. Nefes al. Nefes ver.

En azından şimdilik, ciğerlerim olması gerektiğı gibi çalışıyor. Her zaman olduğu gibi. Uzun bir süre daha böyle olmasını umuyorum.

Silahla beni soyan maskeli adamın bağırarak verdiği emirler, kulakları tırmalayan bir uğultuya dönüşüyor. Tüm odayı çınlatan sağır edici alarm sesi, uzak bir vızıltıya dönüşüyor. Kalbimin atışı daha öngörülebilir bir ritme yavaşlıyor.

"Çantayı ver ona." Kardeşimin sesi duyuluyor. Gözlerimi açıp ona yan gözle bakıyorum. O da benim gibi donmuş durumda, yumruklarını sıkmış ve çenesini sıkmış.

Bu işi babamın yerine biz aldık. Kendisi yapmayı planlamıştı, bu alternatif hakkında bizimle tartışmıştı, ama son zamanlarda kalbi normalden daha zayıftı. Böyle bir olay onu öldürebilirdi ve tüm kusurlarına rağmen babam iyi bir adamdır. Annem onsuz bir dünyaya dayanamazdı. Ve ailem benim her şeyimdir.

Bu yüzden ağabeyim bana bir emir verdiğinde tartışmıyorum. Bunu daha sonra kapalı kapılar ardında konuşabiliriz.

Şimdi, tereddüt etmiyorum. Hırsızın istediği gibi, çaldığım eşyaları onun ayaklarının dibine bırakıyorum.

Ayaklarımızın altındaki Carrara mermerine çarpan kırılğan eserlerin sesi, steril salonda yankılanır. Soyguncunun gözleri kısılr ve namluyu cildime bastırır, başımı bir açıyla eğmeye zorlar. Alnımdan yanağıma doğru akan terim, etrafında Kızıldeniz gibi bir yol açar.

"Seni orospu çocuğu!" diye bağırır adam. Sanki sadece havlıyor ama ısırıyor gibi. Eğer sadece biz olsaydık, teorimi test ederdim. Ama merakımı gidermek için kardeşimin hayatını tehlikeye atmayacağım.

"İstediyini aldın. Şimdi bizi rahat bırak." Kardeşim sesindeki öfkeyi saklamaya çalışmıyor. Onların hayatlarına son verme konusunda benzer fanteziler kurduğunu tahmin ediyorum.

"Sen ne halt..." Polis sirenlerinin sesi köşeyi döndüğünde, gereksiz bir tartışma daha yaşamaktan kurtulduk.

"Gidelim!" diye bağırır soyguncunun suç ortağı ve çıkışa doğru koşar.

Beni öldürmek isteyen adam, hayal kırıklığıyla içini çekerek bir nefes verir. Tahminimce, benim ölümümü göremeyeceği için hayal kırıklığına uğramıştır. Silahı kafamdan çeker, yerden çantayı alır ve arkadaşının peşinden koridora doğru koşar. Polis sirenleri rahatsız edici derecede yaklaşımadan önce, yarım saniye boyunca kardeşimin yavaşça nefes verişinde rahatlamış olduğunu hissediyorum.

"Merdivenlerden aşağı in. Arka kapıdan çık. Merdivenlerin altına sakladım. Kırmızı tabelalı siyah kapıdan çık. Soldaki çitin üzerinden, sokağın karşısına geç, sağa dön, ikinci çitin boşluğundan geç ve caddeden aşağı doğru git." Onunla birlikte kaçamayacak olursam diye kaçış arabamıza nasıl ulaşacağımızı tekrar söylüyorum.

Merdiven boşluğuna doğru yola çıkarken, hayranlık dolu bir ses tonuyla "Akıllıca" diyor. Bizi buraya getiren kutsal emaneti saklamayı önerdiğimde, Grant, gelecekteki soruşturmayı zorlaştırabilecek başka fırsatçı buluntularla çantalarımızı doldurmadan önce, bunun ekstra zaman alacağı için sinirlenmişti. Şimdi ise bu, bizi kurtaracak. Tabii, polisler bizi bulmadan önce çıkmayı başarabilirsek.

Sirenler artık çok yakın. Binadan çıkıp merdivenlerden üçer üçer aşağı inerken. Merdivenlerin altına eğilip

içinde kutsal emanetlerin bulunduğu siyah çantayı kapıyorum, sonra siyah kapıdan içeri dalıyoruz.

Yağmur yüzüme vuruyor ve çitlere doğru koşarken başımı eğmeme neden oluyor. Polis binanın etrafına gelmeden önce çitlere tırmanabilirsek, bir şansımız olabilir. Grant'in ayağını basamağa koyar koymaz botunun kayıp düştüğünü görünce, bu büyük bir "eğer" oluyor. Arkama bakıp, yolun hala açık olup olmadığını kontrol ediyorum.

Onu yukarı iterek onu desteklemek için duruyorum. O güçlü, ama ben daha güçlüyüm. İkimiz de spor salonunda daha fazla zaman geçirmeli ve barda viski içerek daha az zaman geçirmeliyiz. Bu gelecekte değişecek. Daha nazik davranacak zamanım olmadan çantayı çitin üzerinden atıyorum ve o onu yakalıyor.

"Git!" diye bağıriyorum. Şu anda kahramanlık yapmaya vaktimiz yok. İkimiz de öleceğiz. Ama burada söz konusu olan kardeşim. O da vurulacak olsa bile beni terk etmeyecek.

Onunla aynı sorunu yaşamadığım için şanslıyım. Çitin üstünden kendimi çekip, koşmaya başlamadan önce bir gürültüyle sokağa atıyorum. Sağa döndüğümüzde geriye bakma sırası onda.

"Şimdiye kadar her şey yolunda," diye mırıldanıyor, biz çitin aralığından sıyrılırken.

Uzakta arabayı görebiliyorum. Neredeyse vardık. Çok yakın ama yine de çok uzak. Bu mesafeyi hızlıca yürümeliyiz. Yağmur yağdığı için hafif bir koşu bile gerekebilir. Ama sanki bir şey çalmış gibi koşamayız.

Bu tür işler bizim uzmanlık alanımız değil. Normalde yaptığımız işler değil. Tam tersine. Sessiz Süvariler pek çok şey olabilir, ama hırsızlık yapmazlar. En azından bugüne kadar yapmıyorlardı. Neden bunu yaptığımızı veya kimin için yaptığımızı bile bilmiyorum. Babam bugüne kadar koleksiyon parçaları veya kutsal emanetlerle hiç ilgilenmemişti.

Babamız ayrıntılar konusunda ketum davranıyor ve bu anlaşma hakkında konuşurkenki tedirginliği, baskı altında olduğunu düşündürüyor. Belki de bizi korumak için. Kimden veya neyden, bunu çok merak ediyorum. Bir değil, iki oğlunu da

Risk mi? Şu anda kan bağı olmayan kimseye güvenmediğini mi? Uzun uzun düşünürsem tüylerim ürperiyor.

Grant arabanın kapılarını açmış, biz de içeri giriyoruz. Bagajı arkaya atarken ve yağmur damlalarını silmek için gözlüklerimi çıkarırken, camların renkli olmasına minnettarım. Grant, Shelby'nin motorunu çalıştırıyor ve suda kaymadan olabildiğince hızlı bir şekilde park yerinden çıkıyor.

Binanın güvenlik sisteminin bağlantısını kontrol ediyorum. Döngüsel görüntüler izlerimizi örtüyor. Güvenli evimize vardığımızda bunu iki kez, hayır, üç kez kontrol edeceğim. Ama şimdilik her şey yolunda. Tıpkı onun dediği gibi.

İkimiz de konuşmaya cesaret edemeden birkaç kilometre yol aldık. Ön cam silecekleri, hızlanan kalp atışlarımızın yanı sıra duyduğumuz tek ses.

"Bugün o gün olduğunu sanmıştım," diyor Grant. Ben de onaylayarak homurdanıyorum.

"Umarım bu ne içinse, lanet olsun, buna değsin," diye mırıldanıyorum, buğulanmış gözlüklerimi tekrar silerken.

BİR

Levi

"Peder, günah işlediğim için beni affedin." Sesi, günah çıkarma odasının bölmesinden yumuşak ve tatlı bir şekilde geliyor. Aylarca telefonundan her hareketini takip edip haftalarca manastırın bahçesinde onu gözlemledikten sonra, geri çektiğimde parmaklıkların arasından bakır rengi saçları görünmese bile, bu sesi her yerde tanıyabilirdim. "Son günah çıkarmamdan bu yana bir ay geçti."

Beyaz yakamın altına iki parmağımı sokarak nefes alabileceğim bir alan yaratmaya çalışıyorum. Ama hareket etmiyor. Ağır nişastalı kumaş bir mengene gibi, bu ortaçağdan kalma sırlarla dolu kafese girmeden önce kutsal ayin hakkında aceleyle karaladığım notları karıştırırken cildimi çiziyor. Umuyorum ki, bu işi halletmek için yeterli bir taslak hazırlamışım. Cehennem varsa, kesinlikle bunun peşine düşeceğim.

Alp gölünün ortasındaki bu uzak adaya, hacı bir rahip gibi davranarak uzun süreli erişim izni alabildim. Manastır, dini bir tarikatın evinden çok bir kaleye benzeyen yüksek taş duvarların arkasında bulunan sayısız kutsal emanet ve tapınaklarıyla ünlüdür. Oraya vardığımda, sabbatical izninde olduğumu ve azizlerin hayatları hakkında yazdığım kitap için araştırma yaparken meditasyon yaptığımı söyledim. Manastırın bir kanadındaki devasa arşiv, onun hakkında şu ana kadar öğrendiğim her şeyi anlamaya çalışırken mükemmel bir mazeret oldu.

Planın tek sorunu, bugün gibi günlerde, genellikle İngilizce konuşanların günah çıkarmasını dinleyen rahip hasta olduğu için

kibarca bu görevi üstlenmem isteniyor ve reddetmek için geçerli bir nedenim yok. Şimdi ise, günahkarların kişisel yaşamlarının tüm müstehcen detayları ve iç işleyişiyle birlikte burada sıkışıp kaldım. Günah çıkarmalar çok çeşitli. Kötü bir günde fazladan tatlı yemek. İyi uyuyamadıkları için dua okumakta tembellik etmek. Bu ay dördüncü kez tuvalet temizlemek zorunda kalmaya kızmak. İnsanlık durumunun bir özeti gibi görünen, sözde günahların uzun bir listesi var. Onun da tövbe edenlerden biri olacağı şimdiye kadar aklıma gelmemiştir. Gülümsememi saklamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım.

Diz çökme yerinden kalkar, birleştirilmiş ellerini açar, parmaklarını birbirine geçirir ve tekrar konuşmadan önce boğazını temizler.

"Ve son olarak, birisi hakkında saf olmayan düşüncelerim var. Olmaması gereken biri." İtirafını bitirmeden önce bir nefes alarak duraksıyor. "Bir rahip."

"Bir rahip mi?" Sonunda konuşuyorum, onu doğru duyduğumdan emin olmak istiyorum. Neyse ki, sesim istediğimden daha gergin çıkıyor ve gerçek sesimin tonunu maskeliyor.

"Evet, Peder. Nasıl geldiğini biliyorum. *Biliyorum*," diye hayıflanıyor. "Bu beni çok zorluyor. Dua ediyorum. Ama hayallerim var." Sesi telaşlı geliyor ve yanaklarında kızarıklığın yayıldığını hayal edebiliyorum. Arşivlerde onu hazırlıksız yakaladığımda bunu birden fazla kez gördüm. Şu anda renk değişiminin izleyememek için gizlilik ekranını yeterince iyi görememekten pişmanım.

"Rüyalar bizim kontrolümüz dışında. Rüyalarında günah işleyemezsin. Onları gerçekleştirdin mi?" Daha önce kullandığım değişmiş ses tonunu taklit etmek için elimden geleni yapıyorum.

Uzun bir sessizlik olur. Bu sessizlik, sanki yeminini bozduğu günahını itiraf etmek üzere olduğunu hissettiriyor. Ama ben onunla hiçbir şey yapmadım. Henüz yapmadım. Eğer ben değilsem, hangi rahip? Benim bilmediğim başka biri mi var? Onu bu kadar etkileyebilecek kişinin kim olabileceğini düşünürken, zihnimin derinliklerinde panik hissi uyanıyor. O kişinin ben olmam gerekiyor. *Sadece ben.*

"Onunla değil."

Onunla değil mi? Kaşlarım çatılır ve yıpranmış minder üzerinde yer değiştiririm, anlamaya çalışırken.

"Onsuz mu?" diye soruyorum, normal sesimle konuştuğumu fark edince dişlerimi sıkıyorum.

"Yalnız," diye cevaplar, sesi o kadar yumuşaktır ki zar zor duyabiliyorum. "Geceleri." Oh.

Oh, lanet olsun.

Boğazımı temizlerim ve gözlerimi kapatırım. Zaten küçük odasındaki yatakhane tarzı yatağının çarşaflarının altında ellerinin hareket ettiğini hayal ediyorum. Kimsenin dinlemediğini sandığında çıkardığı o küçük sesleri daha önce duymamış değilim. Ama şimdi ben de izleyebilmeyi diliyorum.

Siktir. Onu sessizliğe terk ederek onu zor durumda bırakıyorum.

Eğer gerçek bir rahip olsaydım, bu sıradan, hatta biraz fazla baharatlı bir günah çıkarma olurdu ve kesinlikle hayal etmiyor olurdum. "Başka bir şey var mı?" diye sorarak, onun günah çıkarmasının bitmesini bekliyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

"Hayır."

"O zaman kefaret olarak üç tesbih dua et." Bugün sağa sola tesbih dağıtıyorum. Annem bizi çocukken birkaç kez götürdüğü zamanlardan hatırlayabildiğim en iyi şey bu. Bütün gün verdiğim en yüksek sayı iki idi, ama onun günahlarına göre üç adil görünüyordu. "Bir gün. Rüyalar durana kadar ya da tam bir ay. Hangisi daha uzunsa," diye ekliyorum.

Duvarın arkasından onun başını salladığını, saçlarının hışırdamasını ve yumuşak bir hareket sesini duyuyorum, sonra da tövbe duasını okumaya başlıyor. Sesi çok güzel. Saatlerce onu dinleyebilirim, duaları tekrar ederken, arşivlerden bahsederken, manastır arazisindeki kutsal emanetlerin bulunduğu odaları gezdirirken... Konu çok da önemli değil. Sesi yatıştırıcı ve gülüşü neredeyse melodik. Son birkaç haftadır onu daha yakından tanıdıkça, kişisel arşivcim, rehberim ve ara sıra öğle yemeği arkadaşım olarak, ona oldukça bağlandım.

Ben akşam yemeği için malzeme toplamasına yardım etmek için gönüllü olduğumda, bahçede birkaç kez tek başımıza yürüyüşe çıktık. Bu, buralarda ona sık sık verilen bir görev gibi görünüyor.

Yemek yapmayı çok seviyor ve Amerika'daki evinde en sevdiği yemekleri yapamadığı için üzüyor. Onun gibi yemekleri özleyen başka birinin olması çok güzeldi, dedi.

Tövbe duasını bitirir bitirmez, bütün gün pratik yaptığım notlarımdan affetme sözlerini tekrarlarım, sözlerin daha derin anlamlı gelmesi için yavaşlatmaya çalışır ve sessizce düşünmek için kendime biraz daha zaman kazanırım.

Birkaç dakika sonra, haç işareti yapıyoruz ve o, günah çıkarma odasının karanlığından çıkıp kilisenin parlak ışığına geri dönüyor. Vitray camlardan süzülen güneş ışınları küçük ızgaradan içeri doluyor ve ben pencereyi kapatarak ışığı engelliyorum, kendimi tekrar karanlığa gömüyorum. Başımı arkamdaki ahşap duvara yaslıyorum. Onun itiraf ettiklerini fazla düşünemem. Aklım, bedenimin de peşinden gideceği yerlere kayar. İtiraf numarasını sürdürdüğüm sürece yapamayacağım şeyler. Onları sonraya saklayacağım.

Bunun yerine, buraya gönderildiğim göreve odaklanıyorum. Keşif. Öncelikle, babasının işinde üstlendiği rolün derinlerine inmek, ardından da burada bulunan kutsal emanetler hakkında olabildiğince fazla bilgi toplamak. İncelemem gereken arşivlerin kalan listesini gözden geçiriyorum.

Yalnız kalabildiğim her an sayfaları fotoğraflıyorum ve çeviri ve dikte için ekibimizin sanat ve arşiv uzmanı Charlotte'a gönderiyorum. O da benim ona verebildiğim parçalı bilgileri anlamlandırmak için elinden geleni yapıyor. Tamamen yalnız kaldığım nadir oluyor. Şanslıysam, az önce gördüğüm kızıl saçlı günahkar bana eşlik ediyor, şanssızsam ise odanın diğer ucundan bana ters ters bakan ve kırık dökük Bavyera lehçesiyle susmamı söyleyen yaşlı Alman rahibelerden biri var. Bunların küfür olduğundan neredeyse eminim. En azından, sert tonlamalarına bakılırsa öyle olduklarını varsaymak zorundayım. Her halükarda, şansımı denemeye niyetim yoktu. Bu, her şeyin planlanandan çok daha uzun sürdüğü ve kardeşim ile ortaklarının ilerlememden sabırsızlanmaya başladığı anlamına geliyor.

Saatimin ışığına basıp saati kontrol ediyorum. Beş dakika sonra odama dönüp kardeşim

Mesajda, cezalandırma ve affetme görevini üstlenmemin ironisini anlatacağım. Eminim bu ona çok ihtiyaç duyduğu bir kahkaha attıracaktır.

Ona kızın itirafını anlatabilirim. Anlatmalıyım. Bu, planımın işe yaradığını gösterir. Kız benim oyunuma kanıyor ve her geçen gün daha savunmasız hale geliyor. Ama onun küçük sırrını biraz daha kendime saklamak istiyorum. En azından onu arzularını gerçekleştirmeye ikna edene kadar.

Birkaç dakika sonra günah çıkarma odasından çıkıyorum, bacaklarımı uzatırken inlememeye çalışıyorum. Bu odalar benim 1,93 metrelik boyum için değil, çok daha kısa boylu erkekler için yapılmış ve ayakkabılarımın uçları kapıya sıkışmış, dizlerim garip bir açıyla bükülmüş, sırf odanın içinde kalabilmek için.

Kapının detaylı ahşap işçiliğini inceliyorum ve yüzlerce yıl önce ölen zanaatkarın eserini takdir ediyorum. Ormanda diz çökmüş, ellerini birleştirmiş ve kurtuluş için yalvaran vicdan azabı çeken bir adamın resmi var. Şu anda hepimizin buna ihtiyacı var. Mandalı çevirip sırları içerde kilitliyorum ve giriş holüne geri dönüyorum.

Birisi manastırın devasa kapılarından birini açtığında rüzgâr esip cüppemin eteğini dalgalandırıyor. Kapı bir saniye fazla açık kalıyor ve sonra gürültüyle kapanıyor. Ses kilisede yankılanıyor ve kapıda duran rahibe, hızla tükenmekte olan mumları değiştirmek için bir kucak dolusu fildişi rengi mum taşıyarak mihraba doğru ilerlemeden önce bana utanmış bir şekilde özür diler gibi bakıyor. Onun hareketlerini takip ederek koridordan ilerlerken, başka bir çift gözle karşılaşırım. Bana kilitlenmiş parlak mavi gözler. Bu gözler, daha önce Zephyrine Schaefer olarak bilinen, az önce günahlarını affettiğim tövbekar ve Colorado valisinin kızı olan Rahibe Mary Anthony'ye aittir.

Dolgun, pembe dudakları aralanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış. Odanın diğer ucundan bile, günah çıkarma odasının diğer tarafındaki sesin ben olduğumu fark edince boynuna yayılan pembe kızarıklığı görebiliyorum. Başını haçın yönüne çevirip, alnını katlanmış ellerine dayıyor. Tesbih tanelerini sıkıca kavrayınca parmak eklemleri beyazlaşıyor, dudakları ise

daha hızlı dua etmeye çalışırken dudakları ona ayak uydurmaya çalışıyor, sanki bu, kötü rüyalarının merkezindeki şeytanı ondan uzaklaştıracak bir büyüymüş gibi.

Onun için onu suçlayamam. Son birkaç haftadır benim hayallerimin merkezinde o var. Onun ailesi benim aileme çektiirdiği tüm acılar için intikam aldığım hayaller ve onun da tıpkı şu anda olduğu gibi dizlerinin üzerine çöküp, farklı bir tür affedilme için elini sıkıca tuttuğu hayaller. Ama bunlar sadece hayaller. Gerçek ise çok acımasız. Sevdiklerine ne kadar acı çektiirmeyi planladığımı bilseydi, tamamen farklı bir dua ediyor olabilirdi.

İki

Zephyrine

Kalbim henüz göğsümde yerini bulamamışken, bu adadaki en yakın arkadaşlarım olan Rahibe Ulrika ve Rahibe Teresa'nın yanına, bahçedeki bankın üzerine yığıldım. Yalnız kaldığımızda ise, onlara hala isimleriyle, Aria ve Tamara diye sesleniyorum. Benim için onlar öyle. Hepimiz bir tür çağrıdan ziyade zorunluluktan buradayız ve manastırın tüm kurallarına uymak için elimden geleni yapıyorum, ama bazen eski alışkanlıklar kolay kolay değişmiyor. İnsanların bana Rahibe Mary Anthony yerine eski adımla seslenmelerini özleyorum ve etrafta kimse yokken hala İngilizce konuşuyoruz.

Yabani otları temizlemek ve duvarla çevrili arsadan taze sebze ve meyveleri toplamak için kısa bir mola veriyorlar. Burası, manastırın mutfağı için bir tür sebze bahçesi ve hem sakinlere hem de kutsal emanetleri arayanlara hizmet ediyor. Yılın bu zamanında, her zaman çok sayıda yeni misafirimiz olur ve turistler gelip giderken masaya yemek koymak ve yataklara temiz çarşaflar sermekle ekstra meşgul oluruz.

Kutsal emanetler manastırın en büyük cazibesidir. Binlerce yıllık azizlerin kemikleri, kanları ve gözyaşları, grotesk olduğu kadar çarpıcı olan, güzel süslemeli kutsal emanet kutularında saklanmaktadır. Manastırın eski koridorlarında uzanan bir dizi küçük müze salonu ve tapınak bulunmaktadır. Kutsal emanet arayışında olanlar, azizlerin hayatları ve yaşamları boyunca gerçekleştirdikleri iddia edilen mucizeler hakkında bilgi edinirken saatlerce ziyaret edip dua ederler. Bazıları sadece manzarayı seyretmek için, gölün karşısındaki büyük saraya giderken kısa bir mola vermek için gelirken, diğerleri ise

nadir hastalıkların ve kişisel talihsizliklerin sona ermesi için umutla gelirler. Manastır, farklı bir yaşam için son bir şans arayan insanlar için bir tür son çare görevi görür. Sahip olduklarından daha iyi bir yaşam için, ve biz üçümüz de bu kuralın istisnası değiliz.

"Bir sorun mu var?" Aria güneşe gözlerini kısarak, kucağındaki taze fesleğen yaprakları sepetini yana kaydırıp beni inceliyor.

"Bugün günah çıkardı." Hayal kırıklığı ve utançla hafifçe iç çektim. Bölmenin arkasından onun sesini tanıyamadığıma inanamıyorum.

"O mu?" Tamara, kafası karışmış bir şekilde burnunu kırıstırarak ayağa kalkar ve dizlerindeki bahçe toprağını silkeler.

"Peder Levi."

"Hala günah işleme tehlikesiyle mücadele mi ediyorsun?" Aria sırtıtmamak için elinden geleni yaparken sordu.

"Keşke eve gitse. Araştırmasını bitirmek üzere olmalı, değil mi?" Peder Levi bana sahip olamadığım şeyleri çok fazla hatırlatıyor. Sonsuza kadar vazgeçmeyi kabullenmeye çabaladığım şeyleri. Eğer buraya yerleşecek olursam, burayı gerçekten evim haline getirecek olursam, bu umudu da kötü alışkanlığımla birlikte bırakmam gerekir.

"Rahip olmak için fazla yakışıklı." Tamara bu konudaki düşüncesini söylüyor. En azından bu konuda hepimiz hemfikirdik.

"Ve çok genç," diye ekliyor Aria. "Hepsi yaşlı ve buruşuk olması gerekmez miydi? Karaciğer lekeleri ve düzensiz gri saçlarla mı? Ben öyle olmasını daha çok seviyordum."

"Ve ben şahsen, rahip olsun ya da olmasın, sürekli uzun kollu giyen bir adama güvenemem. Geçen gün hava 25 dereceydi. Güneşin altında o siyah gömlekle terlemediğini söyleyemezsin." Tamara kaşlarını kaldırır.

"Oh evet. O dar siyah gömlek." Aria bana kaşlarını kaldırır ve ben gözlerimi kapatıp hayal etmemeye çalışırım. Dünyadan uzaklaşarak çok fazla zaman geçirdiğinizde böyle olur. Uzun kollu siyah gömlekler birdenbire hayal gücünüzün kaldıramayacağı kadar seksi hale gelir.

"Şimdi günah çıkarman lazım." Ben de onun kaldırdığı kaşına karşılık kaşlarımı kaldırırım.

"İtiraf etmekten bıktım." Diye iç geçirir. "Burada gerçek bir belaya bulaşabileceğimizden değil ki. Her zaman aynı üç şeyi itiraf ediyorum. Hafta sonu buradan ayrılan insanları kıskanıyorum. Abbess Frances'e, birkaç gün içinde bize hayatında hiç yapmadığı kadar çok iş yüklediği için kızgıyım. Ve pazar günleri iki kez kiliseye gitmek istemediğim için tembelliğimden dolayı." Aria biraz somurtuyor.

"Peki, gelecek hafta itiraf etmekten yorulduğunu da listeye ekleyebilirsin," diye Tamara onunla dalga geçer.

"En azından biraz çeşitlilik katar." diye homurdanır.

"Muhtemelen dünyanın en kötü acemileriyiz." Tamara, sakinliğimizin eksikliğini düşünür.

"Eminim başkaları da vardı. Kralın terk ettiği kızları. Metresleri. Devrimciler. Arşivler onlardan bahseden yazılarla dolu." Bizi savunma ihtiyacı hissediyorum. Tıpkı bizim gibi, irademiz dışında ya da daha iyi seçenekleri olmadığı için buraya gelen birçok ilginç kadın vardı.

"Onların cezaları da bahsediliyor. En azından Abbess Frances, açıkça işkence yapmaktansa mutfak görevini tercih ediyor," diye itiraf ediyor Aria.

Bir kuş konup Tamara'nın çilekler ve fesleğen arasındaki yola düşürdüğü çileklerden birini çalarken, bir an sessizliğe büründük. Bu duvarlarla çevrili bahçeden milyonlarca ezilmiş ayak geçtiğini hayal ediyorum. Bazıları burayı bir güvenlik kalesi olarak görürken, diğerleri kanatlarını kırmak için yapılmış bir kafes olarak görüyordu. Onları çok yükseğe uçuran şeylerden mahrum bırakılıp, bunun yerine iffet ve itidalin ağırlığıyla değiştiriliyorlardı.

"Peki neyi itiraf ettin?" Aria, yaprakların saplarını koparmaya devam etmeden önce bana tekrar bakıyor.

"Bu, Levi Peder ile benim aramda bir mesele." Birden fazla anlamda. Yine kızarmaya başlıyorum, onun benim günah çıkaran rahibim olduğunu öğrendiğim zamanki kadar belirgin olmasa da, arkadaşlarımdan bunun şok edici bir şey olduğunu anlayacakları kadar.

"O zaman kötü bir şey," diyor Tamara, sanki cevabı bir yerde yazılmış gibi beni incelerken.

"Mark Peder'in duymasını tercih ettiğim bir şey." Alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum. Onunla nasıl yüzleşeceğimi

ve arşivlerde geçirdiği zamanı düşünürsek, birkaç saatten fazla ondan kaçınmam mümkün olmayacak.

"O zaman müstehcen bir şey mi?" Aria'nın gözleri bu olasılıkla parlıyor.

Dudaklarımı sıkıştırıyorum ve o da derin bir nefes alıyor.

"Onunla ilgili değil mi?" diye ısrar etti, gözleri eğlenceyle parladı.

"Bir rüyaydı," diye savunmacı bir şekilde cevap veriyorum.

"Bir rüyayı itiraf mı ettin?" Tamara bana tuhaf biriymişim gibi bakar.

"Hoşuma giden bir rüyaydı." Gün ışığında itirafımı tekrarlamayacağım. Onun bilmesi yeterince kötü. Kendimi kirlenmiş hissediyorum. Ona anlatarak yeniden günah işlemişim gibi. Başrahibenin uzun nutukları beni rahatsız ediyordu.

Ama bunu içimden atmam ve bir rahibi bu şekilde düşündüğüm için bir şekilde affedilmem gerekiyordu. Kendi durumumu göz önüne alırsak, bu tür yeminler ve sorumluluklar taşımayan başka bir erkeği düşünmek bile yeterince kötü. Ama ikimiz? Birlikte? Bu imkansız. Dürüst olmak gerekirse, bu kutsal bir şeye saygısızlık olur. Onun hakkımdaki görüşünün nasıl değiştiğini ancak tahmin edebilirim. Yeni edindiğim arkadaşım artık muhtemelen garip bir kaçınma yüzünden kayboldu. En azından öyle umuyorum. Hangisini daha çok nefret edeceğimi bilmiyorum, beni görmemek için arşivlerin arasına kaçmasını mı, yoksa bir dahaki sefere yardımımı istediğinde bakışları altında yanaklarım kızardığında bilmiş bir şekilde gülümsemesini mi. Her iki durumda da işkence çekeceğim.

"Ah, anlıyorum." Aria gülümsememeye çalışıyor, ama gözleri onu ele veriyor.

O da bizim gibi kurallarla mücadele ediyor. Ziyaretçilerle bu kuralları çiğnediğinden neredeyse eminim. Bir yerlerde, bir adam arkadaşıyla bir bardak bira içip, yatakta o kadar iyi olduğunu ve bir rahibeyi yatağa attığını övünüyor.

"O bir rahip. Eminim daha kötüsünü de duymuştur." Her zamanki gibi pragmatik olan Tamara, dikkatini başka yöne çekmeye çalışır.

"O bir erkek. Eminim daha kötüsünü de *yapmıştır*," diye ekliyor Aria, kendi değerlendirmesinden keyif alarak.

Onun ne demek istediğini anlayabiliyordum. Peder Levi, en azından bir miktar günahkârlık ya da en azından günahkârlık eğilimi ile dolu bir gençlik geçirmiş olamayacak kadar yakışıklı ve zeki bir adamdı. Günah çıkarma odasının dışında gördüğüm o kötücül gülümsemesi tekrar aklıma geliyor.

Bir an için onu naif, genç bir bakire olarak hayal etmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Benim zihnimde, Peder Levi'nin bir geçmişi olduğu kesin, şu anda bir geleceği olmasa da, ve en azından bu yüzden beni tamamen yargılayamaz. İnsan olmanın ne demek olduğunu biliyor. Sonuçta, hangi emirleri alırsak alalım, hangi yeminleri tutacağımıza dair söz verirse verelim, hepimiz insanız.

"Aria," diye tıslar Tamara, sadece adını kullanarak beni azarlayarak düşüncelerimden çıkarır.

"Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Muhtemelen tüm rahipler seminerine katılmadan önce bunu sistemlerinden atıyorlar." Aria başını sallar.

"Peder Mark daha önce bir kız arkadaşı olduğunu söylemişti," diye itiraf eder Tamara. "Bunu hayal etmek zor." Her zaman İncil'in ilkelerini tartışan ve bize mutluluğu anlatan yaşlı adamı düşünüyorum.

"Ona rüyada onun olduğunu söyledin mi?" diye sorar Aria.

"Hayır. Ama Peder Mark veya Peder Peter hakkında müstehcen rüyalar gördüğümü düşündüğünü sanmıyorum."

"Ne kadar müstehcendi?" Aria, günlük işlerimizden daha ilginç bir şey olduğunda her zaman en ilginç detayları öğrenmek ister.

"Günde üç tesbih kadar müstehcen."

"Oof." Dişlerini sıkar ve bana sempatik bir bakış atar. "Ne kadar sürecektir?"

"Rüyalarım sona erece kadar ya da bir ay boyunca. Hangisi daha uzun sürerse."

Sessizliğe gömüldüler ve utanç duygusunun geri döndüğünü hissedebiliyorum.

"Başka günahlar da vardı," diye açıklamaya çalışıyorum.

"Hâlâ arşivde onunla mı çalışıyorsun?" Aria, başparmağı ve işaret parmağıyla bir fesleğen yaprağını çeviriyor, şüphesiz beni bu durumdan nasıl kurtarabileceğini planlıyor.

"Bilmiyorum. Artık benim yardımımı istemeyebilir." Yüzümü ellerimle kapattım ve inledim. "Onun olduğunu fark edemediğime inanamıyorum."

Doğru olanı yapmaya ve bu suçluluk duygusunu içimden atmaya o kadar odaklanmıştım ki, daha da büyük bir karmaşa yarattım."

"Fazla kafana takma. Belki de bunu sevimli bulmuştur ve senin gözüne girmek için arşivlerde ekstra kredi yapmana izin verecektir," diye karşılık verir Aria, Tamara ve ben de kaşlarımızı kaldırarak başımızı ona doğru çeviririz. "Vay canına. Tamam. Öyle demek istemedim, ama şimdi neden benimkinden daha kirli zihinlere sahip olduğunuzu anlıyorum."

"İmkansız." Tamara gözlerini devirir. O kesinlikle aramızdaki en iyisi. Aria'dan daha iyi bir maske takıyor olabilirim, ama Tamara gerçek düşüncelerimi bilseydi, her gün bana kutsal su dökerdi diye korkuyorum.

"Mädln!" Rahibe Maria Teresa bahçenin diğer ucundan bağıırıyor. Sanki hepimiz yirmili yaşlarda değilmişiz gibi bize kızlar diye sesleniyor. Sanırım, bu dünyada yetmiş yıl boyunca emek veren ona kıyasla, bizler hala çocuk gibi görünüyoruz. "Wir müssen Abendessen machen! Schnell!"

"Ve bir sonraki işe geçiyoruz." Aria, fesleğenleri ve bahçe eldivenlerini toplayarak sızlanıyor. Ben de biber ve domatesleri toplayarak küçük hasadı temizlemeye yardım ediyorum ve başka bir sepeti dolduruyorum, sonra da onları takip ederek içeri giriyorum.

Belki bu gece masalara servis yapmak yerine bütün gece mutfakta kalabilirim. Ocak başında terlemek hoşuma gitmiyor ama keklerin üzerine krem şanti sıkmak ve manastır restoranının meşhur şnapslı vanilya sosunu yapmak dünyanın sonu değil. Bu sayede onu birkaç saat daha gömmek için biraz zaman kazanmış olurum.

Ama yine de gecenin yarısını odamda geçirip, onu düşünmemeye çalışırken, onun yine de istemeden aklıma gelmesini engelleyemiyordum. Bazen, gözlüklerini burnuna itip bana parlak bir gülümsemeyle bakarken, kutsal emanet kayıtlarının karmaşıklığını tartıştığını hatırlıyorum. Diğer zamanlarda ise, var olmayan bir gelecek hayal ediyorum. Beni bu adadan alıp gölün karşısındaki adaya götürdüğü ve binlerce mum ışığı altında yarı bitmiş sarayın aynalı odasında bütün gece dans ettiğimiz bir gelecek. En azından kafamda, mutlu sonla biten bir dünya var ve bu, kendim için seçtiğim gerçeklik ya da kaderimin bana evimde sunduğu gerçeklik değil.

ÜÇ

Levi

"OH TANRIM!" Kardeşim Grant'e günün olaylarını anlatırken, hattın diğer ucundan viski kokulu bir kahkaha yankılanıyor.

Gölün uzak ucunda, manastırın duvarlarından oldukça uzakta, kıyı şeridi boyunca dolaşıyorum. Buradan kimse beni takip etmediğinden emin olmak için görüş açım açık. Zaten kimse takip etmez ki. Hepsi benim söylediğim kişi olduğuma ikna olmuşlar, o kadar ki, telefonla gerçekleri tekrar öğrenene kadar ben de kendimden şüphe etmeye başlıyorum.

"Lanet olsun. Komik, ama *o kadar da* komik mi bilmiyorum." Güneş batarken, gölden sekmek için bir taş alıp küfrediyorum. Evimdeki gölü özlüyorum. Havzasına akan nehre dökülen şelaleleri. Yüzümde hissettiğim Colorado güneşini ve kırmızı kayalardan ve çalılıklardan yükselen ponderosa çamları ve kavakları. Bu anı, buradaki Alp soğuğunun izleri, geniş ıhlamur ağaçları ve edelweiss çiçekleriyle tam bir tezat oluşturuyor. Onlar da kendi başlarına güzeller, ama benim evim değiller.

Güzellikten bahsetmişken, bu göl tek başına olduğunuzda nefes kesici bir güzelliğe sahip. Yelkenli tekneler ve kayıklar günün sonunda evlerine döndükten, turistler yataklarına çekildikten ve vahşi hayvanlar gece için yuvalarına çekildikten sonra, bu saatlerde burası çok daha sessiz oluyor. Bir keresinde Zephyrine ile akşam yemeğinden sonra yürüyüşe çıktım ve gözlerimi ona mı yoksa gün batımına mı dikmeliyim bilemedim. Manastırın neden buraya inşa edildiğini anlayabiliyordum. Kralın neden kıyılarına Versay'a rakip olacak bir kale tasarladığını anlayabiliyordum.

Kardeşimin yeniden başlayan kahkahası beni hayallerimden uyandırdı. "Oh. Bundan daha komik bir şey olabileceğini sanmıyorum. Sen bir rahibe rahibelerin günah çıkarmasını mı alıyor?" Yine kahkahaya boğulur ve arka planda bir kadının uzaktan gelen kahkahasını duyarım. Sanırım bu benim müstakbel baldızımdır ve bir dakika sonra o da bunu doğrular. "Dakota bile gülmekten kendini alamıyor."

"Gülün bakalım. İkiniz de. Çocukken St. Martin's'te öğrendiğimiz şeyleri hatırlamaya çalışırken küçük bir kutuda terleyen siz değilseniz, bu gerçekten çok komik."

"Özür dilerim. Ben sadece... Kimse olağanüstü aldatıcı bir şey itiraf etti mi?" diye düşünür, şüphesiz düşük bardakındaki buzları karıştırarak.

Onu şimdi görebiliyorum, sanki tam önümdeymiş gibi, Avarice'in üstündeki ofislerinde, masif meşe masasının arkasında, yıpranmış deri koltuğuna yaslanmış. Ben dünyanın öbür ucunda bu zorlu koşullarda bir din adamı rolünü oynamaya zorlanırken, o ise rahat yönetici süitinin güvenliğinden kumarhanenin katlarını yönetiyor ve bana sırtlıyor.

Rahip olarak ek iş yapmadığım zamanlarda, onunla birlikte Colorado'nun Purgatory Falls kasabasında lüks bir kumarhane resortunun ortak sahibiyim. Burası, ailemin Bull Rush Ranch'teki evimizden onlarca yıldır arka planda işlettiği küçük bir dağ kasabası. En küçük kardeşim, bir zamanlar ve gelecekteki eşi ile birlikte çiftliği ve hanı işletiyor, en büyük kardeşim ve ben ise çiftlik dışındaki en büyük aile işini devraldık. Bizim işimiz, bitmek bilmeyen şehvet ve açgözlülük sayesinde çiftliğin hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir kâr getiriyor, ama her ikisi de müthiş aile işleri.

"Bunu size söyleyemem. İtiraflar gizlidir." Bu görevde bana verilen saygıdeğer rolü oynuyorum.

"Oh, lanet olsun. Orada çok uzun süre kaldın." O inliyor ve tekrar dik otururken sandalyesinin gıcırdamasını duyuyorum.

"Sadece yeşil biber soslu, düzgün bir burrito istiyorum. Şu anda bunun için ruhumu bile verirdim. Onunla birlikte sonsuz miktarda soğuk buzlu su da. Bu insanların iyi Meksika yemeği ve gazsız suya karşı ne gibi bir sorunları var bilmiyorum," diye söyleniyorum. Buradaki yemekler iyi. Zephyrine'in yaptığı küçük kekler daha da iyi. Ama bu, sadece

tanıdık tatlar ve dağlardan akan buz gibi bir bardak su.

"En azından birayı tadını çıkarabilirsin." Grant, burada olmanın faydalarını bana hatırlatmaya çalışıyor. Benim için normalden daha fazla keyif aldığım bir avantaj var ve acaba o da bütün gün tesbihini kullanarak bu konuda kendi payına düşen günahın kefareti mi ödüyor acaba?

"Haklısın." Suyu bir taş daha atıyorum, ama üç sıradan sıçramadan sonra suya batıyor.

"Arşivlerde başka araştırma yaptın mı? Charlotte'un istediği şeyler?" Sesi daha ciddi bir tona bürünüyor ve tekrar işimize dönüyoruz.

"Bugün olmaz. Rahibe Maria Teresa beni yataktan kaldırdı ve bugün İngilizce günah çıkarma görevini üstleneceğimi kibarca söyledi. O tam bir savaşçı. Bu kadınlar her gün onunla nasıl başa çıkıyorlar bilmiyorum. Hayatları boyunca. Hayal edebiliyor musun? Çocukken babamın bize ne yapmamız gerektiğini söylemesine bile zor dayanıyordum." Alaycı bir şekilde gülüyorum.

"Bence başka seçenekleri yok. Yemin ettiklerinde kabul ettikleri şey bu değil mi? Yoksulluk, itaat falan filan?" Kardeşim telefonun diğer ucunda iç çekiyor, viski bardağını doldurduğunu, yavaşça döküldüğünü, kapağın yerine oturduğunda çıkan tıklama ve yuvarlanma sesini duyabiliyorum. Özlediğim bir şey daha. Buralarda bol miktarda iyi içki var, fazlasıyla. Ama şu anda, ne kadar mantıksız olursa olsun, evimin tadını özlüyorum.

Önceliklerime odaklanmam gerekiyor. İşimi buradan yapabilirim ve şu anda yaptığım şey, Avarice'deki ofiste yapabileceğim işin on katı değerinde. Ayrıca, beni bekleyen biri de yok. Kardeşlerim nişanlı. Grant imparatorluğumuzu yönetiyor, diğeri ise aile çiftliğini yönetmediği zamanlarda profesyonel futbol oynuyor. Kız kardeşimin evliliği sallantıda olabilir, ama arkeoloji profesörü olarak çok başarılı bir kariyeri ve çok zeki bir genç kızı var. Bir de ben varım.

Karşılaştırıldığında ben çırpınıp duruyorum. Ve otuzlu yaşlarımda, çırpınmak, hayal edebileceğim kadar çok param ve dünyevi malım olsa bile, başarısızlık gibi geliyor. Özellikle

istediğimden değil. Bu boktan şey beni daha önce yaktı ve kardeşlerimin evlilik yolunda ilerlemesini izlerken, bunun hayatında yarattığı karmaşadan uzak durmaktan çok mutluyum. Ama yine de bundan daha fazlası olabileceğini hissediyorum. Özellikle de tüm hayatlarını sadelik ve hizmete adanmış bu kadınları izlerken. En azından dıştan bakıldığında, hayatlarını bu şekilde yaşamaktan mutlu görünüyorlar. Son birkaç haftadır bunun anlamını anlamaya çalışıyorum.

"Sanırım bu doğru. Anlayamıyorum. Ama onlar için iyi," diye mırıldanıyorum, o bardağından bir yudum daha alırken düşüncelerimde kaybolduğumu fark ettiğimde.

"Peki ya o?" Kardeşim bizi telefon görüşmesinin asıl konusuna, beni bu adaya getiren kişiye geri döndürüyor.

"O iyi. Bana karşı ısınmaya başladı. Onunla ilerleme kaydediyorum." Değerlendirmemi yüzeysel tutuyorum.

O da başka bir küçük bilmece çünkü, onun hakkında yaptığım tüm gözlemlerden, onun bilgisi olsun ya da olmasın, iyi bir insan gibi görünüyor. Her yönüyle mükemmel bir küçük rahibe gibi görünüyor. Gece yarısı yaptığı birkaç düşüncesiz hareket hariç. Bunların hiçbirisi, aile ağacındaki bencil pisliklerin acımasız kökleriyle uyuşmuyor.

"Hala telefonla onu takip ediyor musun?" diye soruyor, neşeli kardeş ortadan kaybolmuş, acımasız aile reisi tekrar hatta. Onu ilk keşfettiğimizde, uygulamalarından birinde sıfır gün istismarı yoluyla telefonuna özel bir casus yazılım yükledim. Bu yazılım bana her şeye erişim sağladı, hatta kamerasını ve mikrofonunu etkinleştirme yeteneği bile. Bu özelliklerden bir veya iki kez faydalanmış olabilirim.

"Evet, çok ilginç veriler var." Gölün karşısındaki dağların gölgelerinin karanlık ufukta kaybolmaya başladığı yeri izliyorum. Onun dansı gözümün önüne geliyor. Melodik kahkahası, ardından tatlı gülümsemesi. Arşivlerde kitap okurken burnunu kıvrması. Gece yarısı, kendini hazırlarken aldığı nefes nefese iç çekişleri...

"Beğendin mi?" Kardeşim yine detayları öğrenmek için sözümü kesiyor.

Genelde her şeyi onunla paylaşıyorum. Böyle bir durumda da her zaman paylaşıyorum. Ben sadece onun iş ortağı değilim, aynı zamanda güvenlik ekibinin de başıyım. Şu anda, onun benimle paylaştığı şeylerden, Levi Peder ile yürüyüşlerimiz sırasında paylaştığı şeylerden, telefonuna casus yazılım yükleyen gözlemci olan benimle bilmeden paylaştığı şeylerden elde ettiğim bir sürü gizli bilgi var. Ancak onun hakkında bildiğim bazı şeylerin mahremliği beni tereddüt ettiriyor.

Paylaştığım şeyleri özenle seçtiğim için suçluyum. Yürüttüğüm soruşturmaya ilgilise — onun babası olarak adlandırdığı deli adamla veya Carolingian kalıntıları elde etmek için yaptığı çılgın arayışla ilgili her şey — ben açık bir kitabım. Bulduğum her ayrıntıyı onlara hemen veriyorum ve cevapları bulmamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey bulmak için veri setlerini taramak için uzun geceler harcıyorum. Ama eğer konu sadece o, özel bir üniversite öğrencisiyken rahibe olan kızsaa? Onun mahremiyetini bozmuyorum. En azından şimdilik.

"Bize yararı olmayan şeyler. Sadece arkadaşlarıyla dedikodular. Gölün fotoğrafları. Bahçedeki böcekleri tanımlamak için yapılan aramalar. Noel için Viyana Erkek Korosu konseri biletleri. Noel pazarları hakkında bazı notlar." Gece geç saatlerde en sevdiği çalma listeleriyle jam session'lar ve iyi gecelerde, merak ettiği yetişkin içeriklerini sabaha kadar arar, sonra paniğe kapılıp hepsini siler. Ama önce favorilerini "Tarifler" adlı gizli bir klasöre saklıyor. Bunun üzerine kendi kendime gülümserken, Grant'in telefonda adımı seslendiğini duyuyorum.

"Ne? Pardon. Gölün üzerinde bir şey dikkatimi dağıttı." Bir taş daha attım, ama bu sefer sekmedi, soğuk, dalgalı lacivert dalgaların yüzeyinin altında kayboldu, derinliklere doğru.

"Aklında bir zaman çizelgesi var mı diye sormuştum?"

"Aslında hayır. Belki birkaç hafta daha. O zamana kadar Charlotte'un kullanabileceği her şeyi bulmuş olacağım. Bu süre, onun bana karşı tavrını yumuşatmaya yetebilir, ama bir yabancıya ne kadarını itiraf edeceğini bilmiyorum. Rahip olmam bana hem yardımcı oluyor hem de zarar veriyor. O, benim çok kutsal olduğumu düşünüyor ve bana ailesinin kirli sırlarını ya da babasını ikna etmek için özellikle yararlı olabilecek bilgileri anlatmıyor." En azından ben maskenin arkasında olmadığım sürece.

İtiraf. Bunu tekrar ayarlamaya çalışmalıyım, ama bir dahaki sefere bunu ondan nasıl gizli tutacağım, emin değilim.

"O bizim için onun kolunu bükebilir. Ya da onun boynunu ne kadar kolay kırabileceğimizi bilse bile..." Kardeşim şimdi benim gibi konuşuyor. Soğuk ve hesaplı. Babası, kardeşimim müstakbel gelini de dahil olmak üzere hepimizi öldürmeye çalıştı ve bu kesinlikle kabul edilemezdi. Ama ona zarar verme fikri hoşuma gitmiyordu.

"Ondan hiç bahsetmedi. Geçerken bile." Bu doğru.

"Bu bir şey ifade ediyor mu? Onun hakkında bilmeni istemediğini sen kendin söyledin." Grant da benim kadar iyi biliyor.

"Bu mümkün. Dediğim gibi, biraz daha zaman geçerse, umarım o da açılır." Özellikle de geceleri beni hayal ettiğini öğrendiğimden beri. Bu, benim için bir fırsat.

"O kadar zamanımız olmayabilir." Kardeşim bariz olanı işaret ediyor. Valinin planını bozduğumuzda bir süreliğine rahatlamıştık. Amcamız, yani onun kurumundaki bizim köstebeğimiz aracılığıyla onu gevşek bir şekilde takip ediyorduk, ama ona pek fazla ayrıntı emanet edilmiyordu. Eğer o bizim baskımız altında pes ettiyse, valinin de aynı şeyi yapacağını varsayabilirim. Pragmatik olarak konuşursak, bizi tekrar öldürmeye çalışması gerçekten sadece an meselesi gibi görünüyor. Her şey çökmeden önce nedenini anlamak için zamanımız olmayabilir.

Bu hatırlatmalara ihtiyacım var. Onunla ve aramızda yarattığım çekim nedeniyle dikkatim dağıldığında beni gerçeklere döndüren hatırlatmalara.

"Yarın arşivde onu gördüğümde ona baskı yapacağım. Onun hayatı hakkında bazı sorular sorup, onu konuşmaya ikna edebilecek bir yol bulmaya çalışacağım." Onunla ilgili önemli bir ilerleme kaydetmenin zamanı gelmişti. Tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey beni engelliyordu ve hayal gücümü daha sıkı kontrol altına almazsam bu engelin daha da büyümesinden endişe ediyordum.

"İyi. Bana karşı yumuşak davranma, Alman birasını içip tatilini geçirerek." Grant'in kardeşçe sesi geri dönmüştü.

"Tatillerimi Rocky Dağları'ndaki bir kulübede, iyi bir viski içip seni

birkaç tur kart oyunu."

"O zaman seni buraya geri getirip bunu yapalım."

"Birkaç gün sonra seni ararım. Nasıl gittiğini haber veririm," diye söz verdim.

"Ah, neredeyse unutuyordum. Rowan önümüzdeki birkaç gün iş için Münih'te olacak. Charlotte'un projelerinden biri için kurye olarak çalışacak. Seninle görüşmek isteyip istemediğini sormamı söyledi." Rowan, Charlotte'un birçok sevgilisinden biri ve Hudson'ın güvenlik şefi. Kelly'ler ve Stockton'lar işlerini ve birçok ortak tutkuyu ve sorunu paylaşıyorlar; bunlardan biri de vali. Arşivlerden bazı bulguları ona elden teslim edebilir ve yatağımı depolamaktan kurtarabilirim.

"Evet. Trenle gelebilirim. Ona mesaj atarım."

"Güzel. Güzel. Yakında görüşürüz. Ölümsüz ruhum için bir mum yakar mısın, Peder?" Grant şaka yapıyor.

"Kurtaracak pek bir şey kalmadığını sanmıyorum." Gülerek cevap veriyorum. "Görüşürüz."

Telefonu kapatıp, yavaşça ve dolambaçlı bir şekilde manastıra doğru yürümeye başlıyorum. Kapıdan girerken sessiz olmam gerekecek. Burası, duvarlarla çevrili sakinlerinin çoğu gece yarısından çok şafak vakti tercih ettiği için, sokağa çıkma yasağı ve sessiz saatler uygulanan bir yer. Henüz yatmaya hazır değilim. Onun ne yaptığını çok merak ediyorum.

Telefonumu onun telefonuna yansıtan uygulamayı açıyorum ve onun bir çalma listesi açtığını görüyorum. Her zaman eklektik bir karışımdır. Yeni ve eski müzikler. Country ve rock. Rap ve pop. Aşk şarkıları ve öfke şarkıları. Onun ruhuna açılan küçük bir pencere gibi görünüyor. Bu şarkı sözlerinde geçmiş hayatının yankılarını mı buluyor, yoksa sadece melodilerle dolaylı olarak yaşamının zevkini mi çıkarıyor, henüz emin değilim.

Buraya geldiğimde, bulduğum kişiden tamamen farklı birini bekliyordum — sıkıcı, sıradan, iyi bir asker gibi babasının emirlerini yerine getiren, içinde çok az iyi olan birini. Geçmişte babasının kampanyalarına verdiği destek, görünüşte mükemmel bir aile ve onun, koleksiyonunun son parçası olabilecek bir hazineye yakınlığı —babasının oluşturduğu koleksiyonun son parçası da dahil olmak üzere. Bunların hepsi, onun babasıyla ilişkisi olduğunun kesin işaretleriydi. Ama o

buradaki diğ er rahibeleri gerçekten  onemsiyor gibi g or n yor ve manastırı gezdirdiğı zaman turistleri her zaman gülümsetiyor gibi g or n yor. Bugüne kadar benimle olan tüm etkileşimleri masum bir iyi niyetten ibaretti. Öyle ki, onu bu şekilde takip ettiğı için neredeyse suçluluk duyuyorum. Neredeyse, ama tam olarak değıl.

Bu, bir şeyi kaçırdığı anlamına geliyor, muhtemelen tüm yapbozu bir araya getirmek için ihtiyacımız olan anahtar parçayı, ve bunu çözmek için daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamam.

DÖRT

Levi

İskeleyle doğru yürürken çalma listesini kaydırmakla çok meşgulüm ve sonunda onu fark ettiğimde telefonumu hızla cebime koymak zorunda kalıyorum. Ben yaklaşırken bile benim varlığımdan habersiz, buradaki küçük topluluğun güvenliğine çok alışmış. Şarkıya eşlik ederek mırıldanıyor ve yıpranmış eski tahtaların üzerinde dans ediyor.

Döndüğünde gözleri fal taşı gibi açılıyor ve çığlık atmaya başlıyor, ama boğazına düğümlenerek çığlığı hemen kesiliyor. Sonra iskelenin kenarına doğru geriye doğru sendeliyor. Öne doğru atılıyorum, giydiği büyük boy kablo örgü süveterinden kolunu tutuyorum ve arkasında bulunan karanlık sulara düşmeden onu öne doğru çekiyorum.

Bir an gözlerini kırptırarak beni süzdü ve bir serap olmadığımı doğruladıktan sonra kulaklıklarını boynuna indirdi. Ceplerini karıştırarak telaşla telefonunu ararken, hoparlörlerden müstehcen bir pop şarkısı çalmaya başladı. O şarkıyı kapatmaya çalışırken gülümsedim. Yanakları kızarmış, parmakları ekranın üzerinde ustaca uçarak gece yarısı dans partisini susturmaya çalışıyordu.

"Üzgünüm. Üzgünüm," diye özür diler, sonunda aradığı ekrana ulaşır ve aramızda sessizlik hakim olur.

"Böyle bir çalma listesi olan bir rahibe ile hiç tanışmadım sanırım," diyorum. Onun hızlıca karıştırmasından tüm listeyi görmem imkansızdı, ama o bunu fark edemeyecek kadar utanmış, ben de

dürüst değilim.

"Oh, şey. Günün yorgunluğunu biraz atmamı sağlıyor. Yemek pişirip temizlik yaptıktan sonra bazen rahatlamam gerekiyor. Nasıl bir şey olduğunu biliyordur. Zor günler de oluyor. Son haklarını vermek, günah çıkarmak..." Neye bulaştığını fark edince aniden susar.

"İlahi kitabı yok mu?" Onun dindarlık eksikliğinden hayal kırıklığına uğramış gibi hafifçe kaşlarını çatıttım.

"Benim, şey, başka bir listem daha var." Bu bariz bir yalan. Kesin olarak bilmesem bile, hemen anlayacağım bir yalan. Gregorian ilahileri ve Noel için Erkek Korosu şarkılarından oluşan bir çalma listesi vardı. Belki de yalanını örtbas etmek için bunları sayıyordu. Ama ben onu köşeye sıkıştırıp biraz kıvrandırmayı tercih ettim. Sonuçta, cevaplara ihtiyacım vardı.

"Neden bu kadar sık günah çıkardığını anlamaya başlıyorum." Şüpheyle ona bakarken kaşlarını yukarı kaldırdım.

Dudaklarını sıkıştırır ve gözlerini aşağıya indirir. Bu nazik rahibenin, benim çok nefret ettiğim adamın kızı olduğuna inanmak zor. Bir sineği bile incitemeyecek gibi görünüyor, politik olarak yozlaşmış, imparatorluk kuran bir ailenin üyesi olduğunu düşünmek bile imkansız. Ama belki de henüz doğru baskıyı uygulamamışımdır.

"Bunu konuşmamamız gerektiğini sanıyordum?" Bana bir bakış attı, ama sonra gözleri yine yere indi.

"Neyi konuşmayacağız?" Ne demek istediğini anlamamış gibi davranırım. "Bugünkü günah çıkarma hakkında..." Başını kaldırdığında,

aniden durur, ona çıkış yolu sunmaya çalıştığını fark eder. "Oh. Üzgünüm. Ben... Bu konuda çok kötüyüm." Yanakları kızarır.

"Bu ne?" diye soruyorum, parmaklarımla tırnak işaretleri yapıp, onun rahatlaması için yüzümü yumuşatmaya çalışıyorum.

"Garip şeyler." Uzun bir sessizlik olur ve sonra o, yüzünde utançla başını sallar. "Sen olduğunu bilmiyordum. Mark Peder olmadığını bilseydim, bunu asla itiraf etmezdim. Eminim senin için de garip olmuştur."

"İtiraf odasında bana anlattıkların orada kalır. Sen ve Tanrı arasında." Onu teselli ederim ve o da anladığını belirtir, ama

gözleri düşüncelere dalmış bir şekilde ufka doğru kayar. "Vicdanını rahatlatmak için daha fazla konuşman gerektiğini hissetmediğin sürece," diye eklerim.

Ondan elde edebileceğim her bir bilgi parçası, biraz daha fazla veri anlamına geliyor. O ne kadar çok zayıflık gösterirse, benim o kadar çok fırsatım olur.

"Madem bu konuyu konuşuyoruz... Sanırım tavsiyene ihtiyacım var."

"Tabii ki."

"Sadece bunun yanlış olduğunu bildiğimi söylemek istedim. Yaptığımın yanlış olduğunu biliyorum. Seni bu duruma soktuğum için üzgünüm."

"Neden yanlış?" Onun bunu söylemesini istiyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve bunun bir test mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerimi inceledi.

"O rüyaları görmemeliyim. Ya da o düşünceleri. Ama son yeminime yaklaştıkça, şüphelerim artıyor. Sanırım rüyalar... O şüphelerin bilinçaltımda tezahür etmesi."

"Yani beni baştan çıkarmak için yapmıyorsun?" Onu takılıyorum. Yüzünde küçük bir gülümseme belirliyor ve kayboluyor.

"Hepimiz bu tür şüpheler duyarız," diye devam ediyorum. "Seçimlerimizin gerçekten mantıklı olup olmadığını sorgularız. Doğru mu, yanlış mı diye. Bazen bilinçaltımız bunu alışılmadık şekillerde işler. Bunların hepsi normaldir."

"Bir rahip hakkında bu tür düşüncelere sahip olmak normal mi?"

"Günah çıkarma odasında duyduğum şeylere şaşırsın," diye yalan söylüyorum. Bilemem, ama genç rahiplerin başına sık sık geldiğini tahmin ediyorum. Bu itirafım üzerine gülümsemesi geri geliyor ve anlayışla başını sallıyor.

"Ah, evet. Bu beni şaşırtmadı. Aria, rahip olmak için çok güzel olduğunu söylüyor."

"Aria günah çıkarmaya gelmeli miydi?"

"Onu zor durumda bırakmak istemedim. Onun savunması olarak, sana bakıp bir fikir sahibi olmamak zor, bence." Kendini güvenceye alıyor.

"O zaman bunun için beni mi suçluyorsun?"

"Eğer sen günahın cazibesini temsil ediyorsan, hepimiz senden uzak durmalıyız, değil mi?" O, beni alay ederek adil bir bilmece ortaya atıyor.

"Sadece senin günah işlemesine izin vermem durumunda günah işleme ihtimali olur." Ona bir adım yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Eğer benim de aynı tür şüphelerim olduğunu düşünüyorsan. Eğer ben de günaha karşı savunmasızsam." Elimi uzatıp yüzündeki bir tutam saçı çekiyorum ve ona karşılık vermeye cesaret etmesini bekliyorum. "Öyle mi?"

Aramızdaki küçük boşluğa bakıyor ve sonra bana bakıyor, bir sonraki cesur hareketiyle beni şaşırtıyor. En ufak bir adım atıyor ve Kutsal Ruh'un aramızda hareket edebileceği çok az bir alan bırakıyor ki, bu iskelede alev alıp yanmayacağımızı merak ediyorum. O yeminini bozduğu için, ben de onu buna teşvik ettiğim için.

"Öyle mi?" Gözleri benimkilere doğru yükselir, ay ışığında hala görebildiğim derin kızarıklığa, nabız noktasında atan kalbinin çarpıntısına ve sinirlerini yatıştırmak için aldığı düzenli nefeslere rağmen sabit kalmaya çalışır.

"Yaka, herhangi bir erkeğin sahip olabileceği türden temel arzularımdan beni korumak için bir güç alanı oluşturmuyor." Uzun yün eteği ve muhafazakar giysilerinin yüksek yakası da öyle. Hatta, onları daha da kötüleştiriyor. Onun üzerindeki her katmanı soyup atmayı hayal ediyorum. Dilimi klitorisine değdirdiğimde ne tür itiraflarda bulunacağını hayal ediyorum.

"Yani senin de saf olmayan düşüncelerin mi var?" Kaşları, dürüst bir sorgulama ile kalkıyor.

Alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum, onun tarifine gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Saf olmayan kelimesi bunu tarif etmeye yetmez.

"Evet, bazen bunu düşünüyorum. Aklım başka yerlere gidiyor. Özellikle geceleri."

"Hiç harekete geçecek misin?" Sözleri yumuşak bir baştan çıkarma ve o bir hedef ve rahibe olmasaydı, onu çoktan dizlerinin üzerine çökertmiş olurum. Onunla oynadığımı, tersinin geçerli olmadığını hatırlamalıyım.

"Her zaman bir cazibe vardır. Belirli koşullar altında, buna direnmek zor olurdu," diye itiraf ettim.

Bir adım daha öne çıkarak aramızdaki mesafeyi ortadan kaldırıyor ve başını yukarı kaldırarak gözlerime bakıyor. Ben geri çekilmiyorum. Neredeyse beni öpmem için yalvarıyor. Ve lanet olsun, bir an için

bunu istiyorum. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyorum.

İşte bu yüzden yapamıyorum. Kardeşim, burada yumuşadığım konusunda haklıydı. Ne yaptığımı hatırlamam lazım. O, amacımı gerçekleştirmem için bir araç. İrademe boyun eğdirmem gereken bir piyon. Onu baştan çıkarmak ama onunla yatmamak da planımın bir parçasıydı. Onu burada öpersem, her şeyi mahvetme riskine girerim. Bu adada çok uzun süre kaldım, gerçekten önemli olan şeylerden uzaklaştım ve önemsiz şeylere fazla kapıldım.

"Ama her türlü ayartılmaya kapılsaydım nasıl bir rahip olurum? Ahlaki olarak kendimizi sorumlu tutmalıyız, yoksa tüm bunlar boşa gider." Son cümle, istemediğim kadar keskin çıkıyor. Her dürtüye göre hareket etmenin, beni bu duruma sokan en temel kabalık olduğunu hem kendime hem de ona hatırlatmak için. Bu yüzden, ailemin bana en çok ihtiyaç duyduğu anda, çiftlikteki evimde değil, binlerce kilometre uzakta partideydim.

O, içinde bulunduğu büyüünün etkisinden kurtulur. Bu büyüünün etkisiyle, her şeyin bir masal gibi sona ereceğini, onun tadına bir kez bakmak için inandığım her şeyi feda etmeye hazır olduğumu düşünmüştü. Kirpikleri titrer, arkasında karışıklık ve bir parça ihanet vardır, ardından durumu yanlış yorumladığı için bir başka utanç dalgası gelir.

"Oh. Ben öyle yapmadım. Öyle değildim." Bir adım geri çekildi, sonra bir adım daha, sanki aramızdaki mesafeyi kapatan o değilmiş gibi, hızla aramızdaki mesafeyi yeniden oluşturmaya çalıştı. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..." Son sözü söyleyemedi, çünkü attığı bir sonraki adımla iskelenin kenarından aşağıya düştü. Bu sefer onu yakalamak için çok geç kaldım ve o, aşağıdaki su dolu boşluğa daldı, karanlık dalgalar yüzünü kapladı ve çığlığını susturdu.

BEŞ

Zephyrine

Ayaklarımın altından iskelenin kaybolduğunu fark edecek zamanım bile olmadan, buz gibi suya daldım ve safir rengi gökyüzü dalga dalga kayboldu. Neredeyse anında batmaya başladım, ağır kumaştan su emildikçe eteğimin ağırlığı saniye saniye artıyordu.

Bu gerçek olamaz. Uyuyorum. Sadece yorgunum ve bundan önce olan her şeyi hayal ettim.

Bu, durumun mantıksızlığına rağmen aklıma gelen ilk düşünce. Gece yarısı derin bir gölün derinliklerinde kaybolduğum çok gerçekçi versiyon.

Çok uzun zamandır ölmek istiyordum. Tıpkı onun gibi silinmek istiyordum. Ve şimdi, en az istediğim anda, dileğim gerçekleşecek.

Daha da kötüsü, bu şekilde öleceğim. Eteklerime boğulmuş, rahibe adayı, o kadar yalnız ve acınası bir halde ki kendimi bir rahibe attım. Şanslıysam, gölün karşısındaki deli kralın boğulduğunda yaptığı gibi kıyıda küçük bir haç dikilecek. Ama benim gösterecek yarım kalmış bir kalem yok. Şimdiye kadar hayatımda gösterecek hiçbir şeyim yok.

Böyle bitmesine izin veremem. Böyle olmaz.

Bir saniye sonra adrenalinim yükselir ve tekmelemeye ve çırpınmaya başlarım, gökyüzüne uzanır ve belimdeki batmakta olan çapayı ve kemiklerimi donduran acımasız soğuğu yenmeye çalışırım. Boğazımda, nefes borumu ezip aşındırıyormuş gibi hissettiren görünmez ama ağır bir el daha vardır.

Nefes alamıyorum.

Bu, fark ettiğim bir sonraki şey. Boğulduğum çok açık olmalı, ama batmaya o kadar odaklanmışım ki, zihnim başka hiçbir şeyi algılayamıyordu. Düşerken ciğerlerime çektiğim az miktardaki hava da tükenmek üzere. Yanma hissi şiddetleniyor ve geçen her an sonsuzluk gibi geliyor.

Ben berbat bir yüzücüyüm. İyi bir günde bile köpek stili yüzmeyi zar zor yapabiliyorum. Colorado gibi iç kesimlerdeki kuru iklimde büyüdüğüm için yüzmeyi öğrenmeme gerek olmadığını hep şaka olarak söylerdim. Şimdi bu beceriyi hiç pratik yapmadığım için öleceğim.

Umutsuz ve işe yaramaz.

En azından belime sarılan ve beni sıkıca kavrayan kollar hissedene kadar. İlk başta, bunun hayal gücümün bir oyunu olduğunu düşünerek direniyorum — bilinçimi kaybederken zihnim bana oyun oynuyor — ya da daha kötüsü, üçüncü bir tehlike, beni sulu mezarıma sürüklemeye hazır derinlerden gelen bir canavar. Ama sonra, bir sonraki yukarı doğru tekmemde, yüzeye biraz daha yaklaştığımı hissediyorum. İkinci tekmemde, gerçekten ilerleme kaydettiğimi hissediyorum. Üçüncü ve dördüncü tekmeler de gerçek bir ivme gibi görüne kadar buna güvenmiyorum. Bir şekilde, suda bulanıklaşan görüşümün içinden, onun ellerinin beni sardığını, vücudunun bizi yukarı doğru itmeye yardım ettiğini görüyorum.

Peder Levi bir kez daha güçlü bir tekme atar, sonra bir kez daha, ve biz yüzeye doğru daha hızlı ilerliyoruz. Gökyüzündeki parıltıyan yıldızlar dalgaların arasından başımın üzerinde yeniden beliriyor, ve ciğerlerimdeki yanma hissine ve görüş alanımın kenarlarında belirmeye başlayan siyah haloya rağmen, umut hissediyorum.

Bir tekme. İki tekme. Üç tekme. Kendimi bilinçli kalmaya zorlamak için saymaya başlıyorum. Ona yardım etmeye çalışıyorum ama bir şekilde işe yarıyor. Çok yaklaştık ve ciğerlerim o kadar yanıyor ki kanayacakmış gibi hissediyorum. Nefes almaya çaresizce boğulurken, gölün yüzeyine çıkıyoruz.

"Nefes al," diye bağılıyor. "Nefes al."

Etrafımda dönerek, suda benimle yüz yüze gelir ve bizi yüzeyde tutmak için tekmelerken beni sabit tutar. Normalde sakin olan yüzü, endişe ve öfkenin karışımıyla fırtınalıdır, kaşları çatılmıştır. Onun isteklerini yerine getirmek için nefes almaya çalışırım. O bakar

öfkeli. Neredeyse öpüşecekken ya da boğulacakken, hiç bilmiyorum. Çok yorgunum, anlam veremiyorum.

İlk başta titrek ve hırıltılı bir şekilde sığ bir nefes alıyorum, ama bu, sonsuzluk gibi gelen bir sürede aldığım oksijenden daha fazla. Sonra daha az sığ bir nefes daha, ve bir tane daha. Sonunda, öksürürken ve tekmelemeye ve kürek çekmeye çalışırken bile, paniğin yavaşça azaldığını hissedecek kadar derin bir nefes alabilene kadar.

Yararsız olmamak için çaresizim. Hem kendim hem de onun için. Neredeyse boğulmak ve sonra kendini kurtarmaya bile yardım edememek, yaraya tuz basmak gibi bir his. Bu gölden çıkmayı başırırsam, başrahibe izin verir vermez yüzme dersleri alacağım. Haftada iki kez gideceğim. Pazar günleri ayinden sonra fazladan bir tesbih dua edeceğim. Sadece buradan, onurumun bir parçasını koruyarak canlı çıkmak istiyorum.

"Seni tuttum. Nefes alabildiğinden emin ol." Sesindeki sertlik kayboluyor, yerine endişe beliriyor. Kollarını tekrar bana doluyor, beni sabitliyor ve daha sığ sulara doğru hareket etmeye başlıyor.

Dalgaların altındaki konumumuzdan iskeleyle geri dönmemiz imkansız, ama o bizi sahile doğru götürüyor. Yavaş ama emin adımlarla ilerliyoruz. Nefesim düzeldi ve ben, tekrar derinliklere sürüklenmemek için endişeyle ona bir bez bebek gibi sarılıyorum.

Ne kadar üşüdüğümün farkına varmaya başlıyorum ve ayaklarım sonunda gölün bulanık dibine değdiğinde vücudumun her kemiğinde soğuğu hissediyorum. Ben sığ sulara sendelediğim halde o beni sabit tutuyor. Daha az acınası görünmek umuduyla kendimi düzeltmeye çalışıyorum, ama sadece ayak bileğimi suya batmış bir dala takmayı başarıyorum. Islak eteğim bacaklarıma dolanıyor ve aniden öne doğru yuvarlanıyorum ve onun güçlü tutuşu ve beni saran kolları olmasaydı, yine yüzüstü suya düşecektim, ama o beni bu kaderden kurtarıp yukarı çekiyor.

Gözyaşları sertçe vuruyor, boğazımın arkasına takılıyor ve ben onları bastırmaya çalışıyorum. Kıyıya düzgün bir şekilde yürüyemediğim için kendimi gülünç hissediyorum. Göğsümden bir hıçkırık çıkıyor ve utaniyorum

— beni kurtardığı için ona teşekkür etmem gereken bir anda bu kadar dağınık olduğum için.

"Özür dilerim. Ben sadece çok..." Dişlerim titremeye başlar ve dudaklarım sertleşir, kelimeleri bile çıkaramam.

Gözleri endişeyle benimkileri arar ve başka bir şey söylemeden, ayak bileklerine kadar gelen suda durur. Elleri belime gider, eteğimin arkasındaki düğmeleri koparır, eteğimi çıkarır, ardından süveterimi de çıkarır. Sanki vücudumdan bir çapa kalkmış gibi hissederim, ama bir sonraki adımı atarken bacaklarım hala titriyor.

Bir tane daha almıyorum. O kontrolü ele alırken beni yerden kaldırıp kollarına alıyor. Bir kez daha gözyaşlarım akmaya başlıyor, ama sesli çıkmadan önce yüzümü göğsüne gömüyorum. En son ne zaman birinin bana yardım etmesine izin verdiğimi, bırakın beni taşımasını, hatırlamıyorum. Kimsenin yardım ettiğinden de emin değilim. Ama şu anda onunla mücadele edecek gücüm yok ve bir kez daha tökezleme ihtimalinden de hiç hoşlanmıyorum. Bu adam bana yardım etmek istiyorsa, bırakayım da yardım etsin. Özür dilemeyi yarın düşünürüm.

Manastıra dönüş yolculuğunu, özellikle de sırlıslıkla birini taşıırken, inanılmaz derecede kısa hale getiriyor. Kapıları çabucak açıyor ve bizi koridordan yatakhanelere doğru yürütüyor.

"Bekle!" İç koridorların sıcaklığı vücudumdaki en kötü soğuğu giderdiğinde, beynim nihayet durumu kavradı ve elimi onun omzuna koydum.

Boğulmuş fareler gibi görünsek bile, bu şekilde yutlara giremeyiz. Rahibe Maria Teresa beni öldürür. Tek başına darağacını yeniden kurar ve beni oraya kendisi asar. Durur ve bana şüpheci bir bakış atar.

Tekrar konuşmadan, gözlerim onun boynuna takılır, asıl uyarımsa aklımdan çıkar. Beni taşımanın gerginliğinden dolayı kalın, ip gibi kasları gergindir, ama benimkinden birkaç santim uzakta, derisinde dövme gibi bir şey vardır. Bir tür makyaj ya da başka bir şeyle ustaca kapatılmış, ama gölde yüzmek onu kısmen ortaya çıkarmıştır. At nalı ucuna benziyor.

Onu görünce midem düğümlendi ve zihnim hızla çalışmaya başladı. Dövmeli bir rahip görmemiştim. Bu tek başına suç sayılmaz, ama

yetişkinliğe ulaşip seminere katılana kadar geçen uzun bir hayatı, dövmelemlerle ve belki de kadınlarla dolu bir hayatı anlatıyor. Mantıklı olurdu. Rahip olmak için fazla yakışıklı, hatta belki biraz fazla zeki ve çekici.

"Ne oldu?" Ses tonu itiraz edilmeye izin vermiyor ve koridorda yürümeye başlıyor.

"Bizi odama girerken görebilirler." Öksürük ve soğuktan dolayı sesim kısılmış. Bunun için bir bahanem olduğu için mutluyum. Gerginliğimi gizlemek için kolay bir yalan.

"Bırak görsünler. Neredeyse boğulduğunu açıklayacağım. Şimdi odanın nerede olduğunu söyle."

Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi koridorlarda taşıyor, köşeleri dönüyor ve sanki benimle birlikte buz gibi suda değilmiş gibi hareket ediyor. Onu odama yönlendiriyorum. Kapıyı açıyor, beni masamın yanındaki sandalyeye oturtuyor ve karanlık odanın ışığını açıyor. Işık gözlerimi kamaştırıyor ve yeni gelen ışığa karşı gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Havlu?" diye kısa bir talepte bulunuyor. Donmuş parmaklarımla bluzumun düğmelerini açmaya çalışırken çekmeceyi işaret ediyorum. Ben bir düğmeyi açmaya çalışırken o devam ediyor. Buz gibi ellerim hala çözülüyor ve işbirliği yapmıyor.

"İşte." Rafıma koyduğum dikiş setinden almış olduğu makasla karşımda belirir. Makas cildime değdiğinde derin bir nefes alırım ve kendini koruma içgüdülerim devreye girer, onun niyetini anlayana kadar yarım saniye boyunca paranoyamdan yararlanır.

Ellerimi kenara çekip kumaşı keser. Kumaş yanlara düşer ve altındaki sade beyaz pamuklu sütyenim ortaya çıkar. Ona göz kırparak bakarım ve göğsüme bir elimi koyarım, ancak bu durumda bu hareketin utanç duygusunu gidermek için hiçbir etkisi olmaz.

"Eğer benim de kesmemi istemiyorsan, o slip'i çıkar." Bu da başka bir kaba talep. Yavaşça ayağa kalkıyorum, parmaklarımı elastik bel bandının altına geçiriyorum ve iç çamaşırlarımı da beraberinde çıkarmadan onu çıkarmayı başarıyorum. O gözlerini başka yöne çevirerek beni daha fazla aşağılanmaktan kurtarıyor.

Beni kabarık beyaz pamukla sararak, bana birazcık onurumu geri veriyor ve içimi birazcık ısıtıyor. Bizi odama bağlı küçük banyoya götürüyor ve sıcak suyu açıyor. Gözleri vücudumun üzerinde dolaşıyor, ama benim bakmadığımı sandığı zamanlarda gördüğüm ilgiyle değil, daha çok mikroskop altında bir numune inceliyormuş gibi, tek parça olduğumdan ve hiçbir şeyin yerinden oynamadığından emin olmak için. Aynada kendimi görüyorum ve hemen pişman oluyorum. Her zamankinden daha solgunum, sırlıklam kırmızı saçlarım yüzümün yanlarına yapışmış ve vücudum ısını geri kazanmaya çalışırken yanaklarım parlak pembeye dönmüş.

"Ya sen?" Havluyu üzerime daha sıkı sararken, soruyu zar zor çıkardım. O hala sırlıklamdı ve giysileri vücuduna yapışmıştı. Hiç bu kadar iyi vücutlu bir rahip görmemiştım, ama tanıdığım rahiplerin çoğu emekliliğe yaklaşmış olduğundan, belki de doğru örneklem büyüklüğüne sahip değildim. Bunun üzerinde durmaya vaktim yoktu. Parmaklarımın hissini geri kazanmaya çalışmakla meşgulüm.

"Odama gidip temizleneceğim. Sonra seni kontrol etmeye geleceğim." O çoktan kapıdan çıkmak üzere. Görünüşe göre, artık ölümün eşiğinde olmadığım için, benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyor.

"Dönüş yolunda gürültü yapmamaya dikkat et. Saat geç oldu ve başrahibe uyanmaktan nefret eder," diye hatırlatırım ona, sanki kuralları bilmiyormuş gibi. Benim yüzümden başının belaya girmesini hiç istemem.

O da başını sallar ve odanın kapısından çıkar. Banyoda soyunmayı bitiririm, bir kez daha üşümeye başladığımı hissederek aceleyle duşa girerim. Su hem bir nimet hem de bir lanettir, soğuk tenime değdiğinde yakıcı bir sıcaklık hissedirim ama sonunda aradığım gerçek sıcaklığı bulurum. Gözlerimi kapatır ve vücuduma ve omuzlarıma çarpan suya karşı fayanslı duvara yaslanırım.

Bu karışıklığı nasıl telafi edeceğimi hiç bilmiyorum. Aria ve Tamara'ya, o adamla neredeyse öpüşecekken, boğulmamak için onu karanlık, sulu bir uçuruma atladığımı söylediğimde yüzlerindeki ifadeyi hayal edebiliyorum. Üstelik bu, bugün erken saatlerde, gece yarısı onu düşündüğümü itiraf ettiğim olaydan sonra oldu.

Bunu böyle duyunca ne kadar acınası geldiğini düşününce ağlamak istiyorum, ama göğsümden sadece zayıf ve sefil bir inilti çıkabiliyor, gözyaşlarım hala donmuş durumda.

Ama Abbess Frances'in dediği gibi, zaman akıp gidiyor, biz de öyle yapmalıyız. Bu yüzden sabuna uzanıp yavaşça köpürtmeye başlıyorum, hareket etmek için neredeyse çok yorgunum. Böyle gecelerde, neredeyse evimi özlüyorum. Neredeyse, ama tam olarak değil.

Erken yatıp, kafamdaki Levi'nin rahiplik kimliği ve şimdiye kadarki en büyük utanç kaynağımla ilgili karışıklığı çözmeye çalışacaktım. Ama tanıştığımız andan bu yana, iskelederken bana söylediği her kelimeyi, aramızdaki her etkileşimi tekrar tekrar düşünmeden edemiyorum.

Geçmiş olan bir rahip miydi? Onu bu yüzden yargılayamazdım. Benim geçmişim, yapabilseydim gölün dibinde bırakmak isteyeceğim türden bir şeydi. Manastırın eşliğinden girmeden önce kim olduğumu bilen kişi sayısı ne kadar az olursa o kadar iyi. Ama onun için... neden saklasın ki? O kadar karanlık bir geçmiş olamazdı, değil mi? Olsaydı, yeni filizlenen dostluğumuzu tamamen farklı bir açıdan gösterirdi. Duşun fayanslarına bakarken derin bir nefes alıyorum.

ALT

Levi

Bu hafta sonu Münih'e gitmem gerekiyor. Duştan çıkar çıkmaz, sakladığım yedek cep telefonumdan Rowan'a mesaj atacağım. Bu acil bir durum. Bu adadan ve bana sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bakan o büyük, mavi, muhtaç gözlerden uzaklaşmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Artık daha fazla dayanamıyorum. En azından şu anki halimle.

Saçımı yıkamak için bile eğilmem gereken bu küçük manastır yatakhanelerinin duşunda, elimle sikimi kavrayarak duruyor ve bir rahibeyi düşünerek mastürbasyon yapmayı ciddi ciddi düşünüyorsam, buradaki zamanımın sona ermesi gerektiği anlamına geliyor. En azından bir süreliğine. Kötülük eksikliğine olan toleransımı aştım ve şimdi sikim, aklına gelebilecek en sıradan seks fantezisiyle yetiniyor. O, beyaz pamuklu büyük anne külotu ve tişört sütyeniyle, hayatını kurtardığım için bana nasıl teşekkür edebileceğini soruyor.

Elimi sıkıca kavrar ve yumruğumu uzun bir vuruşla indiririm, tüm sinir uçlarımı harekete geçiren bu hareket karşısında dişlerimi sıkarım. Ama gerçek şeyi çok istiyorum — hızlı ve ağır nefes alıp verişini dinlerken, bacaklarının sıcaklığını kucağımda hissetmeyi. Onun sesini dinleyerek, benim sikimin ona ne kadar iyi geldiğini söylemesini dinlemeyi. O mükemmel küçük vücudunun orgazm peşinde koşuşunu izlemeyi. Ona bunu verebilirdim, değil mi?

"Siktir," diye küfrediyorum, elimi sikimden çekerek.

Pes etmeyeceğim. Onun yerine başka birini hayal edebilene kadar pes etmeyeceğim. Bu iş gezisinde yaptığım utanç verici şeylerin giderek uzayan listesine bunu da eklememe gerek yok.

Bu iş gezisinde yaptığım utanç verici şeylerin listesine eklemek istemiyorum. Ben bundan daha iyiyim.

Hipotermi sınırından dönmemiş olsaydım, bu musluklardan her zaman kolayca elde edilebilen buz gibi suya kendimi atardım. Bunun yerine, duşumu bitirmek için acele ediyorum ve temiz bir takım elbise giyiyorum. Masadan gözlüğümü alıp bir kez daha temizliyorum. Onun peşinden atlamadan önce düğmeli gömleğimin cebine koymuştum ve suda kaybetmemiştim, ama yine de buz gibi ve buğulanmış durumda.

Onu kontrol edip, iyi geceler dileyeceğim ve yarından itibaren ona yine bir hedef gibi davranmaya başlayacağım. Gözlüklerimi yüzüme takıp, kulaklarımdaki saplarını düzeltiyorum. Biraz eğrilmişler ve yıpranmışlar. Tıpkı benim gibi. İşte bu yüzden işime geri dönmem gerekiyor. Onun en sevdiği şeyler hakkında şirin sohbetler ya da gece yarısı en sevdiği şarkılara dans etmesini izlemek yok. Bundan sonra iş var. Ne fazla, ne eksik.

YİRMİ DAKİKA SONRA, son bir kez odasına gidiyorum. Donarak ölmediğinden emin olmak ve bileğinin şişmediğini kontrol etmek istiyorum. Kendime onun için endişelenmediğimi söylüyorum. Sadece, ona ulaşamayacağım bir hastaneye kaldırılmasını istemiyorum. Bu işi çabucak bitirmem, arşivlerden ihtiyacım olan bilgileri almam, onun bir çıkmaz sokak mı yoksa kullanabileceğimiz bir şey mi olduğunu görmem, varsa bir kalıntı bulmam ve Colorado'ya geri dönmem gerekiyor.

Komşularını uyandırmamak için kapısını hafifçe tıklatıyorum. Gecenin bu saatinde şüpheli bakışlara maruz kalmak istemiyoruz. Bu konuda haklı. Gerçeği yalan kadar inanılmaz olduğu için nasıl açıklayacağımızı bile bilmiyorum.

"Merhaba." Kapıyı sessizce açarak cevap veriyor.

"Sadece seni kontrol etmek ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Isındın mı?" Ona en iyi rahip gibi endişeli bakışımı attım.

"Evet, içeri gel." Kapıyı açıp kenara çekildi, şüpheyile koridora bakarken beni içeri davet etti.

Artık onu soğuk giysilerinden çıkarmak ve hipotermiyi önlemek konusunda endişelenmediğim için, onun küçük yatakhane odasını daha iyi görebiliyorum. Oda küçük, çıplak taş duvarları ve dini eşyalar için birkaç niş var. Fotoğraf yok, hatıra yok, onun hakkında bana daha fazla ipucu verebilecek hiçbir şey yok. Köşedeki küçük lamba odayı sarı-turuncu bir ışıkla aydınlatıyor ve yatağı hala düzgünce yapılmış, hiç kırıksıklık yok, sanki henüz oturmamış gibi.

"Çay ister misiniz? Beni çok ısıtıyor," diyerek kendi bardağına işaret etti. Aslında çay istemiyordum, ama Peder Levi muhtemelen kendisine sunulana kabul ederdi. Manastır başrahibesinin sürekli söylediği gibi, Hristiyanların hayırseverliğini kabul etmek gibi bir şeydi bu. Almanca'yı hiç bilmiyorum, ama adada geçirdiğim zaman sayesinde üniversitede öğrendiğimden çok daha fazlasını anlıyorum. Yarısı Bavyera lehçesi olsa bile. Bunun için başrahibeye teşekkür edebilirim.

"Tabii. İyi fikir." Başımı sallıyorum ve o hemen bana bir fincan hazırlamaya başlıyor.

"Hemen geliyor." Geriye dönüp, bu garip dansa işbirliği yaptığım için bana küçük bir gülümseme attı. Görünüşe göre, kaçırılmış yasak bir öpücük ve boğulmaya ramak kalmış bir durum için izlenecek bir oyun planı pek yokmuş.

"Nasıl hissediyorsun? Hala üşüyor musun?" diye soruyorum, yatak kenarına dikkatlice otururken, masasında kendine bir fincan çay daha doldurmasını izliyorum. Masada, temizliyor gibi görüldüğü tören eşyaları dağınık duruyor, bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum. Hepsi loş ışıkta parılıyor ve tavana ve duvarlara prizmalar yansıtıyor.

"Soğuktan tamamen kurtulmak biraz zaman alacak galiba, ama duş ve çay iyi geldi. Sen üşüyor musun?" Omuzlarına yün battaniye sarınmış halde, çay ile bana doğru yürüyor. Tanrıya şükür. Onu gecelikle görmek, ihtiyacım olan son şey. Artık çıplak ayak bileği bile bana yeterli geliyor. Hazır laf açılmışken...

"Anlaşılabilir. Ayak bileğin nasıl?" Çayın sıcaklığını kontrol etmek için birkaç yudum alırken soruyorum.

"Ağrıyor, ama kırık falan olduğunu sanmıyorum. Belki biraz burkulmuştur." Dudaklarını sıkıştırıp şüpheyle bakıyor.

"İyi. O dallar tehlikelidir. Hiç beklemediğin anda ısırırlar." Kendimi gerçek halime kaptırmak yerine, bana verilen rolü oynamaya çalışarak, beceriksiz mizahımı sergilemeye çalışıyorum. Yorgunum, gerçekten kemiklerime kadar yorgunum ve şu anda karakterimde kalmak zor. Çayın bir yudum daha alıyorum, umarım kafeinli olur da beni biraz daha uyanık tutar.

"Görünüşe göre göl de öyle. Olanlar için çok üzgünüm. Çok sakarım ve orada hiç düşünemedim. Daha dikkatli olmalıydım. Beni kurtarmak için suya atladığın için sen bir kahramansın. Yarın bunu herkese anlatacağım." Bana yumuşak bir gülümsemeyle bakar ve gözlerim yine dudaklarına kayar. Çok güzeller. Mükemmel bir pembe tonu; iki vitray pencerenin yan yana kemerleri gibi, ortada birleşirken birbirlerini öpen cupid's bow. Tıpkı bizim yapabileceğimiz gibi. Onu öpme isteği geri geliyor. Bunu engellemek için gözlerimi kapatmam gerekiyor. Küçük komodinin üzerine koymadan önce zaman kazanmak için çaydan bir yudum daha alıyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Diğer rahibelerin bizim hakkımızda dedikodu yapmasına neden olmak istemiyorum. Bu, görevimi zorlaştırır. "Eminim onlara ayrıntıları anlatmak istemezsin..." Bir esneme açıklamamı kesintiye uğrattıyor.

Tsunami gibi bir yorgunluk dalgası üzerime çöküyor. Gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum ve hızla gözlerimi kırıştıtarak bu yorgunluğu atmaya çalışıyorum, sonra tekrar geniş bir esneme yapıp ağzımı kapatmak için yumruğumu ağzıma bastırıyorum.

"Uzun bir gün oldu." Bana endişeli bir bakış atıyor. "Biraz daha çay ister misin?" Elindeki termosunu kaldırıyor.

"Evet. Ne kadar yorgun olduğuma inanamıyorum. Birdenbire üzerime çöktü." Kendime kızgınım. Bu gece onunla samimi bir konuşma yapmak için mükemmel bir fırsat. Nadiren başımıza gelen bir şekilde tamamen yalnızız ve o savunmasız durumda. Ayrıca minnettar da. Manastıra girmeden önceki geçmişiyle ilgili sormak istediğim bazı soruları sormak istiyorum. Sadece, bunu özensiz bir sorgulama gibi hissettirmeden sorabilecek kadar uyanık olmam gerekiyor.

"Daha fazlasını istersen diye." Bana bir fincan daha doldurup termosunu yanına koyuyor.

İkinci fincanı bitirene kadar, elinin gergin titremesini ve yüzümü dikkatle incelediğini fark etmiyorum.

"Sandığımdan daha zekisin," diye mırıldanmayı başarıyorum, sonra her şey kararmaya başlar.

YEDİ

Zephyrine

DURUMUMUZ GARİP. O benim yatağımda yatıyor, her iki kolu da bağladığım yönde uzanmış, ben ise boynundaki dövmeyi incelerken onun kucağına oturmuş durumdayım. Bir şüphem vardı, duşta bile aklımdan çıkmayan bir şüphe, ama bunu doğrulamak için daha fazla kanıta ihtiyacım vardı. Tek yol buydu.

Gözlerim, at nalı şeklindeki dövmenin yakasının altına doğru kıvrımını takip ediyor. Hemen altında daha fazlasını görüyorum. Daha iyi görebilmek için parmaklarımı kumaşın altına sokuyorum ve göğsünde başka dövmelerin izlerini görene kadar kumaşı kaldırıyorum. Bu dövmeler, Peder Levi'nin kim olduğu hakkında daha fazla ipucu verebilir. Belki de dövmelerinin tamamen geçerli nedenleri vardır, yemin etmeden önceki hayatı gibi, ama bunların ne anlattığını bilmem gerekiyor. Eğer o gerçekten bir rahipse, ya da boynumun arkasındaki, bir türlü atlatamadığım karıncalanma hissi, çekicilikten ziyade tehlikeye karşı beni uyarıyorsa.

Bu küçük deri parçaları yetmez. Onu soyup, ne kadar çabuk çalışırsam o kadar iyi. İdeal bir dünyada, uyandığında onu çözüp, uyandırılmayacağı bir yere yatırırdım. Ona yorgunluktan bayıldığını söylemeyi planlıyorum. Kahramanca çabasının ardından onu rahatsız etmek istemediğim için uyumasını sağladığımı söyleyeceğim. Ona bu şekilde karşılık verdiğim için içimde bir suçluluk duygusu belirliyor. Ama cevaplara ihtiyacım var.

Parmaklarım düğmelerin üzerinde çalışıyor, hala normalden daha yavaş ama daha önce yaşadığım büyük zorluklar yok. Gömleğin aşağısına doğru indikçe, işim kolaylaşıyor ve onun mahremiyetine daha fazla tecavüz ediyordum gibi hissediyorum. Merak ediyordum, hatta sabahın erken saatlerinde gömleği çıkmış halde nasıl görünebileceğini hayal bile etmiştim.

. Ama en çılgın hayallerim bile bu kadar yaratıcı olmamıştı.

O bir sanat eseri — uyurken daha da güzel, her şeyini görebiliyorum. Yanaklarının ve çenesinin keskin kıvrımları, yüzünün çukurlarını gölgeleyen sakalları, normalde çarpıcı bir şekilde soluk mavi-yeşil gözlerini kapatan kalın kirpikleri ve dolgun dudakları, uykunun sessizliğinde birbirine bastırılmış durumda. Yutkunduğunda boynu kasılır, adem elması hareketle sallanır ve bu, gözlerimi boğazına ve göğsüne, dövmelele ve yapmam gereken işe çeker.

Bir rahibi soyuyorum. Kendimi bu duruma sokmak için ne yaptığımı bilmiyorum.

Bu doğru değil. Ne yaptığımı çok iyi biliyorum. Yanlış bir aileye doğdum ve bununla birlikte, iyi ya da kötü, insanca mümkün olduğu kadar uzun süre iktidarda kalmak için her şeyi yapmaya hazır bir politikacı olan babamın tüm sonuçlarıyla birlikte, ailemin karmaşasını miras aldım. Eski hayatımda, onun istediğı kişi ve şey olmayı kabul ettim. Gençken, o aile ismine layık olmak, onu ve annemi sadece kardeşlerimden daha fazla gururlandırmak istediğim zamanlar bile oldu. En azından manastır her şeyi değiştirene kadar.

Ama burada otururken, hayatımın bu noktasında tamamen yolumu kaybettiğimi hissetmeden edemiyorum. Yaptığım şeyin siyah-beyaz gerçeğı bana bakıyor. Eğer işler yolunda giderse, rahibe olarak son yeminime birkaç ay kalan ben, bir rahibi zehirledikten sonra onu soyarken, onu bacaklarının arasına sıkıştırmış, yatağına bağlamış durumdayım. Muhtemelen masum olan bir adam.

Ama şu anda ahlakımı veya etik değerlerimi sorgulayacak vaktim yok. Sadece harekete geçecek vaktim var. Çünkü eğer haklıysam ve o bir rahip değilse, kim olduğunu öğrenmek ve bu konuda bir şeyler yapmak için çok az vaktim var. Gömleğini açmaya devam ediyorum. Düğmeleri deliklerinden çıkardıkça daha fazla tenini ortaya çıkarmak kolaylaşıyor.

Ta ki kumaşı kenara itene kadar. Parmaklarım durur. Kalbim durur. Göğsünün ortasından başlayıp her iki yöne doğru yayılan kalın, kabarık bir yara izi vardır.

Bu bir damga. Sanki bir sığır gibi *damgalanmış*. Yara iyi iyileşmiş ve kabartılar soluk pembe, normal ten renginden sadece birkaç ton farklı. Bu travmayı yıllar önce yaşamış, ama bunun ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum. İyileşmesi haftalar, belki aylar sürmüştür. Nefesimi tutarak dokunuyorum. Parmaklarım, iyileşmiş yaranın yumuşak kenarlarını takip ederek, cildin daha parlak ve pürüzsüz olduğu kenarı izliyor.

"Bunu sana kim yaptı?" diye yüksek sesle soruyorum, o hala bilinçsiz ama düzenli nefes alırken ona bakıyorum. Göğsünün inip kalkması, izleri parmak uçlarıma getiriyor ve sonra tekrar kayboluyor.

Yakın çekimden uzaklaşarak markayı inceliyorum. Belirgin harfler var. Bir *B* ve iki *R* harfi birleşerek ters çevrilmiş bir sığır kafatası gibi bir şekil oluşturuyor. Yazları sığır çiftliklerinde geçirirdim, ama şehirde büyüdüm. Bu markanın hangi çiftliği temsil ettiğini bilmiyorum. Ama temsil ettiğini biliyorum. Bunu öğrenebilirsek, Levi'nin nereden geldiğini ve onunla birlikte geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinebiliriz.

Yatağın altından telefonumu çıkarırım. Acil durumlar için sakladığım bir kontrollü telefon. Gerçek telefonumu gölde kaybettiğimi ve yatağımda bir adamı bağlı tuttuğumu düşünürsek, bu durum acil sayılır. Sığır markalarının aranmasından bahsetmeye bile fırsat bulamadan, birdenbire dururum.

Neredeyse duyulmayacak kadar düşük bir inilti duyuyorum, ardından Peder Levi'nin dudaklarını yaladığı sesi geliyor. Derin bir iç çekiş duyuyorum ve tam o anda başımı kaldırıp dilinin dışarı çıkıp dolgun alt dudağını yaladığını görüyorum.

Tanrım, yardım et bana.

Bu durum dikkatimi dağıtıyor ve buna izin veremem. Aramızda olması gereken her şeye rağmen, bu adamın üzerimde yarattığı etki sanki beni tanıyormuş gibi. Sanki burada sürdürmeye çalıştığım utangaç ve masum görünüşümün ötesini, geçmiş hayatımdan kalan parçalarımı görebiliyormuş gibi. Su dolu mezarıma düşmeden önce ne kadar yakın olduğumuzu aniden hatırlıyorum. Gözlerindeki cesaret. Kafamı sallıyorum.

Belki de bu soruşturmayı tek başıma yürütemem. Destek çağırmam gerekebilir, biri buraya gelip onunla başa çıkmama yardım edebilir mi diye bakmalıyım. Tabii ki düşündüğüm gibi ise ve o bir

Masum bir rahip. Öyle olmasını istiyorum. Ama onunla ilgili çok fazla parçanın yerine oturmuyordu. Ve eğer onun hakkında yanılıyorsam, işler çabucak karmaşıklaşabilir. Tek başına küçük bir rahibe olarak başa çıkabileceğimden çok daha fazla. Ama kimden yardım isteyebilirim ki?

Hayır. Böyle düşünemem. Buraya kadar geldim. *Bunun üstesinden gelebilirim.* Manastır hayatından dolayı biraz paslanmışım. Keskin kenarlarım aşınmış, ama kesinlikle onları eski haline getirebilirim. Ben bir Schaefer'dim. Bunun tek avantajı bu olmalıydı. Acımasızlık. Bir adamla başa çıkabilirim. Çayırdan kaçıp evden çok uzaklara giden bir sığır çobanının tüm emeklerimi boşa çıkarmasına izin vermeyeceğim.

Yapamam ve yapmayacağım.

Kirpikleri titriyor ve ben telefonu bırakıp hızla yatağın altına geri koyuyorum ve yorganın köşesini tekrar aşağı çekiyorum. Yine yumuşak bir inilti duyuluyor ve o, ipin hareketini durdurmadan önce alnına dokunmaya çalışıyor.

"Siktir..." Düşük bir küfür eder.

Siktir, haklı. Kesinlikle rahip değil. Nasıl bu kadar aptal olup bunu görememişim?

Kirpikleri daha hızlı titriyor ve bağları tekrar çekiyor. Sonra benim ağırlığımla hareket edemeyecek hale gelene kadar kalçalarını sallıyor. Altımda kıvranıyor. Ama ben kıpırdamıyorum. Henüz tam gücüne ulaşmamış, hala çok sersemlemiş durumda ve benim uyluklarım onu yerinde tutuyor.

"Ne oluyor lan?" diye inler ve göz kapakları yavaşça açılır, gözlerini kırpıştırarak bana odaklanmaya çalışır, sonra gözleri bileğindeki bağlardan birine kayar. Umarım düğümler tutunur. O kadar panikle acele etmişim ki, yeterince sıkı bağladığımı bilmiyorum.

Sanki üzerinde bulunan ağırlığı kaldırabilecek mi diye dalgın dalgın deniyormuş gibi kalçalarını bir kez daha sallıyor ve ben de bir tarafa ya da diğer tarafa savrulmamak için ellerimi göğsüne bastırıyorum. Bu onu sinirlendiriyor. Çenesinin kasları tepki olarak seğirir. İlaçların etkisiyle, dikkatini bana geri çevirir, ama olması gerekenden daha yavaş. Gözlüklerinin altından kirpiklerinin düzensizce titremesinden, bulanık bir görüşe sahip olduğunu tahmin ediyorum.

"Bu ne lan? Ne yapıyorsun?" diye homurdanır.

Sanki beni tanıyor ve üstüne binmiş olmamdan şaşkınmış gibi konuşuyor. Altımda tekrar hareket ediyor ve bu sefer daha güçlü. Göğsünde tutunduğum yerden kayıyorum, hafifçe geriye doğru kayıp...

Kahretsin. Bu durumdan biraz fazla zevk alıyor.

Şu anda bunu düşünemem.

"Kimsin sen?" diye sertçe soruyorum.

"Rahibe Mary?" diye mırıldanıyor. Gözleri vücutlarımızın birleştiği yere kayıyor ve kaşları yavaşça yükseliyor. "Ne yapıyorsun?" Ses tonunda ağır bir suçlama var.

"Kim olduğunu söyle. Senin rahip olmadığını biliyorum, *Peder Levi*."

Bu onun dikkatini çeker. Vücudu bir an için kaskatı kesilir, sonra sanki bir anahtar çevrilir. Şimdi sis perdesini kaldırmak için çaballıyor. Gözlerini kırıp hareket ediyor. Bileklerindeki bağları çekiyor. Ben göğsüne bastırırken, tırnaklarım derisine batarken, oturmaya çalışıyor.

"Beni sen mi bağladın?" Cevabı belli olan bir soru soruyor. "Ve kıyafetlerimi sen mi çıkardın?" İkimiz de onun çıplak göğsüne bakarken, cevabı daha da belli olan bir soru.

"Bunu oldukça sevmiş görünüyorsun," diye alay ediyorum, kendimden daha fazla güvenle bu durumu atlatmaya çalışıyorum.

Ama onun buna inanması gerekiyor. Şu anda pratik yapmadığımı ve onun gibi bir sorunu tek başıma halletmek için biraz fazla yumuşak olduğumu bilmiyor. Onun rahip olmadığını anladığım anda kaçmalıydım. Ama artık geri dönüş yok.

Kaşları çatılır ve ağzı bükülür. Kalçaları yukarı doğru kayar ve elleri meşgul olmasaydı, şimdiye kadar boğazımı sıkmış olacağını biliyorum. Bu düşünce, vücudumda bir korku ve farkındalık dalgası yaratır.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Sen burada ne halt ediyorsun?" diye karşılık veriyorum.

Küfür, kaşlarını tekrar yukarı kaldırdıktan sonra tekrar aşağı indirdi ve alaycı bir gülümseme belirdi. Akli başına gelmişti. Uzun bir süre sessizce beni inceledi.

"Maskeyi çıkaralım mı? *Güzel*. Zamanı gelmişti. Sonunda tanıştığımıza sevindim, *Zephyrine*." Adımı dilini yakıyormuş gibi söylüyor ve

adımı biliyor olması, ne kadar büyük bir tehlike altında olduğumu doğruluyor. "Ne istiyorsun?" Sesim kulağıma bile korkmuş geliyor.

"Bütün bunları yapıyorsun ve ne istediğimi bilmiyor musun?" Eğleniyor. Bağlanmış ve hareketsiz durumda, ama bu onu eğlendiriyor. Beni ciddiye almakla hiç ilgilenmiyor ve bu da zihnimi panikle dolduruyor.

"Başrahibeyi arayabilirim. Kimlik sahtekarlığı yaptığını bildirebilirim. Sonuçları hoşuna gitmeyecek." Bu durumda gerçek bir gücüm olmadığı için tehdit etmeye çalışıyorum.

"Ne yapacak ki? Bana sertçe nutuk mu çekecek? Sert yatakların ve buz gibi duşların tadını çıkarmak için buraya geri gelmemem gerektiğini mi söyleyecek?"

"Seni tarikata şikayet edecek. Ben de seni daha kötü birine şikayet edeceğim," diye uyarıyorum onu.

Cevap olarak keskin bir burun kıvrırma sesi duyulur.

"Ah. İşte orada. Babasının küçük kızı. Daha önce oynamaya çıkmadığına şaşırdım. Sadece kendini tehdit altında hissettiğinde mi çıkıyorsun?" "Kendimi tehdit altında hissetmiyorum. Endişelenmesi gereken sensin." Başımı sallayarak Onun ve kendime, bu pozisyonda pek bir şey yapamayacağını hatırlatmak için bileklerindeki ipi işaret ettim.

"Öyle mi?" Karanlık bir kahkaha attı ve bu, aldığım tek uyarıydı

Kalçalarını sert ve hızlı bir şekilde salladı, beni yukarı kaldırdı ve ben ona tutunmak ve karo zemine fırlatılmamak için çabalıyorum. Tırnaklarımı derisine derinlemesine batırarak onu cezalandırıyorum, ama o hiç irkilmiyor. Hatta, alaycı gülümsemesi daha da sinsi bir hal alıyor.

"Bundan hoşlanıyorsun," diye bağıyorum, çünkü bu bir keşif. Açıkça pislik olan erkeklerle başa çıkmaya alışkınım. Onlarla bolca tecrübem var. Bu yüzden buraya geldim. Ama hiç bu kadar iyi rol yapan biriyle karşılaşmamıştım. Emmy ödülünü hak ediyor. "Seni nasıl rahip sanmışım, bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," diye kolayca kabul ediyor ve ben utançtan kızarıyorum.

Benden ya da tehditlerimden korkmuyor. Hiç de bile. Ondan bir şey itiraf ettirmek istiyorsam, biraz sert davranmam gerekecek

. Ondan uzaklaşıp yataktan kalkıyorum, onu konuşturmak için bir şeyler ararken etrafa hızlıca bakıyorum.

Bugün temizlemeye hazırlandığım buhurdanlığı masamın üzerinde görüyorum. İçinde hala kömürler var ve çekmecedeki kibritleri çıkarıyorum. Bir tanesini çakmağa sürtüyorum. Alev uçtan yükseliyor ve odanın köşesini aydınlatıyor. Küçük siyah topaklara bastırıyorum ve hızla alev alırlar. Kibrit çöpünü üfleyerek alevi söndürüyorum ve ona bakarken sinirlerimi sağlamlaştırmaya çalışıyorum.

"Şeytan çıkarma ayini mi yapmaya çalışacaksın? İşe yaramaz." Yataktan bana alay etmeye devam ediyor. Hiçbir şeyi umursamıyor, hiçbir şeyden endişe duymuyor. Ne güzel bir şey olmalı.

Gecenin olayları dikkatimi dağıttığı için cilalamayı planladığım diğer eşyaların arasından aspergillumu çıkarıyorum. Onu tütsü kabına koyup omzumun üzerinden geriye bakıyorum.

"Bana neden burada olduğunu söyle," diye talepte bulunuyorum.

"Sence neden buradayım?" Arkama bakıyor, sonra gözleri tekrar bana dönüyor, orada beliren tehditten hiç rahatsız olmamış gibi.

"Bilmiyorum. Ben bu adada rahibelerden başka kimsem yokken, sen buraya kadar gelip kendini bu işin ortasına soktun."

"Bu tuhaf, sence de öyle değil mi? Normal bir üniversiteli kızın birdenbire okulu bırakması. Kısa süre sonra Avrupa'ya taşınması. Sonra da bir manastıra katılması. Bunu normal bir davranış olarak görür müsün? Rahibeler ailen hakkında bilgi sahibi mi?" Benim hakkımda tahmin ettiğimden çok daha fazla şey biliyor. Acaba kaçma nedenimi zaten biliyor ve daha fazla bilgi koparmak için benimle oyun mu oynuyor? Omurgamdan bir ürperti geçer.

"İnsanların yaptıkları şeyleri yapmak için her türlü nedenleri vardır bence. Bu, yaptıklarını tuhaf kılmaz." Başka seçeneğim yoktu — ya bunu yapacaktım ya da hayatımın sonu gelecekti, ama henüz ölmeye hazır değildim. Öyle bir şekilde değil.

"Senin gibi biri için değil herhalde."

"Benim gibi mi? Ben ne gibiyim?"

"Öncelikle, bir dolandırıcı. Bütün bu zavallı kadınlara yalan söylediğin için endişelenmiyor musun?"

"Sen endişelenmiyor musun?" Tam da onun istediği gibi bir darbe indirdiğinde karşılık verdim. Onun bariz bir yalancı olduğunu düşünürsek, bu çok komikti.

Bunun bir amaç için bir araç olduğunu, kişisel bir şey olmadığını kendime sürekli hatırlatıyorum. Masum insanları incitmek gibi bir niyetim asla olmadı. Ama burada kurduğum dostluklar, gece yarısı her şeyi bilselerdi beni nasıl göreceklarını düşündüğümde kalbimi ağırlaştırıyor.

"Hiç de değil."

Kömürlerin içinden aspergillumu çıkarırım, artık yeterince ısındığından eminim, ve ona doğru geri dönerim. Yine yatağa tırmanırım, üstüne sürünerek onu yere yatırırım, uyluklarımla bacaklarını birbirine sıkıştırırken, sıcak metali karnının üzerine tutarım. Lambanın ışığı desenli yüzeyden yansır ve cildinde bir ışık püskürmesi yaratır.

"Benden ne istediğini söyle," diye tehdit ediyorum. O ise sadece sırtarak cevap veriyor.

"Beni bununla yakacak mısın?" Sanki benim cesaretim olmadığını düşünüyormuş gibi alaycı bir şekilde soruyor.

"Gerekirse yakarım. Ya da bana ne istediğimi söyleyebilirsin." Basit tutmasını tercih ederim. Doğası gereği işkenceci biri değilim. Ne yapacağımı bilmiyorum ve onun burada olmasının olası nedenlerinden korkuyorum.

"O zaman neyden yapıldığını göreceğiz." Gözleri, avucumun sapı kavradığı noktaya odaklanmış, onun etini yakmak için cesaretimi toplamaya çalışırken titriyor.

Onun sarsılmaz sakinliği beni tedirgin ediyor. Hiç etkilenmemiş. Neredeyse ilgisiz. Ona benim bakış açımdan bakmasını sağlamalıyım. Gözlerim dövmeli deride bir yer arıyor.

"Söyle bana," diye tekrar soruyorum, ama karşılık olarak sadece sessizlik geliyor. Dudaklarından alaycı bir gülümseme dışında hiçbir şey gelmiyor ve ben hayal kırıklığıyla derin bir nefes alıyorum. "Hangi dövmeyi mahvedeceğim? Güzel manzaralı olanı mı, yoksa kovboyu olanı mı? Belki de bu alanı tamamen ateşe verebiliriz." Parmak uçlarımı, şaşırtıcı derecede yumuşak cildine kazınmış çimenliklerin üzerinde gezdiriyorum ve sonra gözlerine bakmak için başımı kaldırıyorum. "Ne dersin?" Acı verici bir acı yaratmaktan sadece bir santim uzaktayım.

O, dövmeye bir göz atar ve sonra bana bakar, etkilenmemiş ve duygusuzdur. Güzel yüzüne kazınmış sinsi bakışları daha da kararmıştır.

"Bence bunu yapmalı ve sonra ne olacağını görmelisin," diye alay ediyor

Yem işe yarıyor çünkü onu alıyorum, aspergillumu onun ve o direnmeye çalışsa da cildinin tepki verdiğini izliyorum. Neredeyse hiç kıpırdamıyor, ama kasları hafifçe kasılıyor ve keskin bir nefes alıyor, ardından normalden daha yavaş bir nefes veriyor. Bunlar, onun bunu hissettiğinin tek işaretleri. Çığlık atmıyor. Bayılma yok. Metal aleti derisinden çekip, bıraktığı beyaz ve kırmızı izleri görüyorum, karmaşık gotik detaylar derisi üzerinde ayna deseni oluşturuyor.

"Ne istiyorsun? Söyle bana," diye soruyorum. "Tekrar yapacağım."

Cevap vermez. Bir anlığına kapanan gözleri tekrar açılır ve sanki içimi görebiliyormuş gibi bana bakar. Dudakları kıpırdamaz, çenesi hareket etmez. Daha kararlı olabilir. Sinirlenerek aspergillumu taş zemine fırlatırım.

"Ne istediğini söyle!" Saatin geç olmasına rağmen normalden daha yüksek sesle konuşuyorum ve gözlerim içgüdüsel olarak duvara kayıyor, komşumun kapıyı sertçe çalacağından endişeleniyorum.

"Sen." Bu kelimeyi zar zor duyuyorum, sonra bacakları altımda hareket ediyor. Bacaklarını açıyor, benimkileri de açıyor, ben de önceki gibi öne doğru düşüyorum. Bu sefer yüzüm göğsüne çarpıyor, çünkü dikkatim çok dağınık. Bacakları beni sarıyor, kolları da onu takip ediyor. Bir şekilde, benim bağladığım bağlardan kurtulmuş.

Bizi o kadar hızlı bir şekilde ters çeviriyor ki, onun altına girmeden önce neler olduğunu zar zor anlayabiliyorum. Beni yatağa yapııştırıyor, uylukları kalçalarımı sıkıştırıyor ve her iki bileğimi de başımın üstünde sıkıca tutuyor. Kendimi kurtarmaya çalışıp başarısız olana kadar, zihnim ani güç değişimine ayak uydurmakta zorlanıyor. Kalbim sıkışıyor.

Bu bir tuzaktı.

Serbest eliyle başımın üstüne uzanarak, ona çay içmesi için hazırladığım termosunu alır. Hâlâ kapağı açık. Onu bayılttığım ilacı içine kattığım termos. Beklenti dolu bir bakışla termosunu dudaklarıma götürür, ama ben başımı sallarım.

"İç," diye emrediyor.

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Onun bana ilaç vermesine izin vermem. Bana ne yapacağını hiç bilmiyorum. Tecavüz eder. Öldürür. Beni küçük parçalara ayırır. İntikam için vücudumun her santimini yakar. Neler yapabileceğini bilmiyorum ve vücudundaki yaralar şiddet dolu bir hikayeyi anlatıyor. Onu reddetsem de, gözlerim başımın üzerinde dolaşan, onun ön kolunu ve bileğini saran, kurbanını boğmak üzereymiş gibi donmuş yılanı izliyor.

"Ağzını aç ve iç," diye tekrarlıyor, yüzündeki ifade her saniye daha da fırtınalı hale geliyor.

Korkudan kelimeleri kullanmaya cesaret edemiyorum, çünkü bu fırsatı değerlendirip içkiyi boğazıma dökmesinden korkuyorum.

"Seni zorlamak zorunda kalırsam hoşuna gitmeyecek." Cevap olarak dudaklarımı daha sıkı sıkıştırıyorum.

"Sen bilirsin." Sabrı tükenir ve içkiyi kendi ağzına döker, şişeyi masaya geri koyarken ağzında tutar.

Elini çeneme koyar, işaret parmağı ve başparmağıyla çene eklemine bastırır. Onun altında debelenmeye çalışırım ama vücudu beni yerinde tutar. Kafamı sallar ve direnmek için elimden geleni yaparım ama bu en iyi ihtimalle geçici bir çabadır.

Ağrı ve baskı arttıkça, savaşı kaybediyorum. Ağzım, onun erişebileceği kadar açılır. O da bunu fırsat bilip, daha sıkı sıkı ve ağzımı daha fazla açmaya zorlar. Eğilir, dudakları neredeyse benimkilere değecek kadar yaklaşır ve içeceği ağzıma tükürür. Dilimi ıslatır ve boğazımın arkasına doğru akar. Boğulmaya ve öksürmeye başlarım, ama eli çeneme doğru hareket eder, çenemi yukarı doğru bastırır ve ağzımı tekrar kapatmaya zorlar.

"Yut," diye emrediyor.

Kafamı sallıyorum, tüm gücümle ona karşı koyuyorum. Gözlerim doluyor. Keşke daha önce daha fazla gürültü yapsaydım. Keşke başrahibe bizi gölden dönerken görseydi. Her şey bundan daha iyi olurdu.

"Sana daha kötü şeyler de yapabilirim. Beni buna zorlama." Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi tehdit ediyor. Zehirli şişeden bir yudum daha alıyor. Gözlerindeki bakış, kalp atışlarımı iki katına çıkarıyor.

Ciddi. Ölümcül derecede ciddi ve yüzü benimkine yaklaşıyor, dudakları kıl payı uzaklıkta.

Ağız benimkine yaklaşırken eli çenemden çekiliyor ve beni öldürmeye çalışmasaydı ruhumu yakacak bir öpücükle dudaklarımı kaplıyor. Çenemi tutan eli burnumu sıkıştırıyor, nefes almamı engelliyor ve beni paniğe sevk ediyor, bu da yapmamam gereken tek şeyi yapmaya itiyor.

Ama tek düşünebildiğim şey bu.

Nefes al.

Havaya ihtiyacım var. Çaresizce. Kendimi durdurmaya çalışsam da vücudum kendi iradesiyle hareket ediyor.

Ağzım onun ağızına açılır ve zehir ikinci kez içime akar. Ben direnip inlerken beni tutar, bu akşam ikinci kez ciğerlerimde yanmayı hissedene kadar beni yerinde sabitler.

Adamın aldığı şeyi geri verebilir. Siyahın soluk kenarları görüş alanımın kenarlarına sızıyor ve sonunda pes ediyorum. Pes etmezsem öleceğim. İçersem, bir gün daha savaşmak için yaşama şansım var. Yanmış ve hırpalanmış olsa bile. Daha önce hayatta kaldım. Yine yapabilirim.

Yutkunuyorum.

Boğazımın hareketini görür görmez, parmakları burnumu bırakır. Derin bir nefes alırım, insan olarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ciğerlerime hava doldururum. Oksijen ciğerlerime doluşur ve görüşüm, düşüncelerimle birlikte geri gelir. Sonunda ölümün pençesinden başka bir şeye odaklanabiliyorum.

Mesela, dudaklarının hala benim dudaklarımın üzerinde olduğu gerçeği gibi. Hala sevgililerin kucaklaşması gibi birbirimize sarılmış durumdayız. Sadece birkaç saniye geçti, ama sanki bir ömür gibi geliyor. Yavaşça uzaklaşmaya başlar, dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde gezdirir, diliyle nazikçe okşar.

Ben de ona karşılık olarak ısııyorum, dişlerim onun dolgun alt dudağına batıyor ve kanıyor. O geri çekiliyor, serbest eliyle çenesini silerek, parmak uçlarındaki benim şiddetimin izlerini izliyor. Sonra parmaklarını dudaklarıma bastırıyor, kırmızı lekeyi ağzımın üzerine yayıyor ve yaptığı dağınıklığa bakıyor.

"Bunu pişman olacaksın," diye uyarıyor. Nedense, pişman olmayacağımı düşünüyorum. Daha fazla zarar vermek isteyeceğimi hissediyorum.

"Senden *nefret* ediyorum."

"Biliyorum. İnan bana, biliyorum." Yüzünde, duygularını gizlemek için kullandığın türden bir gülümseme var, çok tanıdık gelen uzak bir tür ıstırap dolu. Onu kendimde de gördüğümde, garip bir tür sempati duyuyorum neredeyse.

Ama şimdi bunu düşünemem. Şimdi önemli olan hayatta kalmamız, çünkü onun yapabileceklerinden daha kötüsü, ilacın yapabilecekleri. Bu gece ikimiz de normalden fazla aldık ve sabah olana kadar kimse bizi bulamayacak şekilde aşırı doz alabiliriz.

"Çalkalamazsan çökelir. Muhtemelen çok fazla almışsın..." Onu uyarmaya çalışıyorum. "Çok fazla..."

"Ne çok? Ne? Bana ne verdin?" Cevap için ısrar ediyor.

"Bu..." Ama sözlerim hafızam kadar çabuk kayboluyor ve ben yorgunum. İnanılmaz derecede *yorgunum*.

SEKİZ

Levi

İğneyi kolundan çıkarırken ve iğne izi büyüklüğündeki yarayı bandajla kapatırken omurgamdan bir suçluluk hissi geçiyor. Başladığımız işi bitirmek için onun gitmesi gerekiyor. Bana başka seçenek bırakmadı.

Odanın etrafından topladığım eşyaları çantaya koymadan önce, bir süre nefes alıp verişini, göğsünün inip kalkışını izliyorum. Yatağın altında bir telefon, masasının çekmecesinde eski bir günlük, birkaç evrak ve pasaportu gibi kişisel eşyalar. Giysileri ve ayakkabılarıyla uğraşmıyorum.

Yatağını yapıyorum ve odayı topluyorum. Beni işkence etmek için yaktığı metal kapta kömürleri söndürüyorum, beni yakmak için kullandığı aleti dezenfekte ediyorum ve her şeyi masanın üzerinde hatırladığım şekilde yerine koyuyorum. O çalışırken zihnimde notlar almaya çalıştım, ama bana verdiği ilacın etkisi hala ağır basıyor. Onların mümkün olduğunca uzun süre onun buralarda olduğunu düşünmelerini istiyorum. Ne kadar çok zamanımız olursa, kaçma şansımız o kadar artar.

Göğsünün hareket ettiğini hemen görmeyince, elimi dudaklarının önüne tutarak onu tekrar kontrol ettim. Hala nefes alıyordu. Nefesi sığ ve yavaştı. Ona yaptığım enjeksiyonun etkisiydi bu. Umarım, aldığı diğer ilaçlarla etkileşime girmez. Odasını aradık ama başka bir şey bulamadık.

Parmaklarımla yanağını okşadım ve o da gözlerini açacakmış gibi kirpiklerini kırptırdı. Bana gülümsediğinde mavi gözlerinin parladığını bir daha göremeyeceğim ya da melodik kahkahasını bir daha duyamayacağım.

gölüşünü bir daha duyacağımı sanmıyorum. Çok yazık. İkisine de çok bağlanmışım. Ama olabilecekleri düşünmek için vaktim yok, sadece şu anda harekete geçmek için vaktim var. Ve şu anda, onu havaalanına götürmek için giderek daralan bir zaman aralığım var.

Münih'in hemen dışındaki özel pistte kasvetli bir gece. Işıklar küçük su birikintilerine dağılmış, yağmur sis haline gelmiş. Endüstriyel garajın önüne çekip arabayı park ediyorum. Arabadan iniyorum, Rowan'ın kapı çerçevesine yaslanmış beni beklediğini görünce içim rahatlıyor. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi.

"Siktir," diye mırıldanıyor Rowan arabaya yaklaşırken.

"Gerçekten de lanet olsun," diye homurdanarak ön tarafa dolanıp kapısını açıyorum. Hâlâ baygın durumda ama hareket etmeye başladı ve onu ne kadar çabuk uçağa bindirirsek o kadar iyi. Bütün plan mahvoldu.

"Yardım ister misin?" Rowan, arabanın arkasındaki kızıl saçlı bohçaya bakarken kaşlarını çatıyor.

"Onu ben alırım." Eğilip onu dışarı çekiyorum, arabanın kapısından geçerken başını korumaya dikkat ediyorum. Şu anda, bu kadar savunmasızken, başka kimsenin ona dokunmasını istemiyorum. Bu gece onu yeterince korkuttum. Bir yabancıнын kollarında uyanmasını istemiyorum. Gerçi, yaptıklarımı hatırladığında bunu tercih edebilir.

"Baygın mı?" Kızım kollarımda gevşekçe sallanırken, her adımda başı göğsüme yaslanırken onu inceliyor.

"Evet."

"Ona ne kullandın?" Alnındaki kırıışıklık derinleşir. "Midazolam. Ama vücudunda başka bir şey de var."

"Ne?" Tüm detaylarla çok ilgileniyor. Rowan böyle durumlarda her şeyi kontrol altında tutmayı sever. Charlotte için bir iş yaparken, gece yarısı ani bir kurtarma operasyonu gereksinimi ile onu tedirgin ettim.

"Hiçbir fikrim yok. Bana ne kullandıysa. Beni biraz sersemletmiş ama işlevsel bırakmış. Bana verdiği içkiye koymuş," diye açıklıyorum, o da bize binanın önüne doğru yürümemizi işaret ediyor. Uzakta, duvarların ötesinde onun, daha doğrusu Hudson'ın özel jetinin kanatlarını görebiliyorum ve derin bir rahatlama hissediyorum. Bu gece bir Alman karakolunun içini göreceğime emindim.

"Sana mı kullandı?" İlgisi uyandı ve sesinde bir eğlence seziyorum.

"Beni sorgulamak için uyuşturdu. Bana onu oradan çıkarmak için tam da ihtiyacım olan şeyi verdiği düşünülürse, işler onun için pek iyi gitmedi," diye kısa bir ses tonuyla açıklıyorum. Kendimden utanıyorum, ama bir yanımda onunla gurur duyuyor. Beni çözüp, korkarak başrahibeye veya babasına koşmak yerine kontrolü geri almaya çalışması etkileyiciydi.

"En azından bir işe yaradı." Onun keskin mizahı, gece yarısını kesiyor.

"O şaşırtıcı derecede becerikli." Gözlerim Rowan'ın gözlerine bakmadan önce onun yüzünde çok uzun süre kalıyor ve bir anlık onaylamama ifadesini görüyorum.

"Babasının kızı, sanırım." Rowan'ın gözleri onu hızlıca değerlendirip reddedercesine üzerinden geçer ve sonra bana merdivenleri önce çıkmam için başını sallar.

Onu kendime doğru çekiyorum, dar merdivenlerden çıkarken yanlışlıkla çarpıp incitmemesi için dikkat ediyorum. Yukarıya doğru bir uçak gürültüsüyle yükselirken başımı kaldırıp bakıyorum. Yakında sıra bize gelecek. Birkaç adım daha atıp içeri giriyoruz — hava koşullarından ve Alman polisinin sorgusundan güvenli bir şekilde korunmuş durumdayız. Rahatlama hissi, vücudumda dolaşan adrenalin dalgasını yavaşlatıyor. Uçuş görevlisi, bana uyguladığı makrome tarzı iplerle bağlanmış, bilinci kapalı bir kadını taşıdığım gerçeği hakkında tek kelime etmiyor. Onu lüks özel koltuklardan birine yatırıp kemerini takıyorum.

"Ne kadar çabuk kalkabiliriz?" Rowan ve uçuş görevlisi arasında bakışlarımı gezdirerek olumlu bir cevap bekliyorum. Daha önce tanıştırılmış olsak da adını unutmuşum. Hoş biriydi

ama Charlotte gibi tamamen işine odaklanmıştı. Sanırım bu amaçla seçilmişti.

"Şimdi mi?" Rowan ona sorgulayan bir bakış attı ve o da başını salladı.

"Pilota hazır olduğunuzu bildiririm. Lütfen koltuklarınıza oturun." İkimize de işaret ediyor.

"Teşekkürler." Kemerlerimizi takarken Rowan'a bakıyorum. "Bu akşam için başka planların olduğunu biliyorum."

"Bundan daha önemli bir şey yoktu." "Umarım Charlotte çok kızmamıştır."

Şeytandan bahsetmişken, onun kötü tarafına düşmek istemem. Onun iş planlarını veya adamlarından birini üzme, oraya ulaşmanın en hızlı yoludur. Pilot baş üstü ışıkları kısarken, o sırtarak pencereden dışarıya bakar.

"Kızdığında eğlenceli olabilir." Aldığım tek cevap bu. En azından birimiz bu durumdan heyecan duyuyor. Döndüğümde onunla ve kardeşimle uğraşmam gerekecek.

"Belki yeni arkadaşımızla konuşabilir. Çünkü kızdığında eğlenceyi biraz fazla abartıyor," diye mırıldanıyorum, emniyet kemeri yanık yerime değişiyor.

"Seni yakaladı mı?" Endişeyle bana bakar.

"Beni yaktı." Emniyet kemerini kenara çekip gömleğimi kaldırarak yeni yarayı gösteririm. "Kutsal su serptikleri şeylerden biriyle."

Rowan başını eğip dudaklarını sıkıştırarak yarayı inceliyor, sanki onun el işçiliğinden etkilenmiş gibi. Bana aynı şeyi bir kez yaptığını söylese, hiç şaşırmazdım.

"En azından desen güzel. İyi bir yara izi kalabilir."

Ona ifadesiz bir bakışla bakıyorum ve o da alçak bir kahkaha atıyor.

"Sadece iyi bir yanını bulmaya çalışıyorum." Kaşlarını kaldırdı. "Senin dudağını da ısırıldı mı?" Kendi dudağını işaret etti, ben de onu taklit ederek, parmak uçlarımla onun dişlerini batırdığı yeri okşadım. Hâlâ hassas.

"Beni ısırıldı." Muhtemelen onu zehirledikten hemen sonra öptüğüm için, ama bu bilgiyi tartışmamızın dışında bırakabilirim. Hala neden yaptığımı bilmiyorum.

"Yakmak ve ısırarak? Oldukça acımasız bir şey, değil mi?" Rowan şimdi çok eğleniyor.

"Öyle bir şey." Aklım, benden nefret ettiğini söylediğinde bana bakışına kayıyor. Bunun olacağını biliyordum, ama yine de beklediğimden daha fazla canımı yaktı.

"Arkada bir ilk yardım çantası var. Yükseklikte olduğumuzda, onu kullanarak temizlenebilirsin. İhtiyacın olursa duş da var." Beni düşünceli bir şekilde süzdü, görünüşümü ve ruh halimi inceledi. Onun yanında dikkatli olmalıyım. Her şeyi, her hareketi, her tonlamayı okur.

"Bu yaraları tedavi ettirebildiğim sürece sorun olmaz," diye mırıldanarak gömleğimi nazikçe yerine sokuyorum. Umarım enfeksiyon kapmaz.

"Sence o işe yarar mı?" Arkamda oturan kızıl saçlı kıza bakar.

"Kesinlikle bilgisi var. Çıkış yolunda onun kullan-at telefonunu aldım."
"Onu cebimden çıkarıp ona gösteririm.

"Normal olanı değil mi?" Kaşlarını çatı.

"Hayır. Gölün dibinde. Benimkiyle birlikte. Bu yüzden diğer hattımdan sana ulaştım." İç çekip telefonu cebime geri koyuyorum. Bu gece kazanamıyorum ve kendimi savunacak kadar yorgunum.

"Anlıyorum. Bunun özel bir nedeni var mı?" Rowan'ın yüzünde bastırmaya çalıştığı çeşitli duygular karışık.

"O düştü. Ben de onun peşinden atladım."

"Sormak istiyor muyum?" Rowan koltuğunda kıpırdanır ve giderek artan sırtışıyla mücadelesini kaybeder. En azından şüphesinden bir anlığına uzaklaşmıştır.

"Bu çok uzun bir hikaye. Bütün gece öyleydi, bu yüzden buradayız." Ayrıntılara girmek istemediğimi açıkça belirtiyorum. Şu anda beyaz yalanlar uydurmak için çok yorgun ve sersemim, ve o bu tür konularda mükemmel bir ortak olsa da, ona tüm kartlarımı vermek istemiyorum.

"Hudson ve Grant, gizli görevini iptal ettiğimiz için pek mutlu olmayacaklar." Benim işbirliği yapmaya isteksizliğimden dolayı sinirlenerek, bariz olanı söylüyor.

işbirliği yapmamaktan rahatsızlık duyuyor.

"Onu gördüklerinde yeterince mutlu olacaklar." Grant anlayacaktır ve Hudson da yeterince mantıklıdır. Onlara gerçekleri anlatırsam, başka seçeneğim olmadığını anlayacaklardır. Ama Rowan haklı, bu her şeyi karmaşıktırıyor.

"Belki. Ama şimdi bununla yüzleşmek zorunda kalacaklar. Onu öldürmek mi yoksa tutmak mı kararını vermek zorunda kalacaklar." Rowan, bir muhasebeci bilançoyu değerlendirir gibi ona bakar. O, bize sağladıklarından daha değerli değildir. Grant ve Hudson için de durum aynı olacaktır ve bu düşündürücü bir düşüncedir.

"Onu tutacağız," diye düşünmeden patlarım ve Rowan'ın kaşları yükselir, gözleri beni değerlendirircesine aşağıya doğru kayar.

"Ona karşı yumuşak bir his beslemeye başladığını söyleme. Onlar bunu daha da az seveceklerdir."

"Hiç de değil. Ama o benim sorunum ve nasıl çözüleceğine ben karar vereceğim." Bu bir yalan. Onu reddettiğim anda bunun kesin olarak farkına varıyorum.

"Peki..." Omzunu silkiyor ve uçak hızlanırken ikimiz de pencereden dışarı bakıyoruz. "Bunu kendin hallet."

DOKUZ

Zephyrine

Gözlerimi kırıştırıyorum, bir gözümü açıp gözlerimi rahatsız eden yoğun ışığı almaya çalışıyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp ışığı engellemeye çalışıyorum ve koltuğumda hareket etmeye çalışırken inliyorum. Kalçalarımın üzerine bağlanmış bir şey beni yerinde tutuyor. İstediğim gibi hareket etmeme izin vermiyor. Ona vuruyorum. Sonra ellerimi kullanarak öne doğru uzanıp kendimi kurtarmaya çalışıyorum, ama ellerim aniden duruyor. Ellerim de bağlı. Bileklerim birbirine sürtünüyor. Sersemlemiş halimle gerçeklik yavaş yavaş kafama dank ediyor. Önceki olayların anıları zihnimde parıldamaya başlıyor ve bu beni paniğe sürüklüyor.

Gözlerimi açıyorum, hala ışıktan rahatsızlık duyuyorum ve ondan kaçınmaya çalışıyorum. Ama aslında burası o kadar da aydınlık değil. Öyle hissediyorum çünkü sonsuza kadar uyumuşum. Uyumuş ya da bilinçsiz kalmışım. Anılarım geri geldikçe, bunun istemli olmadığı sonucuna varıyorum. Kafamı toparlamalıyım, nerede olduğumu anlamaya çalışmalıyım. Bu ilk yapmam gereken şey. Acı olsun ya da olmasın.

Bulunduğum oda loş. Üzerimdeki küçük bir tavan lambası bana gerçek aydınlatma sağlayan tek şey ve başım o kadar ağrıyor ki sanki tam öğle vakti güneşi gibi geliyor. Ya kafama bir şey çarpmış ya da akşamdan kalmayım.

Belirsiz bir süre boyunca bilinçsiz kaldım. Bu durum korkutucu, çünkü bu haldeyken bana ne olduğunu hiç bilmiyorum. Bilinçsiz ve bağlı halde, ellerimin bağlı olduğunu fark edince

ellerimin birbirine bağlandığını fark ettim. Adrenalin bilincime yayılmaya başlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

Kaçırılıyorum.

Son anılarımı umutsuzca hatırlamaya çalışıyorum. Göl. Duş. Peder Levi. Peder Levi, ama aslında Peder Levi değil. O kötü biri. Nasıl ve neden kötü olduğunu hatırlamıyorum, ama öyle. Bir nevi öyle. İşleri karmaşık bir durumda bıraktığımız kesin. En azından bunu hatırlıyorum.

Üşüyorum — tüylerim diken diken olmuşsa, çok üşüyorum demektir — ve on güneşin parlaklığı kadar parlak olan ışığın yanındaki havalandırma deliği, rahatsızlığımı ve paniğimi daha da artıran, buz gibi Antarktika rüzgarları üflüyor. Konsantre olmak zorlaşıyor. Kaçırılan ve işkence gören kurbanlara bunu yapıyorlar, değil mi? Onları şaşırtmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Yine yer değiştiriyorum, kendimi doğrudan yolun dışına çıkarmaya çalışıyorum ama sadece kemerle bağlandığımı hatırlıyorum.

Doğru. En küçük ayrıntıları bile unutuyorum. Muhtemelen akşamdan kalma olmanın bir etkisi. Sonunda kendime gelip durumuma bakınca, emniyet kemeri taktığımı fark ediyorum. Ellerim makrome ip ile bağlanmış —sabah ütlediğim cüppelerin ipleriyle. Manastırda Peder Levi'yi bağlamak için kullandığım iplerle.

Manastırda.

Bu sözler içime işliyor çünkü şu anda kesinlikle manastırda değilim. Ve bu benim ölümüm olur.

Bir araca emniyet kemeri takılıyorum. Beni manastırdan uzaklaştıran bir araca. Bir kez daha gözlerimi kırpiyorum ve beynim tüm gücüyle çalışmaya karar verdiği anda görüşüm nihayet netleşiyor. Sanki bir perde kalkmış gibi.

Bir uçaktayım. Küçük bir uçak. Bir tür özel jet ve yakınımnda oturan sadece birkaç kişi görebiliyorum. Biri Peder Levi, ya da daha doğrusu Sahtekar Levi, diğeri ise tanımadığım bir adam. İkisi de sivil giysiler giyiyor. Levi rahip gibi davranmayı bırakmış ve gerçek mesleğini kucaklamış. Kaçıran.

Kalbim, sanki bitiş çizgisine doğru koşuyormuşum gibi, şu anda tüm hızıyla atıyor. Hayatımda tek bir önemli, zorlu ve kırılmaz kural vardı

—hiçbir koşulda manastırın sınırlarını terk etmemek.

"Hayır!" diye bağıyorum. "Pilota geri dönmesini söyle. Geri dönmeliyiz!"

Ellerim bağlı olmasına rağmen emniyet kemerimi çözmeye çalışıyorum. Gözlerimin köşelerinde yaşlar birikmeye başlıyor. Yıllardır bana söyleneni aynen yaptım, ama o bunu asla affetmeyecek. Bunun benim seçimim olmadığı önemli değil. Önemli olan sadece kuralı çiğnemiş olmam. Ve bunun için, o ardında yakıp yıkarken hepimiz acı çekeceğiz.

Levi uyuyor, başı geriye eğilmiş ve gözleri kapalı, ama benim bağıışıımı duyunca hareket ettiğini görüyorum. Sonunda. Uçuş görevlisi, hazırlık yaptığı yerden başını köşeden uzatıyor ve ben ona işaret etmeye çalışıyorum. Ancak, benim sorumlu kişi olmadığımı ve bana hiçbir borcu olmadığını fark edince, hemen geri çekiliyor. Uzun zamandır uçmamıştım, ama şimdiden ticari uçaklardaki uçuş görevlilerini daha çok sevdiğimi söyleyebilirim.

"Levi! Lütfen!" Rahip olmasa bile, umarım bu onun gerçek adıdır. Yaptığı şeyin ciddiyetini, bunun kendisi için ne anlama geldiğini anlamasını istiyorum. Arkadaşı için. Hepimiz için.

Bir anlığına başının sallandığını görüyorum, sonra oturup yüzünü ovuşturarak uykunun sisini dağıtmaya çalışıyor.

Evet. Lütfen. Uyan artık da bizi ait olduğumuz yere geri götürebilirsin.

Yanağımın içini ısııyorum. Manastırdarken büyük emek harcayarak geliştirdiğim özenli tavır ve maske şimdiden kaybolmaya başladı. Onun dikkatini çekmeye çalışırken yerini korku aldı. Her dakika sonsuzluk gibi geliyor. Onun dikkatini çekebilmek için milyonlarca kez daha küfür edebilirim, bin kat daha yüksek sesle. Artık özenli davranmaya gücüm yetmiyor.

"Levi!" diye tekrar bağııyorum ve bu sefer uyanıyor ve benim uyanık olduğumu fark ediyor. Aksi takdirde mükemmel olan yüzünü bir kaş çatma bozuyor ve sinirlenerek kaşlarını indirirken gözlüklerini yukarı itiyor.

Sonunda emniyet kemerimi çözüp koltuğumdan fırladığımda, yüzünde heyecan dolu bir ifade görüyorum.

"Otur," diye homurdanıyor, yeterince yaklaştığında.

"Beni dinle. Geri dönmeliyiz. Manastıra geri dönmeliyim." Sesim hissettiğim kadar endişeli, ama daha mantıklı konuşmak için sesimi alçaltıyorum.

"Evet, bunu yapmayacağız." Sakin. Fazla sakin.

"Bunu yapmak zorundayız. Anlamıyorsun. Bu iş kötü bitecek," diye ısrar ediyorum.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Seni uyarıyorum," diye karşılık veriyorum.

Manastırda onu iyice kızdırdığımı biliyorum, ama yine de tanıdığımı sandığım Levi'nin bir kısmının gerçek olduğunu umuyorum. Sadece mantıklı davranmasını istiyorum. Beni dinlemesini. Bu çok mu fazla bir şey?

"Bu durumda kimin kimi uyardığını iki kez düşünsen iyi olur." Durumumu hatırlatmak için bileğimdeki ipi tutuyor.

"Seni uyarmakla sana yardım etmeye çalışıyorum. Manastıra geri dönmeliyiz."

Benim yalvarışlarımdan etkilenmeden başını sallar. "30 bin fit yükseklikteyiz. Oturup uykunu bitirebilirsin."

"Beni dinlemiyorsun! Geri dönmeliyiz!" Sabrımı kaybedip onun yanından geçmeye çalışıyorum, umarım uçuş görevlisi onun kadar mantıklı davranır. Ama çabam boşuna. Kocaman elini uzatıp belimden tutup beni kendine doğru çekiyor. Beni göğsüne sıkıca sarıyor. Konuşurken dudakları şakağıma değiyor.

"Oturman gerek." Her kelimeyi tek tek telaffuz ediyor.

"Hayır. Sen dinlemelisin." Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama sadece gözlerine bakacak kadar uzaklaşabiliyorum. "Gittiğimi öğrenirse, ikimiz de ölürüz."

"Kim öğreniyor?" Sesinde şaşkınlık duyuyorum.

"Kocam."

"Ne?" Kaşları daha da çatıldı ve gözleri gözlüklerinin arkasında kısıldı.

"Kocam bizi öldürür. Pilota uçağı geri döndürmesini söylemelisin."

"Rahibeyseniz nasıl evlendiniz?"

"Eğitimdeyim. Henüz son yeminimi etmedim. Gerçek bir rahip olsaydınız bunu bilirdiniz."

"Yani kocandan saklanmak için rahibe gibi davranıyordun?"

"O benim nerede olduğumu biliyor. Ya da nerede olduğumu biliyordu, ve şimdi eminim ki kaybolduğumu da biliyor. O her zaman bilir." Daha hızlı konuşuyorum çünkü bu uçakta olduğumuz her an, manastırdan daha da uzaklaştığımızı biliyorum.

"Ne bildiği umurumda değil. Bu uçakta bize dokunamaz." Hâlâ ona karşı direndiğim için bana kızgın bir şekilde bakıyor. Sadece söylediklerimi dinleyecek ve ciddiye alacak birini istiyorum.

"Ama iniş yaptığımızda dokunacak." "Deneyebilir."

Alaycı. Kendinden emin. Hiç endişeli değil. Tıpkı onu yakmaya hazır olduğum zamanki gibi. Bu adamın vücudunda kendini koruma içgüdüsü olmadığını düşünmeye başlıyorum.

"Senin kibirin..." diye başlıyorum ama bunun başarısız bir girişim olduğunu fark ediyorum. "Hanımefendi? Siz. Merhaba! Siz, mutfakta! Pilota şunu söyleyebilir misiniz..."

"Bir sorun mu var?" Uçaktaki diğer adam ayağa kalkar ve dikkatini bize çevirir, uçuş görevlisini görmemi engeller.

Vücudu yoğun bir şekilde dövme ve saçları özenle şekillendirilmiş. Giydiği takım elbise mükemmel bir şekilde dikilmiş, uçakta saatlerce oturmasına rağmen neredeyse hiç kırışmamış. Pahalı görünüyor. Ölümcül. Uçağın diğer ucundan bana bakan çelik grisi gözleri, benim varlığımdan rahatsız olduğunu belli ediyor. Ben onun için bir sivrisinek gibiyim, gerekirse seve seve ezip geçeceği bir sivrisinek. Omurgamdan bir ürperti geçer ve Levi'ye bakarım.

"Onu boş ver." Levi adamı kovar, ama adam elini ağzıma kapatır ve beni uçağın arkasına doğru sürükler. Bir kapıdan geçeriz ve ne olduğunu anlamadan kendimi bir yatakta bulurum.

"Ne yapıyorsun?" Etrafıma bakındım ve burası, beni öldürmek isteyen adamın detaylara önem veren tarzında dekore edilmiş özel bir yatak odası gibi görünüyordu.

"Bize bunu özel olarak konuşma fırsatı veriyorsun. Etrafındaki herkesi kızdırmaya devam edersen, kocanın seni öldüreceğinden endişelenmene gerek kalmaz." Levi'nin çenesindeki bir kas, hayal kırıklığından seğiriyor. Görünüşe göre, benim kadar onun da arkadaşının öfkesi konusunda endişeli.

"Onunla birlikte mi çalışıyorsun?"

"O bir iş arkadaşım. Evet." Sorularıma sabırsızlanıyor. "O bir katil gibi görünüyor."

"İyi tahmin."

Ona sert bir bakış attım. "Senin bir rahip olduğunu düşündüğüme inanamıyorum." "Sen de benim bir rahibe olduğuma inandırdın beni. Artık ödeştik." "Bunun için çalışıyorum. Bir rahibe gibi yaşıyorum. Sen ise açıkça öyle yaşamıyorsun."

Gözlerim onun üzerinde dolaşıyor, zihnimdeki iki versiyonu uzlaştırmaya çalışıyorum. Ona karşı yavaş yavaş büyüyen sevgim, bu dizi keşiflerle lekeleniyor.

"Şu anda bu yüzden mi üzgünsün?" Gözlüklerini çıkarır ve gömleğinin köşesindeki lekeyi temizler, sonra şüpheci yüzüne geri takar.

"Listede var."

"Öncelikli konulara odaklanalım. Manastırı terk ettiğin için seni öldüreceği iddia edilen bir kocan mı var?"

"Seni öldürür. Beni mi? Bilmiyorum, ama kesinlikle ölmeyi dilememe neden olur." Bu düşünceyi çok uzun süre kafamda çevirirsem midem bulanıyor.

"Neden?"

"Çünkü anlaştığımız, benim hayatımı adada bir rahibe olarak yaşamam ve karşılığında onun beni rahat bırakmasıydı."

Gözleri merakla üzerimde dolaşıyor. Sanki beni yeni bir ışıktaki görüyor gibi.

"O zaman onu sevmiyor musun?" Bu retorik bir soru.

"Neden anladın?" Onun alaycı tavrına karşılık veriyorum. Maskelerimizi çıkaracaksak, rol yapmayı da bırakabiliriz.

"Peki ya baban? Seni bu durumdan kurtaramaz mıydı?" diye soruyor. Sanırım bu bir soruyu cevaplıyor. Bir parçam onun onlardan biri için çalıştığından endişeleniyordu. Ama bir gizem çözüldükçe, onun yerine bir düzine yeni gizem ortaya çıkıyor.

"Peşinde olduğun kişi o mu?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Kesinlikle listenin üst sıralarında."

"Ona ulaşmana yardım edebileceğimi düşünüyorsan, seni temin ederim ki, kesinlikle yanılıyorsun."

"Oh, sanırım kızını kaçırdığımı öğrenirse ilgilenir."

"İlgi duyar belki, ama yatırım yapmaz. Kızını seven bir baba onu bir canavarla evlendirir mi sence?"

O irkilir. Bu tepki bir anda gelir ve geçer, ama ben bunu kaçırmam ve bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklımda tutarım.

"Bunu hiç düşünmedim. On dakika önce, senin iffetli bir rahibe olduğunu sanıyordum. Utançtan, kirli rüyalar görmeyi bırakamadığı için bunu bir yabancıya itiraf etti."

"Günah çıkarma odası kutsal bir sığınak olmalı." Bunu bu kadar duygusuzca dile getirmesine çok kızdım.

"Ve ben gerçek bir rahip olsaydım, öyle olabilirdi." Sözlerimi bana geri yansıtıyor.

"Ne olacak peki? Bunu bana karşı mı kullanacaksın? Dışarıdaki arkadaşının beni öldürmeyeceğini varsayarsak? Babamın parasını mı istiyorsun? Onun politikasında söz sahibi olmak mı? O taviz vermez. Benim için değil." Keşke o adamın gözünde benim ne kadar değersiz olduğumu anlasaydı. Belki o zaman beni bırakırdı.

"Özel uçakta olman neden paraya ihtiyacımız olduğunu düşündürüyor?"

"Yakıt faturası mı?" diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Ağzın çok bozuk."

"Bunu zaten belirledik. Hala aynı şeyleri mi konuşuyoruz? Gerçekten manastıra dönmek istiyorum. Hala halletmemiz gereken hasarlar var, ama yapılabilir. Başka bir yere ineriz..." Kafamı sallarım. "Umutsuz."

"Planları değiştirmiyoruz."

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Colorado."

Mide bulantısı hissediyorum. Bizi doğrudan katliama götürüyor. Kolay bir hedef olacağız. Babamın eyaletine indiğimiz ve kocamın evine bu kadar yaklaştığımız anda avlanmaya hazır olacağız.

"Delirdin mi? Hiç araştırma yaptın mı?"

"Haftalardır tek yaptığım şey araştırma yapmak." Ağzının köşesinde alaycı bir gülümseme beliriyor.

Şimdi anlıyorum ki, onunla yaptığımı sandığım her konuşma, önceden planlanmış bir tuzaktı. Beni içine çekmek için kurduğu bir tuzak. Onda hissettiğimi veya gördüğümü sandığım her şey uydurmaydı. Dikkatimi çekmek ve zayıflıklarımdan yararlanmak için özenle hazırlanmıştı. Onu bunun için nefret ediyorum.

"Yeterli yeterli. Açıkça." Onun gururu
yeterli zekası zekası gururubir zayıflık, ama ben
devam etmeye hazırım.

"Buradasın, değil mi?"

"Arkadaşın bundan pek memnun görünmüyor. Sanırım bu, asıl plan değildi."

"Tam olarak değil. Rahibe olduğun konusunda yalan söyleyeceğini beklemiyordum." "Senin bana *her konuda* yalan söyleyeceğini beklemiyordum." Ses tonumda

Ses tonumda bir parça öfke var ve onu kontrol etmeye çalışıyorum. Bu bana yardımcı olmayacak, eğer o da kocam gibi biriye. Onu suçlu hissettirdiğim için beni daha fazla cezalandıracaktır.

"Neden odanda uyuşturucu vardı ki?" Benim suçlamamla ilgilenmiyor.

"İşler kötüye giderse diye bir yedek plan." Kocam geri dönüp beni almaya gelirse diye hazırlamıştım, ama bu adam onu boşa harcamama neden oldu. Şimdi yenisini bulmam lazım.

"O planın bir parçası olarak düğümleri biraz daha sıkı bağlamayı öğrenmeliydin."

"Bir dahaki sefere not alacağım. Güven bana."

Yüzünde bir anlık bir eğlence ifadesi belirir, ardından yine alışılmış maskesini takar.

"Ekstra güvenlik önlemleri alacağım. Kocanızın adını söylemek ister misiniz, yoksa bu telefonu mu incelemeye devam edeyim?" Yatağımın altında sakladığım ikinci telefonu elinde tutuyor.

Onu nadiren kullanırım. Sadece zorunlu kontrol için. Beni ona bağlayan rahatsız edici kağıt parçası dışında, kocamla hala sahip olduğum tek bağlantı budur. Yapabilseydim onu yakardım. Adam, benim itaatimi istediğinde, evliliğin feshini teklif ederek bana işkence ederdi. Ama son zamanlarda ürkütücü bir sessizlik var, sanki sonunda beni bırakmaya başlamış gibi.

Ancak benim ortadan kaybolmam bu sessizliğin kesinlikle sonu olur. Onun kurallarına uymamak, egosuna bir saldırıydı. Bunu durdurmanın bir yolunu bulmazsam, intikam almak için geri dönecektir. Ayağa fırlayıp telefonumu kapmaya çalışıyorum, ama o onu benim ulaşamayacağım bir yere çekiyor.

Ben uzunum, tam olarak 1,80 m, ama bu adam hala benden 15 cm kadar uzun. Onu, benim ulaşamayacağım kadar yükseğe sallayabiliyor.

benim ulaşamayacağım kadar yükseğe sallayabiliyor.

"Ona mesaj atabilirsem, belki açıklayabilirim." Onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Neyi açıklayacaksın?" Bu düşüncenin saçma olduğunu düşünür gibi bana bakıyor.

"Bir yanlış anlaşılma olduğunu. Bilmiyorum. O kadar ileriye düşünmedim."

O kadar ileriye düşünmedim."

"Neden iki telefonun var? Neden diğerinden onunla konuşmuyorsun?"

"Bu benim eski hayatımdı. Bu ise yeni hayatım." Telefonun da gölün dibine düştüğünü fark ettiğimde kalbim sıkışıyor. O fotoğrafları ve içinde sakladığım anıları asla geri alamayacağım.

"Açıklanacak bir yanlış anlaşılma yok. Eğer seni istiyorsa, gelip seni alabilir. Ya da denerken ölebilir." Sesi düz, ama gözlerindeki ışıltıyı kaçırmıyorum.

"Kibirlisin," diyorum.

"Karisını manastıra kaçıran bir adamdan korkmuyorum. Adi herif gibi geliyor bana."

"Babamın parası ve siyasi gücünün tüm desteğini arkasına almış bir pislik. Acımasızdır. Dokunulmazdır. Anlamıyorsun," diye karşılık veriyorum, çünkü durumun ciddiyetini gerçekten anlamadığını düşünüyorum.

"Sanki ona okul kızı gibi aşık olmuşsun gibi geliyor. Onlardan vazgeçtiğini sanıyordum."

Onun ıgnelemesini görmezden gelmeye çalışıyorum, ama yine de yanaklarım kızarıyor. "Sadece gerçeği anlamayı sağlamaya çalışıyorum."

"Bunu bana bırak. Sen bu uçuşta uslu durmaya ve mürettebatı rahatsız etmemeye odaklan."

"Yoksa ne olacak? Arkadaşına beni hallettirecek misin?"

"Sana bakmak için kimsenin yardımına ihtiyacım yok." Bu tehdit omurgamdan aşağı bir ürperti geçirir ve bana, bu adamı ne kadar tanıdığımı düşünsem de - benimle arşivlerde ve bahçelerde dolaşan, edebiyat, sanat ve müzik hakkında konuşmaktan büyük keyif alan özverili bir rahip olarak - koyun postuna bürünmüş kurtun gerçekte kim olduğunu hiç bilmediğimi hatırlatır. Sessizliğim üzerine kaşlarını kaldırır ve tekrar sorar, "Adı ne?"

"Corey Craig," diye sessizce adını söylerim. Levi'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, kocamı çok iyi tanıyor.

ON

Levi

"O sadece Abbott Schaefer'in kızı değil. Corey Craig'in karısı," diye açıklıyorum kardeşimle konuşurken, onun ofisinde karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Karısı mı? Bana onun lanet olası bir rahibe olduğunu söylemiştin!" Grant kaşlarını havaya kaldırarak daha dik oturdu, avuç içlerini masanın üzerine koydu.

"Onu o kadar çok nefret ediyordu galiba. Manastırda hayatının geri kalanını geçirebileceği konusunda bir anlaşma yaptıklarını söyledi. Ama eğer ayrılırsa, onu ve ona yardım eden herkesi öldüreceğini söyledi." Bu konuyu, tanıdığım bir kadınla ilgili değil de, üçüncü bir şahsın işiymiş gibi anlatıyorum. Hala bu bilgiyi sindiremiyorum.

"Manastırda yaşamak mı? Neden boşanmıyor?" Grant karşımdaki sandalyeye yaslandı. Sinirini yatıştırmak için viskiden bir yudum aldı.

"Ego mu? Güç mü? Sanırım babasıyla olan bağı." Henüz tam olarak anlamış değilim, ama anlayacağım. Zephyrine ve benim kendimizi içinde bulunduğumuz değişen rollere alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Çok uzun zamandır uyumadığım gerçeğini saymıyorum bile.

"Onu öyle bir adama satacaksa..." Grant'in yüzü kararır. Corey Craig, yeraltı dünyasının ikinci el araba satıcısıdır, tehlikeli derecede ince bir kabukla kaplıdır. Kendini eski paralı sanır, ama bunu taklit edecek kadar yeni parası bile yoktur. Birkaç müşterimizi çaldı. Kağıt işlerini halletmek ve paralarını temiz tutmak için standart bekleme süresini beklemek için sabırsız olan türden müşteriler.

Corey, iş yapma tarzı nedeniyle ölmüş olması gerekirdi, ancak bombalara sağlıksız bir sevgisi, acımasız şiddete saplantılı bir bağlılığı ve besin zincirinin üst kademelerinde yeterince bağlantısı var ki, her yıl bir hamam böceği gibi hayatta kalmayı başarıyor. Zephyrine'i karısı olarak hayal etmek, uçakta yediğim sandviğin mideme geri gelmesine neden oluyor. Babasının onu bir seçenek olarak görmesi, hatta onu buna zorlaması bile iğrenç. Manastır şimdi çok mantıklı geliyor.

"Bu, onun ortadan kayboluşunu açıklıyor. Neden eve hiç gelmediğini." Zihnim, onun gibi bir adamın elinde olan o küçücük, cesur rahibeyi hayal ettiği için saçmalıyorum. Onun ona dokunduğu her parmağını yavaşça ve metodik bir şekilde kırmak istiyorum. Her bir tırnağını alıp... Grant'in sesi hayallerimi bölüyor.

"Abbott ve o birlikte çalışıyorlarsa, hayal ettiğimizden daha büyük bir sorunumuz var demektir. Kim bilir kaç kişiyle işbirliği yapıyor ya da taşları kaldırmaya başladığımızda neyle karşı karşıya kalacağız." "Bu yüzden daha erken bir son vermemiz gerekiyor

"Onu ortadan kaldırmak istiyorum. Onun ne yaptığını bana söylemesine gerek yok. Tahmin edebiliyorum. Onunla yalnız kaldığı düşüncesi, onun ölüm fermanını imzalamam için fazlasıyla yeterli.

"Sanırım bu onu daha da değerli kılıyor." Grant bu düşüncüyü kafasında tartıyor.

"O değerli birisi. Abbott'ın işlerini biliyor. Corey'inkileri de. Kendisinin bile değerli olduğunu fark etmediği şeyler biliyor olabilir. Rowan, sen ve Hudson'ın onu öldürmek isteyeceğinizi düşündü." Geriye dönüp baktığımda bu fikri alaycı bir şekilde reddediyorum.

"Öldürmek mi? Hayır. Mecbur kalmadıkça olmaz. Fidyeye bir seçenek olabilir. Onun için kalıntıları geri alabiliriz." Grant bardağından bir yudum daha aldı.

"O fidyeyi bir seçenek olarak görmüyor gibi. Beni bu konuda uyardı." Babası üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını yeminler ederek söylediği sözleri hatırlıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Grant ciddi bir bakışla bana bakar.

"Henüz yeterince bilgim yok. Onunla daha fazla zaman geçirmem lazım. Manastırda bana güvenmişti, ama şimdi, şey..." Omuzlarımı silkiyorum ve başımı yana eğiyorum. "Şimdi durum biraz daha karmaşık."

"Anlaşılabilir." Viskiye son yudumunu içip sandalyesinde doğrulur. Beni bir süre inceler ve sonra hiç beklemediğim bir soru sorar. "Onunla yattın mı?"

"Hayır," diye sorusuna sertçe cevap veriyorum.

"Neden?" Kaşlarını çatarak, bu durumun kafasını karıştırmış gibi göründü. "O Dakota değil, kimse Dakota değil. Ama çirkin de değil. Senin için zor olmazdı."

"Gereksiz göründü." Dişlerimi sıkarak cevap veriyorum. Grant'in onu bu şekilde değerlendirmesinden hoşlanmıyorum, her ne kadar nişanlısı Dakota dışında kimseye ilgi duymadığını çok iyi bilsem de.

"Ona karşı bu kadar huysuz mu davrandın? Ağzını başka şeylerle meşgul tutarsan seni daha çok sevebilir." Sırıttırıyor.

"Not aldım," diye kısa bir cevap verdim.

Onun çizdiği resmi hayal etmemeye çalışıyorum. Bu, onun beni daha çok sevmesine neden olabilir. Daha da kötüsü, Levi Peder'in yerine benim gerçek adımla ilgili övgü dolu sözler duyarsam, onu şu anda olduğundan daha çok istemeye başlayabilirim. Kaderi kışkırtmamak en iyisi.

"Sana ne kadar bağlı olursa o kadar iyi. Peki ya kocası? Ne kadar uzlaşmacı olursa o kadar iyi." O çok gerçekçi.

Kardeşim her şeyde işi ön planda tutar ve normalde ben de ona katılırdım. Ama bu durumda, onu kullanmak duygusuz ve zalimce geliyor. O zaten iki erkeğin oyuncağı oldu.

"Kendi sözlerini duyuyor musun? Biri Dakota hakkında böyle konuşsa nasıl hissederdin?" diye karşılık verdim.

Konuşmadan önce bana karanlık bir bakış atıyor. Bu soruya cevap vermek zorunda değil. Böyle bir şeyi aklından bile geçiren herhangi birini öldürür. Nişanlısı, onun evreninin merkezinde ve bunu itiraf etmek istediğinden çok daha uzun süredir öyle.

"Bu Dakota ve Charlotte'un fikriydi, hatırladın mı?" diye ısrar etti.

"Evet, şey..." Koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Evet, ne?"

"Gizli ajanlık işine uygun değilim. Bir sistemi hackleyip bilgi almak ya da birini öldürmek istiyorsan, ben senin adamınım. Ben

kaba bir aletim. Lanet olası bir Romeo değilim." Bu düşüncenin verdiği tedirginlik boğazıma kadar yükseliyor.

"Romantizm konusunda bu kadar bilgisiz misin?" Grant gülüyor ve bu, omuzlarımdaki gerginliği biraz azaltıyor. "O zaman neden Dakota veya Charlotte'tan yardım istemiyorsun? Zephyrine'in yeterince iyi tanıdığı ve bir şeyler anlatabileceği tek kişi sensin. İlerleme kaydettiğini söylemiştin. Onu o kadar uzun süre gözetledikten sonra onu yeterince iyi tanıdığını sanıyordum. Ben de..." Birden duruyor ve gözleri kayıyor. "Ona aşık falan değilsin, değil mi?"

"Saçmalama. Sen gücünü kaybetmiş olman, benim de kaybettiğim anlamına gelmez." Ona aşık değilim. O bir dolandırıcı ve yalancı, ama onun geçmişini ne kadar çok öğrenirsem, yaptığı seçimlerin o kadar mantıklı geldiğini görüyorum. Bana o kadar mantıklı geliyor ki. Onun yaşadığı her şeye o kadar empati duyuyorum ki, onun için bir başka acı hatıra olmak istemiyorum. "Tabii ki ondan cevaplar istiyorum. Hepimiz istiyoruz, ama cevapları almak için onu manipüle etmeyi düşünmüyorum. Bunun için bir neden yok. Doğru olanın bu olduğunu anlarsa işbirliği yapacaktır. Ona bunu göstermek için zamana ihtiyacım var."

"Rowan, uçakta çekingен davrandığını söyledi. Orada görünmeyen bir şeyler olduğunu düşündü." Grant beni yakından izliyor. Rowan kesinlikle kimseyi kayırmaz. Bir sonraki işte bunu hatırlayacağım.

"Uçuş sırasında temkinli davrandım çünkü rotamızı aniden değiştirip onu Colorado'ya geri götürmek zorunda kaldık. Onu gece yarısı bir gölden çıkardıktan sonra. Beni zehirlemeye çalıştıktan sonra onu zapt etmek zorunda kaldım. Sonra odasını aradım ve onu manastırdan çıkardım. Münih'e deli gibi sürerek gittim ve sonra lanet olası Rowan'a her şeyin mahvolduğunu açıkladım. Yorgundum ve hiçbir şey planlandığı gibi gitmiyordu. Koşullar göz önüne alındığında, kendimi tutmak zorunda kaldım." Bizi buraya getiren yirmi dört saati özetliyorum ve bunu hatırladıkça başım bile dönüyor.

"Seni zehirlemek mi?" Diğer her şeye olan ilgisini bir kenara bırakır ve yüzünde endişe belirir.

Uçaktayken yaptığımız önceki konuşmada bu kısmı atlamıştım. Onun bana çok nadir rastlanan bir üstünlük sağladığını bilmesinin bir anlamı yoktu.

elini bana uzatmış olduğunu bilmesine gerek yoktu.

"Bana ilaç verdi. Beni bağladı. Üzerime ıktı. Karar verdiğinde çok kötü bir kız oluyor. Beni de ısırdı. Hiç de eğlenceli bir akşam değildi, unutmak istediğim bir akşamdı, tamam mı?" Bunu düşünmek bile beni tekrar sinirlendiriyor.

Kardeşimin yüzündeki endişe yerini eğlenceye bırakıyor.

"Emin misin? Senin tarzın bir eğlence gibi geliyor." Masaya doğru eğilir, sırtarak bardağının dibinde eriyen son buz damlasını karıştırır.

"Sakin başlama," diye onu uyardım, yan gözle bakarak, ne kadar işe yararsa.

"Ona istediğini vermedin, o da almaya karar verdi, değil mi?" Gülmemek için boğazını temizledi.

"Benim rahip olmadığımı fark etti ve kocasının ya da babasının adamlarından biri olduğumdan endişelendi. Benden bunu itiraf ettirmek için işkence yapmaya çalışıyordu."

"Bunu nasıl yaptı?" Kaşlarını attı.

Sinirli bir şekilde homurdandım ve gömleğimi kaldırarak altındaki bandajı gösterdim.

"Kutsal su serpmek için kullandıkları şeylerden biriyle beni yaktı. Tütsü yakıcıda ısıttı. Eğer bunun kurbanı ben olmasaydım, bu çok zekice olurdu."

Kardeşim, yumruğunu dudaklarına bastırarak gülmesini bastırmaya çalışırken göğsünden bir kahkaha çıkar. Yine boğazını temizler, ama yüzündeki ifade, tüm bu olanlara gülmekten kendini alamadığını ele verir.

"Şimdi gerçekten senin tipin gibi görünüyor," diyor, bandajı bir an inceledikten sonra bana bakıyor, gözleri suçlayıcı bir şekilde parlıyor.

"Siktir. Sana bunları anlattığıma pişman oldum. Benim bir tipim yok."

"Eğer olsaydı, işkenceye meraklı, evli ve kaçak rahibeler listenin başında olurdu." Bana keskin bir bakış attı. "Onunla başa çıkabileceğinden emin misin?"

"Onunla gayet iyi başa çıkabilirim. Benim yöntemimle. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Biraz uykuya."

"Birkaç günün var. Belki birkaç saat. Eğer söyledikleri doğruysa..." Kaşlarını kaldırır ve başını eğirir. "Corey ve vali başa çıkması zor olacak."

"Çiftlikte ve kumarhanede daha fazla adama ihtiyacımız olacak. Ben yokken önerdiğim adamlardan herhangi biriyle anlaşma yaptın mı?" Ben güvenlikle ilgili pratik konuları tartışmayı tercih ederim. Bu konuda iyiyim, bu alanda başarılıyım. Farkındalık ve güvenlik seviyelerini korumaya odaklanırsak çiftliği ve kumarhaneyi güvende tutabilirim.

"MC kabul etti. Sen gitmeden önce önerdiğin Colorado Springs'teki paralı asker grubuyla görüşüyorum."

"Güzel. Herkesin yardımı gerekecek. Ekstra dijital güvenlik ne durumda?"

"İstediğin güvenlik ekibini tuttum. Kameraları kurdular ve küçük drone ordunu bir araya getirmek için çalışıyorlar. Bu yeni şey beni tedirgin ediyor. Özellikle de geçmişte bununla neler yapabildiğini bildiğim için," diyor, rakibimin sistemine girdiğim zamanı hatırlayarak.

"Peki, bırak ben halledeyim. Onlarla görüşüp işleri mümkün olduğunca çabuk halledeceğim." Bebek bakıcılığından daha fazlasını yapmak için sabırsızlanıyorum. Zephyrine'den uzaklaşmak, yeni keşfettiğim eğilimlerime muhtemelen yardımcı olacaktır. Grant bunların bazılarının derinliğini bilseydi, muhtemelen bir ara vermemi isterdi. Ya da onu sistemimden çıkarmak için onunla yatmamı isterdi.

"Önce rahibe. Cehennemde tek şansın o olduğunda, geri kalan her şey ikincil öneme sahip. Gerekirse rahip üniformasını tekrar giy ve ona günah çıkar. Ne gerekiyorsa yap." Grant'in ses tonu itiraz kabul etmiyor.

"Tabii ki," diye mırıldanıyorum. Tartışmak istiyorum, ama strateji pragmatik.

"Onu nerede tutuyorsun?" Aniden planımın ayrıntılarıyla ilgilenmeye başladı.

"Balayı kulübesinde. Ramsey ve Hazel'a bu haberi vermeyeceğim. Sen benim için bunu yapabilirsin diye düşündüm." Küçük kardeşimizin karısının misafir evini ele geçirdiğimiz için onun başının belaya gireceğini düşünerek sırttım. En azından yapmak istemediğim bir şeyden kurtulmuş olacağım. En azından küçük zaferleri kutlayabilirim.

"Hazel bundan nefret edecek," diye hayıflanıyor Grant.

Balayı kulübesi, baldızımın yatak ve kahvaltı tesisinin yeni bir uzantısı. Ona eski av kulübemi verdim, o da onu tamir etti

ve her şeyden uzaklaşmak isteyen yeni evli çiftler için mükemmel bir inziva yeri haline getirdi. Benim dünyamda ise, burası mükemmel bir izole sorgulama yeri idi. Dağın yükseklerinde, sağlam bir çevre koruyabileceğimiz ve kolay kaçışları engelleyebileceğimiz bir yer.

Umarım, bir sonraki adımı atmadan önce ondan ihtiyacım olan her şeyi öğrenebilirim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor. Hazel'ın mülkünün hapishane olarak kullanılmasını isteyeceğini sanmıyorum, ama başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Yani, hepimiz gibi, o da bu yolculuğa katılmak zorunda kalacak.

"Zephyrine kocası hakkında haklıysa, bizi bulmaya gelirse bu bize biraz zaman kazandıracaktır. Kumarhane ve han çok halka açık yerler. Babası durumu öğrenince en azından arama emri çıkaracaktır. Yanlış bir dönüş yapıp onu televizyondan tanıyan bir turistle ya da yardımsever bir yerliyle karşılaşırsa..." diye açıklıyorum.

"Bu akıllıca. Daha akıllıca olan ise, ondan olabildiğince çabuk bilgi almaktır, böylece bu tür ayrıntılar hakkında endişelenmemiz gerekmez. Kendimizi sürekli buraya hapsetmek yerine, saldırıya geçmek için kullanabileceğimiz bir şey. Grant kafese kapatılmış bir aslan gibi, ileri geri yürüyerek etrafındaki seçenekleri değerlendiriyor. Genelde benden daha soğukkanlıdır, ama Dakota'ya olanlar için intikam almak istiyor.

"Katılıyorum. Bunu halledeceğim. Beni yeterince tanıyorsun, bunu biliyorsun." Bu benim iyi olduğum bir konu; bunu yapabilirim.

"Güzel. Gitmeden önce bir viski daha ister misin?" Grant boş bardağıma başını sallıyor, ama cevap verme fırsatım olmuyor, çünkü telefonum yüksek sesle çalıyor ve kardeşimin geniş yönetici odasının sakin ve ağırbaşlı atmosferini bozuyor.

Aşağıya bakıyorum, arayan adamlarımızdan biri. Daha doğrusu, Zephyrine'in sorumluluğunu verdiğim adam.

"Evet?" diye sabırsızca soruyorum ve ayağa kalkıp odada dolaşmaya başlıyorum. Bunun iyi bir haber olduğunu sanmıyorum.

"Kaçmaya çalıştı," diye itiraf ediyor. "Tabii ki gidebileceği hiçbir yer yok, ama kendine zarar verebilir. Peşindeyiz. En kısa sürede haber almak isteyeceğini biliyordum." Jack'in sesi, ormanda onu takip ederken ağır nefes alıp verişinden ve botlarının yere vurma seslerinden geliyor.

"Lanet olsun. Mümkün olduğunca çabuk oraya geleceğim. Onu gözden kaçırma." Uyumken ona etiket koyduğuma sevindim. En azından bu kısmı kolaylaştıracak.

"Tamamdır."

Telefonu cebime geri koyup, bir anlığına pencereden dışarıya bakarak öfkeyle bakışlarımı yönelttim. Bu durumumun düzelmesine yardımcı olmayacaktı. Ama kardeşimin yüzünde öfke yerine eğlenceli bir glmsemi gördüğümde şaşırdım.

"Koruyucunla sorun mu var?" Kardeşim mizahını saklamakta çok kötüdür.

"Hallettim."

"Bu sefer işkence görmemeye alış," diye seslendi Grant arkamdan.

Kafamı sallayıp, çocukken yaptığım gibi arkasından kapıyı çarparak kapatırım.

ON BİR

Zephyrine

Ne düşündüğümü bilmiyorum. Sanırım hiç düşünmemiştim. Bu da doğru değil. Kaçmak. Düşündüğüm buydu. Sadece manastıra geri dönmem gerektiğini biliyordum. Burada beni bekleyen kaderi beklemek istemiyordum.

Levi'nin beni umursamadığı açık, yoksa gelir gelmez ortadan kaybolmazdı. Beni, sanki bir tür gösteri atraksiyonuymuşum gibi bakan ve bir dakika bile yalnız bırakılamayacak bir çocukmuşum gibi davranan iki iri yarı gardiyanla baş başa bıraktı.

En azından tuvalete gitmem gerektiğini ve adet döneminde olduğum için mahremiyet istediğimi söyleyene kadar. Bu yalan onları uzaklaştırdı ve bana tuvalette yalnız kalmak için zaman kazandırdı. Neyse ki tuvaletin penceresi, içinden sıyrılabileceğim kadar büyüktü. Benim gittiğimi fark ettiklerinde, ben çoktan ormanın derinliklerine girmiş ve onların ulaşamayacağı bir mesafeye varmış olacağım.

En azından öyle umuyordum. Bunun yerine, patikadan uzaklaşmamak ve onu takip ederek sahip olduğum tek yönü kaybetmemek için tökezleyerek ilerliyorum. En azından bunun medeniyete ulaşmamı sağlayacağını umuyorum.

Ne kadar uzaklaşırsam ve hava o kadar kararırsa, o kadar hata yaptığımı hissediyorum. Yiyeceğim yok, barınacak yerim yok, sadece üstümdeki giysilerim var. Bu maceraya çıkmadan önce musluktan bol bol su içtim, ama bu beni sonsuza kadar idare etmeyecek. Daha hızlı yürümeye çalışıyorum, ama ayakkabılarım şimdiden ayaklarımın su toplamasına neden oluyor. Dağlarda yürüyüş yapmak için yapılmamışlar.

Burada telefon hizmeti olan bir yürüyüşçü veya kampçı bulup manastırı arayarak Colorado'dan çıkıp eve dönmenin bir yolunu bulabileceğimi umuyorum. Denver'da hala beni havaalanına götürebilecek bazı arkadaşlarım var. Buraya nasıl geldiğimi açıklamak karmaşık bir hikaye olacak, ama o köprüye geldiğimde onu geçebilirim. Bu yolun ormanın derinliklerine değil, başka bir yere çıkması durumunda bu plan işe yarayabilir. Benim şansımla, muhtemelen doğrudan onun kapısına çıkacaktır.

Yarım saat sonra gökyüzü açılıp beni sırlıslam edince MORALİM DAHA DA BOZULDU. Tökezleyerek geçtiğim açık çayırdan kaçıp bir ağacın altına saklandım ve en azından şiddetli yağmurdan korunabileceğim şekilde ağacın gövdesine yaslandım. Ancak yağmur fırtınası tüm sıcaklığımı benden aldı ve bu hafta ikinci kez üşümüş ve sırlıslam kalmıştım. Bu benim için korkunç bir alışkanlık haline geliyor. Hala biraz umudum ve yeterince kararlılığım var.

Yağmur şiddetini kesip hafif bir yağmura dönüştüğünde tekrar yürümeye başlıyorum. Çamur yürümemi zorlaştırıyor ve birkaç dakika içinde iki kez dağ yamacından kaymamak için kendimi zor tutuyorum. Uzaklarda bir yerlerde bir ışık görmeyi umarak etrafa bakmak için duruyorum. Ama hiçbir şey yok. Görebildiğim kadarıyla sadece yağmur ve ağaçlar var. Manzara hiç değişmeden kilometrelerce yürüdüğümü hissediyorum.

Sadece Colorado'nun vahşi doğası ve... Bir dalın kırıldığını duyduğumda düşüncelerim dağılıyor. Bir tane, sonra bir tane daha, ve bir dizi dal kırılma sesi duyuyorum, ta ki patikada ayak sesleri duyana kadar. Omzumun üzerinden geriye bakıyorum ve solan alacakaranlıkta bir adamın silüetini görüyorum. Benim çamurlu ayak izlerimi takip eden ve beni bulmaya kararlı olan bir adam. Fırtınanın karanlığında ormanın karanlığı, hangi muhafızın peşimde olduğunu anlamamı imkansız kılıyor, ama bu noktada bunun bir önemi olduğunu sanmıyorum. Her ikisi de beni kulübeye ve Levi'ye geri götürecek. Onu henüz gerçekten kızgın görmedim, ama göreceğimi tahmin ediyorum.

Hızımı artırıp koşmaya başlıyorum, ya da en azından ayaklarım zaten ağrıyıp

kabarcıklar oluşmuşken, elimden geldiğince koşmaya başlıyorum. Çamur tabanımı emiyor ve topuğumdan ayakkabımı çekerek neredeyse düşmeme neden oluyor. Ayakkabımı tekrar giyiyorum ve arkamda ağır ağır ilerleyen gölgeye bakıyorum.

Yine yokuş aşağı koşmaya başlarken sinirlerimi sağlamlaştırıyorum. Sadece daha dikkatli olmam gerekiyor. Bir ayağımı diğerinin önüne koyuyorum. Buradan çıkabilirim. Bu devasa ormanda tek başımayım. Saat geç oluyor. Gün batımına kadar dayanabilirsem, kaçmak için gerçek bir şansım olur.

İleride yol ikiye ayrılıyor. Biri aşağıya, diğeri yukarıya gidiyor. Hangisinin daha iyi bir seçim olduğuna karar vermek için kafamı yoruyorum. Aşağıya gitmek daha mantıklı görünüyor, ama ya yanılıyorsam? Geri dönme lüksüm yok. Zamanım yok ve geri dönersem kesinlikle yakalanırım. Her adımda endişem artıyor.

Bir saniye sonra, ayağım bir kayaya takılınca seçimlerim bir anda yok oldu. Bu temas beni yere düşürdü. Ağrıyan bileğim acıdan çığlık attı ve dizlerim önce yere çarptı, orman zemini üzerindeki toprak ve enkaz üzerinde kayarak ilerledim. Bacaklarımdan bir deri tabakası yırtılırken yakıcı bir acı hissettim ve tepenin on fit aşağısında durduğumda kemiğimin başka bir kayaya çarpmasıyla donuk bir ağrı hissettim.

Gözyaşları da hemen ardından gelir, tekrar ayağa kalkmaya çalışırken yağmurla birlikte yanaklarımdan süzülür ve ayakkabım çamura saplanır. Onu çıkarmaya çalışıyorum, ama tırnaklarımla çamuru kazıyıp elimden geldiğince çekmeme rağmen ayakkabı yerinden kıpırdamıyor. Bir an için onu terk etmeyi düşünüyorum. Onsuz bir adım attığımda bunun saçma bir fikir olduğunu anlıyorum. Orman zemini üzerinde kırık dallar ayak tabanımı deliyor. Tek ayakkabıyla buradan asla çıkamayacağım.

Kafam korkuyla dolup taşıyor. Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum.

Çok uzun süre tereddüt ettim.

"Kıpırdama," der acımasız bir ses. Ben tam tersini yaparım. Çaresizce eğilip çamurun içinde ayakkabımı bulmaya çalışırım ve tekrar ayağıma geçiririm. İşe yarar. Tam zamanında ayağa kalkarım ve omuzlarımin arasına soğuk metal bir silahın dayandığını hissederim.

"Tamam. Tamam!" diye bağırarak ellerimi kaldırırım.

"Yere yat." Silahı, dizlerimin üzerine çökene kadar itiyor. "Tamamen!" diye bağırıyor ve namluyu kullanarak beni yüzüstü çamurun içine zorluyor.

"Yere yatıyorum!"

"Kıpırdama yoksa tetiği çekerim," diye emrediyor, sesi monoton ve duygusuz, Levi'ye hiç benzemiyor. Levi öfkeli olur, alaycı olur, otoritesini kullanarak benimle dalga geçerdi. Bu adam benim varlığımdan o kadar ilgisiz ki, bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyorum. O bunu yapmadan önce mantıklı birine ihtiyacım var.

"Levi'yi çağır. Levi ile konuşmak istiyorum!" diye yalvarıyorum.

Telsizin bip sesi, konuşmadan önce statik bir uğultuyu takip ediyor.

"Onu buldum. Biraz yıpranmış ama onun dışında iyi," diye seslenir.

Kulaklıklarından duyamadığım bir mırıldanma geliyor. Levi olduğunu sanıyorum. Umarım öyledir.

"Anlaşıldı. Onu oraya götüreceğim. Seni soruyor." Gülüyor. Bir bip sesi daha geliyor, yine mırıldanarak konuşuyorlar ve o eğilip beni omzumdan tutuyor. Parmakları beni sıkıca kavrarken, beni ayağa kaldırıyor. "Yürüyüş zamanı, rahibe."

Kabinimize dönüş yolundaki bitmek bilmeyen yürüyüşün sonuna geldiğimizde, ben çamurla kaplı, topallayan bir ayakla, otuz altı saatlik kaçırılma ve yolculuktan sonra olabileceği kadar perişan bir halde, Levi'yi bir sandalyede otururken görüyorum. Eski bir ahşap Adirondack sandalyesine tünemiş, arkasına yaslanarak zaten kükreyen ateşe bakıyor. Turuncu alevler, karanlık gece gökyüzüyle keskin bir kontrast oluşturuyordu. Levi, yıldızlara doğru dans eden alevleri beslemek için bir odun daha attı. Ateş, düzgün bir şekilde dizilmiş taşlardan oluşan bir daire ile çevriliydi ve gölün hemen önünde duruyordu. Gölün yüzeyindeki dalgalar, alevlerin dalgalanmasını yansıtıyordu. Tepede, bakımlı bir çakıl yolun sonunda, şirin bir kulübe vardı. Sallanan sandalyelerin bulunduğu küçük bir veranda, yükselen taş baca ve düzgünce kesilmiş pencereler, burayı masallardan çıkmış gibi gösteriyor.

Eğer burası aynı zamanda öleceğim yer olmasaydı, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem yerlerden biri olurdu. Beni esir alan son kişi, çok az konuşan adam, beni ileri iterek dolandırıcı rahibin önüne diz çöktürdü. Levi bana bakmadı bile. Gözleri, alevlerden kopan közlerin dumanla birlikte uçup gitmesini izliyordu.

"İyisin. Git." Levi ona başını sallar ve muhafız görev yerine dönmeden önce sessiz bir konuşma geçer.

"S'mores mu yapıyorsun?" Ateşin içinde uzun bir metal çubuk gördüğümde alaycı bir şekilde soruyorum.

Kaşlarını kaldırıp ucunu tuttu. "Bununla mı?"

Metali ateşten çıkardığında, kızgın demir damga demirinin kırmızı ucunu görüyorum. Göğsündeki boynuzlu boğa ile aynı olan bir damga. Yavaşça ayağa kalkıyor ve beni topuklarımın üzerine kadar geriye doğru itiyor, ben kaçmak için geriye doğru eğilene kadar kızgın metali sallıyor. Üzerime eğiliyor, kovboy çizmesi iç uyluklarımın üzerine basıyor.

"Hayır. Sadece bunu sana nerede kullanabileceğimi düşünüyorum. Mahvedebileceğimiz bir dövmen var mı? Belki on sekiz yaşına girdiğinde sırtının altına yaptırdığın o sevimli küçük dövmelerden biri? Kızların sevdiği o tatlı şeylerden biri. Bir kelebek olabilir mi? Yoksa çiçekleri mi tercih edersin? Eminim çiçekleri seversin." Kaşını kaldırıyor ve yüzünde bir gülümseme beliriyor, ama ses tonu bana karşı hiç kullanmadığı bir ton. Öfkeli.

Bacaklarımın üzerinden atlar ve botunu kaburgalarımın altına takar, beni karnımın üstüne çevirirken şaşırtıcı derecede naziktir. Yüzüm toprağa dönük, avuçlarımı yanağımın altına koyarak değerli bir santim kazanırım, o ise eğilip gömleğimi yukarı çekerek sırtımı ortaya çıkarır. Soğuk hava ile tüylerim diken diken olur ve omurgamdan kemiklerimi donduran bir korku geçer.

Orada bulunan dövmeyi bulduğunda kısa bir nefes verdiğini duydum. Kocamın kısa süren balayımızda bana yaptırdığı dövme. Manastırın en iyi yanlarından biri, banyoda onu görebileceğim kadar uzun bir ayna olmamasıydı. Kenarları dikişli bir etiket gibi görünmesi için dövme yapılmıştı. Corey sırtımdaki son dövmeyi görünce güldü

ve kıcıma şaplak attı. "Corey Craig'in mülkiyeti" yazısını okuduğumda ağladım. Onun için ben sadece buyum.

"Bunu sana o mu yaptı?"

Sessizce başımı sallıyorum. Konuşmak istemiyorum. Sesimin titrediğini duyarak tatmin olmasını istemiyorum.

"Neden?"

"Adımı onun soyadıyla değiştirmek için gerekli belgeleri imzalamayı reddettim." Bu, benim küçük bir isyan hareketimdi, her şeyi ona teslim etmek zorunda kaldığım o anda kontrol edebildiğim tek şeydi. Schaefer olmak yeterince kötüydü. Bir de Craig olmak istemiyordum.

"Bunun fikrini değiştireceğini mi sandı?"

"O sadece beni utandırmak istedi. Başka bir erkeğin beni isteyeceğini düşünürsem, bunu herkese duyuracağını söyledi. Ama şaka ona döndü, çünkü ben sadece rahibe olmak istiyordum," diye açıklıyorum, parmakları dövmenin çizgisini okşarken onun dokunuşundan rahatsız olmamaya çalışarak.

"Sırf adını değiştirmedin diye mi?"

"En azından bardağı taşıran son damla buydu. Hoşuna gitmeyen çok şey vardı." "Düşündüğümde daha da büyük bir pislikmiş."

O, ateş çukurunun kenarındaki taşa demiri vurarak geri ateşe attığında çıkan sesi duyuyorum. Ellerini kot pantolonuna siler ve kendi kendine bir şeyler mırıldanır. Hâlâ anlamaya çalışırken, ellerini belime dolayarak beni dizlerimin üzerine çekiyor ve bana yaklaşmak için çömeliyor. Gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor. Gecenin karanlığında, gözlüklerinin üzerinde dans eden alevlerin ışığında, gözlerinin arkasında acıma mı yoksa sempati mi olduğunu anlayamıyorum.

"Beni manastıra geri götürürsen, daha kötüsünden kurtulabilirim. *Sen de* daha kötüsünden kurtulabilirsin." Levi'yi son bir kez uyarmaya çalışıyorum, onun iyi yanına yalvararak.

"Seni manastıra geri götürmeyeceğim. Artık o da biliyor ve çok kızgın. Ama ben kocandan korkmuyorum, tatlım. Onun beni bulmasını istiyorum. Onun yüzünü görmek için sabırsızlandığım nedenlerin listesi giderek uzuyor."

Gözyaşlarımla tekrar akmaya başlar ve bu durumdan utanırım, çünkü bu gözyaşları hem korkudan hem de hayal kırıklığından kaynaklanmaktadır. Kafamı sallayıp gözlerimi kapatırım ve ona ulaşabilmenin bir yolu olmasını dilerim. Sanki düşünümünden önceki geceyi tekrar yaşıyormuşum gibi hissederim. Beni önemseyen bir adamdan, beni tehlikeden kurtarması için yalvarıyorum, ama reddediliyorum ve her şeyin kontrol altında olduğu, sadece söylenenleri yapmam gerektiği söyleniyor. Levi'nin beni babamın yaptığı gibi, istediğini elde etmek için bir pazarlık kozu olarak kullanacağını düşünüyorum.

"Korkmuş olduğunu biliyorum. Lanet olsun... Hayatında böyle adamlar varken, kendini hapsetmek için kaçmış olmana şaşmamalı."

"Ve sen kendini daha iyi mi sanıyorsun? Yalan söylemek, manipüle etmek, kaçırmak, işkenceyle tehdit etmek." Onun günahlarını saymaya başlıyorum. Sonuna geldiğimde, onun öfkesine neredeyse yetişmiş oluyorum.

"Bu konuda eşit sayılırız." Gözleri üzerimde dolaşıyor ve sanki gerçekleri görmüyor gibi, açık bir değerlendirme yapıyor.

"Anlaşamadığımızda anlaşalım." Benim de hatalarım var. Ona karşı yanlış bir yaklaşım sergilemiş olabilirim. Ama bu farklı. "Ben haftalarca seni aldatmadım, nazik ve şefkatli bir arkadaş gibi davranmadım. Oysa sen gerçekte beni babama ulaşmak için kullanmak istedin."

"Haklısın. Bana güvenmek için pek bir nedenin yok. Şimdiye kadar sana daha önce görmediğin hiçbir şey göstermedim. Ama bana zaman ver, sana nedenlerini göstereyim. İyi haber şu ki, artık birbirimize yalan söylememize gerek yok. Sana karşı dürüst olabilirim, sen de bana karşı dürüst olabilirsin."

"Dürüstlük bana ne kazandırır? Manastıra geri dönmeyi ne kadar çok istediğimi dürüstçe söylüyorum, ama sen dinlemiyorsun."

"Benimle çalışırsan, seni manastıra geri götürürüm." "Nasıl çalışacağım?"

"Şimdilik hiçbir şey yapman gerekmiyor." "O zaman neden beni burada tutsak olarak tutuyorsun?"

"Yem." Bunu açıkça itiraf ediyor ve gerçek ne kadar kaba olursa olsun, söz verdiği dürüstlüğü için ona hakkını vereceğim. "İlk olarak kocanla tanışmak istiyorum."

Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum. "Tehlikeli bir oyun oynuyorsun ve kazanacağını düşünüyorsan kibirli davranıyorsun."

"Şansımıza, bu oyunda ben iyiyim." Bana gözlerine kadar ulaşan samimi bir gülümseme atıyor. Uçaktayken gördüğümünden beri onu en savunmasız haliyle görüyorum. "Şimdi kalk ve eve dönelim. Berbat durumdasın."

"Teşekkürler," diye onun keskin değerlendirmesine itiraz ettim ve bana elini uzattığında ona sert bir bakış attım.

"Dürüstlük istiyorsan, alıyorsun," diye açıklıyor ve beni tek bir hızlı hareketle ayağa kaldırıyor.

"Ah," diye inlerim, yaralı ayağımda keskin bir acı hissederken, topallayarak, ayak bileğime yük bindirmemeye çalışırım. Diz çökmüş pozisyonda kalmak için ayağımı tuttuğum garip pozisyon, ağrıyı daha da şiddetlendirmiştir. Gözleri bacağımın aşağısına kayar ve eklem çevresinde oluşmaya başlayan şişliği fark eder, endişeyle kaşlarını çatır.

"Lanet olsun. Yine mi tökezledin?" Bana kızgın gibi geliyor. "Kaza oldu."

"Tabii ki öyleydi." Sormadan beni tekrar kollarına aldı. "Bütün bunları bedava yolculuk yapmak için bilerek yaptığını düşünmeye başlıyorum," diye mırıldandı, ama hatırladığım yumuşak, anlayışlı gülümseme yine yüzünde belirdi ve kalbim bir sızı hissetti.

O küçük tepeyi tırmanıp kulübeye doğru ilerlerken, dengemi sağlamak için kollarımı boynuna doladım. Tüm bu olayları başlatan boynundaki at nalı dövmesine bakakaldım, ama onunla tartışmadım.

Sadece bu küçük merhametli davranış, kendi babamdan hiç görmediğim bir şey. Kafamı omzuna yaslarken, çocukken burktuğum ayak bileğimin acı verici hatırası eski bir film gibi gözümün önünden geçer.

Muhteşem bir yaz günüydü; gökyüzü pırıl pırıldı ve kelebekler, babamın atlarını tuttuğu çayırda yetişen kır çiçeklerinin etrafında dans ediyorlardı. Kardeşlerim, "destek tekerlekli" midillimle ilgili durmadan benimle dalga geçtikten sonra, ilk kez ata binmeyi deniyordum. Ama o, ahırdaki kız bile bana eyerle binmeme yardım ederken, ürkek davranıyordu.

ahır görevlisi beni eyere bindirirken bile ürkekti. Sanki benim gerginliğimi hissedip bundan besleniyor gibiydi.

Yine de ısrar ettim, kardeşlerimin onayını kazanmaya ve babamın beni onlarla eşit görmesine kararlıydım. Ağıldan çıkıp onlara yetişmeye çalıştım. Ancak birkaç dakika sonra, bir çayır köpeği önümüze fırlayınca at ürküp beni yere attı ve ben bir çuval patates gibi yere düştüm. Yan tarafıma sert bir şekilde düştüm, ama önce ayağım eyerin demirine takılıp bileğimi burktum. Yanık eklemi tutarken gözyaşlarım hızla ve bolca akmaya başladı.

Babamı çağırdım ve o da atıyla geri döndü, yüzünde hayal kırıklığı ve hayal kırıklığı yazıyordu. Denediğim umurunda değildi. Yaralandığım umurunda değildi. Sadece onu yavaşlattığım için sinirlenmişti.

"Kalk," diye emretti.

"Yapamıyorum," diye ağladım. "Yapamıyorum. Çok acıyor!"

"Ağlayan bebek gibi davranma. Tozunu sil ve gidelim."

"Denedim ama yapamıyorum."

"Yapabilirsin."

"Acıyor baba. At beni attı. Sanırım kırıldı," diye ağladım. Gerçekten incindiğimi anlayamadığını düşündüm. Ona gerçekten ihtiyacım olduğuunda, onun dikkatini çekmek için böyle davrandığımı düşündüğünü düşündüm.

"Acıyı aşmayı öğrenmelisin. Zorluklarla karşılaştığında her seferinde pes edemezsin. Kalk ve eve dön." Bu sefer cevabımı beklemedi; dilini şaklattı ve atını sürerek birkaç adım koştı, sonra kardeşlerime yetişmek için dörtnele gitti.

"Baba, lütfen!" diye bağırdım ama o benim çığlıklarımı duymadı. Sefil bir ses çıkardım ve toprağa kıvrılıp, o uzaklaştırken ona yalvardım. Neredeyse bir saat sonra, ahırdaki işçilerden birinin beni görebileceği bir noktaya kadar topallayarak geri döndüm ve o da ne olduğunu öğrenmek için aceleyle yanıma geldi. Ama o zaman bile, kaçan at için benim bileğimden daha çok endişelenmişlerdi. Çocukken, bu zaten yaralı kalbimi daha da kırmıştı, ama yetişkin olarak, bunun

Çünkü işlerini kaybetmekten korkuyorlardı, kendi çocuklarının a kalacağını, masaya yemek koyacak paraları olmayacağını düşünüyorlardı.

Ahırın yöneticisi, bana neredeyse hiç konuşmayan huysuz sakallı bir adamdı, sonunda beni kucaklayıp eve taşıdı. Beni şımartmadı ya da cesur olduğumu söylemedi. Gözyaşlarımı rahatsız edici bir şey gibi gördü ve sert bir şekilde sandalyeye oturup bacağımı yukarı kaldırmamı emretti. Ama bana bir torba buz ve bir meyve suyu kutusu getirip, çocuklarla ne yapılacağını bilen birini bulana kadar sabırlı olmamı söyledi. O anda, o benim kahramanım gibi geldi bana. Küçük bir kurtarma merhameti ve yarama gösterdiği biraz ilgi, onu babamın sahip olmadığı süper güçlere sahip biri gibi gösterdi ve o günden itibaren, dağ evini her ziyaret ettiğimizde ona bir resim çizdim.

Onları katlayıp arka cebine koyduğunu hatırlayınca gülümsüyorum. Onları buzdolabına koyacağını söylemişti, ama bildiğim kadarıyla yalan söylüyordu. Ama onları atmadı ve bir keresinde onun ve en sevdiği atın resmini gördüğünde gülümsedi bile. O evde bir arkadaşa sahip olmaya en yakın olduğum kişi muhtemelen oydu.

Levi bana onu hatırlatıyor. Böyle anlarda bana gösterdiği yumuşak gülümsemeleri hak etmek istiyorum. Bunlar, arka cebimde saklamak istediğim nadir umut kırıntıları.

Dürüst olmak gerekirse, ondan nefret etmiyorum. Gerçekten. Nefret etseydim, her şey daha kolay olurdu.

ON İKİ

Levi

"Elimizdeki tüm buz bu kadar. Buz makinesi bize biraz daha verene kadar," diye açıklarken küçük paketi ayak bileğine koyuyorum. Benden paketi alırken gülümsüyor, kendi düşünceleriyle meşgul gibi görünüyor.

"Teşekkürler." Gözleri benimkilerden kaçıyor ve gülümsemesi, onu gördüğümü fark eder etmez kayboluyor.

Hazel'ın kanepesine çamur bulaşmaması için altına battaniye serdiğimden beri ayak bileği oldukça şişti. Sabaha kadar şişlik inmezse muhtemelen bir hemşire çağırıp bakmasını istemeliyim. Umarım göl olayının olduğu gece hafif bir burkulma geçirmiştir ve çok yürümesi nedeniyle şişlik artmıştır.

"Ama bunun gerekli olduğundan emin değilim," diye şikayet ediyor, onu yan masaya zincirlediğim bileğini kaldırarak.

"Ayak bileğin olsa bile kaçmayacağına güvenemem."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor.

"İyi. Bunu yeterince yaparsan, belki birbirimize güvenilebilecek hale gelebiliriz." Bacağını nazikçe okşayıp ayağa kalkıyorum.

Yemek yiyecekseniz, akşam yemeğini hazırlayıp fırına koymam gerekiyor. Ben çalışırken o ayak bileğine buz koyabilir, sonra ikimiz de duş almamız gerekiyor. Tüm bu seyahat ve ormandaki macerasıyla cehennemi yaşayıp geri döndük. Burada teslimat hizmeti olsaydı

, kullanmak isterdim, ama onu kovalamaca oynadıktan sonra adamlardan birine yemek almaya gitmesini isteyemem.

"Sence bu mümkün mü? Güveni kastediyorum." Ses tonu, sinirli bir meydan okumadan daha düşünceli bir tona dönüştü.

"Bilmiyorum. Rahibe ve rahipken yeterince iyi anlaşıyorduk, değil mi?" diye soruyorum ve bu sabah teslim edilen market alışverişlerini buzdolabından çıkarmaya başlıyorum.

Onun en sevdiği yemeklerden birini yapıyorum. Onun telefonunda bulduğum bir pot pie tarifi. Annesinden aldığı bir not kartındaki tarifi fotoğrafı var ve bu iyi niyetli jestin, aramızdaki düşmanlığı biraz olsun ortadan kaldırmasına yardımcı olacağını umuyorum.

"Bu artık eskidi, değil mi? Olmadığın biri gibi davranmak?" Ellerimi yıkarken soruyor.

"Açıkçası nefret ettim. Ama başka seçeneğim yoktu."

"Bana gelip kim olduğunu, ne istediğini söyleyebilirdin."

"Bana inanır mıydın? Kocanın adayı gözetleyen kişiyi uyandırmaz mıydı?" Sebzeleri doğramaya başlarken ona bir göz attım.

"Bilmiyorum, ama bu durumdan daha iyi hissederdim herhalde. Seni sevmiştim, biliyorsun. Çok tatlı olduğunu düşünmüştüm. Bana yalan söylediğini fark etmek mideme yumruk yemiş gibi hissettirdi. Ne yapacağımı bilemedim, sadece gerçeği öğrenmeye çalıştım." Açıklamaya çalışıyor.

"Beni uyuşturup yakmış olmanın suçluluğu mu? Katılıyorum, bunu yapmak pek kardeşçe bir davranış değildi." Endişelerini hafifletmek için şaka yapmaya çalışıyorum.

"Çok komik. Ben sadece yapmam gerekeni yaptım." "Buna böyle mi diyorsun?" diye sııttım.

"Beni kaçırmak da buna denmez mi?" diye karşılık verdi.

"Haklısın, sanırım," diye cevap veriyorum ve onları ısıtılmış dökme demir tavaya atmaya başlıyorum. İç malzemeyi hazırlamam gerekiyor, ama hanın şefi Kit, işimi kolaylaştırmak için bana hazır pasta hamuru verdi. Şu anda, yorgun olduğum için bu işi halletmek için bulabildiğim her türlü hileyi kullanacağım. "Açıkçası, inisiyatif aldığın için seninle gurur duydum."

"Gururlu görünmüyordun. Kızgın görünüyordun."

"Oldukça dengeli bir karışımdı."

Dudakları başka bir şey söyleyecekmiş gibi hareket etmeye başlar, ama aniden durur ve yerine ayak bileğine bakar. Ne düşünüyorsa, henüz bunu tartışmaya hazır değildir. Rehin tutulmakla, kurtarma ekibinin onu kaçıranlardan daha kötü olacağından endişelenmek arasında, kafasında çok şey olduğunu tahmin ediyorum.

Onun kocasıyla hesaplaşmaya hazır ve istekli olduğumu söylerken yalan söylemiyordum. O ortaya çıktığında, ona yaptıkları için kafasını vücudundan koparmaya fazlasıyla hazır olacağım. Başka bir bahaneye ihtiyacım yok. Kızın hataları ne olursa olsun, böyle bir kaderi hak etmemişti. Ama eminim ki o, bu sözümü tutacağıma güvenmiyor. Onun yerinde olsam ben de güvenmezdim.

Bir noktada sınırlarını test edeceğini tahmin etmiştim, ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum. Bu yüzden, planladığım tam kapsamlı hoş geldin yemeğini yiyemeyecek. Charlotte'un aceleyle yazdığı mesaj önerileriyle durumu yumuşatmaya çalışmak için kullanmayı planladığım yemeği. Onu kazanmak istiyorum, ama bunu dürüstçe yapmak istiyorum. Ona bunu borçlu olduğumu hissediyorum.

"Yemeğe hazır mısın?" diye soruyorum, çalışırken küçük bir sohbet yapmam gerektiğini hissederek.

"Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğinde ne var?"

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Kesinlikle duş alması gerekiyor. Yanağına ve bacaklarına çamur yapışmış, boynuna ve koluna da çamur bulaşmış. Yine de güzel görünüyor, bu halde bile, parlak mavi gözleriyle bana bakıyor ve öğleden sonra yağmurunun nemiyile örgüsünden çözülüp kıvrılan dağınık kızıl saçları var. O zaman onun bana umutla baktığını fark ettim, çünkü bir soru sormuştu. Dikkatimi tekrar doğradığım sebzelere verdim.

"Tavuklu börek." Ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum, gözlerimi, kendi eforu ve korkusundan hala sakinleşmeye çalışan, göğsünün normalden biraz daha hızlı inip kalktığı noktaya çok uzun süre takmamaya çalışıyorum. Onu zorladığım için yarı suçlu hissediyorum, yarısı da daha iyi koşullarda bunu tekrar yapma fantezisiyle cezbediliyorum. "Tavuklu böreği severim. Zehirli olmadığı sürece." Bana

Bana alaycı bir bakış attı.

"Tatlım, zehir senin işin. Birinin ölmesini istersem, silah ya da bıçak bana yeter."

"O zaman bu kulübede her ikisinin de yaygınlaşmasından endişelenmeli miyim?" Akıllı davranmaya kararlı ve gülümsememeye çalışırken dudağım seğiriyor.

"Eğer senin ölmeni isteseydim, çoktan ölmüş olurdun," diyorum açıkça. Bunu şimdiye kadar anlamış olmalıydı.

Gözlerini devirip dikkatini pencereye çeviriyor. "Ne sert adamsın," diye mırıldanıyor.

"Sert değilim. Pratikim. Seni manastırda öldürebilirdim. Uçakta. Rowan'ın yardımıyla seni buraya ilk getirdiğimde. Seni ormanda ölüme terk edebilirdim. Jack ve diğerlerinin seni av gibi takip etmelerine izin verebilirdim. Cesedini ortadan kaldırmak için yardım alabileceğim pek çok seçenek vardı. Seni buraya getirip zehirle yavaşça öldürmek için, cesedi ortadan kaldırmakla kendim uğraşmak zorunda kalmak? Pek mantıklı değil." Onu rahatlatacak mantığı anlatıyorum, ama ardından gelen sessizlikte ona baktığımda, yüzünde dehşet dolu bir ifade var.

"Sen biraz korkutucusun. Aklındaki güven oluşturma bu muydu?"

"Dürüstlük istediğini sanıyordum?" diye karşılık veriyorum.

Başını ileri geri sallayarak, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor, ama ben akşam yemeğini hazırlarken bir daha tartışmaya girmiyor. Gizli gizli attığı bakışlar gözümünden kaçmıyor, yemek yapabildiğime şaşırmış mı, yoksa hâlâ yemeğe fare zehiri kattığımı mı düşünüyor, emin değilim.

Yemeği fırına koyduktan sonra masayı temizler, zamanlayıcıyı kurar ve onun bileziğini açmak için yanına giderim. Ayak bileğindeki eriyen buz torbasını düzeltmektedir ve onu serbest bıraktığımı görünce şaşıır.

"Zaten serbest miyim?"

"Geçici olarak. Seni temizleyeceğim. Biraz kirlenmişsin." Yürürken bileğini zorlamak istemediğim için onu tekrar kucağıma alıp kulübenin arkasındaki açık duşa doğru taşıyorum. Bariz olanı işaret ettiğim için biraz öfkeyle nefesini tutuyor

ama fazla direnmeden duşa kadar onu taşımama izin veriyor. Sanırım o da son birkaç gündür üstüne yapışan kiri temizlemek istiyor.

"Sen de pek iyi görünmüyorsun," diye şikayet ediyor ve ben buna hiç şüphe duymuyorum. Ben de onun kadar duşa ihtiya ım var.

"Evet, umalım da iki kişiye yetecek kadar sıcak su olsun," diye cevap veriyorum ve küçük gazlı su tankını kontrol etmeden önce onu duş borusuna kelep eliyorum.

Jack'in onu geri getirmesini beklerken  alıştırmıştım, umarım ikimiz için yeterli miktarda sıcak su hazırlayacak kadar zaman vardır. Geceleri sıcaklıklar düşmeye başlamış olsa da, burada duş almak için hala yeterince sıcak, ama karışımda kaynar sıcak su olmadan duş almak istemem.

"Böyle nasıl duş alacağım?" Boruya kelep elendiği yeri işaret ediyor.

"Sana söyledim. Ben izlemezsem ka mayacağından emin olamıyorum, bu yüzden korkarım bunu yapman gerekecek." Duşun karşısındaki aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Hâlâ giydiği, yırtık pırtık, çamur ve lekelerle kaplı, eski moda etek ve bluzunu işaret ediyorum. Yardım teklif etmemeliyim. Onu kendi başına bırakmalıyım, ama kumaş katmanlarına boğulmamış halini bir kez daha görmek istediğimi itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. "Bunu  ıkarmanda yardım ister misin?"

ON ÜÇ

Zephyrine

"EVET, LÜTFEN" kelimeleri, durduramadan dudaklarımdan çıkmak üzere. Bu adam baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş hali. Ona güvenmesem de, onu sevmemek zor, çekici bulmamak ise daha da zor. Bunu kendime itiraf etmek, onun rahip olduğunu düşündüğüm zamankinden çok daha az suçluluk duyuyorum. Vicdanımı ihanet etmek yeterince kötüydü, ama bu süreçte onun yeminini de ihanet etmesine neden olsaydım daha da kötü olurdu.

Artık onun bir tür dengesiz kanunsuz kovboy olduğunu bildiğime göre? Suçluluk duygusu azalıyor ve bastırmaya çalıştığım merakım artıyor. Yine de düşüncelerime kapılmamalıyım. Manastırdan binlerce kilometre uzakta olabilirim, ama bu, kocamdan boşanma belgesini alır almaz son yeminimi etmeyi planladığım gerçeğini değiştirmez.

Manastıra geri dönmek istiyorum, arkadaşlarımla birlikte güvende ve beni amaçlarına ulaşmak için kullanmak isteyenlerin gözünden uzak bir yerde. Bazıları tuhaf bir şekilde komik ve tatlı olsalar bile. Rahibelere ve kendime verdiğim sözleri tutmazsam asla eve dönemeyeceğim. Evliliğimden kaçmak için saklanmak, diğer rahibeler tarafından anlaşılabilirdi. Peki ya bu? Levi ile olan bu durum ne olursa olsun, onların bu kadar anlayışlı olmayacağından eminim.

"Ben hallederim," diye ısrar ediyorum, halledemeyeceğimi çok iyi bilerek. Ama yine de elim gömleğimin düğmelerine gidiyor, tek elle onları açmaya çalışıyorum.

Bana sırtını dönerek, ben istemeden mahremiyetimi sağlıyor. En azından bu kafeste biraz haysiyetim var.

bunu takdir ediyorum.

"Giysilerini çıkardığında bana verebilirsin." Elini arkasına uzatıyor ve ben daha hızlı olmak için acele ediyorum.

Onu bekletmek istemiyorum ve kendi başıma çıkaramazsam ne yapacağını bilmiyorum. Beni borudan kurtaracağını sanmıyorum ve giderek aşağılayıcı bir ritüele dönüşen kıyafetlerimi kesmesini kaldırılabileceğimden emin değilim.

"Boruya zincirlenmemiş olsaydım bu iş daha hızlı olurdu," diye mırıldanıyorum, ikinci düğmeyle uğraşmaya devam ederken, zincirlenmiş elimi kullanmak için eğiliyorum.

"Gözlerimi kapatabilirim ve sen boruya zincirliyken onları çıkarabilirsin, ya da zincirlerini çözüp senin soyunmanı izleyebilirim. İlkin tercih edeceğini düşündüm, ama istersen ikincisini de yapabiliriz." Bana seçeneklerimi soğukkanlılıkla sunuyor.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ona ciddiyetle.

Onun beni çıplak görmesi düşüncesi, yanaklarımdaki kızarıklığın boynuma ve göğsüme kadar yayılmasına neden oluyor. Tıpkı onun dediği gibi iğrenç derecede kirli ve terliyim. Kendimi bir gremlin gibi hissediyorum. Bir hemşirenin beni bu halde görmesini istemezdim, bu adamı ise hiç söylemeye gerek yok.

Ama istediğim şey ile yapabildiğim şey birbiriyle uyuşmuyor çünkü, akrobatik pozisyonlara girip kıyafetlerimi çıkarmaya çalışmama rağmen, çok az ilerleme kaydediyorum. Hayal kırıklığıyla iç çekiyorum ve o başını yana eğiyor.

"Sorun mu var?"

"Kaçmayacağıma söz verirsem ne olur?" Mantıklı davranmasını rica ediyorum.

"Bugünden sonra sana güvenmem imkansız. Seni tekrar kovalayacak gücüm yok."

"Benim de koşacak gücüm yok. Bu ayak bileğimle olmaz," diye cevap veriyorum. O bana inanmak istemese de bu doğru.

"Üzgünüm. Anlaşma yok." Arkasını dönüp hala giyinik halimi inceliyor.

"Gözlerimi kapatıp sana yardım etsem olur mu?"

"Bakmayacağına güvenmem mi gerekiyor?"

Kaşları bir anlığına yukarı kalkar, sonra ellerini gözlüklerinin altına götürür, işaret parmaklarıyla burnunun köprüsünü sıkıştırır, sonra gözlüklerini çıkarır ve birkaç şişe sabunun yanındaki rafa koyar.

"İşte," der. "Zaten bulanık bir görüntüsün, bu yüzden baksam bile pek bir şey göremem."

Onun sözüne güvenmek zorundayım, ama gözlerini yavaşça kapatmasını izliyorum.

"Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım. Seni kasten incitmem. Söylediklerimde ciddiydim. Birbirimize güvenebilmemizi istiyorum. Yardım edeyim mi?" Sesi yumuşaktı.

"Evet."

Elini uzatıyor, ben de onu düğmelerime yönlendiriyorum. Yavaşça ilk düğmeyi arıyor, parmağının ucu düğmenin kenarını okşarken diğer eli kumaşın kenarını arıyor. İlk düğmeyi kolayca açıyor, ikincisini ise daha da hızlı. Bu sırada, gözlerimin nerede ve ne kadar süre durduğunu görmesinden korkmadan onu yakından inceliyorum.

O muhteşem. Rahip olsun ya da olmasın. Belirgin elmacık kemikleri ve keskin çene. Mükemmel bir burun. Dudakları da diğer özellikleri kadar güzel, yumuşak ve dolgun. Bu düşünce beni, dudaklarının benim dudaklarıma değdiği anı hatırlatıyor.

En azından onu ısırıcaya kadar. Kendi kendime gülümsüyorum. Eğer ben bu kadar ani bir şekilde bitirmeseydim, beni ne kadar süre öpmeye devam ederdi acaba? Dilini benim dilimle oynar mıydı? Öpücüğü daha da derinleştirir miydi? Beni cezalandırmak için öpmeyen biriyle öpüşmeyeli çok uzun zaman oldu.

Bluzu bir omzumdan kaydırıp, sonra diğer omzumdan da kaydırarak, kolumdan aşağıya, manşete kadar kaydırıyorum. Soğuk gece havası tenime değince omurgamdan bir titreme geçiyor ve avucunun omzumdan yukarıya, sütyen askıma doğru kayduğunu hissediyorum. Sırtımdan aşağıya doğru kayıyor ve askıya ulaştığında yavaşlıyor.

O kadar yakın ki, çalışırken boynumda ve omuzlarımda her nefesini hissedebiliyorum, ama yine de daha da yaklaşıyor, kolunu arkamdan dolayarak kancaları bulmaya çalışıyor. Onları nazikçe çekerek, her kancayı deliğinden çıkarıyor ve sütyenin göğüs kafesim etrafında gevşemesini sağlıyor. Parmakları sütyen askısından omzuma doğru geri çekiliyor, bir an orada durup seçeneklerini değerlendirir gibi

seçeneklerini değerlendirir gibi bir an orada kalıyor ve sonra omzumdan çıkartıyor, ben de onu kolumdan aşağı bırakıyorum, bluzun manşetindeki yerine doğru kayıyor.

Bir titreme daha beni sarar, bu sefer daha çok içinde bulunduğum savunmasız durum ve onun yakınlığı yüzünden, sıcaklıkla pek ilgisi yok. Göğüs uçlarım sertleşir, tüylerim diken diken olur. Onun hakkında şimdiye kadar aklıma gelen tüm günahkar düşünceler zihnimde dolandır.

Ancak o, gözlerini kapalı tutma sözünü tuttuğu için benim ona nasıl tepki verdiğimin farkında olmadan, çoktan bir sonraki göreve geçmiştir. Bu durumla ilgili beni alay etmek veya kızdırmak için tek kelime bile etmiyor. Elleri belimi okşuyor ve aşağı doğru inmeye başlıyor, tek bir hızlı hareketle eteğimi de beraberinde götürüyor. Eteği bir yığına atıyor. Son giysinin kaldığını fark etmeden elleri tekrar belime dönüyor. Tek elimle, biraz çaba ve dengeyle kolayca ıkarabileceğim bir giysi.

"Ben ıkarabilirim." Sesimden onun beni ne kadar sinirlendirdiğini duyabiliyorum. O da bunu fark etmiş olmalı, çünkü sırtıyor.

"Bütün zor işi bana bırakıp dl almayacak mısın?"

Elleri kalçalarımı okşayıp i amaşırma takıldığında midem bulanır. Ama orada durur.

"Bana böyle şeyler söyleyemezsin." İyi davranmaya çalışıyorum.

"Neden, rahibe olmadığın için mi?" Gözleri kapalı olsa da dudakları eğlenerek kıvrılıyor.

"Olacağım, ama şu anda evliyim."

"Bunu kendine hatırlatsan iyi olur çünkü..." Parmak uçlarıyla, külotumun bel kısmının hemen üstünde, kalamın iç kısmındaki derimi okşadı. "Kalp atışlarını hissedebiliyorum. Nefesini de. Seni ele veriyorlar."

"Gerginliğini ilgiyle karıştırıyorsun." Hemen karşılık verdim.

"yle mi?" Başparmağı cildimi okşadı ve ben gözlerimi kapattım, son birkaç haftadır geceleri milyonlarca kez hayal ettiğim yumuşak dokunuşun tadını çıkardım.

"Evet. Artık yle düşünmüyorum bile," diye yalan söylüyorum. Eğer gerçeği bilseydi, itiraf ettiğimden daha fazlasını, mahvolurdum.

Yüzünde bir şey parlar ve sonra bir sırtışa dönüşür. Gözleri kapalı olsa bile, belki de daha da kötü olan

. Tereddütleri kaybolur ve külotumu çekerek uyluklarımdan ve baldırlarımdan aşağı indirir, ben ondan çıkmadan hemen tamamen çıkarır. Onu diğer giysilerimin yanına koymak yerine arka cebine sokar.

"Ne yapıyorsun?"

"Alıyorum." Ben pantolonuma uzanırken bir adım geri çekildi.

"Ne için?"

"Yine yalan söylediğin için ödeme." Eğilip suyu daha fazla açıyor, vücudunu bana daha da yaklaştırıyor, bu sefer beni bir adım geri çekilmeye zorluyor.

"Onlarla ne yapacaksın?" O uzaklaşırken arkasından sesleniyorum.

"Birkaç fikrim var." Gözlüğünü pervazdan kapıp takarken, vücudunu ve gözlerini benden uzak tutmaya devam ediyor. "Duş almaya başlasan iyi olur. Sıcak su bitmeden ben de duş almam lazım."

Ağzımı kapatıp sabun aramaya başladım ve musluğun kolunun yanında küçük bir sabun buldum. Haklıydı. Acele etmem gerekiyordu. Elimdekilere odaklanmalıydım. Böylece, ondan sadece birkaç adım uzakta çıtırılacak durduğum gerçeğini unutabilirdim.

Etrafa bakındığımda, havlu ve bornozların bulunduğu küçük bir köşe olduğunu fark ettim. Sabunlanmaya başlarken başımı eğdim. Küçük ama lüks mutfak, şık yatak ve diğer mobilyalarla birlikte bu da tuhaftı. Colorado'dan uzun zamandır uzak olduğumu biliyorum, ama onun gibi yalnız erkeklere ait rustik kulübelerin bu kadar iyi donanımlı olduğunu hatırlamıyorum. Bir şeyler ters.

"Bu yerde neden bu kadar çok şey var? Bornozlar ve açık hava duşu? Burası senin kulüben sanıyordum?" diye soruyorum saçımı köpürterek. Sabun elma gibi taze ve ferah kokuyor ve vücuduma sürerken yüzeyinde Purgatory Falls Inn yazdığını fark ediyorum.

"Burası benim kulübemdi. Sonra şehre geri taşındım ve baldızım, burayı yatak ve kahvaltılık hizmetinin bir parçası olarak uzak bir balayı süiti haline getirebilir miyim diye sordu. Ona istediğini yapmasını söyledim," diyor.

açıklıyor. Bu adamın kayınbiraderinin bir han sahibi olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Hep birlikte tatillerde bir araya gelip aile doğum günlerini kutladıkları sağlıklı bir görüntü zihnimde canlanıyor ve bunu tanıdığım adamla bağdaştırmaya çalışıyorum. Rahip ve sonra kanun kaçağı. Şu ana kadar, sağduyuma aykırı olsa da onun tüm hallerini seviyorum.

"Yani beni kaçırıp balayı süitine mi getirdin?" diye düşünüyorum.

"Neden? Manastırdaki itibarını mahvedeceğini mi düşündün?"

"Çok komik." Saçımdaki sabunu duruluyorum ve sabun yere sıçırıyor. "Ormanın ortasında bir yer için biraz fazla olduğunu düşündüm. Pahalı olduğunu tahmin ediyorum."

"Herkes taş zeminlerde ve kaşındırıcı çarşaplarda kefarete çekmek istemez." Manastırdaki küçük odamı alay ediyor. Fazla bir şey olmayabilir, ama orası benim evimdi ve orada mutluydum. En azından yetişkin hayatımda olduğum kadar mutluydum.

"Haklısın. Bazıları vicdan rahatlığından çok lüksü tercih eder." Babamı ve kocamı düşünüyorum, ama bu sözler onu da vuruyor.

"Vicdanım rahat. Geri almak istediğim hiçbir şey yapmadım. Aslında, tek pişmanlığım daha fazlasını yapabilmeyi dilediğim anlar. Senin vicdanın rahat mı?"

Gerginlikten alt dudağımı ısıırıyorum. Ne kadar yumuşak görünse de, karşımda kim olduğunu unutmamam gerekiyor. O, göğsünde bir marka olan, birini rehin tutmasına yardım eden bir ekibi olan, özel jetlere ve cinayet niyetli zengin adamlara erişimi olan türden bir adam. Onun da ailemdeki adamlar kadar tehlikeli olduğunu varsaymam gerekiyor. Kendi vicdanımı sorgularken, durulamaya başlamadan önce vücudumun geri kalanını sabunlamak için arkamı dönüyorum.

Birkaç hatadan fazlasını yaptım. Geri alabilmeyi dilediğim birkaç şey yaptım. Beni rahatsız eden bazı şeyler var. Aşmayı dilediğim, ancak ne kadar uğraşırsam uğraşayım zincirlenmiş gibi hissettiğim kötü alışkanlıklar. Eğer bir şekilde evliliğimi feshedebilirsem, kız kardeşlerimle birlikte hizmet etmek için gereken özverili kişi olup olmadığımı sorgulamama neden olan şeyler. Telafi edebileceğimden emin olmadığım geçmiş hatalar.

"Hayır gibi görünüyor." Benim yaptığım envanter çalışmasını kesintiye uğratiyor.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum, düşün etrafını çevreleyen duvara yaslandığını görüyorum. Batmakta olan güneşin loş ışığı onu gölgeye büründürüyor ve vücudunun her bir çizgisini fark etmeden edemiyorum. Tişörtünün vücuduna yapışması ve omuzlarının genişliği.

O benim ahlakımın, önceliklerimin, varlığımın özünün bir sınaması gibi geliyor bana. Durumu lehime çevirmek için ne kadar alçalabileceğimin bir sınaması. Ona şu anda verdiğimden daha fazlasını verebilirim. Bildiğim her şeyi onun ellerine teslim edebilirim ve belki, kocam bizi öldürmezse, yeni bir hayata başlama şansım olabilir. Bu gelecek düşüncesi beni rahatsız ediyor. Ama bu, uğruna çalıştığım her şeyi riske atmak anlamına gelir. Corey veya babamın ne tür bir misilleme yapacağı belli olmaz.

Ayrıca, intikam almakla şu anda olmam gereken kişi arasında hiçbir uyum yok. Manastırın kurallarına boyun eğip onlardan biri olmaya yemin ettiğimde olacağımı düşündüğüm kişi. İffet, yoksulluk, itaat. Bunları bir mantra gibi tekrarlamak, yapmam gerekeni sıkı sıkıya tutunmak için elimden geleni yapıyorum.

Ama bu cazip teklif tam önümde durmuyordu. Bana uzak bir kıtada dağlarda saklanmaktan daha fazlasını yapma şansı sunan bir adam. Adalet için gerçek bir şans. Ya da intikam. Madalyonun hangi yüzüne baktığınıza bağlı olarak. Başrahibenin ne söyleyeceğini bilmek için onun burada durmasına gerek yok.

"Eğer hemen bir şey söylemezsen, kaybolmadığından emin olmak için arkama bakacağım," diye uyarıyor.

"Buradayım. Sadece... dua ediyorum."

"Dua mı?" Şaşkınlıkla alay ediyor. "Ne için?"

"Netlik için."

"Ne hakkında açıklık?" diye sorar.

"Doğru olan şey nedir? Sana yardım etmeli miyim? Vicdanımı rahat tutacak şey nedir?"

"Bu zaman kayıbdır. Her zaman daha iyi yapabileceğimiz şeyler vardır. Daha az bencilce. Daha düşünceli. Daha az açgözlü. Vicdanını temiz tutmaya çalışmak aptalca bir iştir."

"O zaman ben bir aptalım." Evliliğimden sonra, babam ve arkadaşları hakkındaki gerçeği öğrenmek için yaşadığım tek şey buydu. Tek istediğim, bu çürümeden kaçmanın bir yolunu bulmaktı.

"Sen ona hiç benzemiyorsun. Eğer kaçınmak için bu kadar çok mücadele ediyorsan," diye araya girer, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi.

"Öyle olmadığımı biliyorum." Bu, istediğimden daha keskin bir şekilde çıktı. "Ama sadece ona benzememek istemiyorum. Onun yaptıklarını telafi etmek istiyorum."

"Bu senin yükün değil."

"Ama senin yükün mü?" diye karşılık verdim. "Senin gibi erkeklerin sorunu bu, biliyor musun? Hepiniz kendinizi krallığı tehlikeden kurtaran beyaz şövalyeler sanıyorsunuz."

"Ben şövalye değilim, beyaz ya da başka türlü. Bir görevim yok. Bir krallığım yok. Sadece erkeklerin yaptıkları yanlışların bedelini ödemelerini izlemenin basit zevkini istiyorum. Senin cehennemin ya da onun gibi adamların gittiğine inandığın yerin gelmesini beklemek istemiyorum. Bir gün adaletin yerini bulmasını ummak ve dua etmek istemiyorum. Onun bu dünyada aynı acıyı hissetmesini istiyorum. Bunu ona yaşatan kişi olmak ve bir ölçüde adaletin yerini bulduğundan emin olmak istiyorum." Keşke bende de olmasını istediğim türden bir özgüvenle konuşuyor.

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Bunu nasıl yapmayı planladığımı sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Ve benden sana yardım etmemi istiyorsun. Kendimi seninle aynı kadere mahkum etmemi istiyorsun."

"Onu durdurabileceğini bilirken, hiçbir şey yapmadan kenarda durursan, bu ne tür bir kader olur? Kurtarabileceğin bir hayatı kurtarmaya odaklanıyorsun, ama kurtarabileceğin diğer hayatlar ne olacak? Aracılık etmezsen, onların ölümlerinden sen sorumlu olmaz mısın?" Sakin bir ses tonuyla argümanlarını savunuyor. Bu hayatla büyümemiş olsaydı, avukat ya da filozof olabilirdi. Bunda mantık görüyorum, ama yine de tereddütlerim var.

"Bu bir Faustian anlaşması."

Kafasını hafifçe salladığını ve gölgede ağırlığını sinirli bir şekilde değiştirdiğini görebiliyorum.

"Tekrar tekrar kabul edeceğim bir anlaşma."

Duş başlığı altında durulanmayı bitirdiğimde uzun bir sessizlik olur. Suyu kapatıp havluya uzanırım, onun yardımını istemeden parmak uçlarımla havluyu kapmayı başarırım. Havluyu saçlarımla üzerinden geçirip vücuda sararım, dirseklerimi ve boş elimi kullanarak havluyu vücudumun önemli kısımlarını kaplayacak şekilde yerleştiririm.

"Keşke senin netliğine sahip olsaydım," diye itiraf ettim sonunda.

"Bunu bulmana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım." Hareketlerimin seslerinden ve tekrar suyla ıslanmadığımdan memnun olarak arkasını döner.

Duşun kenarından dolanıp, zincirlenmiş olduğum yerden ulaşamadığım kabarık beyaz bornozlardan birini çıkarır. Bornozu açar ve benim için açar, kelepemin kilidini açarken omuzlarıma yerleştirir. Bir an için beni zincirlerden kurtarır, kolumu kola sokmadan önce bileğimi gerer. Örtüyü üstümde tutmak için serbest elimle havluyu göğsüme bastırarak öne eğildim ve diğer kolumla da aynı işlemi tekrarladım, ta ki örtüyü belime sararak bağlayana kadar.

Elbiselerimi borudan çıkarırken kelepçelerden çeker ve yere bir yığın halinde atar.

"Hey!" diye itiraz ettim.

"Kirli giysileri tekrar giyecek misin yoksa önce yıkamamı mı istersin?"

"Sadece kıyafetlerim olduğundan emin olmak istiyorum."

"Giysilerin var." Bornozu işaret ederek başını sallar. "İçeride ödünç alabileceğin bir gömlek var."

"İ amaşır. Başka bir elbise. Gerçek kıyafetler," diye tartışıyorum.

"Dilenci seçici olamaz." Omuzlarını silkiyor ve kelepçelerden birini bileğime takıyor, beni nazikçe duvara çekip başka bir parmaklığa zincirliyor.

"Gerçekten bornozla çıplak ayakla kaacağımı mı sanıyorsun?"

"Senden her şeyi beklerim," diye açıkça cevaplar.

Bir eliyle arkasına uzanır, gömleğinin yakasını tutar ve yavaşça başından çıkarır. Dudaklarımdan çıkan ses çok hızlıdır, durduramam ve öksürerek gizlemeye çalışırım, ama o beni fark etmiştir. Kemerine uzanırken dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirir. Gözlerim onun hareketlerini izlemekle dövmeği incelemek arasında gidip gelir.

göğsünü ve kollarını kaplayan. O kadar çok var ki, manastırda iyice bakamadım. Ama sonra, tokasındaki metalin tıklamasını duyunca şokla geri gerçekliğe dönüyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, bariz olanı soruyorum.

"Duş almak için soyunuyorum. Buralarda giyinik duş almayız." Kemerini tek eliyle çabucak çıkarıp ayaklarımızın dibindeki yığına atıyor.

"Ben buradayken mi?"

"Kimse izlemen gerektiğini söylemedi." Sıcak su musluğunu açar ve yağmur duşu tekrar başladığında buhar yükselir.

"Beni önce içeri sokamaz mıydın?"

"Ben bakarken sana da bakma şansı vermezsem haksızlık olur, değil mi?"

"Gözetledin mi?" Neredeyse ciyaklayarak soruyorum.

"Öyle mi?" Bana yine sinsi bir bakış attı. "Bakmayacağını söylemiştin."

"Bana güvenmediğini sanıyordum."

"Ben öyle düşünmüyorum, ama sen bunu hak etmeye çalıştığını sanıyordum. En azından bir rahibenin masumiyetine saygı duyacağını düşünmüştüm."

"Masumiyet mi?" Alaycı bir şekilde güldü, elleri düğmesiz kot pantolonuna takılırken göğsünden bir kahkaha çıktı. "İkimiz de bunun sana pek uymayan bir kelime olduğunu biliyoruz. Az önce bir liste yapıyordun. Neydi o liste... yalan söylemek, manipüle etmek, kaçırmak? Buna şehveti de ekleyebiliriz."

"Şehvet mi?" Ben de alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Sana karşı mı?"

"Gece yarısı hayalini kurduğun başka bir rahip daha mı vardı? Belki de Peder Mark?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." O da benim kadar iyi bildiği halde, diş protezi takan ve burnunda gri kıllar olan yaşlı rahiplerden biri olmadığını biliyorum.

Ağzı eğlenerek kıvrılır ve aramızdaki mesafeyi kapatır.

"Benim de bir itirafım var." Gözleri bir dakika boyunca benimkileri inceledi, sonra vücudumu baştan aşağı süzdü, sanki beni çıplak hatırlıyormuş gibi. Şimdi bakmadığını bilemiyorum.

"Ne itirafı?" Sesim istediğimden daha titrek çıkıyor.

"Kaçırılmadan önce, hafif bir takip vardı." "Hafif takip mi?

Bu ne demek?"

Dudaklarını sıkıştırıp sahte bir pişmanlık ifadesiyle başını eğdi.

"Doğrusu, bu konuda hafif bir şey yoktu. Yaptığın her şeyi izledim. Söylediğin her kelimeyi dinledim. Gittiğin her yere seni takip ettim."

"Manastırda o kadar uzun süre kalmadın, kalmış olsan bile benim gittiğim her yere gidebileceğin de yoktu." Kaşlarımı çatıttım. Manastırdaki birçok odaya misafirlerin ve erkeklerin girmesi yasaktır.

Cebinden bir telefon çıkarır ve hafifçe dokunur.

"Gerek yoktu."

"Nasıl?" Kalbim göğsümde atıyor, her geçen saniye endişe daha da sıkı bir şekilde beni sarıyor. Eğer telefonuma erişimi varsa, tahmin edebileceğimden çok daha fazlasını biliyor demektir.

"Cusus yazılım. Telefonuna yükledim. Benimkinde bir kopya oluşturdum. Yaptığın her şeyi izleyebildim. Yaptığın her aramayı. Açtığın her dosyayı." Koyu kirpiklerinin arkasından gözlerini kaldırıp benimkilere baktı. "Kameranı ve mikrofonunu da açabilirdim. Uzun, geç saatlerde yalnız kaldığında ve gizemli rahibini düşündüğünde bastırmaya çalıştığın o boğuk küçük çığlıkları dinleyebilirdim. Bazen, sen... yaparken parmaklarının yastığı kavradığını bile izleyebilirdim."

"Dur," diye yalvarıyorum, gözlerimi kapatıyorum çünkü artık onun bakışlarına dayanamıyorum. O da dediğimi yapıyor ve aramızdaki sessizlik, yeri delip geçecek kadar ağır geliyor. Keşke onun peşinden gidebilseydim. Benden bir şey sakladığını biliyordum, ama bunun bu olacağını tahmin etmemiştim.

"Demek seni *tanıyorum*, küçük rahibe." Parmakları çenemin altını okşadı. "Benden saklanmana gerek yok."

"İnanamıyorum..." Başparmağı dudaklarımı okşayarak beni susturur ve gözlerim açılırken kaşlarım öfkeyle çatılır. Ama beni susturmak için başparmağını bastırır ve başını sallar.

"Taşlar ve cam evler, değil mi? Benden birçok sır saklıyorsun. Öncelikle bir koca. Bir erkeği uyuşturup bağlayabileceğini. İstedğin kadar masum değilsin." Beni bırakır, ben de çenemi onun elinden kurtarır ve bir adım geri atarım.

"Biz aynı değiliz."

"Bence senin kabul etmek istediğinden daha çok benziyoruz," diye bağırır uzaklaşırken.

Elleri pantolonuna geri döner ve onu aşağı çeker. Gözlerimi kapatarak hızla arkanı dönerim, ama bu sırada onun mükemmel kovboy poposunu gözlerimle doya doya izlerim. Son birkaç dakikadaki aşağılanma, bunu unutmak istesem de, bu görüntüyü yakın zamanda unutamayacağım.

ON DÖRT

Levi

Ertesi sabah, ona tam bir kahvaltı hazırladım. Tost, yumurta, mısır lapası ve bir kase taze meyve. Damla kahve neredeyse hazırды, kremayı ve şekeri masaya koydum, yatak odasının açık kapısından ona bakarak uyandığını gördüm. Onu gözlemleyebilmek için kapıyı açık bıraktım, hala kaçıp kaçmayacağı konusunda çok gergindim, ona gerçek bir mahremiyet sağlayamazdım.

Kanepede uyudum, pek uyuyamadım ama o akşam yemeğinden sonra başını yastığa koyar koymaz yatakta uykuya daldı. Onun için uzun birkaç gün oldu ve şimdi ona son bir kez daha baskı yapmam gerekiyor. Umarım, bir gece iyi uyuduktan, duş aldıktan ve karnını doyurduktan sonra mantıklı davranır ve biraz daha açılır.

"Levi?" diye seslendi. Dün gece rahat uyuyabilmesi için zincirini gevşettim, ama odadan çıkamayacağı kadar gevşettim.

"Geliyorum!" diye cevap verip küçük yatak odasına doğru ilerledim.

Kırmızı saçları omuzlarına dökülüyor, her zamanki örgülü veya topuzlu halinden farklı bir değişiklik. Saçlarının boynuna ve göğsüne kadar uzanan bukleler, onu biraz daha vahşi ve biraz daha az ciddi gösteriyor. Tişörtümün eteğini uyluklarının etrafına çekerek yukarı kaymasını engelliyor, ama bu, uzun bacaklarının tamamen görünür olduğu ve meme uçlarının tişörtümün yumuşak beyaz pamuğundan belirginleştiği gerçeğini değiştirmiyor. Bir an için, benim gibi görünüyor.

"Beni buradan çıkarabilir misin? Tuvalete gitmem lazım." Sesi uykudan dolayı hala kısık ve zihnim, başka bir evrende neler olabileceğine dair düşüncelerle dolup taşıyor.

düşüncelerle dolaşıyor.

"Evet." Hala kapıda donakaldığımı fark edince boğazımı temizledim ve işe koyuldum. "Sütyeniniz ve külotunuz kurudu. Bu sabah onları içeri getirdim ve banyodaki lavabonun üzerine koydum," diye açıkladım ve onu yataktan kurtarmak için kilitleri açtım.

"Teşekkür ederim." Yatak odasına yayılan kahve ve tereyağlı tost kokusunu içine çekerek kaşlarını çatarak bir soru sorar. "Kahvaltı mı hazırladın?"

"Evet. Kahvaltı hazırladım."

"Kokusu harika." Karnı guruluyor ve avucuyla karnını dairesel hareketlerle okşuyor.

"Banyo boş, hazırlanabilirsin. Hazır olduğunda kahvaltıyı masaya koyacağım. Bileğin nasıl? Oraya gitmek için yardıma ihtiyacın var."

"Bu sabah daha iyi. Buz iyi geldi. Ama vücudumun geri kalanı ağrıyor."

"Umarım bugün biraz dinlenmek iyi gelir. Pencereden tırmanma." Onu takılıyorum ve o da gülümsüyor.

Bana küçük bir gülümseme atıp banyoya geçiyor. Kahvaltımı bitirip masayı hazırlarken onun geri gelmesini bekliyorum, kendime bir fincan kahve doldurup Grant ve Charlotte'tan gelen mesajları okumak için telefonumu karıştırıyorum. Getirdiğim arşiv malzemeleri üzerinde çalışmaya hiç vakit kaybetmeden koyulmuş.

Zephyrine banyodan çıktığında, öncekinden biraz daha düzgün giyinmiş. Saçları yine örülmüş ve uykulu görünmüyor. Ona bir fincan kahve dolduruyorum, krema ve istediği üç kaşık şeker ekliyorum. Merakla kaşlarını kaldırıyor ve ağzının köşesinde beliren küçük bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kalıyor. Otururken büyük bir yudum alıyor ve mutlu bir iç çekiyor.

"Esaret altında oda servisinin bu kadar lüks olacağını kim bilebilirdi?" Fincanın kenarından sırtarak gülümser.

"İyi uyudun mu?" diye soruyorum, tabağındaki tereyağlı tostı alıp üzerine bir kaşık reçel eklerken onu izliyorum.

"Yatağa zincirlenmemiş olsaydım daha iyi uyurdum, ama onun dışında, evet." Büyük bir ısırik alır ve çiğnerken gözleri yarım saniye kapanır.

Sipariş ettiğim şey, onun en sevdiği vişne reçeliydi. Manastırda her gün yediği türden.

Her sabah rutini aynıydı. Pazar günleri hariç, o günler ekstra yumurta ve pastırma eklerdi. Peder Levi'ye bunun, birden fazla ayin ve mezar turlarını atlatmasına yardımcı olduğunu söylerdi ve aynı nedenle benim tabağıma da her zaman birkaç parça ekstra pastırma koyardı. Ona göre bunlar küçük zevklerdi.

"Peki, belki bir anlaşmaya varabilirsek, bu konuda bir şeyler yapabiliriz."

"Belki." Göz kapakları titrer ve yemeğini çiğnerken yine minnettarlıkla yumuşak bir iç çekişi çıkar. "Bu reçel çok lezzetli. Manastırda yediğimiz reçele çok benziyor. Ne tür bir reçel bu?"

Kavanozu onun önüne koydum ve o bana şaşkınlıkla baktı.

"Bunu hatırladın mı?"

Başımı salladım.

"Bunu, kahveyi ve dün akşamki turta." Bana şüpheyile bakıyor. "Beni zehirlemeye çalışmıyorsan, bu ne? Son yemek mi?"

"Eğer istemediğimiz sürece bunun acı verici olması gerekmediğini anlamanı sağlamaya çalışıyorum."

"Anlıyorum. Yani işbirliğim karşılığında beni ikramlarla satın almaya çalışıyorsun?"

"Güvenin için."

"Beni haftalarca takip ettiğini hatırlatarak mı?" Bana alaycı bir bakış atıyor.

Dün gece ona son büyük sırrımı açığa çıkardım, hatta kendi günahlarımdan bazılarını da itiraf ettim. Geceleri onu dinleyerek sınırı aşmışım, ama pişmanlık duymadığımı söylediğimde yalan söylememiştim. Her şeyi yine yapardım. Ancak şimdi, bu seçimlerin sonuçlarını kabul etmek zorundayım, bu yüzden bu sabah onun tepkisini ölçüyorum, böylece birlikte çalışma şansımızı tamamen yok etmediğinden emin olmak için.

"Ben bunu detayları dikkatle gözlemlemek olarak düşünmeyi tercih ederim." Kahvemi uzun bir yudumla içiyorum. O uyumuş olabilir. Ama ben uyumadım. Vücudumun ihtiyacı olduğu kadar uyumadım. Bu yüzden bugün beni ayakta tutacak olan kafein ve temiz dağ havası olacak.

"Bir sapık böyle derdi." Sesi düz, ama başımı kaldırdığımda bana gülümsüyor.

"O zaman ben bir takipçiyim. Ama sana sevdiğin tarifleri hazırlamak ve reçelini sipariş etmek için zaman ayıran bir takipçi. Bu bir barış teklifi olarak sayılmalı."

"Senin için barış neye benziyor?" diye sordu, cevabımı beklerken kahve aromalı kremasından bir yudum aldı.

"Bana ne istediğini söyle, ben de senin için ne yapabileceğimi söyleyeyim, ve ikimizi de mutlu edecek bir anlaşmaya varalım."

"Ne zaman benim isteklerim bu işin içine girmeye başladı?" Kaşlarını kaldırarak, üzerine fazladan reçel sürdüğü tosttan bir ısırık daha aldı ve kahvesiyle birlikte yuttu.

"Benim için her zaman," diye düşünmeden cevap veriyorum. Onun küçük kalbinin arzuladığı her şeyi ona vermek istiyorum. Onu şımartmak ve eğlenceli gülümsemelerini görmek istiyorum. Katıksız bir cehennemden ve manastırdaki düşünceli sadeliğinden kurtulmayı hak ediyor. Ayrıca, ailemin ihtiyaç duyduğu cevapları bulma yolunun da tam olarak bu yönde olduğuna inanıyorum.

"Şüpheli." Tostunun üzerinden bana meydan okuyan bir bakış atıyor.

"Söylesene, ne istiyorsun, Zephyrine Schaefer?" Sandalyeye yaslanıp, tüm seçenekleri düşüneceğini varsayıyorum.

"Özgürlük." Düşünmek için zamana ihtiyacı

yok. "Onun dışında," diye mırıldanıyorum.

"Hayır, bunu kastetmedim." Bileğindeki kilidi aşağıya doğru baktı. "Şey, bunu da kastettim, ama ben özgür olmayı kastediyorum. Gerçekten özgür. Babamdan. Kocamdan. Boşanmak istiyorum, ya da aslında evliliğimin feshini istiyorum. Eğer bunu başarabilirsem, rahibe olarak son yeminimi edebilir ve tüm bunları geride bırakabilirim. Sonunda kendime ait bir hayatım olabilir."

"Rahibe mi olmak *istiyorsun*?" Şaşırdım.

O, ne kötü alışkanlıklarıyla ne de ruhuyla bu konuda hiç iyi görünmüyordu. Yaşadığı onca şeye rağmen hala evcilleştirilememiş bir ruhu vardı. Başrahibe bunca yıldır bunu başaramadıysa, onun istedikleri gibi mükemmel bir melek olacağını hiç sanmıyorum. Onun sadece orada saklandığını,

en azından kocasının yerleşmeye razı olduğu bir yer olduğunu düşündüm.

"Bunun nesi yanlış? Daha kötü şeyler de var." Yüzü fırtınalı bir hal alır ve kahvesini bitirmeden önce bana bir bakış atar.

"Evet, örneğin bir rahip," diye geçiriyorum.

Bana sert bir bakış attı ve tostundan bir parça daha ısırdı, o kadar şiddetle ki, sanki benim kafamı ısıırıyormuş gibi hissettim.

"Burası sessiz. Manastır çok güzel. İnsanlara yardım eden bir iş yapıyorum. Rahibelerin çoğu arkadaş canlısı. Burada mutluyum."

"Orada mutlu musun? Emin misin? Oraya pek uyum sağlayamıyor gibi görünüyordun." Buna inanmıyorum. Mutlu rahibeler onun gibi boş zaman etkinliklerini sevmeyiz.

"Sırf mükemmel değilim diye..." Yüzünde beliren acı ifadesi, sorduğum sorudan pişman olmamı sağladı.

"Öyle demek istemedim. Sadece oranın senin saklandığın bir yer olduğunu, senin seçtiğin bir yer olmadığını düşündüm. Eğer sen seçtiysen, orada mutlu olduğuna sevindim." Yine de onun için mutlu olmaya çalışırdım.

"Büyükbabam orada vakit geçirdiği için manastırı ziyaret etmeyi seçtim."

"Sen küçükken seni oraya götürmüş müydü?"

Hayır. Savaş sırasında bulunduğu yerleri ve savaş sonrası seyahatlerini bir günlüğe yazmıştı. Kocamdan uzaklaşmak için kaçtığımda, bu günlüğü seyahat rehberi olarak kullandım. Bazı şehir ve kasabalarda onun izinden gittim. Bu beni manastıra götürdü. Orada eski dostlarını ziyaret ettiğini anlatmıştı. Arşivleri ziyaret etmekten. Yemeklerden. Rahibelerden. Düşüncelere daldığı zamanlardan. Orayı çok sevdiği için, tüm bu heyecanın nedenini görmek istedim. Yazılarından bunu anlayabiliyordum. Orada, başka hiçbir yerde olmadığı kadar çok zaman geçirmişti." Bir anlığına anılarına dalmış gibi göründü, sonra bana döndü. "Ben de orayı seviyorum. Eksikliklerime rağmen."

"Ama orası, başrahibenin gözetimi altında yaşadığın bir yerden çok, ziyaret ettiğin bir yer olabilir."

"Orada kendimi güvende hissediyorum. En azından eskiden öyle hissediyordum." Bana keskin bir bakış attı.

"Bana gerçek bir boğulma riski gibi geldi." şaka yapmaya çalışıyorum.

şaka yapmada pek iyi olduğum söylenemez.

"Ha!" Sahte bir kahkaha ile benimle alay ediyor, ama gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bunun için sana teşekkür etmek istedim."

"Bana teşekkür etmek için beni işkence etmekle çok meşguldn."

"ldn m peki?" Güzel dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. "Denemedim değil."

"Nasıl görünüyor?" diye soruyor, hatırlayınca biraz yüzünü buruşturarak.

"İyi değil. Oldukça sert de." Elimi karnımdaki bandajlı bölgenin üzerine getiriyorum. Hala çok acıdığı için dokunmaya cesaret edemiyorum. Gerçekten iyileşmesi haftalar alacak.

"Gğsndekinden daha mı acı verici, daha mı az acı verici?" Soruyu sinsice sorar. Bu söz, acı hatıraları bir anda zihnime getirir. Hazırlanırken aynada yansımasını görmeye alıştım. Geçmişimi hatırlatıyor. Ama artık buna alıştım ve o günün anılması eski bir yarayı yeniden açıyor. Hemen cevap vermek yerine boğazımı temizleyip bir lokma daha alıyorum. Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Henüz değil. Belki de hiç.

"Konuyu değiştirme. Beni yle uyuşturarak ldrebilirdin, biliyorsun," diye onu azarlıyorum, ama o sadece omuzlarını silkiyor.

"Sen de beni ldrebilirdin. Ayrıca, yakında deşmiş oluruz.

şu anda ikimizin de hayatını tehlikeye attığına göre." Sesi düzleşir.

"Ekstra güvenlik önlemleri aldım. Eğer bu çiftliğe girmeye çalışırsa, bunu anında öğreniriz," diye onu sakinleştiriyorum.

"O zaten buradaysa, çok geç olacak." Sesi hüzünlü, sanki aklından başka bir anı geçiyormuş gibi.

"Onun yeteneklerinden çok eminsin."

"Evet, şey... Onun neler yapabileceğini gördüm." "Nasıl yani?"

"Ondan önce neredeyse normal bir hayatım vardı. Arkadaşlarım vardı. Bir erkek arkadaşım vardı. Bir süre niversiteye gittim."

"Biliyorum."

"Tabii ki biliyorsun, sapık." Bir gülümseme belirir ve kaybolur.

"Sonra ne oldu? Seni tüm bunlardan uzaklaştırdı mı?" Bu alaycı soruyu görmezden geliyorum. Sonuçta doğru.

"O ve babam bunun benim için kötü olduğuna karar verdiler. O insanların benim için kötü olduklarına karar verdiler. Corey ile daha fazla zaman geçirmemin daha iyi olacağına karar verdiler. O benim ve çıkarlarımın koruyucusu olacaktı. Paramı yönetmeme yardım edebilirdi ve onun beni ne kadar önemseydiğini fark etmiyorum muydum? Hiçbir erkek onu kadar beni önemsemezdi ya da beni korumak için onun kadar çok çalışmazdı. Babamın dediğine göre benim korunmaya ihtiyacım vardı. Ailemizin o kadar çok düşmanı vardı ki, benim sokakta dolaşmam ya da derslere girmem güvenli değildi. O insanlar bizden bir şeyler çalabilir, babam hakkında yalan söyleyebilir, bana zarar verebilirdi. Babam, güvenilebileceğim tek kişinin Corey olduğunu söylüyordu ve bu yüzden bizi giderek daha fazla bir araya getiriyordu."

"Çünkü seninle evlenmek istiyordu."

Kız başını sallar, yüzünde melankolik bir ifade belirir ve ben de onun anılarında gördüklerini görebilmeyi dilerim. Ondan ne istiyorlarsa istesinler, ona zorla yaşattıkları hayatı hak ettiğini sanmıyorum.

"O sana gerçekten aşık mıydı, yoksa bu bir iş anlaşması mıydı?"

"Her ikisi de. En azından Corey öyle iddia ediyordu."

"Peki gerçekte?" diye karşılık verdim.

"Gerçekte, büyükbabam vasiyetinde bana büyük bir miktar para bıraktı. Ben tek torunuydu ve hayatında başarılı olmuştu. Antika satıcısıydı ve bazı eşsiz müzayede parçaları bulmuştu. Öldüğü güne kadar çalıştı. Bu yüzden Avrupa ve ötesinde bu kadar çok seyahat etti."

"Baban yerine sana mı bıraktı?" "O annemin babasıydı."

"O zaman neden annene bırakmadı? Ya da kardeşlerine?"

Kaşlarını çatıp tabağına baktı, biraz omleti karıştırdı ve sonra bana baktı. Başını eğip kirpiklerini indirdi.

"Oh. O zaman yeterince takip etmemişim."

"Ne demek istiyorsun?" Yeterince titiz davranmadığım yönündeki suçlama egomu incitti.

"Ben Colorado'nun First Lady'sinin kızı değilim. Metresinin kızıyım."

Şaşırdım, ama bunu yüzüme yansıtmamaya çalışıyorum. Bu birçok şeyi açıklıyor. Neden babası ona bir prenses gibi davranmıyordu, benim onun gibi bir adamın kızına davranmasını beklediğim gibi. Neden o, onun için bir meta olacak yaşa geldiği anda, adeta sürgün edilmiş ve bir sığır gibi satılmıştı. Bunu daha önce anlamadığım için kendime kızgıyım.

"Anlıyorum. Yani babanın parayı almasını istemiyordu?"

"Hayır. Babamın hiçbir koşulda bu paraya erişemeyeceğini açıkça belirtti. Bu parayı ancak onun evinden taşındığımda ve evlendiğimde alabilecektim."

"Öyleyse neden annenize emanet etmediniz?"

"O, ben on yaşındayken öldü ve ben onu pek tanıımıyordum. Babam, annemin uygun olmadığını iddia ederek, mümkün olan en kısa sürede bizi ayırdı. Beni kendi evine taşıdı ve üvey annem beni büyüttü. O benden nefret ediyordu. Tabii ki bunu hiç söylemedi, ama her zaman kendi öz oğullarına farklı davranıyordu, babam da öyle. Neyi yanlış yaptığımı ya da neden benden bu kadar nefret ediyorlarsa beni annemin yanında bırakmadıklarını hiç anlamadım."

"Annen gerçekten babanın iddia ettiği gibi yetersiz miydi? Senin için mücadele etmedi mi?" Acı verici sorular sorduğumu biliyorum, ama bu hikayenin görünenden daha fazlası olduğunu düşünüyorum.

Zephyrine burnunu kırıştırdı. "Açıkçası bilmiyorum. Sanmıyorum. Bence bu, babamın tam velayeti almasını ve annemi ortadan kaldırmasını sağlayan uygun bir uydurmaydı. Ben çok küçükken annem bir tesise yatırıldı ve bir daha oradan hiç çıkmadı. Büyükbabam beni birkaç kez ziyarete geldi ve onu son gördüğümde babamın onunla tartıştığını duydum."

"Sonra baban seni, büyükbabanın parasının bir kısmına erişmesini sağlayan bir evliliğe zorladı, öyle mi?"

"Tüm para. Şey, onu bölüştüler. Nasıl bölüştüklerini bilmiyorum ama ben hiç görmedim. Sanırım babam aslan payını aldı."

"Yani seni kötü bir evliliğe hapsetti, böylece siyasi hırslarına para aktarabilirsin diye mi?"

"Ve projelerine. Birkaç tane projesi var. Zengin görünmek de zor bir iş. Tüm o el sıkışmalar, golf gezileri ve pahalı takım elbiseler. Para harcamayı severdi."

"Evet, en azından bir projesini biliyorum. Onun projeleri hakkında bir şey biliyor musun? Onunla hiç çalıştın mı?"

Yemeğini yerken durdu ve bana baktı, kaşları hafifçe çatıldı.

"Şimdiye kadar sana yeterince bilgi verdim. Sıra sende." Yumurtadan bir ısırık alır ve bana bekleyişle bakar.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum. Burada bir temel oluşturmak istesem de, gereksiz ayrıntıları paylaşmak istemiyorum. Kendim hakkında konuşan biri değilim ve zaten geçmişimden hoşlanacağı pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Şimdiki halimden bile pek hoşlanmıyorum.

Omuz silkiyor ve bir lokma daha alıyor, benim konuşmamı bekliyor. Sessizliği uzattığımda, bana hafifçe sinirli bir bakış atıyor ve çatalını bırakıyor.

"Neyi bilmek istemeliyim? Bu oyunda nasıl bir piyonum? Babamdan ne istiyorsun ki, sana yardım edebileceğimi düşünüyorsun?" Naziklikleri atlıyor.

"Kalıntılar."

"Kutsal emanetler mi? Babam dinle ilgili hiçbir şey bilmez."

"En azından bu konuda biliyor."

"O zaman onun hakkında benim bilmediğim bir şey biliyorsun." Başını salladı ve açıklamamı bekledi.

"Yasadışı olarak kutsal emanetler topluyor. Karaborsadan buluyor. Çalıntı mallar."

"Babam bana hırsız gibi gelmiyor. Ahlak sahibi olduğu için değil, ama yapabilecek başka birini bulursa ellerini kirletmekten hoşlanmaz."

"Aracılar kullanıyor, ama bunu finanse eden onun parası. Belki de büyükbabanın. Birkaç ay önce onun arkasında olduğunu anladık. Bu keşif bizi sana yönlendirdi. Kutsal emanetleriyle ünlü bir manastırda seni bulduğumda, onun için görevde olduğunu düşündüm."

"Ah. Bu birçok şeyi açıklıyor. O zaman gerçek hayal kırıklığı yaratmış olmalı."

"İşleri karmaşıktırdı."

"Yani o kalıntıları alıyor ve sen bir şekilde benim sana nasıl yardım edebileceğimi düşünüyorsun?"

"Onları geri almamıza yardım edebileceğini düşünüyorum."

"Nasıl?"

"O kısmı hala üzerinde çalışıyorum."

"Planın olmadan beni kaçırdın mı?" Bu fikir onu öfkeliyor. "Bir plan vardı. Henüz tam olarak şekillenmemişti."

"Bu pek akıllıca gelmiyor."

"Beni bağlayıp işkence etmeye başlayan kadın böyle diyor."

"Haklısın. Ama kalıntıları geri almaya nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Onları nereye sakladığını bilmiyorum. Ve eğer benimle iyi bir takas yapacağını düşünüyorsan, sana şunu söyleyebilirim ki, onun projeleri her zaman benden daha çok ilgisini çekmiştir. Onun için önemli olan bir şeyi feda etmek zorunda kalırsa, bana ne olacağı umurunda bile olmayacaktır."

"Hayır. Ama kocan önemseyebilir." "Şüpheli."

"Bu onun işi değil mi? Anlaşmalar yapmakla ünlü, değil mi?"

"Kendisine fayda sağlayan anlaşmalar. Ve babamın karşısına çıkmaz. Ne kadar korkunç

olsa da, Corey ondan çok korkuyor. Sanırım bu, onun taviz verip beni manastıra gitmeme izin vermesinin tek nedeni," diye açıklıyor.

Bu sadece daha fazla soru işareti yaratıyor. Corey ve vali, perde arkasında başka anlaşmalar yapmış olmalı. Zephyrine bir şey karşılığında takas edildi. Babası onu bir insan olarak umursamıyor olabilir, ama onun bir pazarlık kozu olduğunu biliyordu. Zephyrine akıllı ve çok güzel. Onu kolayca feda etmezdi. Corey ona karşılığında istediği bir şeyi vermiş olmalı.

"Baban görünüşe önem veriyor, değil mi? Kızının kaybolduğunu öğrendiğinde, en azından iyi bir baba gibi görünmek isteyecektir. Kızının fidye için alıkonulduğunu kimsenin öğrenmesini istemeyecektir. Hele de onu alıkoyanlar, onun bir hırsız ve katil olduğu için intikam peşinde olan insanlarsa."

"Katil mi?"

Başımı sallıyorum. "Ve hala aktif olarak deniyor. Geçen yaz, tüm ailemi öldürmeye çalıştı. Arkadaşlarımızı ve masum insanları da. Hem de bir düğünde."

Yüzü soluyor ve çatalını bırakıp önündeki tabağa bakıyor. "Ah. Şimdi arkadaşlarının beni öldürmek isteyebileceğini neden söylediğini anlıyorum."

"Anlamaya başlıyorsun, evet." Sandalyeye yaslanıp kolumu koltuğun arkasına doladım. "Ama sana zarar verecek hiçbir şey yapmalarına izin vermeyeceğim. Sadece onun bir daha aileme zarar vermemesini sağlamak istiyorum. Bunu yapmak için kızını kullanmaktan çekinmem, bu açık. Ama senin durumunu göz önüne alırsak, belki ikimizin de istediği şeyi elde etmemizin bir yolu vardır."

"Ne gibi?"

"Öncelikle evliliğinin feshini ve belki de paranızı geri almanızı sağlayabiliriz."

"Başlangıç olarak mı? Bunların ikisini de nasıl başaracağınızı bilmiyorum. Ben denedim. İmkansızdı." Bana şüpheyile bakıyor ve onu kolayca ikna edemeyeceğim belli.

"İmkansız başarmakta iyiyimdir." Elimi göğsüme bastırıp başımı eğiyorum. "Rahibe başı beni İngilizce günah çıkarma töreni yapmam için rahip rolüne sokacak kadar iyi rol yaptım. Yedi yaşımdan beri kiliseye gitmemiştim."

Bunun üzerine küçük bir gülümseme kazanırım. "Bu gerçekten etkileyici."

"O zaman imkansız nasıl başaracağımızın ayrıntılarını bana bırak. Sen sadece ne istediğini söyle."

"Evliliğin feshedilmesi beni mutlu eder. Parayı geri almak da bonus olur. Ama bunun için ruhumu satmayacağım. Satarsam benim için hiçbir değeri kalmaz."

"Senin ruhunu istemiyorum, tatlım. Senin bedeninin yeterli."

Gözleri benimkilere doğru fırladı, yüzümdeki sırıtışı görene kadar gözlerinde bir parça merak vardı.

"Kaba." Benim alaycı tavrım karşısında hayal kırıklığıyla dudaklarını büzüştürdü.

"Bunu kaba buluyorsan, rahibelerin günah çıkarma odasında diz çöküp itiraf ettiklerini bir duymalısın." Şansımı zorladım ve bunun karşılığında kafama doğrudan çırpılmış yumurta atıldı.

"Hey, dur bakalım! Ben üç kardeş ve bir sürü çiftlik işçisinin çocuklarıyla büyüdüm. Benimle yemek savaşını kazanamazsın."

"Sen adil davranmadığın sürece hiçbir şeyi kazanamazsın." Esir durumunu işaret eder.

"Peki... anlaşma yaptık mı? Boşanma, bilgi için para ve babana baskı yapmama yardımcı olacak her şey?"

"Anlaşmanın senin tarafın oldukça belirsiz, bu yüzden neyi kabul ettiğimi bilmiyorum."

"Sana söyledim, şu anda ayrıntıları bilmiyorum. Bugün iş ortaklarımla bir araya gelip geleceği konuşacağız. Herkesin ne düşündüğünü öğrendikten ve senin işbirliği yapmaya hazır olduğunu onlara garanti ettikten sonra, seçeneklerimi göreceğim."

"Ama sonunda beni tek parça halinde manastıra geri götüreceksin, değil mi? Ve oradaki herkes güvende olacak?"

"Nefes aldığım sürece. Seni kendim geri götüreceğim. Rahibe başrahibeye bıraktığımız karışıklık için özür dileyeceğim ve her şeyi açıklayacağım, böylece kaldığın yerden devam edebileceksin."

"Peki ya nefes almazsan? O zaman kendi başımın çaresine bakarım." Düşünceli bir şekilde bana bakar. "Hayatına bu kadar kayıtsız davranırken, bu sözüne güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Sen anlaşmanın kendi kısmını yerine getirdiğin sürece, bana bir şey olsa bile kardeşlerimden biri benim isteklerimin yerine getirilmesini sağlayacaktır. Bir Stockton bir şey için söz verdiğinde, o şey yapılmış sayılır."

Gözleri benden uzaklaşıp pencereye ve pencerenin ötesindeki manzaraya kayıyor. Seçeneklerini değerlendirip, kabul etmezse ne olacağını merak ettiğini anlayabiliyorum. Fazla seçeneği yok. Grant ve Hudson'ı bir dereceye kadar ikna edebilirim, ama onlara hiçbir şey veremem.

"Eğer hayır dersen..." Bir an durdum ve gözleri tekrar bana döndü. "O zaman tahminimce seni fidye için kaçırmak isteyecekler. Lanet olsun, belki de benim kadar sana güvenmiyorlardır ve yine de bunu yapmak isteyebilirler. Ama onları ikna edersem bir şansımız var."

"Artık biz miyiz, ha?" Bana bir kez daha bakar, sanki bunun kendisi için ne kadar değerli olduğunu ölçüyormuş gibi.

"İkimizin de istediğimizi elde etmesini istiyorum. Ailenizi ve temsil ettikleri her şeyi nefret ediyorum. Ama size saygı duyuyorum. Yaptığınız seçimlere ve kötü bir durumdan en iyisini çıkarmaya çalıştığınız için. Sen cesursun. Bu dünyada yapabileceğimiz tek şey bu: en kötüsünü cesurca atlatmaya çalışmak ve zamanı geldiğinde, her şeye degecek fırsatı yakalayabilmeyi ummak. Yaptığın fedakarlıklar bir anlam ifade etmeli ve ben de bunun senin için anlamlı olmasını sağlamak istiyorum." Ona, içimden gelen en iyi konuşmayı yapıyorum, Peder Levi'nin daha ikna edici bir şekilde yapabileceği bir konuşma. Yeterli olmayabilir.

"Sanırım ben de senin için aynı şeyi hissediyorum. Aile nefretini saymazsak. Bildiğim kadarıyla, onlar gayet hoş insanlar olabilirler."

"Bugün benimle geleceksin, o yüzden bunu öğreneceksin."

ON BEŞ

Zephyrine

Kardeşinin nişanlısı için hazır değilim. O çok güzel, neşeli ve inanılmaz derecede sevimli birisi. En kötüsü de, bunların hepsinin ona hiç zor gelmediğinden eminim. Makyajından saçına, kıyafetlerinden turkuaz renkli kovboy çizmeleriyle, sanki uyandığında bu halini almış gibi görünüyor. Önümdeki masaya kıyafetleri yayarken, onu şimdiden biraz sevmeye başladığımı hissediyorum. Görünüşe göre, manastırdan gelen bu sıradan esir kadını giydirmek için hazırlıklı ve kararlı bir şekilde gelmiş.

"Bana ölçülerini verdi, ama senin tarzının ne olduğunu bilmiyordum. Ya da rahibelerin bir tarzı olup olmadığını. Eğer tercih edersen, sana çok basit şeyler aldım," diye açıklıyor Dakota. Ölçülerimle ilgili yorumunu not alıyorum, daha sonra onunla konuşmak için. Bu bilgiyi elde etmek için ne tür bir takip yaptığını bilmek istiyorum.

"Aldığın her şeyin mükemmel olduğuna eminim. Onun tişörtlerinden birini giyerken aynı şeyi tekrar tekrar yıkamak zorunda kalmayacağım için çok heyecanlıyım."

"Onun tişörtü mü? Bir rahibe için biraz skandal gibi," diye gülümseyerek benimle dalga geçiyor.

Ben de gülümser ve başımı sallarım. Levi'yi nasıl anlamam gerektiğini bilmiyorum. Bir an, çekiciliğin karşılıklı olduğunu düşünürken, bir an sonra, benim bir kadın olduğumu neredeyse fark etmediğini düşünürüm. Ben onun dünyasında öncelikle bir varlığım, diğer her şey ikinci planda. Bu da en azından beni güvende tutmak için çalışacağı anlamına geliyor. Umarım ailesinin geri kalanını, onlarla çalışmaya istekli olduğuma ikna edebilir.

"Her şeyi açık ve net tutmaya çok önem veriyor. O yüzden orada güvende olduğumu düşünüyorum."

"Ah, bu Levi'ye benziyor. Çok pratik ve kurallara bağlı. Tabii ki bazen kendi kuralları da var, ama..." Dakota başka bir çantadan sütyen ve iç çamaşırları çıkarırken sözünü kesiyor. Bunlar sade pamuklu büyük anne külotlarından süslü dantelli iç çamaşırlarına kadar çeşitlilik gösteriyor. Gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalı ki, birdenbire bana utangaç bir ifadeyle gülümsüyor.

"Yine emin değildim ve sana seçenek sunmak istedim. Bazen kıyafetlerin konusunda katı dini kuralların olduğunda, detaylarda biraz deneysel olmayı sevdiğini biliyorum. Bir süre Katolik okuluna gittim." Son cümleyi, farklı koşullarımıza rağmen benim onun için tam bir muamma olmadığını bana güvence vermek istercesine ekliyor.

"Öyle mi? Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Benim en sevdiğim şey değildi. Ergenlik çağımda başım belaya girdi. Beni büyüten ağabeyim, biraz kontrolden çıktığımı düşünüyordu. Çok vahşi ve çok özgür olduğumu söylüyordu. Okulu bırakmamamı veya hamile kalmamamı sağlamak istiyordu. Rahibelerin beni düzelteceğini düşünüyordu."

"Öyle mi oldu?" Merak ediyorum çünkü şu anki halinden yola çıkarak, o zamanlar çok yaramaz bir çocuk olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Şey, çocuğum yok ve diplomam kasada duruyor. Yani, beni bu aşamaya getirmek için yeterince çaba harcadıklarını söyleyebiliriz." Birkaç ayakkabı kutusu çıkarırken bana gülümsüyor.

"Oh, senin için daha iyi bir deneyim olmadığından dolayı üzgünüm. Ve tüm bunları yapmak zorunda değildin." O bana şimdiye kadar gördüğüm en sevimli ayakkabıları gösterirken, elimi dudaklarıma götürüyorum. "Ama çok teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve bir çift babet ayakkabı çıkarıyorum. "Babetler!"

"Biz uzun boylu kızlar birbirimize destek olmalıyız." Yine yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Zaten topuklu ayakkabılar pek pratik değil bence, ama istersen, en iyi yerleri bilen bir kadın tanıyorum."

"İyi bir topukluyu severim. En azından manastıra girmeden önce severdim.

Artık pek pratik değiller. Özellikle Levi'nin beni tuttuğu yerde."

"Haklısın. Bu da beni son ama kesinlikle en az önemi olmayan şeye getiriyor, bir çift bot." Pembe detaylı muhteşem bir çift siyah kovboy botunu kaldırıyor. "Aslen Colorado'lu olduğumu biliyorum. Bunun Denver şehir merkezindeki sosyeteye ait olduğumu mu yoksa bizim gibi buradaki kovboy kızlardan biri olduğumu mu bilmiyordum. En azından istersen bu seçeneğin olması senin için zarar olmaz diye düşündüm."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksın. Bütün bunlar çok tatlıydı. Rehin alınmış değil de tatildeymişim gibi hissediyorum." Gülüyorum.

Dakota gülümserken yüzünü buruşturur ve bana bakar. "Tüm bunlar için gerçekten üzgünüm. Keşke başka bir yolu olsaydı. Ama çocuklar bir fikre kapıldıklarında, geri kalanımız sadece onlara eşlik ederiz. Ama Levi dışında birine ihtiyacın olursa ben buradayım. Onunla geçinmek kolay değildir herhalde."

"Teşekkür ederim." Eminim konuştuğum ve yaptığım her şeyi rapor edecektir, ama yine de en azından bana sevimli iç çamaşırları veya güzel ve kullanışlı bir çift bot bulabilecek birinin yanımda olduğunu hissetmek güzel. Öğleden sonrasını kıyafetleri ayırarak ve en sevdiğimiz şeyler hakkında sohbet ederek geçiriyoruz.

"RAHİBELER İÇKİ İÇEBİLİR Mİ? Yani eğlence amaçlı? Komünyon şarabı falan olduğunu biliyorum tabii." Dakota, odanın diğer ucundan bana bakarak birkaç bardak ve viski çıkarıyor.

"İçebiliriz. Çok çılgınlaşmadığımız sürece."

"Bu çok yazık. Biraz çılgınlaşsanız iyi olur diye düşünmüştüm." Bana komplo kurar gibi bir bakış atıyor ve ben gülüyorum.

"Biraz çılgınlık sorun değil, çok çılgın olmadığı sürece," diye düşünüyorum. "Tamam o zaman. En sevdiğin içki mi, yoksa sürpriz mi istersin?" "Sürpriz yap."

Bu sözler son sözlerim oldu, çünkü bir saat sonra, izlemek istediğimiz hiçbir şey bulamadığımız için tüm yayın hizmetlerini taradıktan sonra - görünüşe göre, manastırda pek bir şey kaçırmıyorum

çok şey kaçırmıyorum — Grant ve Levi'nin dönüşünü beklerken kendimizi eğlendirmek için Dakota'nın en sevdiği içeceklerin tadına bakıyoruz.

"Oh, ve bu da." Rafta duran bir şişeyi aldı. "Bu Levi'nin en sevdiği. Herhangi bir nedenle bu bilgiye ihtiyacın olursa diye." Bana göz kırptı.

"Bunu neden bilmem gerekiyor ki?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Doğum günü. Noel. Yıldönümü." Omuzlarını silkiyor ve ben kahkahaya boğuluyorum.

"Evet, sanırım bunları birlikte kutlayamayacağız. Beni hayatta bırakırsa şanslı sayılırım. Çoğu zaman beni boğmakla, planı için bana ihtiyacı olduğunu kendine hatırlatmak arasında gidip geliyor gibi görünüyor." En sevdiği viskiden bir yudum alırken yüzümü buruşturuyorum. Sert, turbalı bir tadı var. Benim favorim değil, ama bu tür şeyleri sevenlerin damak tadına uygun olabilir.

"Stockton erkekleri sevgilerini böyle gösterir. Seni sevdiklerini söyleyemezler, sanki sen onların varlıklarının belasıymışsın gibi davranırlar ve sana biraz aşık olduklarını itiraf edip etmeme konusunda kendilerini işkence ederler."

Levi'nin birine aşık olduğu fikri, mantıklı bir sohbete geri dönmeden önce birkaç dakika boyunca beni kahkahalara boğdu.

"Aşık olmak mı? O adamın bu kelimenin anlamını bildiğini sanmıyorum. Belki de varlığının laneti."

"Grant daha önce beni kesinlikle öyle tanımlardı, ama şimdi nişanlıyız." İçkisini uzun bir yudumla içerken yüzüğünü gösterir ve ben de elini tutup sabitleyerek yüzüğe bakarım.

"Çok güzel!"

"Onun annesinin yüzüğüydü. Onu çok severdim." "Yakın mıydınız?"

"Ölmeden önce. Evet. Kardeşim öldükten sonra, ben henüz genç bir kızken beni evine aldı. Grant benim vasimdi, ama o zamanlar kendi sorunları vardı."

"Bir dakika. Grant senin vasın mıydı?"

"Uzun sürmedi, ama teknik olarak evet. Hiç ailem yoktu ve o kardeşimin en iyi arkadaşıydı. Ona söz verdirmişti.

gönüllü olarak bu görevi üstleneceğini sanmıyorum. Ben her zaman onun başına bela oldum."

Kaşlarım yukarı doğru kalkıyor.

"Ondan sonra on yıl boyunca bana dokunmadı, o yüzden yargılayıcı bakışlar atma."

"Yargılamak için değil, sadece merak ediyorum."

"Anlıyorum." İçkisini bitirip bana bakar. "Levi ile yattın mı?"

"Ne?" Neredeyse içeceğimden boğuluyordum. "Hayır."

"Çok yazık. O seks yapmalı. Yemin ederim, o kadar gergin ki, bir gün stresinden patlayacak."

"Bence rahibe olmayan birini bulması gerek."

"Hiç düşünmedin mi? Grant'in bir ilişkisi olduğunu biliyorum, bu yüzden daha az çekici olanla yetinmen gerekecek. Ama yine de. O yakışıklı, değil mi? Gözlükleri ve derin düşüncelere daldığında yaptığı ciddi bakışları? Bardaki kızlar bunu hep sevmiştir."

"O yakışıklı. Evet." Bunu kabul edebilirim, değil mi?

"Öyleyse neden olmasın?"

"Ben rahibeyim, o da gergin biri olması mı?"

"Diğer rahibeler öğrenecek değil ya. Purgatory Falls senin küçük kasaba Vegas'ın olabilir. Burada olan burada kalır."

"Eğer cazip gelse bile..." Sözümü yarıda kesip, bardağıma bakarak devam ettim. Bu bir "eğer" değil, "ne zaman" meselesi ve bu günlerde, birbirimizin sürekli varlığında sıkışıp kaldığımız için, bu her günün her saati oluyor. Kolonyasının kokusu. Konsantre olduğunda kaşlarını çatması. Sabahları bana ekstra krema ve şekerli kahve yapması.

"Düşünsem bile mi?" Dakota bana soruyu sorar gibi bakar, benim beynim ise Levi'nin yarattığı bir döngüde takılıp kalır.

"O yapmaz. Ben düşmanın kızıyım. O benim nefret ettiği her şeyim. Beni yalnız bırakmaya bile güvenmiyor." Aramızdaki boşluğu işaret ediyorum. "Bana bakıcı lazım olduğunu düşünüyor."

"O yokken sana göz kulak olmam için bana güveniyor. Çünkü seni önemsiyor. Önemsiyor olmasaydı, seni yine o kulübede bıraktırdı. Adamları bu işi ikinci kez batırmazdı." Dakota bize

birer içki ve iki bardak buzlu su doldurur. "Senin ulaşılmaz olman da çekiciliğinin bir parçası. Erkekler sahip olamadıkları şeyi isterler. Böyle işkence görmekten hoşlanırlar. Sadece bunu itiraf etmekten nefret ederler." Kirpiklerini kaldırıp sinsî bir gülümseme gösterir. "Senin tek yapman gereken, ona bunu itiraf etmesinin güvenli olduğunu hissettirmek."

İç çekiyorum. "Keşke o kadar basit olsaydı. Ona karşı bir şey hissettiğimi zaten biliyor ve umursamıyor. Babama ve diğer her şeye o kadar odaklanmış ki, aşık olmak gibi aptalca bir şeyi umursamıyor. Ve muhtemelen haklı. Aşık olmak aptalca. Kim onu esir tutan kişiye aşık olur ki?"

"Ah, tatlım, kimse sana ona aşık olduğun için suçlamıyor. Bu kasabada, onun kendilerini rehin alması için para ödeyecek bir sürü kadın var," diye düşünür.

Bu kasabadaki diğer kadınları düşününce midem bulanıyor. O rahipken diğer kadınlar için bir fırsat yoktu. Ama şimdi... Kıskançlık duygusu omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. Kıskançlık duyacak durumda değilim. Ama zihnimde istemeden görüntüler belirmeye başladığı anda onun başka biriyle birlikte olduğu düşüncesinden nefret ediyorum. Hoşuma gitse de gitmese de durum bu.

"Onların gözdağı verme faktörünü nasıl aşmaya başladın?" diye soruyorum aniden. "Yani, sanırım onlardan korkmuyorsun. Sen çok..." Elimi ona doğru sallıyorum. "Büyürken olmak istediğim her şey."

O gülerek başını sallar.

"Bir rahibenin bana, benim gibi olmak istediğini söylemesi, muhtemelen hayatımda aldığım en güzel iltifattır."

"Evet, doğru."

"Gerçekten elde edene kadar numara yaparsın. Güven zaman alır. Özellikle onlarla. Öfkeli boğalar gibidirler, etrafta dolanır, homurdanır ve sürekli bir şeyler talep ederler. Sadece kendinden emin olmalısın. Onlardan korkmadığını göster."

"Ona korkmadığımı göster. Anlaşıldı. Söylemesi kolay, yapması zor."

"Ve onu istiyorsan, ilk adımı sen atmalısın. Senin çizdiğin sınırı aşmayacaktır, ama

bir Şeyi hatırlıyor gibi ve yüzünün ısınmasından anlaşıldığı kadarıyla bu hoş bir anı olmalı.

"İlk hamle," diye tekrar ediyorum ve o da başını sallayarak, sahte bir kadeh tokuşturma hareketiyle bardağını benimkine değdiriyor.

"Sadece dene. Pişman olmayacağına söz veriyorum. Pişman olursan, beni suçlayabilirsin." Omuzlarını silkiyor, gülümseyerek bardağımı dolduruyor ve birlikte uzun bir yudum daha alıyoruz.

ON ALTI

Levi

"Peki, bir planımız var mı?" Grant, masanın başındaki koltuğuna yaslanarak sorar.

"Evet, bizim kötü kalpli küçük rahibemiz nasıl? Umarım başka kaza olmaz." Rowan'ın gözleri toplantı masasını taradı ve kötücül bir gülümsemeye bana takıldı. Bu konuda kardeşimden bile daha kötü.

"Artık kaza yok. Ona karşı açık davrandım. O da bizimle hemen hemen aynı şeyleri istiyor."

"Babasına karşı hiçbir sevgi duymuyor mu?" Grant şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Onu sevmemesi için bir sürü nedeni var, en önemlisi de onu kötü bir evliliğe zorlaması ve mirasını çalması."

"Miras mı? Ona kalmadı mı?"

"O, metresin kızı. Miras, anne tarafından büyükbabasından kalmış. Büyük bir meblağmış ve büyükbabası antika satıcısıymış."

"Tüccar mı? Adı var mı? Charlotte araştırmaya başlayabilir, ben de hayattayken onunla çalışan tanıdıklarım var mı bakarım," diye araya girer Rowan.

"Ona sormam gerekecek." Boğazımı temizlerim, bunun ne kadar basit bir ayrıntı olduğunu fark ederek. Bu, asla gözden kaçırmayacağım türden bir şey ve Rowan ile Grant birbirlerine bakışırlar. Onun hikâyesine çok kapılmışım, işe odaklanmak yerine ona yapılan muameleye sempati duyuyorum. Bu beni rahatsız ediyor.

"Mümkün olduğunca çabuk, lütfen." Grant, bana vermesi gereken dersi vermemeyi tercih eden bir bakış attı, ama yine de aynı etkiyi yarattı.

"Tabii ki."

"Peki ya kocası?" Grant bizi tekrar konuya getirir.

"Yem hazır, tuzak kuruldu. Onun harekete geçmesini bekliyoruz. Ekstra güvenlik önlemleri yardımcı olacaktır."

"Sence o bize ulaşip bir görüşme ayarlamaya çalışmayacak mı? Fidyeye teklif edip edemeyeceğini sormayacak mı?" diye sorar Rowan.

"Sanmıyorum. Fidyeye fikrini geçtik sanıyordum." Gereğinden fazla kısa kesiyorum.

"Hudson bunu masaya yatırmak istiyor. Hâlâ kalıntıları bize iade etmek ve valiyi yavaşlatmak için bir yol olabileceğini düşünüyor."

"O, Hudson'ın ödeme yapmayacağını söylüyor."

"Onunla bu konuyu konuştun mu?" Rowan daha dik oturur.

"Hepinize, beni onun sorumluluğuna verdiğiniz ve kendi yöntemimle yönetmemi söylediğinizi hatırlatmak isterim. Ben de öyle yaptım."

"Ama onun hakkında yanılıyorsan, boku yedik. O, tüm bunları onlara anlatacak."

"Bunu anlatacak kimsesi ve bunu iletebilecek bir yolu yok. Onun istismarından kaçmak için manastıra kaçmıştı. *Onların* istismarından. Onlara yardım etmeyecek."

"Sen öyle diyorsun." Rowan her zaman şüpheci olmuştur. "Tabii bunu taklit etmiyorsa yalan söylüyorsa."

"Onu yeterince iyi tanıyorum. Bu sadece onunla vakit geçirmekten kaynaklanıyor"

Bu, onun haberi olmadan onu izlemek için harcadığım tüm zaman ve emekten kaynaklanıyor."

"Bunu sevmiyorum. Ona bir mahkum gibi davranmalıyız, ama sen onu nişanlısıyla birlikte dolaştırıp kıyafet alıyorsun. Onun geçmişi hakkında samimi sohbetler yapıyorsun. Bu dikkat dağıtıcı ve yararsız." Rowan'ın dudakları alaycı bir gülümseme için hazırlanmış gibi kıvrılıyor, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor.

"Bence bu gereksiz değil," Grant benim adıma araya girer. "Ondan onunla bir bağ kurmasını istedik ve o da bunu yaptı. Dakota, onun elde edemediği bilgileri elde edebilecek."

"Charlotte ona onu baştan çıkarmasını ve ihtiyacımız olan bilgileri ondan almasını söyledi. Ormanda onunla evcilik oynamasını değil. Akli bulanık"

ve sen ona çok yakın olduğun için bunu göremiyorsun," diye uyarıyor Rowan. "Evcilik oynamıyoruz."

"O serbestçe dolaşmamalı. Kapıdan çıkıp gidebilir. Kahretsin, 'gidebilir' falan yok. Gitti zaten."

"Onu sanki lanet bir sığır gibi etiketledim. Uzaklara kaçamadı ve şerifin bizim tarafımızda olduğunu hatırlatayım." Bu kadar bariz bir şeyi belirtmemin nedeni, şerif olan amcamın, kadının babasının eski suç ortağı olduğunu keşfetmiş olmamızdır. İyi niyetli bir baskı uyguladıktan sonra, o da bizim tarafımıza geçmiştir.

"Vali kimi elinde tutuyor? Akıllı bir adamsa, şeriften fazlasını tutuyordur herhalde. Ekibinde tek bir casus olsa, her şey mahvolur," diye tartışıyor Rowan.

"Tüm adamlarımız titizlikle incelenmiştir." Grant sözü alır. "Öyle olmadıkları imasında bulunulmasından hoşlanmıyorum.

"Senin kumarhanende çok para kaybedene ya da yanlış kızla yatana kadar, sonra da tehlikeye girene kadar." Rowan başını sallar.

"Buradaki güvenliğı bize bırak." Grant, tekrar tartışmaya kalkıştığımda bana bir bakış atar. Ortam hızla bozuluyor ve bu, ilerlememize yardımcı olmayacak.

"Eğer o kızı kaybedersen ve o babasının yanına kaçarsa, babası sadece bizim hakkımızda bilgi almak için onu kollarını açarak karşılayacaktır. Umarım yastık sohbetlerinizde bunu unutmazsınız." Rowan bana keskin bir bakış atar.

"Anlaşıldı." Dilimi ısırırım.

"Bu operasyonun iyi gitmesi konusundaki endişelerimizin bizi ele geçirmesine izin vermeyelim. Tamam mı?" Grant ikimizin arasında bakışlarını gezdirir.

Aslında Rowan'dan hoşlanmıyorum. Akıllı, kurnaz ve işini yapma becerisine büyük saygı duyuyorum. Ama bu tür durumlara kendi yaklaşımlarımız var ve risk ne kadar büyükse, gerginlik o kadar artıyor. Grant ve Hudson daha sakın sesler çıkarıyor.

"Sadece bunun bitmesini istiyorum. Çabuk. Verimli bir şekilde." Rowan başını sallar.

"Hepimiz bunu istiyoruz." Rowan'a bir bakış atarım ve o gözlerini devirir, ama mecbur kaldığında mantığı anladığını biliyorum.

"Bana büyükbabanın adını bul. Umarım kocası yemi yutar ya da en kısa zamanda bizimle iletişime geçer. Aksi takdirde, kendi saldırı planımızı yapmamız gerekecek." Rowan sonraki adımlarımızı özetler ve biz de başımızı sallarız.

Toplantının geri kalanını bitirip, Zephyrine'i aramaya gidiyorum. Grant, detayları tartışırken ve ona kıyafet ve ayakkabı seçerken onu Dakota'yla bırakmayı önerdi. Kardeşimin nişanlısıyla geçirdiğim öğleden sonra, beni tamamen yozlaşmış bir eski rahibe haline getirmediyini umuyorum, ama Dakota için içindeyken her zaman böyle bir ihtimal vardır.

"LEVİ? Gitmeden önce seninle konuşabilir miyim?" Dakota arkamdan seslenir. "Tabii." Kapıya doğru geri dönerim.

"Onu biraz sarhoş ettim. Kusura bakma." Utangaç bir gülümsemeyle bana bakar. Müstakbel baldızımla her zaman aynı fikirde olmadık, ama niyeti iyidir.

"Muhtemelen benimle bu kadar uzun süre takıldıktan sonra biraz eğlenmeye ihtiyacı vardır, ama kusarsa ve ben temizlemek zorunda kalırsam..." Dakota'ya yan gözle bakıyorum.

"Sadece bol su ve bir şeyler yemesini sağla. Onun akşamdan kalma olmasını istemiyorum.

"Anladım." Onun bana vermek istediği uyarının bu olduğunu düşünerek dönmeye başlıyorum, ama o beni durdurmak için gömleğimin kenarını tutuyor.

"Bu onu biraz daha konuşmaya ikna etti." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek bir tona indirir. "Bana açıl ve onun kafasından neler geçtiğini biraz anlat."

"Ne dedi?" Dakota'nın eğlenceli kızlar gecesini bir sorguya çevirmiş olabileceğinden endişelenerek kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Fazla bir şey söylemedi, en azından umduğum kadar değil. Çoğunlukla kız konuşmaları, bilirsin? Çok çekingen biri."

"O bir rahibe."

"Ya da belki sana bir şeyler söyleyeceğimden endişelenmiştir. Ve biliyorsun, casusluk yapmaktan nefret ederim. Bu iş için uygun değilim. O çok tatlı görünüyor. O pisliğin akrabası olduğuna inanamıyorum. Umarım tüm bu esaret olaylarıyla onu mahvetmiyorsundur. Onun yerinde olsam mahvolurdum, ama o her şeye çok stoik yaklaşıyor." Dakota, Zephyrine'i eğlendirmekle meşgul olduğu için kendisi de sarhoş olmuş, saçmalamaya devam ediyor.

"O iyi, Dakota. Bu durumda olabilecek en iyi durumda. Kendi yatağı var. Ev yapımı yemekler. Sen ona kıyafetlerini alıyorsun. Kabinde klima var."

"Ama zor bir hayatı oldu, değil mi?" Dakota kaşlarını çatı.

Dakota'nın hayatı da kolay değildi ve zor durumda olanlara karşı derin bir sempati duyuyor. On yedi yaşına geldiğinde tüm ailesini kaybetmişti. Barı ve dairesi, geçmişinden geriye kalan tek şeydi. Sonra valinin planları, onların da yok olmasını sağladı. Yani Zephyrine gibi tek başına kalmanın acısını anlayabilecek biri varsa, o da Dakota'dır.

"Öyle."

"O zaman biz de pislik değil miyiz? Onu kullanmakla? Grant bana bunu yapan birini öldürürdü."

"Biri bizi de bunun için öldürebilir. Neredeyse hepimiz bunun için ölecektik. Onun babasının kaprisleri yüzünden. Bunun nedenini öğrenmek ve bizi onun babasının dikkatinden sonsuza kadar kurtarmak istediğim için pislik gibi hissetmiyorum. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmıyorum."

"Sanırım," diye isteksizce kabul ediyor.

"Onun peşine düşmemi istemiştin, hatırladın mı?"

"O, onu tanımadan önceydi ve barda olanlar yüzünden öfkeliydim. Ben acı çekiyorum diye başkalarını da incitmek istemiyorum. Bundan daha iyisini yapmalıyız."

"Biz bundan daha iyiyiz. Eğer her şey planladığım gibi giderse, ona daha önce hiç sahip olmadığı bir umut vereceğiz." Kendime sürekli bunu söylüyorum.

"Sen öyle diyorsan." Dakota bana biraz şüpheli bir bakış atıyor, ama gerçekleri gördükçe bu bakış kayboluyor. Başka seçeneğimiz yok ve bu elimizdeki en iyi şans.

"Tamam. Ben gidiyorum o zaman." Tekrar dönünce beni durdurur. Gözlüklerimin altından ona bakarak iç geçiririm. Sabırsızlığım karşısında kaşlarını çatır.

"Son bir şey daha." Zephyrine'in beni beklediği kamyonete bakar.

"Neymiş o?" Ona bakarım, güneş bulutların arkasından çıkmaya başlayınca kovboy şapkamı gözlerimin üzerine indiririm.

"O sana karşı yumuşak davranıyor. Bir rahibe gibi değil. Bunun farkında mısın?" Dakota beni sert bir bakışla süzdü.

"Sen ve Charlotte'un istediği bu değil miydi? Beni onu baştan çıkarmam için cesaretlendirdiğini çok net hatırlıyorum."

"Evet, ama ona iyi davranacaksın, değil mi? Onun zavallı kalbini parçalamayacaksın, değil mi? O bunu hak etmiyor. Yeterince acı çekti zaten."

"Onun kalbi işin içinde değil. Bunun için bana yeterince güvenmiyor. Sadece yalnız ve şu anda bana olan bağımlılığı muhtemelen duygularını karıştırıyor. Ama hayır, onu incitmek niyetinde değilim. Her zaman pislik değilim, biliyorsun. Sadece gerektiğinde pislik oluyorum," diye mırıldanıyorum.

Dakota'ya kendimde de bir tür hisler olduğunu itiraf etmeye niyetim yok. Henüz bunların ne olduğunu, gerçek olup olmadıklarını ya da ona bu kadar uzun süredir bu kadar yakın olmaktan kaynaklanan kendi kafamdaki karışıklığı bile çözemedim. Ama Dakota koşarak Grant'e anlatır, o da alarm zillerini çalar ve başka birinin kulübede onunla kalmasını ister.

Onların görüşüne göre, onu sikmek istemek bir şey. O ve diğer herkes bunu anlayabilir. Bu planın bir parçasıydı. Aslında onun gülümsemesini görmek istemek ise tamamen başka bir şey. Bu tür şeyler, kafamın yerinde olup olmadığını sorgulamalarına neden olur.

Ben zaten öyle olduğunu biliyorum ve daha da önemlisi, Zephyrine'in tüm bu olaylarda ona göz kulak olacak birine ihtiyacı olduğunu biliyorum. Aklımın sağlığı için sonuçları ne olursa olsun, bu iş için doğru kişi benim.

"Öyleyse, kıza bir iyilik yap ve ona biraz ilgi göstermeye ne dersin? Bu seni öldürmez. O çok güzel ve çok tatlı. Eminim bu zorluğu göğüsleyebilirsin," diyor Dakota bana öğüt vererek. Bugün gibi günlerde, onun ve Grant'in neden bu kadar uyumlu olduklarını anlıyorum.

Haklı. Hiç de zor olmayacak. Ama bu, ilginin takıntıya dönüşmesine izin vermek olacak ve bu tamamen

farklı zorluklar getirir. Özellikle de bu koşullarda.

"şu anda kardeşim gibi konuşuyorsun." Dönüp merdivenlerden aşağı iniyorum, bana kendini istenen hissettirmek için ne yapabileceğime dair tavsiyeler vermeye başlamadan önce bu konuşmayı bitirmeye kararlıyım.

"Senin kadar gergin olduğunu düşünürsek, sana da iyi gelebilir!" diye seslendi arkamdan, ben kamyonetime doğru yürürken.

Eminim öyle olurdu. Fazla iyi. Arabaya yaklaşırken yukarı bakıyorum ve Zephyrine'in Dakota'nın ona aldığı güzel bir sundress giymiş olarak oturduğunu görüyorum. Ona daha fazla rahibe kıyafeti bulmamız gerekiyor. Yün etekler ve yüksek yakalı bluzlar, giymeyi sevdiği büyük beden hırkalar. Farklı koşullarda tanışmış olsaydık işler nasıl gelişirdi diye merak etmeme neden olan lanet sundressler değil.

ON YEDİ

Zephyrine

Damarlarımda dolaşan alkol ve Levi'nin nazik davranışı, kabine geri dönerken kendimi cesur hissetmemi sağladı. Dakota'nın tavsiyesi kafamda dönüp duruyor ve onun teorisini test etmek istiyorum. Ne de olsa, risk almadan kazanç da olmaz.

"Eğer yine ormana kaçarsam, beni kovalar mısın yoksa adamlarından birini mi gönderirsin?" diye onu kızdırıyorum.

"Ormana kaçarsan, bu sonun olur." "Bu bir tehdit mi?"

"Bir söz, çünkü açıkça çok fazla içtin ve sonunda bileğini kıracaksın."

"Sen bir keyif kaçıransın."

"Bunun üzerinde çalışacağım." Bana yan gözle bakıyor, ama dudaklarının eğlenerek seğirdiğini görüyorum.

"Öyle yapmalısın. Dakota, senin her zaman böyle olduğunu söyledi. Sadece iş, eğlence yok. Bu doğru mu? Bu, rahiplik işini neden bu kadar iyi yaptığını açıklıyor."

"Odaklanıyorum. Evet." Ses tonu, bu konuşmanın nereye varacağından endişeli olduğunu gösteriyor.

"Hiç eğlenmediğini söyledi."

"Dakota benim özel hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyor."

"Ama karın ya da kız arkadaşın yok, değil mi?"

"Eğer sıcak bir yatağım ve bir karım olsaydı, burada evcilik oynuyor olur muydum sence?" Kaşlarını kaldırır.

"Bilmiyorum. Benim kocam vardı." Beni kulübeye davet ederken omuz silkiyorum.

"Kocan pislüğün teki. Eğer bir karım olsaydı, böyle bir şey için boğazımı keserdi." İçeri girerken elini karnına götürdü. Bu sefer kaşlarını kaldıran ben oldum, ama sonra onun böyle bir karısı olabileceğini düşündüm. Şiddete eğilimli ve sadakatsizliğe karşı sıfır toleransı olan bir kadın.

"İyi misin?" diye soruyorum, yüzündeki acı ifadesini fark ederek.

"Sargı biraz çekiyor. İçine yeni gazlı bezler koydum. İyiyim."

"Yani karın boğazını keserse, bu beni sevdiğin anlamına mı gelir? Seni kızdırdığımı mı yoksa eğlendirdiğimi mi asla anlayamıyorum. Ama sanırım bu beni sevdiğin anlamına geliyor." Ona, muhtemelen alkollü olduğum için yapmamam gereken bir gülümseme atıyorum.

"Bundan böyle bir sonuca mı vardın?" İlk yardım çantasını ve yeni bir gazlı bez kutusunu çıkarırken bana bir bakış atıyor. Gazlı bezleri ve bandajları masanın üzerine yan yana yayıyor ve işe koyuluyor.

"Yani, benimle birlikte olman karını şiddetli bir şekilde kışkandırıyor." Yüzündeki ifadeyi görünce kendimi garip hissetsem de gülümsüyorum. Bu konuda çok kötüyüm.

"Ama benim karım yok. Ve ben seninle birlikte değilim. Seni izliyorum ki ormana kaçıp lanet olası bir ayak bileğini kırmayasın." Ellerini yıkarken bana kaşlarını kaldırıyor, gözlerinde bir tür ihtiyat var.

"Ben yardım edebilirim." İlk yardım çantasını işaret ederek başımı salladım ve ellerimi suya soktum. Bana sabunu uzattı, eski çiftlik lavabosuna eğilirken vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Onun sıcaklığını hissedebiliyordum, nefesini duyabiliyordum, beni tereddütle izlediğini hissedebiliyordum. Etrafımızdaki hava kıvılcım gibi hissediliyordu ve sabunu lavabonun onun tarafına geri koyarken ona bir adım daha yaklaştım.

"Bence yeterince yaptın," diye homurdanıyor.

"Gerçekten üzgünüm. Seni Corey'nin adamlarından biri sandım, anlarsın ya?" Sarhoşluğumun sisinden rağmen, umarım pişmanlık dolu bir bakış atarım. Dakota'nın bana verdiği şey çok güçlüydü. Daha iyi bilmesem, kasten biraz fazla ağır davrandığımı söyleyebilirdim. Ama sonra... Belki de daha iyi bilmiyorumdur.

"Biliyorum." Gözleri bir an benimkilerle buluştu, sonra aniden benden uzaklaştı, bir havlu alıp ellerini kuruladı ve masaya geri döndü.

"Beni affedecek misin?" Ben de ellerimi kurulayıp suyu kapatıyorum ve onun peşinden masaya doğru yürüyorum.

"Belki iyileştiğinde." Oldukça dürüst bir cevap gibi geliyor, ama bunun ona bir hatırlatma olacağı için nefret ediyorum.

Yeni gazlı bezi ve bandajı hazırlar, şeritleri keser ve gazlı bez paketinin kenarını açar, böylece her şey hazır olur. Önünde diz çökerim ve gömleğini dikkatlice yukarı çekerim, eski gazlı bezi ortaya çıkarır ve parmak uçlarımla bandajın kenarını okşarım.

"Ne yapıyorsun?"

"Yardım ediyorum," diye cevap veriyorum, sanki bu onun için çok açık bir şeymiş gibi, bandı çekmeye başlıyorum. O yüzünü buruşturup bana öfkeyle bakar, eliyle benim elimi kapar.

"Öyle değil." "Ne?"

"Hızlıca bir hareketle yırt. Böyle santim santim çekerek... Yine bana işkence mi yapmaya çalışıyorsun?"

"Yani... ilk seferinde hoşuna gitmiş gibi görünüyordu, —" Aniden durup, bandı tutup çekmeye hazırlanırken ona bir bakış atıyorum. Gözlerinde bir parça ihtiyatla beni izliyor, ama tek kelime etmiyor. Sessizliği, konuyu zorlamam için bir izin olarak alıyorum. "Hoşuna gitti mi? Acı, yani? Yoksa bağlanmak mı?"

"Bana yardım etmeye ne oldu?" diye konuyu saptırıyor.

Bantı hızlı ve düzgün bir hareketle cildinden koparıyorum. Keskin bir nefes alıyor ve parmaklarıyla yaranın kenarını ileri geri okşayarak, bantın karınındaki ince tüyleri kökünden kopardığı yeri düzeltiyor. Parmaklarımı diğer tarafa doğru paralel bir şekilde gezdirerek bantın yakmış olduğu yeri yatıştırmaya çalışıyorum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diyorum yumuşak bir sesle, kirpiklerimi yavaşça kaldırarak onun gözlerine bakıyorum.

Gözleri üzerimde dolaşırken ihtiyatlı görünüyor. Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmeyen, bana saldırıp saldırmayacağını bilemeyen yaralı bir hayvan gibi.

tekrar incitme şansı var. Onu suçlayamam ama, bu ham savunmasızlık geldiği gibi çabucak kayboluyor.

Aniden ayağa kalkar, neredeyse beni devirecekti, ve ikinci tur gazlı bezi sarar. Ben yerden kalkarken, o birbiri ardına bantları verimli bir şekilde yapıştırır. Hareketlerinin hızından başım dönüyor.

"Levi," diye fısıldayarak adını söylerim ve gömleği yerine oturmaya başlarken parmaklarımı açıkta kalan karnında gezdiririm. Beni görmezden gelir, masadaki dağınıklığı temizler ve ilk yardım çantasını kutusuna geri koyar.

Çoğu zaman kayıtsız davranır, ama nadiren, bunun gibi, umursuyor gibi hissettiren anlar olur. Sanki bende bir şey görüyormuş gibi, ve ben sadece bu anların bir dakikadan uzun sürmesini istiyorum. Aramızdaki gerginliği hissedebiliyorum, sanki fırtına gelmeden önce uzaktan gelen gök gürültüsü gibi. Onun bu gerginliği kırmasını, bana yaklaşmasını ve alıştırılmış tavırlarının ötesinde bana biraz duygu göstermesini istiyorum.

"Oduna ihtiyacımız var," diyor, ilk yardım çantasını dolaba geri atıp aramızdaki mesafeyi artırıyor. "Soba için odun kesmeye gidiyorum. Seni bir şeye zincirlemezsem kaçmayacağını düşünüyor musun?" Bana bakmaya bile tenezzül etmiyor.

"Kaçmayacağım ama..." Sözümü yarım bırakıyorum. Ama ne? Gerçekten söyleyebileceğim bir şey yok. Beni reddediyor. Sadece bunu yüksek sesle söylemeyecek kadar nazik davranıyor. Utançtan yüzüm kızarıyor, bu yüzden hatamı örtbas edecek herhangi bir şey arıyorum. "Yardım ister misin? Odun kesmek için demek istiyorum. Burada işe yarar olmak istiyorum. Öylece oturmak bana göre değil."

"Yardıma ihtiyacım yok. Burayı toplayabilirsin. Akşam yemeği için her şeyin hazır olduğundan emin ol," diyor omzunun üzerinden, kapıyı arkasında gıcırdatarak kapatırken.

Etrafımda yapacak bir şey ararken, sinirlerle dolu mideme elimi bastırıyorum. Hatamdan dikkatimi başka yöne çekecek herhangi bir şey. O yönde bir ima yaptığımı bile inanamıyorum. Onun tarafından kaç tane bariz reddedilme daha almam gerektiğini bilmiyorum. Ama sorun şu ki, onu düşündüğümde

ona itiraf ettiğim hayallerimin utancını ya da bana yağmurda parçalanacak dayanıksız bir karton parçasıymışım gibi bakışını hatırlamıyorum.

Hayır, bunun yerine beynim manastırda altımda hissettiği şeyi, dudaklarının dudaklarımda bıraktığı izi, duş almadan önce beni soyarken ellerinin dokunuşunu ve benim fark etmediğimi sandığında bana bakışını tekrar tekrar oynatıyor — sanki benim bir parçam olağanüstüymüş gibi. Ama onun yerine sadece hayal gücümün ürünü olan birine körü körüne bağlanmaya çalıştığımı fark etmeliyim. Kabin temizliğine koyuldum, kendimi zorla fiziksel işlere yönlendirerek bu akılsızca girişimi unutmaya çalıştım.

UYANDIĞIMDA, gece yarısıdır. Levi'yi uyandırmamak için çıplak ayakla ahşap zeminde parmak uçlarında yürürken, kabin zifiri karanlıktır. Bir bardak suya ve başım için bir şeye ihtiyacım var. Bu gece fazla içtim. Ne kadar eğlenceli olsa da, akşamdan kalma olmak istemiyorum. Umarım ikisini de mutfakta bulabilirim, ama bu, oturma odasındaki kanepede uyuyan onu rahatsız etmemem anlamına geliyor, ki bu küçük kulübede o kadar da uzak değil.

Kapıyı açtığımda kapı kolu gıcırdıyor ve kapıyı yavaşça açarken menteşeler ses çıkarmaya devam ediyor. Uzun bir süre durup, onu uyandırıp uyandırmadığımı görmek için bekliyorum. Gizlice dışarı çıktığımı düşünmesini istemiyorum. Daha yeni dolaşma özgürlüğümü geri kazanmıştım ve bana güvenemeyeceğini düşünmesini istemem. Hareket ettiğini veya adımı seslendiğini duymayınca odadan sessizce çıkıyorum.

Kanepede vücudunun silüetini görebiliyorum, başı bir yığın yastığa yaslanmış, ayakları diğer ucundaki kol dayanağına dayanmış, kovboy çizimleri ise aralarındaki sehpanın hemen önüne sıkıştırılmış. Pek rahat görünmüyor. Yarın, yatmaya gelmek isteyip istemediğini sorabilirim. Bir yastık kalesi ya da aramızda mesafe sağlayacak başka bir şey yapabiliriz.

Dakota, aramızda mesafe olması gerektiğini söylediğim için muhtemelen beni azarlardı. Onu istiyorsam, peşinden gitmem gerektiğini açıkça söylemişti. Ama sarhoşken bu konuyu ona açmaya çalıştığımda işler o kadar kötü gitti ki, neredeyse geriye gittiğimizi düşünüyorum. Akşamın çoğunu sessiz geçirdi, akşam yemeğinde benimle neredeyse hiç konuşmadı ve ben yatmaya gittiğimde sadece iyi geceler diye homurdandı.

Dolaptan bir bardak ve buzdolabından bir sürahi alırken ona bakıyorum. O, bu tür riskleri alacak kadar kendini kontrol edemeyen biri. Hayatını riske atmak, evet. Düşmanın kızıyla yatmak, ilgilenmez. Açıkçası bu adamın işten başka bir şey yapıp yapmadığını merak ediyorum. İlk başta abartılı gelmişti ama şimdi o kadar emin değilim. Hayatı tüm eğlenceden yoksun görünüyor. Sanki eğlenmek günahmış gibi. Belki de iyi bir rahip olabilirdi.

Bir sonraki dolabı açıyorum ve ağır kesici gibi görünen bir şişe buluyorum. Tarihi kontrol edip, bir tane alırken şişenin üstüne öpücük konduruyorum. Levi'nin yanığından dolayı ağrısı için bunları almış olabileceğini tahmin ediyorum. Yüzümü buruşturuyorum. Beni istememesi için bir neden daha.

Hapı yutuyorum ve büyük bir yudum su içiyorum, bardağı sürahidan yeniden doldurup yerine koyuyorum. Tezgâhtaki tabaktan bir parça çikolata çalıyorum ve sonra yine parmak uçlarında yatak odasına geri dönüyorum, yavaş yürümek ve en gıcırdayan döşeme tahtalarını kaçınmak için dikkatliyim.

Onun yanından gizlice geçmek için ona bir göz attım ve onun aslında uyumadığını fark edince donakaldım. Bir elini gözlerinin üzerine koymuş, diğer elini ise karnının üzerine koymuştu, ama şimdi ona daha yakın olduğum için kulağındaki kulaklığın beyaz silüetini görebiliyordum. Gecenin ölümcül sessizliğinde, çalan müziği de hafifçe duyabiliyordum. Ne olduğunu tam olarak anlayamadım, ta ki nefesimi tutup dinleyene kadar. Odanın içinde yankılanan sesin ne olduğunu fark edince alt dudağımı ısırıyorum: birkadının inlemesi.

Elini karnından daha aşağıya doğru kaydırıp pantolonunun üzerinden kendini okşadığını izliyorum. Daha iyi bir aç yakalamak için birkaç adım daha atıyorum ve zeminin ayaklarımın altında gıcırdamaması için dua ediyorum. Gıcırdama duyduğumda donup kalıyorum, ama o hareket etmiyor. En azından bana tepki olarak değil. Dinlediğine çok odaklanmış durumda ve kalçalarını hareket ettirirken göğsünden düşük bir uğultu geliyor.

Eli, pes edip etmemeyi kararlaştırmaya çalışır gibi pantolonunun bel kısmında dolaşıyor.

Ne dinlediğini bilmem gerek. Bir tür porno olmalı. Ne tür olduğunu merak ediyorum. Birkaç adım daha yaklaşıyorum ve kahve masasının üzerinde telefonunu görüyorum. Işık loş ama bir çalma listesi açmış. Ekran bu kadar solukken ne olduğunu tam olarak göremiyorum. Suyu dökmemek için dikkatlice eğilip gözlerimi kısıyorum.

"Ne yapıyorsun?" Derin sesi sessizliği cam gibi parçaladı ve geri sıçrayınca neredeyse elimden düşürüyordu.

"Ne yapıyorsun?" O otururken, kalbimin normal ritmine dönmesi için avucumu göğsüme bastırıyorum. Kahve masasından telefonunu kapıyor ve telefonu kapattığında ekran daha parlak bir şekilde yanıyor. Telefonu kapatıp kulaklıklarından birini çıkarmadan önce "Z'nin Gece Geç Saatlerde Dinlenilecek şarkılar Listesi" yazısını okuyabiliyorum.

"Soruya soru ile cevap verme." Sesinde sinirlenme var. "Ne yapıyorsun?"

"Bir bardak su içmek için kalktım. Yatağıma geri dönerken sessiz olmaya çalışıyordum, sonra senin çalma listeni duydum. Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Uyumaya alışıyorum. Yatağına dn," diye emrediyor.

Bir an için bunu düşünürüm. Derin uykudan yeni uyanmış biri gibi huysuz görünüyor, ama benimle konuşurken vücudunun hareketlerinde bir tuhaflık var. Telefonunu masadan ne kadar hızlı aldığını fark ettim. Sanki bir şey saklıyor ve benim fark etmememi umuyor gibi, bu da durumu yanlış okumadığımı doğruluyor.

"Tabii. nce bana neden gece yarısı porno dinlediğini söyle." Suyu dökmemek için dikkatli bir şekilde kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

ON SEKİZ

Levi

"UYUMAK İÇİN," diye cevap veriyorum ona açıkça, telefonumu gergin bir şekilde gömleğimin cebine sokarken.

En sevdiğim gece yarısı ses kayıtlarını dinlerken beni suçüstü yakaladı. Beni ne kadar süredir izlediğini, ne gördüğünü veya duyduğunu bilmiyorum, bu yüzden yalan söyleyerek onun güvenini tekrar kaybetmek istemiyorsam, ona en azından yarısını anlatmam gerekiyor.

"Porno uyumana yardımcı oluyor mu?" Sorusunda yoğun bir şüphe duyuyorum.

"İyi uyuyamıyorum. Ya da çok fazla. Hiç. Bazen yardımcı oluyor." "Uyuyormuş gibi görünmüyordun."

"İzlendiğimi bilmiyordum." Ona olması gerekenden daha hızlı ve daha huysuz bir şekilde cevap veriyorum. Bu durumumun düzelmesine yardımcı olmuyor.

"Artık nasıl bir his olduğunu biliyorsun." Benim sinirlenmeme karşılık, kollarını göğsünde daha da sıkı bir şekilde kavuşturur. Ne dinlediğimi, kimi dinlediğimi bilseydi, muhtemelen daha da hoşuna gitmezdi.

"Seni uyandırdım mı?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Hayır. Su ve ağrı kesiciye ihtiyacım vardı. Dikkatimi dağıtmaya çalışma." Kaşlarını çatıp devam etti. "Uyumana yardımcı olan ne tür porno dinliyorsun?"

"Ne önemi var ki?"

"Bana söylemek istemiyorsan, ilginç bir şey olmalı." Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Yatağına dön, Zephyrine." Artık etrafta dolaşabileceğini hatırlamalıydım. Buna izin veren benim. Sadece

buna yeterince hazırlıklı değildim, burayı bir yaşam alanı yerine yatak odam gibi kullanıyordum.

"Eğer tuhaf bir şeyden hoşlanıyorsan, seni yargılamayacağım. Yani, senin de dediğin gibi, aradığım her şeyi gördün." Beni sakinleştirmeye çalışıyor.

En son ihtiyacım olan şey onun tuhaflıklarını düşünmek. "Yatak."

"Bir dinleyeyim."

"Yatak," diye tekrar ediyorum.

"Z'nin Playlist'i yazdığını biliyorum."

Elimi yüzüme sürerim ve karanlıkta onu daha iyi görebilmek için masadan gözlüğümü alırım.

"Ee?"

"Peki, benimle ilgili bir şey miydi? Yoksa başka bir şey mi?" "Başka bir şey."

"O zaman neden Z'nin Playlist'i yazıyor?"

"Z adında başka birini tanıdığımı ya da Z adında sevdiğim bir yetişkin yıldızı olduğunu düşündün mü?"

"Öyle mi?" diye ısrar ediyor ve ben her zamanki gibi onunla ilgili bir çıkmazda kalıyorum.

O hiçbir şeyi unutmaz ve soğuk, acı gerçeği öğrenmek konusunda bana çok benzer. Ona yalan söyleyemem. Eğer yalan söylersem ve o bunu öğrenirse, ve dürüst olalım, onun gibi kadınlar her zaman öğrenir, bir daha bana asla güvenmez. Bir daha yalan söylemeyeceğimize yemin ettik.

"Hayır."

"Yani onlar benim telefonumdaki videolar mı? Hala sende mi var?"

"Onları istiyor musun? Ayarlanabilir." Onun dikkatini tekrar başka yöne çekmeye çalışıyorum.
dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyorum.

"Yani, evet, benim telefonumdaki videoları izliyorsun, değil mi?" Artık acımasız.

"Hayır, onlar senin telefonundaki videolar değil."

"Yirmi soru oynamaya devam etmek mi istiyorsun, yoksa bana söylemek mi istiyorsun?" Sabırsızlığı ses tonuna yansıyor.

"Onlar sensin. Lanet olsun! Onlar sensin, tamam mı?" Sonunda pes ediyorum ve onun vereceği tepkiye kendimi hazırlıyorum.

"Ben mi?" Birdenbire donup kalır.

"Onlar senin kayıtların. Sen manastırdayken seni gözetlerken yaptığım kayıtlar."

"Porno gibi geliyorlardı."

"Bazıları öyle sayılır."

"Neden gece yarısı porno gibi sesler çıkaran benim kayıtlarımı dinliyorsun?"

"Sana söyledim. Uyumama yardımcı olması için. Uykumda sorunlar yaşıyorum ve manastırda buna alıştım." Bu çoğunlukla doğru. Bu gece, sadece onu duymak istedim. "Bu bir alışkanlık." Çaresiz bir alışkanlık, o bunu öğrendiği için artık utanç verici bir alışkanlık.

"Duymak istiyorum." Yanıma oturur ve elini uzatır. Uzun bir süre açık avucuna bakarım, bundan kurtulmanın bir yolu var mı diye düşünürüm. "Ciddiyim. Tam bıraktığın yerden. Rastgele bir yerden değil." Avucunu bana doğru iter.

Düzensiz bir nefes verip kulaklıklarından birini eline bıraktım. Diğerini sol kulağımda tutarak telefonumu çıkardım. Hayatımda pek çok şey yaptım. Birçok sorgulamadan ve suçlamadan kurtuldum. Bu küçük rahibe, şimdiye kadar yakalandığım en suçlayıcı kanıtla beni alt etmek üzere. Kulaklığı kulağına takıyor ve ben ekranımın kilidini açıp oynat düğmesine bakarken bana umutla bakıyor. Çok uzun sürdüğümde, benim için düğmeye basıyor.

Çarşafların cilde değdiği sesi ve kalan kulaklıkta duyduğum yumuşak iniltiyle gözlerimi kapatıyorum.

"Oh," diye hoparlörden yumuşak bir sesle ağlar. "Mmmm." Dudaklarını yalarken çıkardığı hafif sesi duyabiliyorum. Yastığını kendine doğru çekiyormuş gibi kumaşın hışırtısı duyulur. Boğuk bir inilti gelir ve şu anda burada bulunan bedeni olan Zephyrine, telefonumun duraklatma düğmesine basar.

Gözlerimi açtım ve yakalandığımda utanç verici bir durumda kalmamak için elimden geleni yaptım. En azından orada onurumu korumayı başarmıştım.

"Beni yatağa gönderiyorsun, sonra da orgazm olduğumu dinliyorsun?"

Ona hafifçe başımı sallayıp kanepenin minderlerine yaslanıyorum. Ne kadar uygunsuz olduğum, bunun ne kadar berbat bir durum olduğu, bunları alarak onun güvenini nasıl bozduğum konusunda alacağım her türlü dersi dinlemeye hazırım.

Ne kadar berbat bir durum olduğu. Bunları yaparak onun güvenini nasıl boşa çıkardığım.

"Bunu ne zaman kaydettin?"

"Tam olarak bilmiyorum. Dosyaya bakmam lazım. Birkaç hafta önce. nemli mi?"

"Sadece seni düşünüp düşünmediğimi anlamaya çalışıyordum."

ksryorum ya da boğuluyorum. Tam olarak hangisi olduğunu bilmiyorum, ama onun açık sözlülüğü beni tamamen hazırlıksız yakaladı ve nefes almayı kesmek zorunda kaldım.

"Ne? Öyle olsaydı daha mı iyi olurdu?" Ay ışığının aydınlattığı odada bana alaycı bir endişeyle bakıyor. Başka biri olabileceğini hiç düşünmemiştim, özellikle de itirafından sonra.

"Benim kafamda, bunu her zaman benim için yapıyorsun, tatlım. Başka bir erkek olduğunu düşünseydim, onu öldürür ve bunun doğru olduğundan emin olurdum. Varsayımsal olarak konuşuyorum."

Loş ışıkta uzun bir süre bana baktıktan sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Bu senin uyumana nasıl yardımcı oluyor?"

"Diğer her şeyi kafamdan atmamı sağlıyor. Biraz rahatlamamı. Her zaman uyumuyorum. En azından derin bir uyku değil, ama sabah siyah kahvemi içene kadar en azından biraz dinlenmiş hissetmemi sağlayan o alacakaranlık aşaması."

"Ben de bir süre uykusuzluk çektim. Berbat bir şey." "yle," diye onaylıyorum.

Tekrar oynat düğmesine basar ve kayıt biter, yeni bir kayda geçer. Yine yumuşak bir nefes sesi duyulur ve kulak zarımda boğuk bir inilti yankılanır, ama bu seferki farklıdır. Benim çıkardığım bir ses olduğunu unutmuşum. Başıma bela aacağına göre silmem gereken bir kaza.

"İnlemelerin çok güzel geliyor," diye inledim kayıtta.

Onun gibi kızarabilseydim, kızardım. Duraklat düğmesine basıyorum ve o bana kaşlarını çatarak tekrar oynat düğmesine basıyor. Sesimin tekrar duyulduğunu duyunca geri çekiliyorum.

"Gece geç saatlerde kendini okşamanı dinlemeyi çok seviyorum. Bu işin en iyi yanı bu. Ne kadar ısladığını, dokunulmaya ne kadar çaresizce ihtiyaç duyduğunu hayal edebiliyorum. Nefes alıp verme sesinden ve çıkardığın yumuşak inlemelerden bunu anlayabiliyorum." Ona takıntılıymışım gibi konuşuyorum.

Tekrar duraklat düğmesine basıyorum.

"Bence bunu atlayabiliriz. Bu sadece çalışırken kendime sesli notlar aldığım bir şey."

"Kesinlikle olmaz." O, oynat düğmesine basar.

"İşte böyle, küçük rahibe. Devam et." Onun geçmiş halini, kendini okşarken dinleyerek cesaretlendiriyorum. Telefonun diğer ucunda fermuarın açılma sesi geliyor. Bu sesin bana ait olduğu çok açık. "Oh, lanet olsun, buna ihtiyacım var." Mikrofonun içine düşük ve ağır bir inilti bırakıyorum. Uzun bir nefes veriyorum ve ağır nefesimin arka planında, penisimi avuladığımın açık sesi geliyor.

Son bir kez daha duraklat düğmesine basıp telefonu masadan kapıyorum. Bu telefonun benim yorumlarımı kaydettiğini tamamen unutmuşum.

"Yapma! Lütfen?" Zephyrine, telefonu cebime sokarken elini bileğime koyar.

"Neden bunu dinlemek istiyorsun?" Belki de erkekleri küçük düşürmekten hoşlanıyordur. Bilmiyorum. Corey gibi bir adamla evlendikten sonra buna alışmış olabileceğini tahmin ediyorum, ama onun üzerimde deneyler yapmasına gerek yok.

"ünkü bu hayatımda duyduğum en ateşli şey."

Boğazımın derinliklerinden küçümseyen bir ses çıkarırım ve o da bileğimi sıkar.

"Ciddiyim."

"Bence yatmaya gitme vaktin geldi, Zephyrine." "Bunu yapma."

"Neyi yapma?"

"Beni göndermek."

"Saat geç oldu ve muhtemelen hala sarhoşsun."

"Ya şimdi senin için yaparsam?" Soruyu fısıldayarak soruyor ve bu cazip teklif omurgamdan aşağıya doğru süzölüyor.

"Neyi yapayım?" Bilmiyormuş gibi davranarak, kendimi bu durumdan kurtarmak için zaman kazanmaya çalışıyorum. Bu sırada, içimdeki daha düşük seviyeli kısımlar onu teşvik ediyor.

"Kendime dokunmak." Yutkunur ve nefes alır, parmak uçları bileğimin iç kısmında yarım daire çizer. "Benimle böyle konuşur musun? Bir erkeğin benimle böyle konuşmasının nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. *Senin* benimle böyle konuşmanı istiyorum."

Lanet olsun.

"Zephyrine." Onun adını bir uyarı gibi söylüyorum. Benim iradem çok güçlüdür, ama bu benim için bile fazla.

"Uyumana yardımcı olabilir, değil mi? Bana her zaman uyumama yardımcı oluyor." Israr ediyor.

"Vücudunda hala alkol var, bunu yapmamamız için başka nedenler de var." Onunla birlikte atlamadan önce onu bu uçurumdan geri çekmek için son çaresiz çabam bu.

"Sana dokunmayacağım. Sen de bana dokunmayacaksın. Karanlık. Kayıtları dinlemekten çok da farklı değil, değil mi?" İkna edici bir argüman sunuyor.

"Peki sabah, bana bakamadığında ne olacak?"

"Sabah, tüm bunlar sadece bir rüya olacak. İstersen, fazladan bir tesbih dua ederim."

Bu kadına kim hayır diyebilir ki? Ben diyemem. Bu koşullar altında değil. En azından bu gece değil.

Bu durumun bana ne tür bir kader getireceğini düşünürken elimi ağzıma götürüyorum. Böyle bir rahibeyi yoldan çıkarmak bana neye mal olacak? Yüz kat mı? Bin kat mı? Zaten cehenneme gideceğim.

"Siktir et."

ON DOKUZ

Zephyrine

"Beni dinlemek istiyorsan, gerçekten beni dinleyeceksin. Ben ne dersem, ne zaman dersem onu yapacaksın. Anladın mı?"

"Evet." Dürüst olmak gerekirse, şu anda hemen hemen her şeye razı olurum. Sadece onun benimle tekrar öyle konuşmasını duymak istiyorum. Levi'nin sesini dinlemek, kalbimden adrenalın akıyormuş gibi hissettirdi, kalbimi tekrar attırdı, heyecandan midemi bulandırdı ve yanaklarımı ısıttı, ve bu, vücudumdaki her bir sinir ucunu aydınlatmasından önceydi. Çoğu zaman varlığını bile hatırlamadığım sinir uçları.

"Siktir." Karanlıkta küfürünü haykırdı ve daha dik oturdu, kanepenin köşesine yaslanarak bana dönene kadar. Gözleri karanlıkta beni inceliyordu ve bakışları altında cildimin ısındığını hissedebiliyordum. Gözlüklerini burnuna itti ve boğazını temizledi.

"Koltuğun kol dayanağına yaslan ve rahatına bak. Ayaklarını buraya koy." Dizlerinin önündeki yeri okşadı. Onun dediğini yaptım, geriye yaslanarak ayaklarımın onun dizlerinin önüne düşmesine izin verdim ve rahat olmak için popomu salladım.

"İyi mi?" diye sorar, ben yerleştikten sonra.

"İyi." Başımı sallarım.

"Bacaklarını aç," diye emreder. Görünüşe göre, bir kez başladı mı, sonuna kadar gider.

içerideymiş.

O kadar sessiz ki, iğne düşse duyulur. Cildime her dokunuş Yastık kumaşı üzerinden gelen ses hoparlörlerden amplifiye edilmiş gibi geliyor, ama ben onun talimatlarını izliyorum. Sağ bacağımı kanepenin yastığına geri bırakıyorum

sol bacağımı yana doğru bırakıyorum, ta ki onun önünde yayılana kadar.

Gözleri yavaşça üzerimde dolaşıyor, önce yüzüm ve vücudum, sonra bacaklarım, ayak bileklerim ve ayak parmaklarım, sonra tekrar yukarı doğru, ama bu sefer bakışları bacaklarımın arasına yoğunlaşıyor.

"Bunlar dantelli mi?" Giydiğim gömlek, onun gömleği, uyluklarımın üzerine çıkmış ve ona altındaki şeyi görmesine izin veriyor. Giydiğim iç çamaşırina kaşlarını çatıyor.

"Dakota aldı."

"Tabii ki o aldı," diye söylenir.

Onu savunmam gerekirdi, ama şu anda tek düşünebildiğim onun ne kadar yakışıklı olduğu ve sesini ne kadar sevdiğim. Bu küçük kulübede birlikte mahsur kaldığımız her saniye, tüm düşüncelerimi ve duyularımı o dolduruyor, dudaklarının her hareketiyle ve seksi kaşlarını her çatışıyla beni baştan çıkarıyor. Nereye gidersem gideyim kolonyasının kokusu her yerde ve okurken gözlüklerini yukarı itiş her seferinde dikkatimi dağıtır.

"Gömleğimi yukarı çek. Hepsini görmek istiyorum." Gömleğin eteğini tutup, belime kadar yukarı çekiyorum. Onun kıyafetlerini giymek zorunda kaldığım için şikayet etsem de, bu kıyafetlerle uyumaya alıştım.

Aşağıya bakıyorum ve şimdi neden beni bu pozisyonda istediğini anlıyorum. Pencere camından ay ışığı içeri doluyor, soluk tenimi ve kalçalarımın ve uyluklarımın üst kısmında düzgün bir kare oluşturan siyah dantel külotu vurguluyor. Onun hakkında hayal kurduğumun ne kadar bariz olduğunu fark ettiğimde alt dudağımı dişlerimin arasına alıyorum.

"Bu ıslak mı?"

"Böyle konuştuğunu duyunca... Kendimi tutamıyorum," diye itiraf ediyorum yumuşak bir sesle. "Kendine dokun."

O anda sinirlerim bozulur. Onun önünde tamamen sessizce bunu yapmak tuhaf gelir.

"Tekrar oynatabilir misin?" Sağ kulağımda hala kulaklık var. "Böylece kendimi daha az utangaç hissederim," diye açıklıyorum, o bana şüpheli bir bakış attığında.

O da başını sallar, telefonunu çıkarır ve oynat düğmesine basar. Düşük sesli inlemesi kulak zarımı titretir ve elinin penisi üzerinde çalıştığını duyarım. O bana bakarken yanaklarım kızarır, ikimiz de hoparlörlerden onun sesini dinleriz.

"Kendine dokun." Onun canlı hali, bana tüm bu olaydaki rolümü hatırlatıyor. Parmaklarımı bel bandımın üstünden geriye doğru kaydırıyorum, tüylerim diken diken olana kadar oradaki cildi okşuyorum, sonra parmaklarımı altına kaydırıyorum ve gözlerimi kapatıp onun sesine odaklanıyorum. O beni dinleyerek tatmin olabiliyorsa, ben de aynısını yapabilirim. Bu adil olur.

Klitorisimin üzerinden geçerken işaret parmağımı ve orta parmağımı ayırıyorum, kıvılcımı hissetmek için yeterince okşuyorum. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğimde nefesimi kesip alt dudağımı ısıyorum, ıslaklığımın içinde parmak uçlarımı ileri geri kaydırmaya başlarken yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Ses çok yüksek, gecenin sessizliğini deliyor ve ben kulağımdaki kayıttan onun inlemelerini dinlerken, onun gözleri elim kumaşın altında hareket ettiği yere kilitlenmiş durumda.

"Lanet olsun, Zeph," gerçek olanı küfrediyor, kot pantolonunun üzerinden sikini okşuyor.

Klitorisimi nazıkçe okşuyorum. O kadar hassasım ki, bir saniyeden fazla baskı uygulamaya cesaret edemiyorum. Uzun sürmesi lazım. Sert bir şekilde boşalmam lazım ama bunu onunla birlikte yapmak istiyorum. Çok erken boşalmamak için derin bir nefes alıyorum.

Sanki sesli versiyonu bunu biliyor gibi, çünkü tekrar konuşmaya başlıyor.

"Burada, bu kekelemiş küçük nefesleri bıraktığın kısım. Kendini sınırına kadar zorladığını, zar zor dayanabildiğini ve sonra durduğunu anlayabiliyorum. Kendini kızdırıp sonra da uzak tuttuğun o sinir bozucu küçük iç çekiş. Sınırına kadar zorlanmayı seviyor musun, hayatım?" Yine inliyor ve hızını da yavaşlattığını duyuyorum. Bu bir tür kutsal olmayan üçlü, üçümüz böyle birlikte —onun kaydedilmiş hali ve gerçek hali, ben de ikisinin arasında sıkışmış durumdayım.

"Seviyor musun?" Levi, karşısındakinin sorusunu tekrarlar.

"Evet." Parmak uçlarım klitorisimi tekrar okşarken, bu kelime yarı inilti halinde çıkıyor ve onun kaydedilmiş sesi de aynı anda inliyor.

Onu dinlemek vücudumdaki her siniri harekete geçiriyor. Kafamı geriye yaslayıp kendimi doruğa yaklaştırmaya başlıyorum. Levi'nin kayıtlı sesi, o kendini tatmin ederken ciltlerin birbirine değdiği sesi duyduğumda tüm duyularımı ele geçiriyor. Ağır ağır nefes alıyor ve onun üstümde olduğunu, nefesinin boğazımda olduğunu hayal ediyorum. Onun sesinin arka planında kendi boşuk inlemelerimin uzak sesini duyabiliyorum. Sapıkça sesler çıkarıyoruz. Doyamıyorum.

"Oh, evet. O güzel klitorisini benim için çalıştır. Boşaldığında melek gibi ses çıkarıyorsun," diye beni teşvik ediyor kaydedilmiş Levi.

"Oh," kabinde yankılanan duyulabilir bir inilti çıkarıyorum.

"Dur," gözleri bana sabitlenmiş olan Levi keskin bir sesle emreder ve ben elimi çekip, kanepenin bu tarafına attığı battaniyeye yumruk atarım. Derin bir nefes alıp, sinirlerimin gerginliğini engellemeye çalışırken bir an için gözlerimi sıkıca kapatırım. Kayıt sessizleşir ve ben ona soru dolu bir bakış atarım.

"Siktir. Kendimi kıskanmanın mümkün olduğunu düşünmemiştim." Telefonunu sehpayı fırlatırken kaba bir kahkaha attı.

"Bunun istediğin şey olduğunu sanıyordum," diye fısıldarım, neyi yanlış yaptığımı bilmeden.

"Öyle," diye beni teselli eder. "Ama bunu sadece bir kez yaşayacaksam, her saniyenin değerini bilmek istiyorum."

"Oh," diye mırıldanarak anladığımı belirtirim.

"Külotunu çıkar ve bana ver," diye emretti.

"Koleksiyon falan mı yapıyorsun?" diye alay ediyorum, bel bandına uzanırken.

"Öyle bir şey," diye cevaplar ve pantolonunu kalçalarından aşağı indirir.

Onun penisi kumaşın arkasından kayıp çıktığında, kendi ilerlememden dikkatim dağılıyor. O büyük ve ben gülümsemeden edemiyorum. Tam da onu hayal ettiğim gibi. Dudaklarımı ısırmaya çalışıyorum ama nafile, başımı eğip onun görmemesi için bakmıyorum. O beni izlerken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Sessizce düşündüklerim, beni şimdiye kadar hiç olmadığım kadar savunmasız hissettiriyor.

"Ne?" diye soruyor, ses tonu gerçekten meraklı ve hiç de kibirli değil, bu beni şaşırtıyor.

"Hiçbir şey."

"Hayır. Bunu yapmayacağız," diye uyarıyor beni, ses tonu buna rağmen hala sıcak.

"Sadece fantezini gerçekleştiriyorsun, hepsi bu," diye itiraf ediyorum ve yüzünde belirip kaybolan tatlı gülümsemeyi kaçırmıyorum. Bu, midemde bir umut ışığı uyandırıyor.

"Külot." Elini uzatıyor, etkilenmemiş gibi davranıyor.

Kalçalarımı kaldırıp külotu uyluklarımdan ve bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum. Külot ayak bileklerime ulaştığında bana yardım ediyor, parmakları tenime dokunarak külotu ayak parmaklarımdan nazikçe çıkarıyor.

"Siktir," parmakları kumaşın üzerinde kayarken küfrediyor. Islanmışlar ve utanmam gerektiğini düşünüyorum, ama bir saniye sonra, parmaklarını penisine dolarken çıkardığı düşük bir iniltiyle bu düşünce ortadan kalkıyor. "Mükemmel. Lanet olsun. Bunu hayal ediyordum," gözlerini kapatırken mırıldanıyor. Onları yukarı aşağı kaydırıyor ve cildinin benim ıslaklığımla parlamaya başladığını izliyorum.

"Oh, lanet olsun," diye fısıldadım ve o bir gözünü açarak bana doğru kaydırıldı.

"Parmaklarını tekrar işe koy. Senin tekrar kendini tahrik ettiğini duymak istiyorum, Zephyrine." Beni izlerken gözleri ağırlaşıyor. Adımı söyleme şekli ateşe dökülen gazyağı gibi ve ben söyleneni yapıyorum. Onun doygun ve mutlu olmasını istiyorum. Tamamen öyle. Çünkü belki o öyle olursa, bunun kaynağı ben olursam, belki bundan daha fazlasını elde edebilirim - ondan daha fazlasını. Şu anda istediğim tek şey bu.

Nefesi ağırlaşır ve avucunun içine külotu atar, onu kayganlaştırır ve sonra onu kullanarak tabandan uca doğru kendini tatmin eder. Klitorisimi çok fazla izin vermemeye dikkat ederek okşarım. Kaydı dinlerken zaten şişmiş ve hassaslaşmış durumdayım; canlı versiyonu beni neredeyse bitiriyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyor.

YİRMİ

Levi

Bunun için cehenneme gideceğim. Bu tatlı küçük rahibenin kendini sınırlarına kadar zorladığını izlemek, benim bir röntgenci olduğumu bilerek, benim sonum olacak. Kalçalarına sarılmış gömleğimle, kızarmış yanaklarıyla ve parmakları klitorisini okşarken parıldayan güzel küçük amcıyla mükemmel görünüyor. Odada en kötü günahlarımızı örtmeye yetecek kadar karanlık ve onun her nefesini ve inlemesini duyabileceğim kadar sessizlik var.

O boşaldığında, bu beni öldürecek. Cehennemin kapılarında uyanacağım. Bunu hissedebiliyorum. Ama bunun için, sonunda gerçek versiyonunu kendi küçük ölümüne bu kadar yakın bir şekilde önümde görmek, buna değecek.

Onu haftalardır kurduğum her lanet fantezimin merkezine koydum. Elimi sikime her doladığımda, kafamda sadece o var. O yün eteği tutup uyluklarının etrafında toplayarak, o itiraf ettikten sonra kilise sırasının üzerinde eğilip beni emirken parmaklarımla onu sikmeyi hayal ediyorum. Onu günah çıkarma odasına sürükleyip duvara dayayarak sikmeyi hayal ediyorum. Onu bağlayıp manastırdaki yatakhanedeki yatağında bacaklarını açarak, doyana kadar onu sikmeyi hayal ediyorum.

Onu kefaret için diz çöktürmeden önce o mükemmel küçük bedenini nasıl bozmak istediğimi saymaya kalksam, günlerce burada kalırız. Benim ne kadar ahlaksız olduğumu bilseydi, benim için bunu yapmazdı.

Bir sonraki geçişte inliyorum. Göğsümden istemediğim kadar yüksek bir ses çıkıyor, ama kendime bir şey izin vermemin üzerinden çok uzun zaman geçti. Kulübeye geldiğimizden beri durmaya çalışıyorum,

kayıtları bir tür maruz kalma terapisi olarak kullanıyorum. Dinliyorum ama dokunmuyorum. Onunla bir çizgi üzerinde yürümek, flört etmek ama daha fazlasını yapmamak için çok odaklandım. Ancak bu şekilde birbirimize bağlı kaldıkça, ikimizin de düşmek üzere olduğu kaçınılmaz bir uçurum olduğunu hissediyorum.

Ona bir göz attım ve parmakları ıslaktı, parmaklarını içeri ve dışarı sokarken, elinin topuğuyla klitorisini nazikçe okşuyordu. Kendini tahrik ediyordu. O, işleri uzatmayı, zamanını almayı severdi. Bir video izler ve orgazma çok yaklaşırdı, durduğunda acı çekiyormuş gibi inlerdi. Derin nefesler alır, nefesini düzenler ve sonra tekrar başlardı. Sessizce çıkardığı inlemelerden anlaşıldığı kadarıyla, bir sonraki sefer daha yavaş başlıyordu. O geceleri çok seviyordum. Onunla daha fazla yalnız kalıyormuşum gibi hissediyordum. Sanki sadece benim için uzatıyormuş gibi.

"Konuş benimle," diye fısıldıyor. "Çok sessizsin."

Yutkunuyorum, ağzım kurumuş ve dilim ağırlaşmış, çölde su gibi parmaklarından onu tatmayı hayal ediyorum.

"Sadece seni bu şekilde izlemek için ne kadar zamandır can attığımı düşünüyorum. Çok seksi birisin. Gerçek olduğuna inanamıyorum." Ona gerçeği söylemenin ona fazla geleceğinden endişeleniyorum ve bunu mahvetmek istemiyorum, ama onun ne kadar eşsiz ve mükemmel olduğunu bilmesinin bir yolu olmasını diliyorum.

"Ben de. Seni düşünmeden duramıyorum. Keşke benim hakkımda düşündüğünü bilseydim," diye itiraf ediyor ve bu bana, ona kıyasla ne kadar çok şeyim olduğunu hatırlatıyor. Onun pek çok sırrını, karmaşık yönlerini biliyorum, ama o benim yalanlarımın dışında kim olduğumu zar zor öğreniyor. Ona bundan daha fazlasını borçluyum.

"Haftalardır seni düşünüyorum. İlk gece telefonundan seni izlediğimden beri durduramıyorum. Yorganın altına girip kendini okşarken sesini dinliyordum. Boşaldığında sesin... Lanet olsun!" Düşünmek bile beni inlemeye başladı. Sikim o kadar şişmiş ki, kaçınılmaz olanı geciktirmeye çalışırken ucundan sızıyor. Çaresizleşiyorum. "Benim için boşalabilir misin, tatlım? Sesini duymak istiyorum."

"Tamam," diye kolayca kabul ediyor. Yine yastıklara yaslanıyor, benim için bacaklarını biraz daha açıyor, parmakları...

onun ıslaklığından kayıp gidiyor. Bu ses nefesimi kesiyor ve sessiz kalmak için yanağımın içini ısıyorum. Onu boğmak istemiyorum.

"Fazla sürmez," diye fısıldıyor. "Seni dinleyince çok yakınlım."

"Kesinlikle." Ona gururlu bir gülümseme atıyorum. Bir başka günah daha, çünkü bu kadının benim onun için elimi siktiğim sesiyle boşalacağı gerçeğiyle neredeyse övünüyorum. Beni sikerken ne kadar daha sert boşalacağını sadece hayal edebiliyorum.

"Oh. Siktir. Oh." Parmakları şişmiş klitorisini gittikçe daha sıkı bir daire çizerek, son bir kez daha kendini tahrik ederken, küçük kekeleme küfürler savurur. "Oh, lanet olsun! Oh, tanrım." Nefes nefese, uçurumun kenarında orgazmın zirvesine ulaşırken haykırır.

Ben de onunla birlikte boşalıyorum, sikimi daha sıkı kavrayıp daha hızlı hareket ettiriyorum ve başparmağımla başımın altını bastırıyorum. Sert bir şekilde boşalıyorum, orgazmımın eşiğinde parçalanıyorum ve karşımda yumuşak küfürler mırıldanan sesini duyuyorum. Onca gece kendimi boşaltmadan orgazmın eşiğine getirdikten sonra bu çok mükemmel bir his. Onu burada olmadan onu düşünmek.

Kanepenin koluna yaslanarak inliyorum, gözlerim kapalı ve zihnim sonsuz bir mükemmellik denizinde kaybolmuşken, onun sesleri yavaşça sönmeye başlıyor ve nefes alışları yavaşlıyor. Onu kendime çekip tenini öpmek istiyorum. Yapmamam gerekse de onu ne kadar istediğimi itiraf etmek istiyorum, sanki az önce kendimi mahvettiğimden bu çok açık değilmiş gibi. Aslında ikimizi de.

"Sen gerçekten çok güzelsin, Zephyrine. Umarım bunu biliyorsundur. Seninle ilgili her şey. Sadece yüzün ya da vücudun değil. Zihnin. Gülüşün. Kalbin. Seninle ilgili her küçük şey. Sen tam anlamıyla rüyaların gerçeğe dönüştüğü kişisin." Kendimi durduramadan bu sözleri söylüyorum. O bunları duymayı hak ediyor.

"Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum," diye cevaplar. "Hiç böyle bir şey yapmamıştım. Birini bu kadar çok istemiştim."

Karşımda duran kadına kıyasla diğerleri soluk ve uzak birer anı. Hak etmediğim kadın, ne kadar

Onu ne kadar istesem de. Yaptığım diğer şeylere kıyasla bu hareket çok sıradan, ama hiç bu kadar çığ ve savunmasız hissetmemiştim. Onunla olduğum kadar dürüst hissetmemiştim. Acaba o gerçekten benim ölümüm olabilir mi?

"Biliyorum," diyebiliyorum sadece. Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum, kıyafetlerimi düzeltiyorum ve kendimi tekrar yatırıyorum. Birkaç dakika sonra temizlik yapacağım, ama önce onun yatağına düzgünce yatırmak istiyorum, yoksa yine baştan çıkma tehlikesi var.

Eğilip onu kanepeden kaldırıyorum. Beklediğim gibi direnmiyor, bunun yerine kollarını boynuma doluyor. Onu öpmek için içimdeki dürtüye direniyorum, onun hayal edebileceğim her şekilde yasak meyve olduğunu kendime hatırlatıyorum.

"Şimdi uyuyabilir misin?" diye soruyor.

"Umarım." Vücudum yorgun, ama zihnim yaptığımız şeyin yeni ortaya çıkan tüm sonuçlarıyla dolup taşıyor.

"Burada, benimle birlikte uyumak ister misin?" diye soruyor, onu kısa bir süre önce terk ettiği buruşuk çarşafların üzerine yatırırken. Ya bu gece hiç kalkmasaydı? Artık bunu asla bilemeyeceğiz.

"Yapamam." Ona cevap verirken sesim kısık çıkıyor.

"Tatlı rüyalar." O itiraz etmiyor ve ben bunun için minnettarım.

"Tatlı rüyalar," diye karşılık veriyorum. O kadar tatlı rüyalar ki, gerçeğe dönüşüyorlar.

YİRMİ BİR

Zephyrine

"Eğer yapmak istediğim bir şey olsaydı, malzemeleri bir yerden temin edebilir miydim?" Ertesi sabah, sanki hiçbir şey olmamış gibi soruyorum.

Telefonundan gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor, ama önce beni takdirle süzdü. Birbirimize söz verdiğimiz gibi davranıyoruz. Dün gece bir rüyaydı, hepsi bu. Bir kerelik bir şeydi, içimizden atmak için. Bu kabindeki gerginliği kırmak ikimizi de iyileştirecekti. Ama bu sabah bana her baktığında, bana ne yaptığımı, onu nasıl etkilediğimi, ne kadar güzel olduğumu söyleyen sesini tekrar duyabiliyorum.

"Arsenik listede yoksa olmaz," diye alay ediyor.

"Ha. Arsenik değil, sadece çilek ve krema. Onun gibi şeyler." Gözlerimi devirip, bu suçlamaya başımı sallıyorum. "Birbirimizi öldürmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık sanıyordum."

"Benim seni öldürmeyeceğimi kararlaştırmıştık. Beni öldürerek hala kazançlı çıkabilirsin. Tabii ayak bileğini kırmadan ormandan çıkabilirsen."

"Seni zehirlemeye niyetim yok. Sadece normal malzemeler kullanacağım. Söz veriyorum."

"Evet. Kit'e önceden haber verirsek muhtemelen halledebilir. Ormanın hemen dışında yabani çilekler var. Dün birkaç tane topladım. Ama neden bir şeyler yapmak istiyorsun?" Bana şüpheli bir bakış attı. "En azından manastırdaki mutfak işlerinden biraz uzaklaşıp dinlenmekten hoşlanacağını düşünmüştüm."

Ara vermek hoşuma gidiyor, ama aynı zamanda onun için güzel bir şey yapmak istiyorum. En azından bunu yapabilirim. Bana birkaç kez yemek yaptı, her sabah kahvemi sevdiğim şekilde hazırladı, sarhoş halime katlandı ve dün gece bana karşı çok nazikti. Hoşnutsuz ve isteksiz bir kaçıran olmasına rağmen, bu adamın düşünceli bir tarafı var.

"Sadece bir şeyin tadını aldım ve bizim için yapabileceğimi düşündüm." Omuzlarımı silkiyorum, daha fazla şüphelenmeden önce rahat davranmaya çalışıyorum.

"Biz" kelimesini söylemek tuhaf geliyor, sanki dünden sonra bir "biz" varmış gibi. Tabii ki, olmadığını biliyorum. Asla olamaz da. Bu iş bittiğinde manastıra geri döneceğim, o da normalde yaptığı her neyse ona geri dönecek.

Ama şu anda onunla burada sıkışıp kaldım ve aramızda düşünmemi zorlaştıran bu kalın, kalıcı sisden bıktım. Bu konuyu aydınlatmak ve çözmek istiyorum. Dün, bu konuyu sistemimizden çıkararak her neyse onu ortadan kaldıracağımızı düşünmüştüm, ama bugün gerginlik yine yüzeyin hemen altında, yavaş yavaş artıyor gibi hissediyorum. Sanki küçük bir statik elektrik kıvılcımı tüm kabini ateşe verebilirmiş gibi.

"Eğer taze çilek toplamaya gitmek istiyorsan, ben de biraz hava alabilirim. Dolapta bir süzgeç var." Kahvesinin son yudumunu içmeden önce başını sallayarak onaylar. Demek ikimiz de hava almaya ihtiyacımız var.

"Emin misin? Seni rahatsız etmek istemedim." Onu telefonunda yaptığı şeyden uzaklaştırdığım için biraz garip hissediyorum. Ama o başını sallar ve ekran kararınca telefonu cebine koyar.

"Eminim." Cevap verirken bulaşıkları lavaboya koyar ve dolaptan süzgeci çıkarır. Tezgahın üzerinden bana doğru kaydırır ve kapıyı işaret eder. "Yolu göster, tatlım."

Birlikte ormandaki bir patikada dolaşıyoruz ve o, dün bulduğu yabani çilek bitkilerinin olduğu yere varana kadar yol boyunca yenilebilir bitkileri gösteriyor.

"O tarafta daha fazlası olduğunu hissediyorum, ama çok uzağa gitmek istemedim. Silahım yanımda değildi ve buradaki ayılar ve dağ aslanları yüzünden ne olacağı belli olmaz."

"Ayılar mı?" Birden durdum. Aklımın ucundan bile geçmemişti, ama şimdi çok bariz görünüyor.

"Hiç görmedim, izleri bile. Gözümü dört açacağım. Merak etme. Burada yaşarken, buradan çok uzak olmayan bir yerde bir aile yaşıyordu. Annem, etrafta dolaşan küçük yavrular yüzünden biraz sinirlenmişti." Ben bitkileri daha yakından incelemek için diz çökerken, o ormanı gözden geçiriyor.

"Onları korumaya çalışıyor."

"Korunmaya ihtiyacı olan benim. Verandama tırmanıp bahçemden yiyeceklerimi alıyorlardı. Kanunsuz küçük yaratıklar." Başını sallar.

"Bahçen mi vardı?" Bahçesinin yavru ayılar tarafından basıldığını ve kızgın anne ayıyla kavga etmeden onları kovmak zorunda kaldığını düşünerek gülümsüyorum. Bu sırada bitkide olgunlaşmış meyve olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Küçük bir bahçeydi. Mutfak sebzeleri ve birkaç ot yetiştirmek için yeterliydi. Bahçıvanlık yeteneğim falan yoktu, o yüzden heyecanlanma."

"Heyecanlanmıyorum." Ona gülümsüyorum. "Ama bu, bahçelerde yardım etmeye neden istekli olduğunu açıklıyor. Hiç böyle gönüllü bir rahip görmemiştik. Yaşlı rahibeler ellerini kirletmek istemediklerinden şikayet ederlerdi. Şimdi daha mantıklı geliyor."

Yüzünde bir gülümseme belirir ve bana başını sallar. "İşte bir tane daha. Süzgeci getir. Nasıl

"Kaç tane lazım?" diye soruyor, çömelip toplama işine başlarken, ben de sırayla istenmeyen misafirleri gözetliyorum.

"Birkaç pint ideal olur. Ama bir pint de iş görür. Yarım tarif yapabilirim. İki kişi için yine de bolca olur."

"Çocuklara ikram etmeyecek misin? Kırılırlar." Levi bana alaycı bir endişeyle bakar.

Adamlarından ikisi, Levi uyurken gece nöbeti tutmak için ormanın yakınında kamp kurmuşlar. Onlar için ve aylarla karşılaşma ihtimalinden daha çok endişelenirdim, ama içlerinden biri benim ayımdı ve Levi çağırdığında beni ona geri götürmüştü.

"Senin adamlarından biri beni kabine hiç nazik davranmadan sürükleyerek geri götürdüğü için *benimkiler* hala kırgın."

O gülüyor. "Sanırım bu adil."

"Bunlar lezzetli mi? Çok küçükler," diyorum, bir çileği inceleyerek.

"Evet. Mağazada satılanlardan daha tatlılar. Daha küçükler ama tadı daha yoğun," diye açıklıyor. "Al." Bir tanesini seçip üzerine tükürüyor. "Aynen böyle tükür ve kiri sil. Sonra tadına bakabilirsin."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum ve o da benim düşüncelerimin nereye gittiğini anlayana kadar beni takip ediyor.

"Bir rahibe için çok kirli bir zihnin var."

"Senin suçun. Sen gelene kadar gayet iyiydim."

"Tarif klasörün aynı fikirde değil gibi görünüyor." Bana yan gözle bakıyor ve onun bakışları altında yanaklarım kızarıyor.

"Evet, peki. Bu kötü alışkanlığımı düzeltmeye çalışıyorum."

"Rosary'ler nasıl gidiyor? Ekstra eklememiz gerekiyor mu?" diye alay ediyor.

"Dünden sonra mı demek istiyorsun?" Şansımı zorlamaya karar verdim.

"O konuda..." Sesi azalır ve kafasını sanki zihnini boşaltıp doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi sallar.

"Beğendim." Başka bir çilek alıp, yasak olanı söylediğim için bana nutuk atacaksa dikkatimi başka yere çekmeye çalışıyorum. "Tabii ki," diye mırıldanıyorum, sonra küçük kırmızı meyveyi tükürüp gömleğimin kenarıyla kirini siliyorum ve bir ısırık alıyorum. Meyve suyu dudağımdan akıyor, parmaklarımı dudaklarıma bastırıp durdurmaya çalışıyorum. "Vay canına." Tatlılık konusunda şaka yapmıyormuş. "Bunlar harika." Elimi havaya kaldırıp gülümsedim, sonra onun yüzüne baktım. O hala konuşmamış olduğunu fark ettim ve dudağımı dişlerimle ısırarak, dilimin ucuyla üzerindeki suyu yaladım.

Gözleri dudaklarıma takılıyor, çileklerden başka şeyler düşünüyormuş gibi ağır ve odaklanmış bir şekilde. Gergin bir şekilde ayakta duruyorum ve o

beni takip eder, bana doğru bir adım atar ve aramızdaki mesafeyi kapatır. Sanki o gece iskelede olanlar tekrar yaşanıyor gibi hissediyorum. Ama bu sefer, bana uzanır, eli çenemin altına kayar ve çenemi yukarı kaldırır. Başparmağı alt dudağımın üzerinde kayarken, cildimdeki çilek lekesini inceler.

"Ben de beğendim." Sesindeki düşük tiz ses, vücudumda bir beklenti dalgası yaratıyor.

Başını eğiyor ve dudakları benimkilere yaklaşıyor, en yumuşak bir öpücükle dokunuyor, ben de ona karşılık veriyorum. Sonra beni kendine çekiyor, bir elini belime, diğerini enseme dolayarak öpücüğünü derinleştiriyor. Hâlâ yumuşak. Hâlâ beni tadıyor, sanki hangi kısmımı daha çok istediğine karar vermeye çalışıyor gibi. Ellerim göğsüne gider, sıcak arzusunun dalgaları duyularımı kaplamaya başlarken kendimi hazırlarım. Ne yaptığımızı bilmiyorum. Tüm kurallarımızı çiğnuyoruz. Ama daha fazlasını istiyorum. Ondan daha fazlasını.

Öpüşmeyi keser. İkimize de nefes almamız için bir fırsat verir ve mavi-yeşil gözleri benimkileri arar — gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey. Dudakları açılır, dilinin ucunda kelimeler vardır.

Konuşmadan önce, havada bir değişiklik olur. Sanki öpücüğümüz, mutlu küçük maceramızın temelini yıkmış gibi, uzaktan düşük bir gök gürültüsü duyulur. Gökyüzüne bakar ve yüzü bulutlanır.

"Duydun mu?" diye sorar aniden, sesindeki keskinlikle birlikte etrafımızı saran yoğun sis bir anda dağılır.

"Evet. Gök gürültüsü mü?" Bana daha önce buradaki fırtınaların ne kadar hızlı geldiği konusunda uyarıda bulunmuştu. Ama soruyu sorar sormaz, sesi daha net duymaya başladım. Gök gürültüsü değildi. Yumuşak, uzak, düzenli bir uğultuydu. Devasa kanatların çırpınışı gibi. Gittikçe yaklaşan kanatların.

Elini uzatarak, benim olduğum yerde kalmamı işaret ediyor ve sonra koşarak, görebileceği daha yüksek bir yere çıkıyor. Bu açıdan, ağaçların arasında yeterince boşluk var ve ben de bir şeyler görebiliyorum. Orada, dağın tepesinde bir helikopter var. Bir tarafındaki kapı açık duruyor ve gözlerim beni yanıltmıyorsa

beni yanıltmıyorsa, silahlar ve yarım düzine adam görüyorum, az önce yan tarafa attıkları ipi kullanarak aşağı inmeye hazırlanıyorlar.

Kalbim mideme iner ve bir korku dalgası omurgamdan yukarı doğru yayılır.

"Koş." Bana doğru gelirken ilk başta yumuşak bir sesle söylüyor, hala omzunun üzerinden gökyüzündeki siyah metal kuşa bakıyor, ama bana dönüp tekrar söylediğinde, bu açık bir emirdir. "Koş, Zephyrine!"

İkimiz de tam hız koşarak kabine doğru koşmaya başlıyoruz. Hala ağrıyan bileğime rağmen ona yetişmeyi başarıyorum. Çok korkuyorum. Helikopterin içinde kim olduğunu öğrenmek için beklememe gerek yok. Biliyorum. Bu ikimizin de sonu olacak.

"Kulübeye git. Yatak odasının zemininde tahtaların kaldırıldığı bir yer var. Orayı geçmelisin." İkimiz de dağ yamacında geriye doğru ilerlerken talimatları bağırarak veriyor. Ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor. Burası, en az bir buçuk mil yukarıda, hava daha ince ve attığımız her adımla daha da inceliyor. Geldiğimizden beri buna alıştım, bol bol su içip normalden daha fazla uyuyorum. Ama hayatım için koşmak zorunda kalacağıma hazırlıklı değildim.

"Nereye gidiyorsun?"

"Adamlarım gelene kadar onu oyalamaya çalışacağım."

Kemer halkasından telsizi çıkarır ve düğmeye basar. Ağır nefesimden dolayı ne dediğini duyamıyorum, ama güvenlik ekibine telsizle haber verdiğini biliyorum. İkisinin bize yardım etmeye yeteceğini ummaktan başka çarem yok.

Saymadım ama helikopter dolu görünüyordu ve kocam tek başına gelmeyecek kadar korkak. Eğer bu olaydan sağ çıkarsak, bu bir mucize olacak.

Artık onlara inandığımı sanmıyorum.

YİRMİ İKİ

Levi

"BURADA." Zephyrine'e telsizimi susturduktan sonra veriyorum. "Buraya gel ve burada kal. Kilise faresi gibi sessiz ol. Hiçbir sebeple dışarı çıkma. Ne duyarsan ya da duyduğunu sanırsan umurumda değil. Ben söylemeden ya da saatlerce sessizlik olmadan dışarı çıkma, anladın mı? Birini çağırman gerekirse, bu telsizler tüm güvenlik ekibine bağlanacak şekilde ayarladım. Zaten yoldalar. Biri seni almaya gelecek."

"Evet, tamam. Peki ya sen? Yer var!" Kesinlikle donakalmış görünüyor ve bu benim sinirlerimi daha da gerginleştiriyor.

"Hayır. Bununla ben ilgilenmeliyim. Bir planım var. Merak etme." Onu sakinleştirmek için elimden geleni yapıyorum. Ekibime güveniyorum. Çevreye güveniyorum. Sadece hazırladığımız planı uygulamam gerekiyor. Alnını öpüyorum, ama endişeli bakışı kaybolmuyor.

Uzakta yüksek sesli bir uyarı ateşi duyuluyor, ardından bir dizi açık ateş açılıyor. Bu beni harekete geçirmek için yeterli.

"Yere yat ve ne yaparsan yap, sessiz ol," diye onu uyarırım. Onu korumak için son bir kez kucaklayarak, sahte zemini onun üzerine geri yerleştiririm. Karanlık gözlerini kaplayana kadar mavi gözleri benimkilere bakmaya devam eder.

Halıyı yerine geri koyup silahımı alıyorum ve onu kot pantolonumun arkasına sokuyorum. Kulübenin çevresini dolaşıp pencerelerden dışarı bakarak kimsenin olup olmadığını kontrol ediyorum, ama tek gördüğüm geniş orman ve göl kıyısı. Derin ve sakin bir nefes alıyorum. Bu tür durumlara yabancı değilim. Bunu daha önce de yaşıdım.

Daha önce. Şimdi bunun için plan yaptım. Ama her zaman bu an gelir ve acaba bu son mu diye merak ederim. Sonuncusu mu diye.

Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum, uzaktan bir patlama duyuyorum. Buraya varır varmaz tüm tuzak tellerini ve patlayıcıları uzaktan kurdum. Söz verdikleri gibi işlerini yapıyorlar, ben de masaya oturup kahvemi yudumlarken drone görüntülerini açıyorum. Corey'nin adamları onlara ateş etse de, şimdi bir sürü var. Dronlar ormandaki yollarını takip ediyor ve ben saymaya başlıyorum. Bir, üç, beş. İkinci bölgeye geçerken onları sayıyorum. İki adam zaten yere düşmüş. Biri topallıyor, diğeri ise yarasını tedavi etmek için açıkça geride kalmış.

Yakınlaştırıyorum. Yedi kişi ve sanırım kocası da arkada kalıyor. O, benim savunma kalem için kurban olmakla ilgilenmiyor. Tam da bu nedenle yanında harcanabilir adamlar getirmiş. Onları kullanarak bu kulübeye girebileceğini umuyor. Ne yazık ki, bu muhtemelen işe yarayacak. Dağın tepesinden birinin aşağı ineceğini beklemiyordum. Helikopter akıllıca bir seçim. Bu konuda haklı. Zephyrine onu hafife almamamı söylemişti ve haklı çıktı.

Umarım Jack ve ekibin geri kalanı da drone görüntülerini izliyor ve destek gelene kadar konumlarını en iyi şekilde kullanıyorlar. Ormanın derinliklerindeyiz, ama Zephyrine kaçmaya başladığında tepki süreleri neredeyse mükemmeldi. Umarım bugün de aynı zamanlamayı yakalarlar. Buna ihtiyacımız olacak.

Bir önceki turdan daha yakın gelen bir başka ateş sesi duyulur. Ardından bir patlama gelir. Daha fazla silah sesi. Sesler dağ yamacında yankılanır ve uzaktan bağırışlar duyulur, drone'un kamerasına başka bir adam daha düşer.

Orman içinde daha fazla çığlık yankılanıyor ve erkek seslerinin gürültüsü yaklaşırken gittikçe yükseliyor. Kulübenin altındaki çakıl yolda ayak sesleri duyduğumda kalbim bir hızla çarpmaya başlıyor.

Kahvemi alıp son bir yudum daha içtikten sonra ayağa kalkıyorum, kapıya doğru yürüyor ve elimi silahıma koyuyorum. Gözlerimi kapatıp etrafımdaki her sesi içime çekmeye çalışıyorum. Bir dizi

, bir bedeninin yere çarpma sesi duyulur ve ben kapının önünde pozisyonumu korurum. Onun son savunma hattıyım ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Ayak sesleri çakıl taşlarının üzerinde yankılanarak kulübenin n verandasına doğru hızla yaklaşıyor. Kapıda nefes nefese, kalbi çarpan biri var. Birisi telaş içinde. Panik içinde. Bunu kendi lehime kullanabilirim.

Silahımı doğrultup duvara bir el ateş ediyorum.

"Siktir!" diye bağırıyor ve kapının dışında yere yığıldığını duyuyorum. Bir an için, bunun düşündüğümden daha kolay olduğunu düşünerek ilerliyorum. Ama o tekrar ayağa kalkıyor ve kapı kolunun sallanıp döndüğünü izliyorum. Sabrını yitirdikçe denemeleri daha da düzensiz hale geliyor. Namluyu girişe doğrultmuş halde bekliyorum.

Kapı açılır ve buraya çekmiş olduğum adamı görürüm. Onun yüzünü önceki deneyimlerimden çok iyi tanıyorum. Corey'nin sol bacağı kanıyor ve biraz topallıyor, ama birbirimize silahlarımızı doğrulttuğumuzda çok, çok sinirli. Dağcılık onun işi değil galiba.

"Yürüyüşten hoşlanmadın mı?" Alnından damlayan terlere sırtarak bakıyorum. Dağınık sarı saçları karışmış, kızarık yanakları ve onları çevreleyen somurtkan ifadesi onu daha da dağınık gösteriyor.

"Bu kulübeyi kuşattım. Karımı ver," diye talep ediyor, dudaklarından tükürükler sıcıyor.

"Korkarım yanlış kulübeye geldin." Ona acıyarak bir kez daha bakıyorum.

"Onu hemen bana ver, Stockton, yoksa kafanın arkasından beynini dağıtırım." Bir adım daha ileri atıyor, bacağından kan damlıyor ve döşeme tahtalarına akıyor.

"Elindeki silah bunun için yeterince güçlü değil. Sadece beni kızdırmaya yetecek kadarını yapacaksın."

"Daha çok altını ıslatırsın. Seni bulamayacağımı sandın, ha? Vahşi doğada tek başına. Artık soyadın seni korumayacak."

Gözlerimi devirip başımı sallarım, beni korkutmaya çalışmasından eğleniyorum.

"Bu dağa doğru gelen koca bir ordum var ve son baktığımda, senin elinde ormanda parçalara ayrılmış adamlarla dolu bir helikopter vardı. Sanırım matematik hiç senin güçlü olduğun bir alan olmamış. O yüzden, şansın senin lehine olmadığını söylediğimde bana inan. Kaçmak için son şansın bu." Duruyorum, onun yerinden kıpırdamayacağını çok iyi biliyorum. "Ama kalmayı planlıyorsan, o silahı indirmeni isteyeceğim. Kardeşimin porselenlerini kırmana izin veremem."

Silahını ateşler ve masadaki kahve fincanımı parçalar. Sinirlendiğinde dürtüsel davranır. Bir mermi eksildi. Tepki süresi benimkinden daha yavaş. Bunlar bilmem gereken önemli bilgiler.

"Bak, birinin evine girdiğinde bu pek kibar bir davranış değil."

"Karımı ver lanet olası."

"Bu tavırla bir karın olmasına şaşırdım. Evinde böyle eşyaları kırmana izin mi veriyor?"

"Benim evimde ne istersem onu yaparım." diye alaycı bir şekilde gülümser. "Onu ele geçirdiğini biliyorum. Nerede olursa olsun, onu bana ver, yoksa seni öldürürüm."

"Neye benziyor?" Zaman kazanmaya çalışıyorum, adamlarıma buraya gelip ormanı temizlemeleri için değerli dakikalar kazandırmaya çalışıyorum, böylece onu canlı yakalayabiliriz. Onu hemen öldürmek istemiyorum. Ondan bilgi almam lazım ve bu, valiye yakın birinden bilgi alabilmem için en iyi şansım. Ama bu uğurda ölmek ve Zephyrine'i ona teslim etmek istemiyorum.

"Ukala davranmayı bırak, Stockton. Sana inan, sen artık ölü bir adamsın!" Sabrı tükeniyor.

"O zaman onu asla bulamayacaksın." Pencereden dışarı bakıyorum. Eğer hala hayatta olan destekçileri olsaydı, şimdiye kadar onları görmüş veya duymuş olurum. Burada sadece biz varız. Bu en azından bana biraz teselli veriyor.

"Neye bakıyorsun lan? Adamlarım her an buraya gelebilir. O zaman sana onu nerede olduğunu söyleyene kadar seni parçalara ayırmalarını sağlarım. Kolayca ölmek istiyorsan şimdi konuşmaya başla derim." Corey aramızdaki mesafeyi aşar ve silahını tehlikeli bir şekilde bana doğru sallamaya başlar.

"Sakin ol," diye onu uyarırım, parmağım tetiğe yaklaşır. Ondan önce ateş edebileceğime oldukça eminim, ama öldürmek için ateş etmezsem

, o kesinlikle beni öldürecek. "Bence tehditleri biraz azaltmalıyız."

Bana cevap olarak, kafamın yanından vızıldayarak geçen ve arkamdaki başka bir şeyi parçalayan bir kurşun ateşliyor. Derin bir nefes alıyorum. İstemediğim bir seçim yapmak zorunda kalabilirim. En azından öyle düşünüyorum, ta ki gözümün ucunda yer döşemelerinin kalkmaya başladığını görene kadar. Zephyrine onların altından sürünerek çıkıyor, gözleri kocasına sabitlenmiş ve yüzünde öfke dolu bir ifade var. Midem altüst oluyor. Eğer o buradaysa, yepyeni bir hesap yapmam gerekiyor, hem de çabucak.

Ona durması için bağırمام ya da onu uyarmaya çalışmam bile mümkün değil. O yerin üzerinde sürünerek ilerliyor ve ben, çıplak ayaklarının altında gıcırdamamaları için içimden sessizce dua ediyorum. Herhangi bir hareketim, onun bakışlarımı takip etmesine ve onu ortaya çıkarmasına neden olur. Bu yüzden, gözlerimi ona dikip, koyu mavi, boncuk gibi gözlerinin derinliklerine bakmaya devam ediyorum. Ölü gözlerin poster çocuğu aranıyorsa, o en uygun adaydır. Yıllar boyunca boşuna zenginlik ve güç peşinde koşmanın sonucu budur herhalde. Sonunda, yozlaşma vücuda da sıçrar. Valinin de aynı boş bakışları var.

"Bir daha sormayacağım." Zephyrine arkasına geçip elindeki silahı kaldırırken bana bir ültimatom veriyor. Umarım ateş etmeyi biliyordur.

"Silahı bırak, lanet olası pislik," Zephyrine, silahı kafasının arkasına dayarken emrediyor ve o olanları anlamaya çalışırken gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzündeki ifade paha biçilemez.

"Onu dinleseydim. O mesafeden o kalibre." Dişlerimin arasından nefes alıyorum. "Kesinlikle kafatasını parçalar."

"Seni lanet olası kaltak." Kocasını sesini tanıyarak ona küfür eder.

Zephyrine'in gözleri kısıılır ve parmağının tetiği okşadığını görürüm. Onu sağlam olarak istiyorum ve bana bakması için yalvarırım, ama o çok kızgındır, bu adama ona yaptığı ve söylediği her şey için son vermek için çok hazırdır. Ama gözleri bir an için kapanır ve sonra yeni bir berraklıkla tekrar açılır.

"Silahı bırak," diye sakın bir şekilde tekrarlar, acımasız adamın kızı geri dönmeden önce rahibe ortaya çıkar. "Yoksa bu teoriyi test etmek için seni seve seve kullanırım."

seni kullanarak bu teoriyi test etmekten mutluluk duyarım."

Siktir, bu kadını seviyorum.

O, kadının istediğini yapar, çünkü devam ederse kadının onu öldüreceğini anlar. Kadın silahı bana doğru tekmeler, ben de onu alıp arkama doğru tekmelerim ve sonra Corey'i yüzüstü yere yatırırım. O benim ve onun varlığını lanetlerken, ben vücut ağırlığımla onu yere bastırırım. Ona talimat vermek için konuşmadan, o harekete geçer. Zephyrine bunu milyonlarca kez yapmış gibi çalışır, odasındaki komodinin üzerinde duran kelepçeleri alır ve onu kelepçelememe yardım eder.

İkimiz de çakıl taşları üzerinde koşarak kulübeye doğru gelen ayak seslerini duyuyoruz ve dikkatimiz kapıya yönelirken, ben Corey'i omuzlarının arasına dizimi koyarak yerde tutuyorum. O yavaşça geriye doğru yürüyerek yanıma geliyor ve ikimiz de silahlarımızı kapıya doğrultuyoruz. Ayak sesleri yavaşlıyor, dikkatli bir şekilde ilerliyor, verandaya ulaşıp kulübeye giriyorlar. Onları gördüğümüzde hepimiz irkiliyoruz.

"Siktir! Üzgünüm!" Jack, bizim olduğumuzu görünce silahını indirerek özür diler.

"Çok uzun sürdü."

"Üzgünüm. Temizledikten sonra olabildiğince hızlı koştuk, ama adamları bizi düşündüğümüzden daha uzun süre ormanda tuttu." Jack pişmanlıkla başını eğiyor.

"Hepsi burada." Jack'in ikinci komutanı kapıya ulaştığında bana haber verdi.

"Bu pislik hariç." Altımda yatan adama başımı sallarım. "Onu buradan çıkaralım."

"Onu nereye götürmek istiyorsun?" diye sorar Jack.

"Şimdilik hücre bloğuna," diye cevap veriyorum ve ikisi de anladıklarını belirtircesine başlarını sallıyor, ben geri çekilir çekilmez onu kaldırıp kabinden dışarı çıkarıyorlar. "Diğer adamlarımız yolda. Onları orada görürseniz, onları ayırın."

"Helikopter ne olacak?" Zephyrine bana bakar, mavi gözlerinin arkasında endişe dans eder.

"Onlar çoktan gitti. Orada bir iniş noktası var, ama kaçış için kullanılacak bir yer yok. En iyi tahminim, başka bir

adamlarımın çoktan yok ettiği, dağın eteğinde bekleyen araç." Onun endişelerini gidermeye çalışıyorum.

"Emin misin?" Sesinde adrenalini duyuyorum. Hâlâ sarsılmış durumda ve ben onu rahatlatmak istiyorum.

"Kesinlikle. Ama bir dakika sonra onlarla görüşeceğim. Önce senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Zephyrine, kocasının çakıl yoldan aşağı sürüklendiğini izlerken ona bakıyorum.

"Ben... Onu görmeyeli uzun zaman oldu." Gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi hızla gözlerini kırıştırdı ve sonra bana dönüp baktı. "Seni öldürebileceğini düşündüm. Ona güvenmiyordum ve bir fırsat gördüm, ben de onu değerlendirdim. Kızmadın, değil mi?"

"Kızgın değilim. Hayır. Cesurcaydı. Çok cesurcaydı." Elimi koluna koyuyorum. "Ama aynı zamanda tehlikeliydi. Beni çok korkuttun." Ona bakıyorum, ağlamamaya çalışırken yüzünün nasıl buruştuğunu ve gözyaşlarını geri yutmaya çalıştığını inceliyorum.

"Başka birini almasına izin veremezdim. Bir daha olmaz." Bana yaslanır ve ben de kollarımı ona dolayarak onu sıkıca kucaklarım. "İyi yaptın. Sorun yok. Onun icabına baktın," diye onu teselli ederim. Kollarının arkasını nazikçe okşarken. "Bana bak. O artık yok, tamam mı? Onu yakaladın. Bir daha ne seni ne de başka birini rahatsız etmeyecek. Bundan emin olacağız."

Kız başını sallar, ama gözlerinin köşelerinden sessizce gözyaşları akar. Onu tekrar kendime doğru çekerim, yüzünü omzuma gömmesi için izin veririm. Bir hıçkırık göğsünden geçer ve benim göğsümde de yankılanır, ta ki bir inanç gibi yankılanana kadar.

Bu adamın ona çektiği tüm acıları, elimden gelse silip süpürürdüm. Ne kadar istesem de bunu yapma gücüm olmayabilir. Ama onun babası hakkında ihtiyacım olan bilgileri elde etmeye çalışırken, ona yavaş yavaş, acı verici bir şekilde bunun bedelini ödettirebilirim. Onu gördüğü gün pişman olmasını sağlayacağım, son nefesini verene kadar.

YİRMİ ÜÇ

Levi

"Onunla konuşurken odada olmak ister misin?" diye soruyorum ona, bu gece adamlarımın onu getirdiği ahırın dışındaki kamyonette otururken.

O pisliği kumarhanenin bodrumundaki bir hücrede kıvranmaya bıraktım. Karanlıkta bir hamam böceği gibi yaşıyordu, yiyeceği yoktu ve sadece yerde birikmiş az miktarda suyla idare ediyordu. Bizim onun için ne planladığımızı merak ederken.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bir yanım onu bir daha görmek istemiyor. Onun yanında ne kadar fiziksel olarak rahatsız olduğumu, onun ne kadar iğrenç bir insan olduğunu unutmuştum. Ama diğer yanım onun acı çekmesini istiyor. Her şeyden sonra onu serbest bırakmayacağını anladığında gözlerindeki korkuyu görmek istiyorum." Elinde bir tespih var ve parmakları düşüncelere dalmış bir şekilde tespihin üzerinde kayıyor.

"Ne istersen onu yapacağız. Ama sen de katılmak istersen bana haber ver. Seni rehine gibi göstermemiz, görünüşte oyunu sürdürmemiz gerekecek. Ama bu bana fikirler veriyor."

"Fikir mi?" Sesi meraklı. "Ne gibi?"

"Eğer istediği gibi bizi ele geçirseydi bana ne yapardı?" diye soruyorum.

Bu düşünceyle yüzü buruşur, yüzünü buruşturur ve başını sallar.

"Hayal bile edemiyorum," diyor yumuşak bir sesle. Her zaman böyle sessizleşir, onun için kendini küçük göstermeye alışmıştır.

"Hayal edebilirsin. Yüzünden bunu anlayabiliyorum. O zaman bana ne yapacağını söyle."

"Sana işkence ederdi. Seni yarı ölü hale getirirdi. Seni parçalara ayırırdı. Sonra ne yapardı, kimsenin bilemez. Seni doğrar ya da elektrik şoku verirdi. İstedğinde yaratıcı olabiliyor, en azından beni korkutmak için bana övündüğü şeylerde öyle. Seni kanlı bir yığın haline getirene kadar durmazdı."

"Peki ya sen?" Onun, yapmaya çalıştığı şeyin aynısını başına gelmesini istiyorum.

"Aramızda ne olduğunu düşündüğüne bağlı. Bana dokunduğunu düşünürse, bunun bedelini ödettirir. Kıskançlığı onu öfkeye sürükler."

"Bunun bedelini nasıl ödemesini istiyorsun?" diye soruyorum ve o derin bir nefes alıyor. Gözleri pencereden dışarıya bakıyor ve onun düşüncesi bile onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Onu hapse attığımız halde hala ondan korkuyor ve bu benim içimi ürpertiyor.

"Bir daha sana asla dokunmayacak. Sana söz veriyorum. Ve eğer çok rahatsız edici geliyorsa, bunun hakkında konuşmak zorunda değilsin. Soruyorum çünkü bize ne yapmış olursa olsun, bu onun en büyük korkusu. Ve ben bunun onun için gerçek olmasını istiyorum. Bugün geçireceğimiz her saniyenin onun için tam bir cehennem olmasını istiyorum," diye açıklıyorum.

"Peki ya babam hakkında bilgi almak ne olacak?"

"Bu süreçte baban hakkında ihtiyacımız olan bir şeyi itiraf ettirebilirsek, ne ala. Ama benim asıl amacım, sana ne kadar kötü davrandığını fark etmesini sağlamak. Sana yaptığı her şeyin bedelini ödettirmek."

"Bence kocanın bana olan ilgisini abartıyorsun. Bu şekilde pek bir şey elde edemeyeceğini sanıyorum. Ona para ya da bir koz sunsan daha iyi olur. Muhtemelen bunun için babamı kolayca satar. Yani, ona daha iyi bir teklif verirsen. Henüz böyle bir şey olmamasına şaşıyorum. Corey hiç sadık biri olmadı." Omuzlarını silkiyor.

"O seni önemsiyor. Güven bana. Sana yaptığı dövme? Diğer kadınlar? Hepsi seni istediği, ama senin onu istemediğin için. Bu onu içten içe yiyor. Senin gibi bir karım olsa ve benden nefret etse, bu beni öldürürdü. Muhtemelen kendimi asardım. Ne yazık ki, doğru olanı yapıp içgüdülerini dinlemedi. Ama biz bunu düzelteceğiz."

"Onu asacak mısın?" Şaşırmış gibi geliyor.

"Bir bakıma." Yüzümdeki morbid gülümsemeyi engelleyemiyorum. Bu adamı işkence etmek basit bir zevk olacak.

Onu bir süreliğine hücreye attım, ama aynı zamanda ona nasıl acı çektireceğimi planlamak için zamana ihtiyacım vardı. Onu bizim için konuşturmanın ve ona yaptıklarının intikamını almanın mümkün olan en iyi yolunu bulmak için.

"Peki..." Koltuğunda kıpırdanıyor. "Peki?"

"Onun acı çekmesini istiyorum. Elbette bir parçam bunu istiyor, ama aynı zamanda yanlış da geliyor. Manastırda verdiğim sözleri ihlal ediyordum gibi hissediyorum. Bu beni ortaçağ filmlerindeki kalabalıklar içindeki köylülerden biri gibi hissettirir. Onun ölümünü alkışlayanlardan biri gibi." "Sen onun ölümünü alkışlamıyorsun. Onu alkışlıyorsun."

kendi ilacının tadına bakıyor. Yaptığı her şey için en ufak bir adalet. Hiç suçluluk hissetmene gerek yok. Bunu yapmak istiyorum çünkü istiyorum. Sen burada olsan da olmasan da yapardım. Sadece senin izlemene izin vermekten mutluyum, böylece bir daha sana asla dokunamayacağını bilebilirsin.

"Dokun." Derin bir nefes almadan önce pat diye söyler. "Onun önünde bana dokun."

"Sana dokunmak mı?" diye tekrar ettim, doğru duyduğumdan emin olmak için.

"Sanki benimle birlikte olmuşsun gibi bana dokun. O gerçeği bilmiyor. Bu onu öldürecek. Düşün gecemizde bakire olmadığımı öğrenince takıntı haline getirmişti. Eski erkek arkadaşımın beni onun için mahvettiğini söylemişti. Bunu yap, bir tepki alacaksın." Ön camdan dışarı bakarak, konuşurken başparmağıyla tırnağını düzeltir.

"Emin misin?" diye soruyorum.

"Eminim. Sana güveniyorum." O da başını sallayarak bana dönüyor.

Bana güvenmesi doğru mu emin değilim. Zephyrine'e dokunmak ateşle oynamak gibi olacak. Onunla aynı odada bunu yaparken, ona ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamasını sağlamak için kendimi zor tutacağım. Ateşin yanında benzinle oynamak gibi.

YİRMİ DÖRT

Zephyrine

Levi, Corey'i kesime hazır bir hayvan gibi bağıladığı gambreli, makara sistemini kullanarak kaldırırken, ben yarı hipnotize olmuş, yarı dehşete kapılmış bir şekilde izliyorum. Kollarını genişçe açmış ve havada sallanan vücudunun ağırlığını taşıyan tendonlarının gerilmesini izliyorum. Levi, ayak parmaklarının uçları neredeyse ayaklarının dibindeki samanla kaplı zemine değecekken durur.

Levi, halatı direğin etrafına sararak yerinde tutar ve hızlıca bir düğüm atarak sabitler. Halatı sıkıca çeker ve avını daha iyi görebilmek için etrafında dolaşır, net bir görüş elde etmek için kovboy şapkasını yana doğru eğirir.

Corey, Levi'nin onu koyduğu pozisyona karşı direnirken çenesini sıkarak yüzünü buruşturur. Parmakları gerilir ve göğsünden derin, acı dolu bir homurtu çıkar. Levi'ye alaycı bir şekilde bakar.

"Rahat mısın?" Levi eğlenerek ona bakar.

"Siktir git." Cevabının tonu, önceki havalı tavrından daha az kendinden emin.

Levi'nin onu koyduğu o çukurda ona ne yaptılarsa, Levi onu koyduğu çukurda, Levi onu koyduğu çukurda, Levi onu koyduğu çukurda, Levi onu koyduğu çukurda, Levi Sarı saçları yağlı ve alnına yapışmış, kıyafetleri kirli ve buruşuk - pantolonunun bir paçası hala Levi'nin ona açtığı kurşun yarasından dolayı yırtık ve kanlı, yanaklarındaki birkaç günlük sakal onu biraz zayıf gösterip genel dağınık görünümüne katkıda bulunuyor. Beyazlatılmış diş kaplamaları, görünüşünün geri kalanıyla uyumsuz görünüyor, bu da onun gurur duyduğu birçok şeyden biri. Onu gördüğümünden beri kilo kaybetmiş.

Onu da son olarak. Eskiden kaslı bir adamdı, ama şimdi hepsi buharlaşmış gibi görünüyor ve ne yaptığını merak ediyorum.

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Levi, onun yanağına birkaç kez sertçe vurur. "Sadece gösterinin ön sırasından izleyeceğinden emin olmak istedim."

Corey bu sefer cevap vermez, sadece bir kolunu kullanarak diğer kolunu gambrelden çıkarmaya çalışırken başarısız olur ve yine inler. Hareket ederken yüksek bir çınlama sesi çıkar ve ben bu sese biraz irkilirim.

"Kendini yorma. Enerjiye ihtiyacın olacak," Levi, bir eyer sehpaı tutup odanın ortasına sürüklerken onu azarlar. Eyerini çıkarır, adamlarından birine verir ve onu kenara çekmelerini söyler.

Sonra Levi'nin gözleri benimkilerle buluştu, soluk mavi-yeşil irislerinin arkasında sapkın bir zevkin ışıltısı dans ediyordu. Omurgamdan yukarı doğru bir heyecan dalgası hissettim. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve buraya girmeden önce bileklerime bağladığı ipten tuttu. Öne eğildi, böylece konuşurken sadece benim duyabileceğim kadar yumuşak bir sesle konuşabildi.

"Güven bana."

Bu, beni güvende tutacağına dair verdiği sözü hatırlatan basit bir şey. Komik olan ise, ben de ona güveniyorum. Son zamanlarda yaşadığım her an gibi, bu anda da ona güveniyorum, bunun için kendi akıl sağlığımı sorgulamama rağmen. Beni öne doğru çekiyor ve ben de onun arkasında sürünerek ilerliyorum. Çizmeli ayaklarım, tahtaların üzerinde her adımda yavaş ve titiz bir şekilde ilerliyor, Corey'e yaklaşma ihtimalinden hala heyecanlanmıyorum.

Levi'nin ahırın köşelerinde emirlerini bekleyen adamlara başını sallayarak dışarı çıkabileceklerini işaret ettiğini izliyorum. Eminim ki duyma mesafesinde olacaklardır, ama bu durumda sadece üçümüz ortada kalıyoruz. Gün batımının son ışıkları Corey'nin vücuduna ve Levi'nin onun önüne geçici bir sunak gibi yerleştirdiği standı uzun ışınlar düşürüyor.

"Karı ve ben son birkaç haftadır birbirimizi daha iyi tanımaya başladık. Bana seninle olan anlaşmanın bazı ayrıntılarını anlattı. Nasıl tanıştığınızı. Ne tür bir adam olduğunu

. Açıkkçası, çok ilginç," Levi beni kocamın önüne getirirken mırıldanır.

"Karımdan uzak dur," diye homurdanır Corey.

Levi sadece gülerek cevap verir ve beni eyer standına yönlendirir.

"Duyduğuma göre, ona bir eş gibi davranmıyorsun. Daha çok atılmış bir eşya gibi. Bu pek romantik gelmiyor, ve bu yatak odasındaki sorunlara bile gelmeden önce."

"Hiçbir sorun yok. Yatak odasında ya da başka bir yerde." Corey'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, bana yönelttiği sessiz suçlamaları duyabiliyorum.

"Ben öyle duymadım." Levi, avucunu omurgamın dibine koyup elini sırtımda yukarı doğru kaydırarak beni eyer standına doğru iten bir basınç uygularken, göğsünden bir başka alaycı kahkaha yükselir.

Bileklerimi bağlayan ipi yakaladı ve öne doğru çekti, ipi uzak taraftaki kancaya sabitlerken göğsümün önümdeki yıpranmış tahtaya değmesini sağladı. Bu beni eğik pozisyonda, savunmasız, sanki üzerine serilmiş bir kurban gibi tuttu. Yüzümdeki dağınık saçları kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve daha uzun, daha ince saçları yana doğru tararken bana güven verici bir bakış attı. Bu bakış, bunun kendi yararı için değil, kocamın yararı için olduğunu söylüyor ve sessizce planımıza güvenmemi hatırlatıyor.

"Ondan uzak dur." Levi standın diğer tarafına dolanıp arkama geçerken Corey'nin sesindeki titremeyi duyuyorum. Corey'nin gözleri Levi ile stand arasında gergin bir şekilde gidip geliyor, benimle hiç göz teması kurmuyor.

"Senin yerinde olsam orada taleplerde bulunmazdım." Levi onunla alay ediyor.

"Ne istersem onu yaparım. Bundan paçayı sıyrabileceğini mi sanıyorsun? Ona parmağını bile sürersen, sikini koparırım."

"Göreceğiz bakalım," diye cevaplar Levi, ama dikkatini tekrar bana verir. Elinin kalçamı okşadığını ve sonra eteğimin üzerinden kıcımlı avuçladığını hissedirim. "Devam et. Beni durdur," diye Corey'e sataşır. Corey ayaklarını tekmelediğinde, dişlerini sıkıp tekrar ivme kazanmaya çalışırken, gambrelin tıkırdaması duyulur.

Bunu denemek aptallık. Bir şekilde yerçekimine karşı gelip kancalı uçları aşıya bile, muhtemelen yüzüstü yere düşecektir.

"Aynen öyle. Artık beni durduramazsın. Haftalardır beni durduramadığın gibi. Senin için en kötü yanı ne biliyor musun? Onu zorlamama gerek yok. Ona yalvarmama gerek yok. Başka kadınları onun önünde sergilememe gerek yok. Gecenin bir yarısı kendi isteğiyle bana geliyor. Beni istiyor."

"Seni lanet olası pislik! Seni öldüreceğim." Hiçbir şey başaramayınca daha da acınası bir hale gelen adam, kıvrınarak homurdanıyor.

"Bunun için biraz geç kaldın." Levi popomu hafifçe sıkıyor, bu hareket vücudumda beklenmedik bir farkındalık dalgası yaratıyor.

"Ona dokunma lan," diye boşuna hırlar.

"Nasıl bir his bu? Karının, senin ona dokunmandansa bir daha kimsenin dokunmamasını tercih ettiğini bilmek nasıl bir his?" diye sorar Levi. "*Manastıra* gitmek. Kahretsin. Bu çok acı verici olmalı, değil mi?"

Eli elbisemin altına kayar ve parmak uçları uyluklarımdan arkasını okşar. Arkalarında küçük ateşler yakarlar, sinir uçlarımdan onun dokunuşuyla canlanır, sonra avucuyla cildimi okşayarak fırtınayı yatıştırır. Corey ona hırıldarken, aynı hareketi tekrarlar. Sözlerini duymuyorum bile. Sadece Levi'nin tekrar konuştuğu sesini duyuyorum.

"Bana bir keresinde itiraf etmişti. Dizlerinin üzerine çökmüş. Geceleri yatağa girdiğinde parmaklarını bacaklarının arasına soktuğunda, hayalinde benim olduğumu söyledi. O zamanlar benim rahip olduğumu düşünmesine rağmen." Levi'nin sesinden eğlendiği belli oluyor ve Corey'nin çaresiz öfkesinin sesini duyuyorum. "Buna inanabiliyor musun? Geceleri kendini okşamayı, bir rahibin onu becerdiğini hayal etmeyi, senin yanında olmana tercih ediyor. Bu çok acı verici olmalı. Karım bana böyle hissetseydi, kendimle yaşayamazdım. Ona, yıllar önce onurlu bir şekilde kendimi asacağımı söyledim."

Levi elbisemi yukarı çekerek, altında giydiğim şeffaf iç çamaşırımı ortaya çıkarır. Bu, Dakota'nın bana aldığı iç çamaşırlarından biriydi ve şu an için son derece uygun görünüyor.

"Siktir. Şunlara bak." Levi parmağını uyluklarımın üst kısmını saran elastik bandın altına soktu, dıştan başlayarak yavaşça içe doğru ilerledi. "Sence benim için mi giymiş?"

"Siktir git."

"Haklısın. Muhtemelen benimle yatmak umuduyla giymiştir." Parmakları istediğim yerde durur ve bundan zevk aldığımı, onu bu şekilde bile istediğimi fark etmek beni derinden sarsar.

"O zaman o lanet bir fahişe."

Levi nefesini içine çekip yanağıma hızlıca bir tokat attı, daha fazlasını vaat eden bir tokat, sonra dikkatini tekrar Corey'e çevirdi.

"Ona bir daha öyle de, lanet dilini keserim." "Cesaretin yok."

"Öyle mi? Öyle mi düşünüyorsun?" Levi onu tehdit eder, gözlerini dikip bakar, çenesindeki kaslar seğirir, eli yumruk olur. Levi istediğinde çok korkutucu olabilir ve bu, Corey'nin bile sarsılmasına yetiyor. Ama bu onu durdurmuyor.

"Onun yanına sikini yaklaştırırsan, onu keserim." Levi'ye bir başka boş tehdit savurur.

"Siktir. Ne ilham verici bir düşünce!" Levi karşılık verir. "Biliyor musun, bugün için her şeyi planladığımı sanıyordum. Ama bazen doğaçlama yapmak zorundayız."

Yine adamlarından birini çağırır ve ikisi baş başa konuşurlar. Adamı birkaç dakika sonra bir çanta ile geri döner. Levi çantayı açar ve Corey'nin önündeki masanın üzerine yayılır. İçindekileri göremiyorum ama her ne ise Corey'nin yüzündeki tüm renk kaybolur.

"Zephyrine, bir dakika konuşabilir miyiz?" diye seslenir bana, sanki benim aslında bağlanmadığımı göstermek istercesine. İpi kancadan çıkarır ve ayağa kalkarım, Corey'in önünde Levi ile buluşurum. Bu, Corey'in katlanmak zorunda olduğu bir başka hakaret daha.

Karısının kurban değil, işkencesine gönüllü olarak katılan biri olduğunu kabullenmesini izliyorum. Bu bilgiyle yüzü buruşuyor ve sonsuza kadar zihnime kazınacak acımasız bir sırtışa dönüşüyor. Ama ben sakinliğimi koruyup Levi'nin talimatlarını yerine getiriyorum.

"Onun pantolonunu çıkarabilir misin tatlım? Pantolonunu ve iç çamaşırını ayak bileklerine kadar indir. Onlara ihtiyacı olmayacak. Aslında, sanırım altına işemek üzere, bu yüzden ona utançtan kurtulmasına yardım etmiş olursun," diye açıklıyor Levi.

Bana tatlı bir ses tonuyla konuşurken bile, Corey'e bakıyor ve gözleri Levi'nin bir erkeğin yüzünde gördüğüm en şeytani bakışla buluşuyor. Neredeyse, *neredeyse* Corey için üzülüyorum. Geçmişte bana nasıl davrandığının anıları zihnime akın etmeden önce, neredeyse yarım saniye boyunca. Evden ayrılmak istediğim için yanaklarıma indirdiği acımasız darbeler. Onun adamlarıyla yemekte yerimi unuttuğum için beni koridorda fırlatırken başımın arkası sıva duvara çarptı. Yatağıma girmeye çalıştığında ona hayır dediğim için bana acımasızca tokat attığında kanayan dudağım ve morarmış gözüm. Onun dünyasında bağımsızlık büyük bir günahı. Her zaman bedensel cezayı hak eden bir günah.

Anılar, o bana durmamı emredip beni tanıdığı günü lanetlerken bile parmaklarımin düğmesini ve fermuarını açmaya devam etmesini sağlıyor. Emirler yalvarışa dönüşse bile beni devam ettiriyorlar ve ben kumaşı aşağı çekmeye başladığımda bana merhamet etmem için yalvarıyor. Gözümün ucunda, penisi boxerinden fırlıyor ve Levi'den bir kez daha alçak bir kahkaha koparıyor. Corey'nin yüzü bunun ardından bembeyaz oluyor.

"Hangi kısım sikini dikleştiriyor? Karını siktiğim kısım mı, yoksa başka bir erkeğin önünde seni aşağıladığı kısım mı?" Ardından alçak bir ıslık sesi geliyor. "Yoksa ikisi de mi? Siktir, ikisi de olduğuna eminim." "Seni geberteceğim." Corey ağırlığını öne doğru kaydırıyor

ve

vücudu benimkine değdiğinde sikini göğsüme sokar. Onu yakalar, sıkıca sıkar, tırnaklarını derisine batırıp kanatırım.

"Ona dokunmayacaksın, seni akılsız küçük aptal," diye ona bağıríıyorum. "Seni lanet olası kaltak!" Bana saldırıyor, gözleri korku dolu gözlerle bana saldırır. Levi, penisinin dibine bir bıçak dayadığında gözleri daha da büyür.

"Bir daha söyle," diye tehdit ediyor Levi. "Ona bir kez daha lanet olası bir isim tak."

Corey, Levi'ye öfkeyle bakarken dişlerini gıcırdatıyor, ama sessiz kalıyor. Levi'nin tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yok ve Corey de sonunda ona inanmış olmalı. Uzun bir dakika sonra Levi bıçağı geri çeker ve bana bakar, yüzüne yumuşaklık geri döner. Gözleri, görünürde yaralanmadığımı kontrol etmek istercesine beni tarar. Onu rahatlatmak için ona kısa bir gülümseme atarım ve o da başını sallar.

"Aferin kızım," diye övüyor beni, sonra bir sonraki talimatını veriyor. "Geri dön ve beni standda bekle."

Ve Tanrı yardımcım olsun, çünkü ben tam olarak adamın istediği gibi yapıyorum. Rahip versiyonu, düşüncelerimi bilseydi muhtemelen bana sayıya tespihleri de eklememi söylerdi. Kahretsin, içinde bulunduğumuz durum göz önüne alındığında, kendime onları da eklemem gerektiğini söylemem gerektiğini düşünüyorum. En karanlık rüyalarımda bile buna değinmemiştim.

"Şimdi, valinin diğer kalıntıları nerede sakladığını bana söylemeni istiyorum," diyor Levi, masanın üzerinde önündeki aletlerin üzerinde parmaklarını gezdirirken. Mutfakta olduğu gibi, kolları sıvamış, çekmecede bir sonraki adımda ihtiyaç duyacağı aleti arıyor gibi görünüyor.

"Siktir git, aptal mı görünüyorum? Sana bunu söylersem, beni öldürür." Corey'nin alaycı sesi Levi'yi rahatsız eder ve gözlerini kısarak ona bakar.

"Öyleyse, biraz zor bir durumdasın çünkü bana söylemezsen, sen izlerken karını sikerim ve onu birkaç kez boşaltıp enerjimi geri kazandıktan sonra, duymak istediğim sözleri söylemeye başlayana kadar uzuvlarını tek tek parçalamaya başlarım."

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin. Bunu yaparsan, o da senin ailenin tüm üyelerini öldürür."

"O bunu bir kez denedi. İşe yaramadı."

"Senin adamların yok. Ekipmanın yok. Onunla başa çıkacak cesaretin yok." Corey başını sallar.

"İzle de gör."

"Sana bir bok söylemeyeceğim. Senin yapabileceğin her şeyi o daha kötüsünü yapar. Hayatta olmaz." Levi'nin ayaklarına tükürür, kovboy çizmesinin ucuna isabet eder. Levi aşağı bakar, sanki gün içinde gördüğü en komik şey gibi sırtarak, sonra gözleri tekrar Corey'nin gözleriyle buluşur.

"Bu bir meydan okuma mı?" Levi, topu harekete geçirmek için ihtiyaç duyduğu küçük itici gücü almış gibi, parlak gözlerle ona bakar. Levi bir cihaz çıkarır ve Corey'nin görmesi için onu havaya kaldırır. "Bunun ne olduğunu biliyor musun, yoksa bunun için fazla şehirli bir çocuk musun?"

"Hiçbir fikrim yok," Corey ona alaycı bir şekilde bakar.

"Ah, peki. Bu bir elastratör. Bu bandı buraya takarsın..." Levi önündeki kiti açar ve elindeki cihaza bir şey takar, bir an için yaptığı işi hayranlıkla izler. "Sonra bunu buraya kaydırırsın." Cihazı Corey'nin testis torbasının altına kaydırır, taktığı bant üstteki daha dar deri kısmına sıkıca oturana kadar ileri geri hareket ettirir.

Corey ilk başta o kadar yüksek sesle bağırır ki, tavandan yarasalar kaçmış mı diye merak ederim, ama sonra bir toz yağmuru yağar. Levi cihazı ondan uzaklaştırıp bandı yerinde bırakarak kite geri attığında, Corey acı içinde bağırır. Yüzünün pancar gibi kızardığını ve yanaklarından gözyaşlarının aktığını izlerim, yavaşça yuvarlanan iri gözyaşları, bana geçmişte beni ağlattığı gözyaşlarını hatırlatır. Bana iğrenç ve bana yakışmadığını, ona zavallı bir çocuğu hatırlattığını söylediği gözyaşları.

"Ve bu sayede boğayı kısırlaştırabilirsin. Yavaş ama emin adımlarla, onu öylece bırakırsan, kan damarlarını sıkıştırmaya başlar, ta ki kuruyup tüm lanet şey dökülene kadar. Zayıf boğaların üremesini engeller." Levi açıklamasına devam ediyor. "Etkisini göstermeye başladığını anlayacaksın. Acı hafifleyecek ve kan akışının kesilmesi nedeniyle aşağısı uyuşmaya başlayacak. Ama yine de, yeterince erken çıkarırsan, her şey hala işlevsel olabilir, biraz acı verici olsa da. Yani zaman akıyor, Corey. Hazır olduğunda bana haber ver." Levi, bacağını sertçe tokatlar, bu da onu sarsar ve inlemesine neden olur. "Beklerken yapacak daha iyi işlerim var."

Levi eldivenlerini masaya attıktan sonra odayı geçer, botları yavaşça adım adım benim yönüme doğru ilerler. Sanki her şey yavaş çekimdeymiş gibi, sanki tüm bunlar benim hayal gücümün ürünü bir rüya gibi. Manastırda tanıştığım rahibin tam tersi bir karakter. Onun gerçek niyetini hiç bilmiyorum. Bana ona güvenmemi söyledi ve şu ana kadar güvenmemek için bir nedenim yok.

Bana ulaştığında eğilir, kovboy şapkası Corey'nin görüşünden yüzümü korur.

"İyi misin?" diye sordu, dürüst bir cevap istediğini belirten bir kaş kaldırarak.

"İyiyim." Kelimeler kullanmadan, bununla başa çıkabileceğimi ona göstermek için elimden geleni yapıyorum.

Son birkaç yılımı korunaklı bir ortamda geçirmiş olabilirim, ama onun ve Corey gibi erkeklerle başa çıkabilirim. Ben solmak üzere olan bir çiçek değilim.

"İyi," diye tekrarlar.

Parmakları boynumun arkasından omurgamı takip ederek aşağı doğru kayıyor. Bu hareket tüm vücudumu titretirken, kocama en kötü türden şiddeti uygularken bana paha biçilmez bir antika cam gibi davranmasının çelişkisini vurguluyor. Eli kıcımlın kıvrımlarını takip ediyor ve diğer yanağıma hafifçe sıkıp hızlıca okşuyor, sanki şimdiye kadar iyi iş çıkardığımı söylüyormuş gibi. Bu, bir erkeğin bana gerçekten dokunmasının üzerinden ne kadar zaman geçtiğini hatırlatan, bir başka farkındalık sarsıntısı.

Elbisemi tekrar kaldırıyor, bu sefer daha yukarı çekiyor ve avucunu küçük daireler çizerek gezdiriyor. Sanki aklımı okuyabiliyor gibi. Corey'e bakıyorum. Bağlandıkları yerden kurtulmaya çalışıyor, ayak parmaklarıyla yere basarak bir çeşit destek bulmaya çalışıyor ama başaramıyor. Penisı gevşek bir şekilde sallanıyor, hareket etmeye çalışırken sağa sola sallanıyor.

Acınası bir halde görünüyor, ama ona acımamı gerektirecek kadar değil. Her şeye rağmen onu mutlu etmek için ne kadar uğraştığımı, başlangıçta umudumu kaybetmediğimi hatırladığımda, hiç de öyle değil. Evliliğimizi katlanılabilir hale getirecek bir yol olmasını dileyip, her gece ağlayarak uykuya daldığımı hatırladığımda. Umarım Levi bağı koparmaz ve ona başka bir kadını da benim kadar mutsuz etme şansı vermez.

"İyi gidiyorsun," Levi bana daha fazla güven verici sözler fısıldayarak yanıma gelip önümde çömelir. O elini uzattığında, ben de parmak eklemlerimin arkasını kullanarak onun parmağına dokunuyorum. Orta parmağını benim parmağımın etrafına dolayarak bana güven verici bir şekilde sıkıyor ve gözleri şu anda söyleyemediği her şeyi anlatıyor. Güçlü ve yetenekli olduğumu. Cesur olduğumu. Benimle gurur duyduğunu. Bu, omurgamı güçlendirmeye

ve bana değerimi hatırlatmaya yeter. Anladığımı belirtmek için yavaşça gözlerimi kırpiyorum ve o da başını sallıyor, sonra Corey'i alay etmeye devam ediyor.

"Lanet olsun." Yavaşça geriye doğru yürürken, parmakları omurgamdan kıcıma doğru kayar. "Bunun onu ne kadar tahrik ettiğini görmelisin. Külotu çoktan sıırıslıkam oldu," Levi, eli uyluğumdan aşağı kayarken Corey'e yüksek sesle açıklar.

Corey'in gözleri bana dikilir, yüzünde benim sadakatsizliğime duyduğu tiksinti açıkça görülür. Ama bu bir ihanet gibi gelmiyor. Adalet gibi geliyor, tıpkı Levi'nin söz verdiği gibi. "Hatıralar hakkında konuşmaya başlamak mı istiyorsun, yoksa sikimle onu ne kadar ıslatabileceğimi görmek mi istiyorsun?"

"S-s-siktir..." Corey acıdan dişlerini sıkarken ancak bu kadarını söyleyebiliyor. Eminim cümleinin sonunda "sen" kelimesi olmalıydı. Belki de "ikiniz" kelimesi.

"Onu sikmemi mi istiyorsun?" Levi, onun ne demek istediğini yanlış anlamış gibi davranır. "Yani, sanırım bunu ben yapmak zorundayım." Levi, testislerini görünce sırtarak gülümser. "Senin artık yapamayacağın belli." Levi'nin parmakları külotumun üzerinden, kıcımın üzerinden ve uyluklarımın üst kısmına doğru kayıyor. Botunun burnuyla bacaklarımı nazikçe daha fazla açıyor ve eli kemerine gidiyor. "Belki de mavi taşaklarına iyi gelecek olan budur. Beni ondan damlayan görüntüm cesaret verici olabilir."

"Yapma... lanet olası..." Corey'nin sesi geri geldi, ama boşuk ve gergin. Zayıf. Cümlesini bitiremeden sesi titriyor. Yüzü kızarmış, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış.

"O zaman konuşmaya başla."

"Yapamıyorum lan," diye ağlıyor, cümlesini bitirmeden önce bir nefes daha almaya çalışıyor. "Beni öldürecek."

"Bence bunu kendi gözlerinle görmelisin." Deklanşörün sesini ve Levi'nin kamerasını kullandığını gösteren flaşın ışığını duyuyorum. Sırılsıklam olduğumu gösteren bir fotoğraf çekmiş ve şimdi onu Corey'e götürüyor. "Gördün mü? O buna çok muhtaç. Bir erkeğin ona dokunmayalı kaç yıl oldu biliyor musun? Oh. Tabii." Levi dilini şaklatıyor. "Sanırım biliyorsundur. Senden kaçıp gittiğine göre."

Corey dişlerini sıkar, dudaklarını birbirine bastırır ve son damla gözyaşı yanaklarından süzülür. Gözlerinde acı kadar öfke de vardır ve umarım kelepçeleri dayanır. Eğer dayanmazlarsa, biz ölene kadar durmayacaktır.

"O sıkı küçük amcığı sikmemi izlemek istemiyorsan, konuşmaya başla. O kalıntıları nerede sakladığını söyle," diye talep eder Levi.

Corey derin bir nefes alır, gözlerini kapatır ve dişlerini sıkar, sonra tekrar açar. Bu sefer konuşurken daha kararlıdır. Sesi kısık, fısıltıdan biraz daha yüksek, ama artık tam cümleler kuruyor.

"İhtiyacın varsa onu becer. Sadece bunu çıkar. Onu alabilirsin. İstedğin kadar, lütfen." Pazarlık ederken tükürüyor ve gözleri bana kayıyor. Eminim, serbest kalırsa bana nasıl zarar vereceğini hayal ediyor. Ama onu düşünmek istemiyorum. Sadece Levi'yi. Benim için önemli olan tek kişi o.

Levi şimdi daha da öfkeli. Çenesinin kasları öfkeden titriyor ve yumruğunu sıkıldığını, başparmağıyla yumruğunu okşarken parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu görebiliyorum. Elini tekrar uzatıyor, bu onun öfkesini dizginlemeye ve en kötü dürtülerini bastırmaya çalışıldığını gösteren bir işaret. Corey'nin yerinde olsam çok korkardım.

"Sen lanet olası değersiz bir pisliksin. Onu asla hak etmedin. Biliyor musun? Kalıntıların nerede olduğunu söyle, ben de onu çıkarayım. Hayalarını kurtarmanın tek yolu bu. Söyle bana, hemen şimdi. Teklifim altmış saniye içinde geçerliliğini yitirecek. O ve ben buradan çıkıp seni çürümeye terk edeceğiz."

"Lanet olsun," diye sızlanır Corey. "Tamam. Tamam. Dağlardaki malikanesi. Ev. O nerede olduğunu biliyor. Bir kasası var. Oraya asla ulaşamazsın. Güçlendirilmiş. Silahlı. Bütün bir sistem. Kapıya bile ulaşmadan seni biçerler."

"Kasa nerede?" Levi ısrarla sorar.

"Evin bodrumunda. Şimdi şu lanet bandajı çıkar!" diye bağırır Corey.

Levi başını sallar ve eldivenlerini tekrar giyerek zamanını alır, sonra tekrar çantasına uzanır. Bir bowie bıçağı çıkarır. Küçük ateşin üzerinde tutarak bıçağı ısıtır ve elastik bandı keser, sonra tekrar Corey'e yaklaşır.

"Buraya geldiğini biliyor mu?" Levi, onu işkenceden kurtarmadan önce son bir soru sorar. Bunun sona ermesine neredeyse üzüldüğünü söyler.

"Ona nereye gittiğini söylemedim. Sadece kızını geri getireceğimi söyledim." Corey bana son bir kez alaycı bir şekilde sırıttı.

"İyi." Levi bandajı çıkarmak için bıçağı salladığında bıçağın parlamasını izlerim. Ama lastiği kesmez; bunun yerine bandajın altındaki deriyi keser ve odada yankılanan bir şapırtı sesi duyulur. Nefesim kesilir. Corey'nin yüzü solgunlaşır, ağzı açık kalır. Levi bıçağının ucuyla kalan parçaları şişler ve ateşe atar.

"Rocky Mountain istiridyelerini sevmiyor musun?" Corey'e bakar ve sırıtarak, "Sanırım kızartılıp hamurla kaplandıklarında daha lezzetli oluyorlar, ama elimizdekiyle yetinmek zorundayız." Levi'nin göğsünden karanlık bir kahkaha çıkar ve Corey şoktan mı acıdan mı bilmiyorum, bayılır.

Levi bir şişe su alır ve kapağını açarak Corey'nin yüzüne su serper. Corey'nin gözleri açılır, ama gözlerinde sadece panik vardır. Delirmiş gibi etrafına bakınıyor, nerede olduğunu hatırlayamıyormuş gibi. Birkaç saniye için zihninin daha güvenli koridorlarına kaçabilir, ama sonra yaşadığı cehennemi hatırlar.

"İşte oldu. Tekrar bizimle birlikte. Uyanık mısın?" diye sorar Levi.

Corey başını sallar ve bacaklarının arasına bakar, eksik parçayı görünce dehşet dolu bir çığlık atar.

"Ah, doğru, elastik kısmı kesmem gerekiyordu." Levi, Corey'nin dehşetle izlediği sırada bıçağı tekrar ateşin üzerine tutar ve yerine geri döner.

"Hayır! Lanet olsun! Hayır. Hayır. Hayır," diye yalvarır Corey, ama çok geçtir, ısı işini yapar ve elastik kopar, yaradan kan fışkırır. "Ne halt ettin sen?"

Şu anda pozisyonumdan çıkmış durumdayım, bu korkunç manzarayı izlerken sarsıldım. Levi, adam hayatı için çığlık atarken bıçağını Corey'nin gömleğine siler.

"Kızını korumaya cesareti olmayan bir adam, onu elinde tutmayı hak etmez." Levi bıçağı boğazına saplayarak ona son bir merhamet gösterir. İlk başta yaradan kan fışkırır, sonra bıçağın kenarlarından sızarak boynuna ve göğsüne kan izleri oluşturur, giysilerini ıslatır. Onu izlemekten kendimi alamıyorum

bakmaktan kendimi alamıyorum, bu manzara beni büyülemiş durumda. Birkaç saniye sonra, gözleri kapanır ve başı göğsüne düşer.

Levi bıçağı çıkarır, arkasında bir kan nehri akar. Bıçağı Corey'nin gömleğinin temiz bir kısmına siler ve diğer işkence aletlerinin yanına masanın üzerine koyar.

Adam, adamlarına seslenmeden önce bana bakarak iyi olup olmadığını kontrol ediyor. İyi olduğumu belirtmek için başımı sallıyorum ve o da itaatkar köpekler gibi adamlarını çağıran keskin bir ısıklık çıkarıyor. İyi değilim. Aslında değilim. Ama Corey öldüğü için artık iyi olacağım.

"Onun hayalarını ateşten çıkarın ve bir kutuya koyun. Onları kayınpederine gönderin ve bir not ekleyin, eğer valinin galasında benim ailemin ve Kelly'nin dedesinin cinayetlerini itiraf etmezse, sıradaki onun kızı olacak." Adamlarından biri anladığını belirtmek için başını sallıyor, diğeri ise ateşi söndürmek ve hediye ateşten çıkarmak için harekete geçer.

Hızla hareket ederek ahıra getirdikleri her şeyi topladılar. Levi bana döndü, odayı geçerek aramızdaki mesafeyi kapattı ve tekrar konuşmaya başladı.

"Bu onun ve senin yararına. Senin bir kurban olduğunu ve benimle işbirliği yapmadığını düşünmeye devam etsin. Bu, doğru şeyi yapma motivasyonunu korumasına yardımcı olacaktır." Levi, sanki hala tek parça olduğumdan emin olmak istercesine, beni metodik bir değerlendirmeye baştan aşağı inceliyor.

"Tamam," diye fısıldayarak cevap veriyorum.

"İyi misin?" diye sorar, cevabımın kesin olmadığını bilerek. "Bunun sindirilmesi zor bir şey olduğunu biliyorum."

Çok fazla demek, yılın en hafif tabiri. Ellerim hala hayatım pahasına eyer standını sıkıca tutuyor ve kalbim, olanları izlerken yaşadığım adrenalini patlamasından hala sakinleşmedi.

"Sen bir sadistsin." Bariz olanı o kadar açık bir şekilde söylüyorum ki, o sırıtıyor.

"Sadece hak eden biri olduğunda. Adaleti sağlamaktan zevk alıyorum." Bir an beni inceler, ciddi bakışıyla intikamcı gülümsemesini siler. "Şimdi benden nefret ediyor musun? Etseydin anlardım."

"Hayır. Senden nefret etmiyorum. Sadece bu kadar zıt iki yüzü olan biriyle hiç tanışmamıştım. Biri çok mantıklı, diğeri ise çok..."

"Onun gibi adamlarda mantık asla işe yaramaz. Onun dünyasında değil.

Kesinlikle benimkinde değil."

Bu konuda ona karşı çıkamazdım. Corey'i ikna etmek için onlarca kez denedim. Hiçbiri işe yaramadı. Anlayışla sessizce başımı eğdim.

"Bu bir fesih değil, ama umarım yine de başrahibeyi mutlu etmek için ihtiyacın olanı elde edersin." Sesinde alaycı bir mizah vardı.

"Başrahibe bunu öğrenirse, benim rahibe olmamı asla kabul etmeyeceğini düşünüyorum."

"Sırrın bende güvende, ayrıca herkes senin benim tutsağım olduğunu düşünüyor. Bunun için seni suçlayamaz, değil mi?"

"Hayır. Sanırım suçlayamaz."

"O zaman istediğini yapmakta özgürsün."

Özgür. Ben istedim, o da söz verdiği gibi yerine getirdi.

YİRMİ BEŞ

Levi

Ben kıyafetlerimi ateşe atarken, o ateş çukuruna doğru yürüyerek bana doğru geliyor. Herhangi bir kanıt kalma riskini göze alamayız ve ben de adamlarımı arayıp cesedi ve ahırını temizlemelerini istedim. Bunu sık sık yapmamızın iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum, neredeyse kusursuz bir protokolümüz var. Dakota'nın ona aldığı ince gecelikte yürüyüşte sallanan kalçalarını izlerken biramdan uzun bir yudum alıyorum. Gecelik, vücudundaki her kıvrımı vurguluyor ve şu anda onu görmek istediğim son şey bu.

"Bu düğmeyi açabilir misin? Sele standında o pozisyonda durmaktan kollarım ağrıyor ve ulaşmak zor." Bana sırtını dönüyor ve duşta kullandığı sabunun kokusu burnuma geliyor. Bu koku benim en sevdiğim koku haline geliyor. O gittiğinde, hanın kullandığı sabunu bulup daireme koymam gerekecek. Onun gitme düşüncesi kafamda yankılanıyor ve ben onu uzaklaştırıyorum. Şu anda kendi saçmalıklarına zaman ayıracak vaktim yok. Onun için burada olmalıyım.

"Tabii." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Uzun kızıl saçlarını omzunun üzerinden yana doğru atar ve loş ışıktaki soluk tenini ortaya çıkarır. Uzun boynu ve omurgası, hareket ettiğinde narin kanatlar gibi çırpınan omuz bıçaklarına doğru eğilir. Kirli ellerim, geceliğin pastel rengi kumaşıyla tezat oluşturuyor ve durumumuzu acı bir şekilde hatırlatıyor. O neredeyse özgür ve ihtiyacı olan son şey, şiddete eğilimli başka bir erkek. Sebeplerim daha asil olsa bile.

Zaten bugün, durum gerektirdiğinde işleri ne kadar ileri götürebileceğimi göstererek onu ölümüne korkuttum. Daha önce manastıra geri dönmeye hazır olmasaydı

daha önce manastıra geri dönmeye hazır olmasaydı, şimdi bu kaderi kesinleştirdim.

"Onu yakmak zorunda kalmamız çok yazık. Çok güzel." Elbisesinin ateşte yanmasını görünce kaşlarını çatı.

"Sana yenisini alırım. Kabinde daha bir sürü var. Kahretsin, bu gecelik bile çok güzel. Dakota'nın zevki iyi, bunu kabul etmeliyim." Gülümserim, ikimizin de günün adrenalininden sakinleşmesini sağlamaya çalışırım.

"Bir kez olsun onun önünde güzel hissetmek hoştu," diye itiraf ediyor sessizce, bana bir bakış atmaya cesaret ederek.

Bunu duymak kalbimi parçalıyor çünkü kadın çok güzel. Böyle bir ışıktaki muhteşem görünüyor. Makyajsız ve saçları yapılmamış olsa bile. Onu ilk kez gördüğüm anı hala hatırlıyorum. Üniformasının donuk siyahı, saçlarının ışıktaki parıldamasını, cildinin ne kadar yumuşak göründüğünü ve gülümsediğinde ve güldüğünde gözlerinin ne kadar parladığını gölgeleyemiyordu.

"Kağıt torba giysen bile güzel görünürsün. Bunu biliyorsun, değil mi? Sana ne söylediği ya da ne yaptığı önemli değil, diğer namuslu ponpon kızlarla geçirdiğin zaman seni neye ikna etmiş olursa olsun. Umarım bunu biliyordur, eğer bilmiyorsan, duymam gereken kadar çok kez söylemekten mutluluk duyarım."

"Dikkatli ol. Tekrar söylemeni dinlemiş gibi yapacağım," diye alay ediyor, hareketiyle geceliği omzundan kayarken yüzünde küçük bir gülümsemeyle bana dönüyor. Ben de dudaklarıma bir gülümseme konduruyorum ve ateşe geri dönerek, bugün giydiği güzel dantel külotu alevlerin sıcaklığına doğru itiyorum.

"Onları yakmak zorunda kalmak gerçekten çok yazık," diye düşünmeden mırıldanıyorum.

"Evde daha çok var." Sesinde çok sevdiğim o melodik ton var. "Çaldığın çifti saymazsak, ama sanırım hâlâ o konuyu konuşmuyoruz."

"Konuşmamamız muhtemelen daha iyi." "Ya ben istersem?"

"Ne demek istiyorsun tam olarak?" Bir yudum bira içiyorum, merakımın beni ele geçirmesine izin verdiğim için kendime kızgınım, bunu hemen kesip bitirmem gerekirdi.

Biraz daha dik durur ve kollarını göğsünde kavuşturur.

"Artık özgür olduğumu ve bunun anlamını düşünüyordum. Sonunda önümde açılan tüm olasılıkları." Bir süre durup beni inceledi.

"O parayı sakladığı hesaplardan geri aldığımızda daha da fazla olacak."

Kafasını salladı. "Bu imkansız." "Hiçbir şey imkansız değildir. Eğer yeterince istersen."

"Şey... Sanırım haklısın. Onun kontrolünden kurtulmanın imkansız olduğunu düşünüyordum, ama sen başardın. Ama yine de bazı şeylerin olasılığının çok düşük olduğunu düşünüyorum."

"Ne gibi?" Başka neyi halletmemizi beklediğini merak ediyorum, ama onun yükünü biraz olsun hafifletebilirim seve seve yaparım. Özellikle de yıllardır ne tür pisliklere maruz kaldığını öğrendiğimden beri.

"Sen... bu gece yatakta uyuyacaksın."

Ne dediğini anlamadan önce, elim bir anlığına şişeyi sıktı. Muhtemelen çok hassas ve savunmasız bir durumda, onu nefret etse bile bir sürü duyguyu sindirmeye çalışıyor. Yalnız kalmak istediğini sanmıyorum. Onun yerinde olsam ben de ister miydim, emin değilim.

"Biliyorsun, ben pek uyumam, ama yanında yatıp sana eşlik edebilirim. İhtiyacın varsa seve seve yaparım," diyorum.

"Bu çok hoşuma gider. Bu gece yalnız kalmak istemiyorum."

"Burada asla yalnız değilsin. Ben her zaman yanıdayım ve sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Son birkaç günün onun için zor geçtiğini biliyorum, sonuçta mutlu olabileceği bir sonuç olsa bile. Eminim ki bundan sonra olacaklar konusunda endişeli. Corey'nin ölüm haberi babasını kızdırıp öfkesini çekecektir. Bu gece Grant'e güvenliği artırmasını hatırlatmam gerek.

"Biliyorum, yapmayacaksın."

"Tamam. Yatağa geri dön. Seni görmek bile beni üşütüyor. Bu ateşi söndürüp hemen geliyorum," diye söz veriyorum ona, o da öne eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

Bu iffetli bir öpücük, ama yine de tenimde bir iz bırakıyor. Ormanda onu öptüğüm anı hatırlatıyor bana. Dudaklarında

Düşüncelere dalmışken, sesi tekrar duyulur.

"Teşekkür ederim. Her şey için. Gerçekten." Küçük bir gülümsemeyle tepeye doğru yola çıkar.

Yatağa dönmek için gereğinden biraz daha uzun süre ayaklarımın sürünmesini bekliyorum. Onu baygın ve derin uykuda bulmayı umuyorum. Birinin orada olduğunu anlaması için bir süre yatakta uzanacağım, ama sonra tekrar oturma odasına dönmeyi planlıyorum.

Benim gibi uykusuzluk çekiyorsanız, eğlence ve dikkatinizi başka yere yöneltmek en iyi dostlarınızdır. En son yapmak istediğim şey, tavana bakıp onun sevimli horlamalarını dinlerken, kendimi bayılana kadar boğmak için nasıl yapacağımı düşünmektir, ama ölmeyecek kadar, çünkü artık uykusuzluğa dayanamıyorum. Kumarhane işleriyle uğraşmak, güvenlik kameralarını kontrol etmek, bir sonraki hamlemizi planlamak. Gece yarısı, tek başıma ve kimse beni rahatsız etmeden yaptığım şey bu. Ama ona verdiğim sözü tutmak istiyorum ve bu gece yanında birine ihtiyacı varsa, bunu yapacağım.

Kapıyı yavaşça aralayıp açıyorum ve onu yatakta uzanmış, gözleri kapalı ve yanına kıvrılmış, melek gibi dururken görüyorum. Başımın arkasına uzanıp tişörtümü çıkarıyorum ve sandalyenin üzerine atıyorum. Ellerim kemer tokama uzanırken tereddüt ediyorum. Normalde kendi yatağında uyuyorsam her gece soyunurdum, ama o buradayken bunu yapmayacağım. Bu cazibeye ihtiyacım yok. Bu yüzden kemerimi yavaşça çıkarıyorum, ardından kot pantolonumu ve çoraplarımı da, ama yorganın altına girerken boxerımı çıkarmıyorum. Ondan uzak duruyorum, yatağın kendi tarafında kıvrılıyorum, böylece ona bolca yer kalıyor.

Yatak çarşafı yumuşak, gerçekten mükemmel, kayınbiraderimin dekorasyon zevki sayesinde. Zephyrine'in eski sevgilisinin kırdığı kupa yüzünden başım belada, ama umarım onun da beğeneceği yeni bir setle değiştirebilirim. Yarın kahvaltıda internette bakabilirim. Şu anda, başımı yastığa koyduğumda, yanımda yatan kadından başka hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum.

başımı yastığa koyduğumda, yanımda yatan kadını düşünmemeye çalışıyorum.

Onun benim için ıslak ve eyer standına eğilmiş hali, yanlış olduğunu bilsem de kafamda durmadan tekrar ediyor. Bu onun yararına olacaktı. Ona, ona daha iyi davranmadığı için lanet bir ezik olduğunu kanıtlamak istedim. Onun her açıdan mükemmel olduğunu ve onun gerçekte ne olduğunu göremeyecek kadar kör olduğunu. Onun *ne olduğunu*.

O, onun için boşa harcanmıştı, ama bu onun benim için de uygun olduğu anlamına gelmez. Her gün onu biraz daha istesem bile. O manastırı istiyor ve ben ona istediğini vereceğime söz verdim. Kendimi dizginlemeliyim.

"Levi?" Adımı yumuşak bir sesle mırıldanıyor ve başını çeviriyor. "Geldin." Sesindeki rahatlamayı duyabiliyorum.

"Geleceğimi söylemiştim."

"Emin değildim."

Ben de emin değildim. Bu, bela aramak gibi geliyor. Üstelik, yıllardır bir kadınla yatakta yatmadım. Onunla bu geleneği bozmak, mükemmel olduğu kadar tehlikeli de görünüyor.

"Hayır. Ben buradayım. Artık uyuyabilirsin, tatlım."

Kirpikleri titriyor ve gözleri yorgunluktan ağırlaşmış, ama karanlıkta küçük bir gülümseme gösteriyor. Bu kadını korumak dışında başka bir şey yapmak isteyen biri olabilir mi, bilmiyorum.

"Acaba..." Sözleri dudaklarında kaybolur ve sanki bu isteği hiç dile getirmemiş olmayı dilercesine benden tekrar uzaklaşır.

"Ben mi?" Soruyu tekrar ediyorum. Merakım galip geliyor.

Yastığına bakmadan önce bana bir kez daha bakmaya cesaret eder.

"Beni kucaklar mısın?" Soruyu o kadar yumuşak bir sesle sorar ki, neredeyse duyulmaz.

"Tabii ki. Buraya gel." Kendimi olduğumdan daha kendinden emin göstermeye çalışıyorum. Birine ihtiyacı olduğunda onun yanında olmak istiyorum. Özellikle de bu gece.

O yatakta çekinerek kayarken, ben uzanıp bir kolumu onun uyluğuna, diğer kolumu da belinin altına ve etrafına dolayarak

vücudu benimkine değene kadar onu kendime doğru çekerim. O da yanına kıvrılır, vücudunu benimkine uyacak şekilde eğirir. Ona yer açmak için kolumu çekmek istediğimde, o da kolumu kendi kollarıyla sarar ve göğsüne bastırır. Kalbim yavaşça çarpar ve göğsüm, onun beni bu şekilde aradığı gerçeğiyle şişer. O bir melek ve eğer onu güvende tutmam gerekiyorsa, istediği her şeyi yaparım.

"Bunun için teşekkür ederim. Her şey için. Benim için çok anlamlı," diye fısıldadı.

Onun sözleri kalbime doğrudan işliyor ve bir an için kalbimi benden çalıyor. Burada yanlış bir şey söylemek istemiyorum ve bu anı mahvetmek istemiyorum, bu yüzden ona daha sıkı sarılmakla karşılık veriyorum, umarım bu ona ihtiyacı olan şeyi verir, ve o da başını yanımdaki yastığa yaslıyor. Uzun bir süre öyle kalıyoruz, ta ki onun yumuşak horlamaları beni uykuya daldırıncaya kadar.

YİRMİ ALTI

Zephyrine

LEVİ beni boğazımı elleriyle kavrayarak ve bir kolunu belime dolayarak arkamdan becerirken uyandırıyor. Ben uyurken çoktan içime girmiş, adını söylememi isteyerek beni uyandırıyor. Ne kadar ıslak olduğumu fark edince yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Beni mükemmel bir açıyla beceriyor, boğazımı öperken beni daha sıkı kavırıyor. Şu anda tamamen kendimi kaybetmiş durumdayım. Ona kaptırmış durumdayım. Tutunduğu ritim mükemmel ve eli bacaklarımın arasında dolaşüyor, orgazma yaklaşırken klitorisimi nazikçe okşuyor. Onunla böyle olacağını biliyordum.

Sesi kaba ve boğuk, bana onu daha derine almamı emrediyor ve her bir itişte neredeyse boşalacak hale gelene kadar pozisyonunu değiştiriyor. Bu kadar iyi olduğu için ağlayabilirim. Corey'nin bana dokunuşları bencil ve ilgisizdi, en kötü günlerde ise sebepsiz yere acımasız ve çoğu zaman acı vericiydi. O bana susmamı, sessiz kalmamı, böylece konsantre olabileceğini söylerken, Levi benden daha fazlasını duymak için yalvarıyor. Ben de ona karşılığında istediği her şeyi veriyorum.

Tam yaklaşırken, eli kalçama kayıyor ve beni sallıyor, ileri geri sallıyor ve benden uzaklaştırıyor. Hayal kırıklığıyla inliyorum. Kendi adını sormak yerine, benim adımlı söylüyor, vücudumu her salladığında daha da acil bir şekilde. Etrafımızdaki kabin duvarları karanlığa karışmaya başlayınca kaşlarımı çatıyorum ve keskin bir nefes alıyorum.

Gözlerimi kırpıyorum. Etraf zifiri karanlık, sadece kabinin yatak odasının penceresinden içeriye küçük bir ay ışığı giriyor. Cildim ısınmış ve vücudumda hâlâ hafif bir arzu hissediyorum. Ama o

içimde değil. Elini kalçama koyduğu yer dışında bana dokunmuyor bile.

"Zeph?" Levi yarı uyanık ve biraz da emin olamayan bir sesle, vücudunu benden biraz daha uzaklaştırıyor. Az önce benimle o kadar uyumlu olan versiyonuna hiç benzemiyor. "İyi misin?"

Donup kalıyorum.

"Sen..." Duruyor ve kelimeleri aradığını anlıyorum. Devam etmeden önce zorlukla yutkunduğunu duyuyorum. "Sanırım rüya görüyordun."

"Oh, şey. Evet. Kabus görüyordum. Sanırım. Seni uyandırdım mı? Özür dilerim."

"Evet." Kısa bir cevap verdi ve onu bir şekilde kızdırmış olabileceğimden endişelendim.

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım." Yatağın üzerinde hareket ederek yüzünü görebilmek için yeni bir pozisyon alıyorum ve aramızdaki mesafeyi yanlış hesaplıyorum. Hareket ederken kalçam onun penisine sürtünüyor ve ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

Boğazını temizledi. "Üzgünüm," diye özür diledi. "Rüyada ne oluyorsa, bana karşı sürtünüyordun. Yemin ederim, böyle uyandım ve farkına varır varmaz seni uyandırdım."

"Sorun değil." Kafamı sallıyorum. Hâlâ bu adamın ve Corey ile konuşan adamın aynı kişi olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Senin kabusun..." Sözleri dudaklarında kaybolur ve onun hareket ettiğini duyarım. "Her neyse. Üzgünüm. Özellikle de oysa. Rüyalarında onu tekrar öldürmeme izin verebilirsin."

"Hayır, o değildi. Sendin."

"Ben mi?" Oturur. "Siktir. Üzgünüm. Bugün senin için çok ağır geçtiğini düşündüm ve yapmamalıydım..."

"Seks yapıyorduk." Onu kesiyorum ve o sessizleşiyor. "Aslında uykumda."

"Uykunda mı?"

"Rüyamda uyandığımda sen zaten içimdeydin," diye açıklıyorum, omurgamdan aşağıya doğru yayılan bir utanç hissederek. "Üzgünüm. Garip, biliyorum. Sadece kötü bir şey olduğunu düşünmemen için söylüyorum. Beyaz bir yalan uydurmak için yeterince uyanık değilim."

"Kabus gördüğünü söyledin." Endişeli görünüyor.

"Tamam, o kısım yalandı. Sanırım yalan söyleyebiliyorum, ama yaratıcı bir şekilde değil." Onu rahatlatmak için hafifçe gülüyorum, ama gerginliğini hissedebiliyorum.

"Kanepede yatabilirim," diyor, sanki bir asır geçmiş gibi hissettikten sonra.

"Hayır, lütfen yapma. Biz iyiyiz. Eskisi gibi devam edebiliriz. Sadece bir rüyaydı. Bunun için dua edeceğim." Onun endişesini gidermek için şaka yapmaya çalışıyorum. Dönüp geri çekiliyorum, ona tekrar sokulmaya çalışıyorum. Eli kalçama dayanıyor, bana yaklaşmamı engelliyor.

"Şu anda iyi bir adam olmaya çalışıyorum, Zephyrine." Sesi gergin geliyor. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Seni kullanmamaya çalışıyorum. Ama ben..."

"Ama..." Onu görmek için dönerek sözümü bitiriyorum. Konuşurken yüzünü görmek istiyorum. Çok ifade dolu ve gözlüksüz halini görebilmem çok nadir oluyor. Gözlükleri çok seksi bulmadığımdan değil, ama gözlüksüz halini görmek, onu pek çok kişinin göremediği bir yönünü görebiliyormuşum gibi hissettiriyor. Tıpkı buradaki ilk gecemizde duşta olduğu gibi. Normalde olduğundan biraz daha savunmasız.

"Ama inlerken çok güzelsin ve seni dinlemek dünyadaki en sevdiğim seslerden biri. Neredeyse seni uyandırmayacaktım. Bu durumumuz göz önüne alındığında çok ahlaksızca olduğunu biliyorum. O yüzden kanepede yatabilirim." Suçluluk duygusunun onu yiyip bitirdiğini duyabiliyorum.

Aklım karışırken aramızda uzun bir sessizlik geçiyor. Bir yanıma ona bir çıkış yolu vermek istiyor. Diğer yanıma ise bu şansı değerlendirmek istiyor. Ama onun beni daha önce yaptığı gibi reddetmesinden korkuyorum. Ama risk almadan kazanç da olmaz. Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor.

"Tekrar uyudun mu?" Sessizliği bozdu.

"İster misin?" Göğsüne uzanıp kolunu tutup, sırtımı ona dönerek tekrar kıvrılıyorum. Elini karnıma bastırıyorum, geceliğimin belimde toplanmış olduğu yerin hemen altına. Parmaklarını açıyor, avucunun içi göbeğimin hemen üstünü okşuyor. Başparmağının tabanıyla dalgın dalgın çıplak tenimi okşuyor. "Böyle uyanmak hoşuma giderdi sanırım."

"Nasıl yani?" Eli olduğu yerde donar.

"Sen... boynuma nefesini üfleyerek. Elin belimi sıkıca kavrayarak. Beni uyandırmak için sikerek."

"Rüyalarında, ben rahipken seni böyle mi sikiyordum?" "Bazen."

"Bir kereden fazla mı oldu?" Beni vücuduna sıkıca çekiyor ve sert penisinin yanaklarımın hemen altında olduğunu hissediyorum, külotum ve onun boxer şortu aramızdaki en ince iki engel. Şu anda onları takdir etmek istediğim kadar lanetlemek de istiyorum.

"Neredeyse her geceydi."

"Sana yeterince tespih vermedim." Omzumda sırtıtışını hissedebiliyorum.

"Sadece beni dizlerimin üzerinde hayal etmek istedin," diye onu kızdırıyorum, karanlık ve vücudunun yakınlığı beni olması gerekenden daha cesur yapıyor.

"Haklısın. Öyle istedim. Muhtemelen günah çıkarmaya gitmeliydim."

"Beni kaydettiğin şekle bakılırsa, kesinlikle." Gülümsüyorum.

"Seni ilk kez duyduktan sonra kimsenin direnebileceğini sanmıyorum."

"Sessiz olmaya çalıştım."

"Ve başaramadım. Tanrıya şükür." Omzumun üstüne bir öpücük kondurdu. "Bu gece rüyada benimle sevişmek nasıldı? Anlat bana. Çünkü inlemelerin ve kıvranırların, çok hoşuna gitmiş gibi görünüyordu."

"Uyandığında zaten içimdeydin. Yatağa gizlice girmiş, çarşafıların altına girmiş ve külotumu bacaklarımdan aşağı çekmiştin."

"Böyle mi?" Parmakları iç çamaşırımın lastik bel kısmına takıldı ve onu o kadar yavaşça aşağı çekti ki, pamuklu kumaş kıkımın kıvrımlarından aşağıya, kalçalarımın altına doğru kayarken her santimini hissettim.

"Aynen öyle."

"Ellerim neredeydi?"

"Biri tam da böyleydi, belime dolanmıştı." Parmaklarımı onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Diğeri ise

boğazımı sarmıştı."

Diğer elini boynumun kıvrımının altına kaydırıp ve öne eğilerek boğazımın yanına öpücük kondurdu.

"Böyle mi?" diye sordu
yumuşak bir sesle. "Evet,"
diye fısıldadım.

"Başka ne yapıyordum?" Beni tekrar öper, bu sefer boynumun dibinden, ve bunu yaptığında içimden çıkan küçük bir zevk iniltisini engelleyemem.

"Belime doladığın elin... Onu aşağıya indirdin." Hala utangaç hissediyorum, onun gibi bir erkeği nasıl idare edeceğimi tam olarak bilemiyorum. O kadar sert ki, gerçekten korkutucu, ama istediğinde çok zeki ve yumuşak olabiliyor. Aynı kişide bu iki özelliği bir arada görmek benim için bilinmeyen bir alan. Daha önce sadece kocamda ve ondan önceki genç erkek arkadaşımda bu iki uç noktayı görmüştüm. İkisi de her açıdan onun yanında sönük kalıyor, bu da beni daha da gergin yapıyor.

Parmakları karnımın üzerinde geziniyor, başparmağı yumuşak daireler çizerek iz bırakıyor, ta ki külotumun bel kısmına ulaşana kadar. Külotum, arkadan aşağı çekildiği için kalçalarımın üzerinde düşük duruyor. Parmakları aşağıya doğru kayıyor ve yavaşça bacaklarımın arasına giriyor, orta parmağı beni ayırıyor ve klitorisimi okşuyor.

Ne kadar ıslak olduğumu fark edince cildime karşı inliyor ve boğazımı öperek aşağı doğru iniyor. Omzumu ısıyor ve kalçalarını yukarı doğru itiyor, ta ki ne kadar sert olduğunu hissedene kadar. Onun için bacaklarımı daha fazla açıyorum ve o da bu daveti kabul ederek nazik keşfine işaret parmağını da ekliyor. O kadar dikkatli, o kadar nazik ki daha fazlasını istememe neden oluyor ve kalçalarımı onun parmaklarına doğru eğip, daha fazla sürtünme için onlara karşı sallıyorum.

"Lanet olsun. Sırılsıklamsın, tatlım."

"Rüyadaki seks iyiydi." Yastığıma gülümsüyorum, yüzümü görememesine minnettarım.

"Orada beklentileri karşıladığım için mutluyum."

"Açıksa, beklentileri aşıyorsun. Mükemmel ritim, aç ve doğru şeyleri söylüyorsun."

"Ne diyorum?"

"Tekrar edemem. Bu çok fazla, utançtan öleceğim." Ona yalvarıyorum.

"Duyduğun kayıtta söylediğim şeylerden daha kötü olamaz."

"Öyle şeyler."

"Ne gibi?" diye ısrar ediyor, parmakları klitorisimi daha kararlı bir şekilde okşuyor. "Söyle bana, ödül olarak sana daha fazlasını vereyim."

"Lütfen." Kalçalarımı ona doğru çeviriyorum. "Konuşmaya devam et."
Bana rüşvet veriyor.

"Senin için ıslandığımda bana çok güzel olduğumu söylüyorsun. İçime girmek için sabırsızlandığını ve benim güzel küçük amımın senin sikini ne kadar iyi alacağını söylüyorsun."

"Hepsi doğru. Şu ana kadar, rüyadaki versiyon doğru gibi görünüyor." Parmakları yine klitorisimin üzerinde nazıkçe hareket etmeye başladı. "Bugün benim için ne kadar ıslandığını gördüm, onun önünde öyle eğilmişken. Ona ne kadar mükemmel olduğunu göstermeyi. Her saniyesini sevdim."

"Ben de çok sevdim," itiraf ediyorum. "Bu beni kötü biri yapar mı?"

"Hayır. Bu seni insan yapar. Onun gibi erkekler hak ettiklerini bulurlar." Dudakları omzuma değişiyor ve ritmini tekrar yakalıyor. "Ve sen onun sana verdiği her şeyden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

"Bu işte çok iyisin," diye fısıldadım.

"Biz bu işte iyiyiz. Bu senin hayalin. Ben sadece rolümü oynuyorum." Dudaklarını boğazıma sürtüyor ve parmakları klitorisimi daha sıkı kavrarken ben ona doğru yaslanıyorum. "Başka ne söyleyeceğimi söyle."

"Bana adını söyletiyorsun. Sana yalvartıyorsun."

"İstediğin bu mu?" diye soruyor, sesinde bir parça şaşkınlık var.

"Bana rahibe gibi davranmayı bırakmanı istiyorum. Sadece bir süreliğine." Cesaretimi toplayıp isteğimi dile getiriyorum.

"Hiçbir zaman bir rahibenin bacaklarının arasında elimi tutarak, gece yarısı bana fantezilerini anlatması için yalvarmadım. Yani bu dileğimizi yerine getirdik sayılır."

"En azından bu var." Sözlerim iniltiyle sona eriyor ve ona doğru sürtünüyorum.

"Oh, lanet olsun. Ne kadar mükemmel olduğunu dinle. Böyle inlemeye devam et.

Seni duymak istiyorum."

Parmakları içime girer ve bu müdahaleye inlerim. Elinin topuğunu klitorisime sürtünce bir kez daha inlerim.

klitorisime bastırınca bir kez daha nefesim kesildi. Yavaşça hızını artırdı, sabırla bekleyip beni yönlendirmek için çıkardığım sesleri dinledi.

O kadar iyi ki, neredeyse gelmek istemiyorum. Henüz bitmesini istemiyorum. Bu gece özgür olduğumu kutluyorum. Özgürlüğümü geri kazandım ve yarının nasıl olacağını ya da manastıra geri dönersem ne olacağını düşünmek zorunda değilim. Bu gece, o tamamen benim.

"İşte böyle. Devam et, tatlım." Nefesimin ne kadar gürültülü olduğunu, neredeyse havaya boğulmuş gibi nefes aldığımı ve o beni doruğa ulaştırırken inlediğimi duyduğumda, tekrar şimdiki zamana dönüyorum.

Yüzümü yastığa bastırıyorum, sesimin duvarlar arasında yankılanıyormuş gibi geldiğinde ne kadar yüksek ses çıkardığımı bastırmaya çalışıyorum, dudaklarım pamuklu çarşafa bastırılmış halde, o omzumun ve boynumun birleştiği yeri ısıyor.

"Hayır. Burada seni duyacak kimse yok, sadece ben ve ağaçlar var. O yüzden sakın kendini susturmaya kalkışma." Beni sertçe düzeltir ve az önce ısırdığı omzumdaki noktayı yumuşakça öper.

Haklı. Onunla birlikteyken endişelenmeme gerek yok. Utanmam gerek yok. Yargılanmıyorum. Kendimi bırakabilirim.

Ona istediğini veriyorum, parmakları içime girip çıkarken yüksek sesle inliyorum ve onun ritmini kullanarak uzun zamandır yaşadığım en iyi orgazma ulaşıyorum. Belki de hayatımda yaşadığım en iyi orgazm. Çünkü ellerini üzerimde hissediyorum. Sözleri, sırtımda hissettiğim vücudunun sıcaklığıyla beni tahrik ediyor. Bu, isteyebileceğim her şey, çaresizce ihtiyaç duyduğum özgürlük.

YİRMİ YEDİ

Levi

O, hayatımda gördüğüm en güzel dağınıklık. Saçları karışık, geceliği bir omzundan kaymış. Kendini bana bırakırken göğüsleri dışarı çıkmak üzere. Kalçaları elimde sallanıyor ve ben, o boşalırken belirlediği ritmi takip etmek için elimden geleni yapıyorum. Tatlı sesleri beni hiç olmadığım kadar sertleştiriyor.

"Vay..." diye mırıldanıyor, nefesini toparlarken.

"O kadar mı iyi?" Kendimi biraz böbürlenmekten alıkoyamıyorum.

"Çok iyi. Sanırım yıldızlar gördüm." Melodik, eğlenceli sesi beni gururla dolduruyor.

"Bir dahaki sefere galaksileri denemeliyiz." Çenesinden aşağı doğru öpüyorum, ne dediğimi fark edince duruyorum. Kafasını hafifçe bana doğru çeviriyor ve dudaklarına çekinerek öpüyor, gözlerime bakarken kirpiklerini kaldırıyor.

"Üzgünüm." Ne yaptığının farkına varınca gözleri büyüdü. "Ben öyle demek istemedim..."

Ben de onu öperim, parmaklarımı boynuna doğru kaydırıp saçlarının arasına geçiririm ve başımı eğerek öpücüğü daha da derinleştiririm. Dili benim dilimle oynar ve yanına döner, eli omzumdan ve göğsümden keşif yapar gibi geçer, ta ki ikimiz de nefes nefese kalıp oksijen almak için ayrılmak zorunda kalana kadar.

"Bana üzölmene gerek yok." "Hayır mı?"

"Hayır."

Düşünürken kaşlarını çatıp dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdığını görüyorum. Ne düşündüğünü sormak üzereyim ki, eli belimden aşağıya doğru kayıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Boğazımda yanan arzuyu yutuyorum. Bunun onunla ilgili olmasını istiyorum. Onun özgürlüğü ve istekleriyle. Onun yapması gerektiğini düşündüğü bir şeyle değil.

"Ama ben istersem?"

"Eğer endişelendiğin buysa, bana dokunmana hayır demeyeceğim."

"Pratik yapmadım. Açıkçası. Muhtemelen iyi olmayacak ama..."

Onu yumuşak bir öpücükle susturdum ve kalçalarımı öne doğru salladığımda eli aşağıya kaydı, penisim avucunun içine yerleşti. Yumuşak dokunuşlarla beni tahrik etti, pamuklu kumaşın üzerinden okşadı.

"İyi olacak. Yaptığın her şey iyi oluyor."

"Emin misin?" Sesinde gerginliği duyabiliyorum. "Eminim, tatlım. Ne istersen, ben hazırım."

Parmakları bel bandını okşayarak nazikçe kaldırıp aşağı doğru çekiyor. Ben de ona yardım ediyorum, kalçalarımı kaldırıp başparmağımla aşağı doğru çekerek, istediği gibi bana dokunabilmesini sağlıyorum.

Başlangıçta olduğu gibi yine tereddütlüydü, parmakları cildimin üzerinde o kadar hafifçe dans ediyordu ki, kıvrınmamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Ama birkaç saniye sonra, elini bana doladı, uzun bir okşama yaptı ve yumuşak bir iç çekiş bıraktı.

"Umarım bu iyi bir iç çekişidir, hayal kırıklığı yaratan bir iç çekiş değildir." Gece boyunca gülümsüyorum.

"Bu, 'vay canına, o mükemmel' nefesiydi," diye cevaplar. "Öyle olacağını biliyordum."

"Biliyordun, ha?"

"Hayallerimdeki Levi Baba ile aynı boyda ve o mükemmeldi, bu yüzden..." Omuzlarını silkiyor ve kahkaha atıyor, ben de öne eğilip çenesini öpüyorum.

"Bir kadının benim sikimi elinde tutarken gülüşünü seveceğimi hiç düşünmemiştim, ama her şeyi alt üst etmezsen siktir git. Gülüşün çok seksi," diye fısıldadım.

Beni daha sıkı sarar, biraz daha güvenle okşar ve ben de elimle kalçasını ve uyluğunu okşarım.

"Bu şekilde iyi mi? Sana söyledim, ben..."

Onun şüphelerini sert bir öpücükle susturuyorum. Ondan çaldığı özgüvenini ona geri vermek istiyorum.

"Yaptığın her şey çok güzel. Daha da iyisini yapmak istiyorsan, o güzel bacaklarının arasına elini sok, parmaklarını iyice ıslat ve sonra onları benim üzerimde kullan. Fazla bir şey gerekmeyecek, ben zaten sınırdayım." Dürüst olmak gerekirse, artık fazla bir şey gerekmeyecek. Hak etmediğim halde bu kızın bana dokunması bile beni sınırdan geçiriyor.

Yine de benim talimatlarımı yerine getiriyor ve elini tekrar bana doladığını hissettiğimde inliyorum. Onun dokunuşuyla sıcak ve ıslak. Şimdi biraz daha hızlı çalışıyor, benim çıkardığım seslere odaklanıyor ve bunları kendi lehine kullanıyor. Kendimi yeniden genç hissediyorum. Sanki hafta sonu için aile kulübesine kaçan iki üniversiteli gibi, tüm zamanımızı yatakta kaybolmuş, çıkışı olmayan bir şekilde geçiriyoruz.

"Evet, aynen böyle." Beni doruğa yaklaştırmak için boynuna inliyorum. "Gördün mü, sana söylemiştim. Sen mükemmelsin. Her bir santimin mükemmel."

"Konuşma tarzını seviyorum." Boynuma hafifçe öpücük konduruyor ve dudakları cennetteymiş gibi hissettiriyor, sanki benim olan benimmiş gibi sikimi okşuyor. Dürüst olmak gerekirse, öyle de. Haftalardır öyle, çünkü fantezilerimde canlandırabildiğim tek kişi o.

"Tanrım. Beni çok yaklaştırdın." İnliyorum. "Bir havlu ya da gömleğimi almalıyım."

"Senin gömleğini giyiyorum. Hadi, üstüme boşal," diye fısıldadı. "Levi Peder rüyalarımda yapardı."

"Siktir..." diye inledim.

Bu itiraf beni çılgına çevirir. Sert bir şekilde boşalırım, eline ve giydiği gömleğe, karnına ve uyluklarına sıçrar, ama tüm ormanı uyandırmamak için yüksek sesle inlememeye çalışırım. Onu o kadar kirletirim ki, kararından pişman olmasını beklerim, ama onun gözleri parlar ve yumuşak bir şekilde iç çeker. Beni incelerken parmak uçları göğsümde yukarı doğru kayar.

"Çok güzelsin, tatlım." Nefesimi toparlamaya çalışıyorum.

"Buna ihtiyacım vardı. Teşekkür ederim," diye mırıldanır, başını omzumun kıvrımına yaslar. Saçlarını yüzünden çekip düzeltirim.

"Ben de," diye onaylıyorum. "Sana sıcak bir havlu getirebilirim. Seni temizleyebilirim

."

"Bir dakika." Parmakları dalgın bir şekilde kolumun üzerinde dans ederken

ikimiz de nefesimizi yavaşlatıp odanın karanlığına bakarken. "Bu arada, bu çok seksi bir şeydi." Tavana gülümsüyorum.

"Ne?"

"Sonundaki kısım. Bence biraz pratik yaparsan, konuşma konusunda da iyi olabilirsin."

"Hoşuna gider miydi?" diye düşünür. "Sana söyledim. Yaptığın her şeyi seviyorum."

Uykuya dalmaya başladığında, nefes alışını yavaşlayıp ağırlaşınca, ona bir bez getirmek için gizlice odadan çıkıyorum. O uykuya dalarken, ben de onu temizliyorum, uzuvlarını tek tek hareket ettiriyorum, dokunduğum her yerini öptüğümde onaylayan küçük homurtular çıkarıyor. Sonra yanına uzanıyorum, kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum, gözlerimi zar zor açık tutabildiğime şaşıyorum.

YİRMİ SEKİZ

Zephyrine

SABAHLARI, dökme demir tavada kızarttığı yumurta, tost ve domuz pastırması ile taze kahve ve bol krema ikram eder. Bardağıma taze kahve doldurur, benimkine iki kaşık şeker ve bolca krema, kendininkine ise az miktarda krema ekler ve dudaklarına götürür. Benim kahvemi nasıl sevdiğimi bilmesi beni gülümsetir. Stalkerların sağlıklı olduğunu söylemiyorum, ama her sabah tam da sevdiğim gibi kahvemle uyanmanın güzel olduğunu söylüyorum.

"Günaydın." Gözleri, fincanının kenarından benimkilerle buluştu. "Günaydın," diye cevap verdim. "Burada ne güzel bir sofraya kurulmuş."

"Evet, biraz abarttım. Sabahları bu kadar dinlenmiş olmak garip geliyor ve işlere erken başlamak istedim."

"Bir planın mı var?" Tostumdan bir ısırık alıyorum.

"Corey'nin bahsettiği çiftliğin yerini hala biliyor musun?"

"Evet. Çok iyi biliyorum. Ya da eskiden biliyordum. Uzun zaman oldu ama ben küçükken yaz tatillerimizi orada geçirirdik. Dağlarda bir çiftlik. Ortasında eski bir batı madenciliği kasabası var. Orada büyük bir ev inşa etti. Şehirden uzak, sakin bir sığınak istediğini söyledi."

"Güçlendirilmiş mi?"

"O zamanlar değildi, ama nasıl yapabileceğini anlayabiliyorum. Her ne kadar çok büyük olsa da. Sadece evi ve yakınındaki bazı müştemilatları koruyabilirdi. Hepsini değil. Ama kasa evdeyse, bunu yapması mantıklı olur."

"Yani son zamanlarda oraya gitmedin mi?"

"Ülkeden ayrılmadan birkaç yıl önce değil. O zamanlar güvenlik önlemleri çok azdı. O, vali olmadan önceydi."

"Peki ya ev?"

"Evi oldukça iyi tanıyorum. Ya da daha doğrusu, iyi hatırlıyorum. Eğer değişiklikler yaptıysa, şimdi farklı olabilir. Hala bitirmeye çalışıyordu. Orada her zaman yeni bir proje vardı. Sürekli yeni şeyler planlıyordu. Bir gün orada emekli olmak istediğini söylüyordu. Kendi kişisel tatil köyü yapmak istiyordu."

"Eğer evin videosunu çekebilirsem, sence hala ayırt edilebilir mi? Kat planını çizmeye yardımcı olabilir misin?"

"Belki. Ama videoyu nasıl çekeceksin?"

"O kısmı bana bırak. Birkaç fikrim var, ama önce bazı şeyleri denemem gerekiyor. Elde ettiğimiz şeyin yararlı olacağından emin olmak istiyorum."

"Oraya çıkmayı mı planlıyorsun?"

"Muhtemelen. O kasadan kalıntıları çıkarmamız gerekiyor. Bir tür koz olarak."

"Yani, beni umursamadığı için mi?"

"Yanlış anlama, hala doğru olanı yapıp annemle babamın cinayetini itiraf etmesini umuyorum, o zaman seni gerçek dünyaya erken salıverebilirim. O işe yaramaz pislik arka planda dolanmadan hayatına yeniden başlayabilirsin."

Ama dün gecedan sonra, serbest bırakılmak için düşündüğüm kadar heyecanlı olduğumdan emin değilim. Burayı biraz fazla sevmiş olabilirim. Kafamda kendi planım oluşmaya başlamış olabilir. Ama önce, nasıl yardım edebileceğimi bulmam lazım. Ona bu kadarını borçluyum.

"Ben de öyle umuyorum, ama şüpheliyim. Anneme yaptıklarından sonra olmaz. Bu, kasada bulmanı umduğum şeylerden biri. Ona yaptıklarının kanıtı. Hastane kayıtları. Velayeti ondan nasıl aldığıının bilgileri. Bir yerlerde bir şeyler olmalı."

Annem, babamın oğulları henüz küçükken, babamın şu anki eşiyle evlendikten çok sonra, babamın metresi idi. Babam onları gerçek ailesi olarak görüyordu ve annemi uzaklaştırdıktan sonra beni de bu aileye dahil etti. Annemi çok küçükken sadece birkaç kez gördüm, büyükbabamı ise

büyükbabam da ondan biraz daha fazla gördü. Küçük olmama rağmen, aralarında ve babamla olan tartışmaları yeterince gördüm ki bir şeylerin yanlış olduğunu anladım. Bana hiç anlatmadığı gerçeği hep öğrenmek istedim.

"Eğer varsa ve o kasaya girebilirsek, elimden geleni yapıp onu bulacağım," diye söz verdi Levi. "Ona ne olduğunu biliyor musun?"

"Onu ölümüne sürüklediğini sanıyorum. Kelimenin tam anlamıyla olmasa da, duygusal olarak. Büyükbabam, onun beni büyütmek istediğini, ama babamın buna izin vermediğini söyledi. Onun bana ya da ailesine yaklaşmasını istemiyordu. Bir metresi ve bir çocuğu olması, yani başka bir ailesi olması, politikadaki şansını mahvedeceğini düşünüyordu.

"Böylece sahip olduğu gücü kullanarak onu akıl sağlığının sınırına kadar itti. Benimle kaçmaya çalıştığında onu hastaneye yatırdı ve bir trafik kazasında ikimizi de neredeyse öldürüyordu. Onu bir suçlu gibi muamele ettirdi, ziyaretçi kabul etmedi, her gün saatlerce yalnız bıraktı, ona nerede olduğumu ve nasıl olduğumu söylemeyi reddetti." Büyükbabamdan ve hastanede bulunan kayıtlarından onun hakkında öğrendiğim az sayıdaki bilgiyi hatırlamak bile kalbimi acıtıyor. Bu bilgiler sınırlıydı ve onun hayatının kasvetli bir tablosunu çiziyordu. Ama bunları büyükbabamın bana çocukken anlattıklarıyla karşılaştırdığımda, onun da babamın kurbanlarından biri olduğu açıktı.

"Siktir." Yüzünü buruşturup başını sallar. "Bu çok kötü. Üzgünüm."

"Ben de. O bunu hak etmemişti."

"Bazı insanların istediklerini elde etmek için ne kadar ileri gidebileceklerine inanamıyorum."

"Babamın sınır tanımadığını biliyorum." Kahvemi bir yudum alıyorum, dilimi yakmayacak kadar soğuduğuna emin olduktan sonra. "O zaman kalıntıları mı istiyorsun? Kasada aradığın şey bu mu?"

"Evet. En az iki tane var elinde. Birincisini, zengin bir koleksiyoncudan çalması için babama para ödedi, ikincisini ise muhtemelen Hudson Kelly'nin ailesinden çalması için başka birini tuttu. Teslim edilmesini beklemek yerine ailemi öldürdü ve diğerini çalmak için Hudson'ın dedesi ve büyükannesi içerideyken evi yaktı. Yani biz birbirimize benziyoruz çünkü ben bu geçmişini kullanarak onun tüm dünyasını paramparça etmek istiyorum."

"Parçalamak." Dudaklarıma gelen gülümsemeyi engelleyemiyorum. "Bir kovboy için ilginç bir kelime dağarcığın var. Seni dinlemeyi seviyorum."

O da gülümsedi, gözleri benim üzerimde ve giydiğim tişört ve şortta dolaştı, ikisinde de "Seven Sins Saloon" yazıyordu, sonra tekrar gözlerime baktı.

"Bu karşılıklı." Yüzündeki gülümseme bir tarafına doğru kıvrılır ve kahvesinden bir yudum daha alır.

"Benim konuşmamı dinlemeyi seviyor musun?" Ona meraklı bir bakış attım çünkü konuşma tarzımın özellikle ilginç bir yanı olduğunu düşünmüyorum.

"Evet. Seni takip ederken bunu çok yaptım. Sanki şimdi kafamdaki başka bir ses gibisin."

"Bu iyi mi, kötü mü?" Gülerек sordum.

"Zaman gösterecek."

"O zaman odadaki fil hakkında konuşalım mı?"

Gözleri bir yandan diğer yana kayıyor ve tavana doğru bakarak, o yarattığı arıyormuş gibi yapıyor.

"Hangisi? Pembe olan mı, mor olan mı? Bana sorarsan pembe olanı tercih ederim." Gözleri eğlenceyle parladı.

"Birden fazla olduğunu bilmiyordum."

"Ah, peki... Hangisini konuşmak istersin?"

Koltuğumda kıpırdanıyorum. Bu konuyu konuşmak istiyorum, konuşmam gerek. Ama genel olarak erkeklerle konuşma konusunda pratik yapmadım, aşık olduğum erkeklerle konuşmak ise hiç söz konusu değil. En son aşık olduğumda, henüz bir genç kızdım. Bir erkekle bu konuyu nasıl ele alacağımı hiç bilmiyorum. Özellikle de benden on yaş büyük bir erkekle.

"Burada bir şey var gibi hissediyorum. Bir çekim..."

"İtiraf odasında da bunu kabul etmiştin. Nasıl demiştin? Tek başına harekete geçmek."

Ona bu kadar kişisel bir şeyi itiraf ettiğimi hatırlayınca yanaklarım kızardı.

"Dün gece tek başıma hareket etmedim."

"Hayır, yapmadın." Kahvesini masaya koydu. "Ve bu sabah bu durum seni rahatsız ediyorsa, bana söyleyebilirsin. Filler konusunda seninle dalga geçiyorum, biliyorsun değil mi? Dün senin için zor bir gün olduğunu biliyorum."

"Rahatsız etmiyor. Tam tersine. Tekrar olsa da umurumda olmaz." Ona bir bakış atmaya cesaret ediyorum, kaşları neredeyse aynı hızla kalkıp iniyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar fazla iniyor.

"Ben de umursamazdım, ama bunun akıllıca olup olmadığını bilmiyorum." "Neden olmasın?"

"Çok şey yaşadın. Şu anda daha da fazlasını yaşıyorsun. Senin için işleri daha da karmaşık hale getirmek istemiyorum. Ya da benim için, bu konuda. Özellikle birlikte çalıştığımız için. Odaklanmamı kaybetmek istemiyorum, ve dün gece gibi geceler benim odaklanmamı tamamen çalıyor. Kaybedecek çok şeyimiz var, diğer insanlar da bize güveniyor."

"Böyle söyleyince mantıklı geliyor." Onun mantığına karşı çıkamam.

"Öyle, ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Sen akıllısın. Hatta kurnazsın. Keşke senin yaşındayken senin zekanın ve özdenetiminin yarısı kadarım olsaydı."

"Her zaman kendini kontrol etmeyi seçmek sıkıcı oluyor. Eminim sen çok daha ilginç birisiydin." Eğer şimdi böyleyse, yirmili yaşlarındaki Levi'nin nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum.

Hatırlayınca gülümsemesi kaybolur ve başını sallar. "Çok daha fazla hata yaptım. Seni bir hatadan kurtarabilirsem, bunu seve seve yaparım."

Onun beni reddetmesi, onu daha çok sevmeme neden oluyor. Onun özelliği bu. O, sadist ve metodik, ama sözlerine dikkat eden ve bunları nazikçe uygulayan nadir bir karışım. Zalim ve nazik, bazen aynı anda. İlham alırsa, birini hemen hemen her şeye ikna edebileceğini düşünüyorum.

"Haklısın," diye kabul ediyorum. Bu kötü bir fikir ve aramızda bir gelecek olma ihtimali sıfır olduğu için, çekicilikle ortalığı karıştırmak planlarımızı mahvedecektir. "Bu kabin ateşi ve adrenalin yüzünden. Umarım sistemimizden atmışsındır."

"Aynen öyle," diye onayladı. "Şimdi, fili öldürdüğümüze göre. Plan mı?"

"Evet. Plan."

"O kasaya nasıl ulaşabileceğimizi bulmamız gerekecek. İçinde ikimiz için de çok yararlı şeyler olacağına dair bir his var içimde."

"Dağları, kapıyı ve muhafızları geçebilirsek. Sonra eve girip kasaya inip kilidi kırıp her şeyi dışarı taşıyabilirsek... Kimse bizi görmeden ve duymadan. Sonra da yakalanmadan veya öldürülmeden, kalıntıları yanımızda taşıyarak ve bu sırada onlara zarar vermeden dışarı çıkmamız gerekecek." Önümüzde duran imkansız görevi özetliyorum.

"Bu zor bir iş, ama bu sabah erken saatlerde bunu düşünüyordum. Bazı fikirlerim var. Hala biraz yardıma ve henüz bulamadığım birkaç çözüme ihtiyacımız var. Ama bir planın başlangıcını oluşturdum. Ancak bunu ekibimizin geri kalanına da danışmam gerekiyor. Bugün çiftlik evine gitmeye ne dersin?"

"Neden gitmeyeyim ki?" "Dün çok yorucu bir gündü."

"İşin çoğunu sen yaptın ve şimdiden uyanık ve heveslisin. Benim için sorun yok."

"Kahveni iç, sonra yola çıkalım. Jack bu sabah kamyoneti getirdi bile. ATV'yi geri getirmeliyiz. Buradaki araziye uygun, böylece canımız istemediğinde yürüyerek gitmek zorunda kalmayız."

"Sürüşü sen yapacağın sürece bu plan kulağa hoş geliyor." "At yok. ATV yok. Bir de kamyon yok diyeceksin." "Kamyon yok." Ona istediği malzemeyi veriyorum.

"Colorado'da büyüdüğünden emin misin?" Bana eğlenceli bir bakış atıyor.

"Görünüşe göre, senden çok farklı bir versiyonu."

"Yılın en hafif tabiri." Kahvesinin son yudumunu içip günlük çantasını toplamaya başlar. Ben de aynısını yaparım, az sayıdaki eşyalarımı toplayıp Dakota'nın bana aldığı büyük çantaya koyarım.

"Mağazaya gitmemin mümkün olduğunu düşünüyor musun?" Birkaç temel eşya alabilmeyi çok isterdim, ama param olmadığı, mağazanın yerini bilmediğim ve oraya gitme imkânım olmadığı için bu konuda onun insafına kalmış durumdayım.

"Bence mümkün ama riskli. Dakota ya da ben senin için gidebiliriz. Aksi takdirde birinin seni tanımasından endişelenirim. Vali senin için arama emri çıkarmış."

"Sence o benim burada olduğumu zaten tahmin etmiyor mu?"

"Tahmin etmekle bilmek arasında fark var. Tahmin edebilir. Ama senin burada olduğunu bilmek çok bariz olur. Amcam şerif departmanını yönetiyor ve elinde somut kanıt olmadan görmezden gelebilir. Vatandaşlar ihbar etmeye başlarsa, soruşturma yapmak zorunda kalır. Bu çiftliği iyi bilir. Arama yapması için bir neden verirsek, baban seni bulamadığına inanmaz."

"Tamam. O zaman bir liste hazırlayayım."

"Bunu halledebiliriz. Acele edip oraya gidelim."

"Çok heyecanlısın."

"Ona karşı durumu tersine çevirmeye hiç bu kadar yaklaşmamıştım. Yani evet. Lanet olası bir şeker dükkanındaki çocuk gibi."

YİRMİ DOKUZ

Levi

O akşam nihayet hepimiz akşam yemeği masasının etrafında toplandık: Grant, Dakota, Zephyrine ve ben, ayrıca Kelly ailesinin gerekli üyeleri. Rowan ve Hudson, yüz yüze toplantı yapabilmemiz için bu gece geç saatlerde uçup geri dönmeye karar verdiler, ancak Charlotte araştırma yapmak için şehir dışındaydı ve Finn'in başka yükümlölükleri vardı. Ramsey sezonuyla meşgul ve durumu sadece gerekli olanlarla sınırlı tutmaktan memnun, Hazel ise planımızın ayrıntılarına karışmamayı tercih etti, ancak toplantılar için çiftlik evini ödünç vermekten memnun oldu, tabii sonrasında temizlik yapmamız şartıyla.

"İşler nasıl gitti?" Hudson, Grant ve bana bakıyor. "Başarılı bir şekilde," diye cevaplıyorum. "Ayrıca "

"Söylendi mi?" Rowan bana şaşkın bir bakış attı. "O pisliğin konuşmayacağını sanıyordum."

"Levi ikna edici bir konuşma yaptı," diye araya girdi Zephyrine, masanın karşısından attığı şeytani gülümseme ve anlamlı bakış bir an için dikkatimi dağıttı.

"Öyle mi?" Grant kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Doğru yerlere baskı uyguladım ve o da biraz ciyakladı. Fazla bir şey bildiğini sanmıyorum. Abbott, tüm sırlarını onun gibi bir adama sızdırmayacak kadar akıllıdır herhalde," diye açıklıyorum, Dakota'yı korkunç detaylardan kurtarmak umuduyla. O, bizim ne tür bir aile olduğumuzu çok iyi biliyor, ama Grant'in, bizimle ilgili olarak onda kalan masumiyeti hala korumaya çalıştığını biliyorum. En azından aile işimizin işkence ve ölüm kısmı söz konusu olduğunda.

"Onu daha çok uygun bir müttefik olarak görüyordu, sırdaşı olarak değil," diye ekliyor Zephyrine.

"Baskı uygulayabileceğimiz bir sırdaşı var mı?" Hudson ikimizin arasında bakışlarını gezdirir.

"Durum karmaşık. Güvendiği birkaç adamı var, ama her zaman en büyük ağabeyimin bir gün onun yerini almasını istedi. Ama o bir beceriksiz. Babamın sahip olmasını istediği zekanın sadece yarısına sahip," diye açıklıyor Zephyrine.

"Peki ya diğer kardeşin?" diye sorar Grant.

"Daha zeki, ama dürtü kontrolü zayıf. Yani onun için bir çıkmaz sokak," Zephyrine omuz silkiyor.

"Yani tamamen güvendiği kimse yok mu?" Rowan kaşlarını çatı.

"Hayır. O paranoyak ve aile dışındaki herkesi çok fazla endişelendiriyor. Corey, benim aracılığım ile aileye katıldığı için onun kadar bilgiye sahipti. Ve o zaman bile, sadece kesinlikle gerekli olduğunu düşündüğü kadarını biliyordu," diye açıklıyor Zephyrine. "En azından benim anladığım kadarıyla. Hepinizin bildiği gibi, ondan oldukça uzun bir süre uzak kaldım."

"Tamam. Peki bu ipuçları, nerede olduklarını biliyor muyuz?" Hudson bana döner.

"Dağlarda bir yerleşke. Zephyrine nerede olduğunu biliyor. Biraz araştırma yaptım, internette aradım ve bulabildiğim her şeyi bulmaya çalıştım. Halka açık hiçbir görüntü yok, ama biraz keşif yapıp özel görüntüler bulabilirim."

"Güvenlik?" diye sordu Rowan. "Drone'ları gözetleyen bir şey veya biri olduğunu tahmin ediyorum."

"Görünüşe göre çok fazla. Özel bir güvenlik şirketi olduğunu tahmin ediyorum. Vali ikamet ettiğinde valinin ekibi de orada olacak, bu yüzden onlardan kaçınmamız gerekecek. Silahlı güvenlik görevlileri. Açıkta kalan her tarafta kapılar var."

"Açık?" Grant açıklığa kavuşturmak istiyor.

"Dağ vadisinde. Ana evin ön girişi dışında her yönde dik bir tırmanış var." Zephyrine, açtığı bulanık haritayı işaretler. "O her zaman paranoyak olmuştur."

"Yaptığı türden ekstra faaliyetler için haklı nedenleri var." Rowan manzarayı incelerken başını eğdi. "Peki, nasıl girip çıkacağız?"

"Bir plan yapmak için daha fazla keşif yapmam gerekiyor. Birkaç bulanık uydu görüntüsü var. Eski ama hiç yoktan iyidir. En azından girişin sokak seviyesinden görüntüler elde ederiz. Ama aynı zamanda güvenlik sistemini hackleyip hackleyemeyeceğime de bakacağım. Onun kadar paranoyak biri mutlaka bir tane kurmuştur ve bunu, tabii ki Zephyrine'in yardımıyla, mülkü haritalandırmak için avantajımıza kullanabiliriz." Ona küçük bir gülümseme attım.

"Drone konusunda iyi bir adam tanıyorum," diyor Rowan.

"Birkaç tane tuttuk," diye ekliyor Grant, koltuğuna yaslanarak bana bakıyor.

"Onları herhangi bir şekilde alarma geçirmek istemiyorum. Bunun sürpriz olması gerekiyor. Eğer kaleye baskın yapacağımızı düşünürse, kaleyi kapatır. Hendekleri doldurur, kapıları kapatır. İşleri daha da zorlaştırmak istemiyoruz."

"Peki, ne yapacağız? Aklında bir plan var mı?" Grant beni çok iyi tanıyor. Bu sabah erken kalktım, Zephyrine kahvaltıya katılana kadar üç büyük fincan sade kahve içmiştim.

"Truva atı." Oldukça basit bir plan, ama başarılı olması için hassas bir şekilde uygulanması gerekiyor.

"Nasıl?" Bu sefer Hudson kaşlarını çatarak bana baktı. "Zephyrine kamyonla doğrudan tesise girecek. Daha yakın.

Purgatory Falls'a valinin konağından daha yakındır. Orayı defalarca ziyaret etmiştir. Eğer gerçekten esaretten kaçtıysa, ilk gideceği yer orası olur. Haritayı uzaklaştırıp bizim çiftliğimizle onun çiftliği arasındaki mesafeyi gösteriyorum. Onun elimizde olduğunu biliyor, ama bizimle işbirliği yaptığını bilmiyor. Abbott'a onun hayatını tehdit eden bir mesaj gönderdim. Böylece onun gönüllü bir katılımcı değil, rehin alınan biri olduğunu düşünecek. Bu da bizim Truva atını kurmamıza yardımcı olacak."

Grant neredeyse hiç tepki vermiyor, ama ben onun tepkilerini iyi bilirim ve ona önceden haber vermeden bu kadar büyük bir hamle yaptığım için çenesindeki hafif titremeyi fark ediyorum. Dakota neredeyse ölünce o da daha temkinli davranmaya başladı ve bunun oyunumuzu etkilemesini istemiyorum. Bunu daha sonra özel olarak konuşuruz. Rowan başını bir yandan diğer yana eğiyor, dudakları düz, planı ciddiyetle değerlendiriyor, ama Hudson hala şüpheli görünüyor ve konuşurken bu duygusunu doğruluyor.

"Yani onu kapıdan geçireceksin. Muhtemelen kamyonette bir veya iki kişi saklanarak..."

"Üç kişi saklanacak. Bunu başarmak için en az dört kişiye ihtiyacımız var. En azından. Aldığımız her şeyi sırtımızda taşımamız gerekecek."

"Yani bir şekilde kamyonete üç kişiyi saklayıp, onu oraya sokup hem aktris hem de silahşör olmak için zamanında eğiteceksin. Muhafızları, güvenlik sistemlerini geçip, onun kalıntıları sakladığı zindana gireceksin..."

"Ona silah veremeyiz. Silahsız girmesi gerekir, yoksa şüphelenirler. Ama evet, kalıntıları barındıran bir kasa ana binada. Hala yerini belirlemeye çalışıyoruz."

"O zaman bir şekilde oradaki kasayı açmayı başarırısın. İçinde bulunan diğer koleksiyonlardan kalıntıları çıkarırsın. Sonra ne olacak? Nasıl fark edilmeden çıkacaksın? Arabayla çıkamazsın. Aldığın herhangi bir araba ihbar edilir ve Colorado'daki tüm eyalet polisi seni arar. Yürüyerek çıkamazsın çünkü ıssız bir yerdesin. Muhtemelen güvenliği hala peşinde olacaktır."

"Atlarla gideriz."

"Atla mı?" Hudson'ın kaşları daha da çatıldı. "Nasıl?"

"Çiftliğinde atları var. Ya da vardı. Hala var mı diye kontrol etmem gerek, ama ihtiyacımız olanları eyer odasından çalacağız, atları alıp dağlara doğru yola çıkacağız."

"Peki gardiyanların sizi arabayla takip etmesini ne engelleyecek?"

"Hiçbir şey. Onları, yürüyerek takip etmek zorunda kalacakları bir yere kadar at sürerek uzaklaştırmalıyız. Böylece aramıza yeterli mesafe koyup zaman kazanabiliriz."

"Ne için zaman?" Rowan bu planla ilgileniyor. O her zaman zorlu görevleri sever, bu da iyi bir şey çünkü bu görevde ihtiyacım olan üç kişiden biri o.

"Hava köprüsü," diye cevaplıyorum. Corey'nin kitabından bir sayfa almayı planlamıştım. "Pilotum eski bir savaş pilotu, sihirbaz değil. O bile

böyle bir vadiye uçak indiremez. Üstüne ateş açılmasını bekleme." Hudson başını sallar.

"Uçak değil. Helikopter." Dağların tepesini işaret ediyorum, orada iniş yapabilecek kadar geniş bir alan var, ya da en kötü senaryoda, merdivenden tırmanabilmemiz için yeterince alçaktan uçabilir.

"Peki onu tam olarak nereden bulacağız?" Grant kaşlarını kaldırır, ama ilgisini çektiğini anlayabiliyorum.

"Yeterince ararsak mutlaka bulabiliriz." Odada hissettiğim şüpheleri gidermek için alaycı bir gülümseme takınıyorum.

"Peki ya pilot?" Hudson bana sorgulayan bir bakış attı.

"Seninki bu işi istemez mi?" diye şaka yapıyorum, çünkü onun bu günlerde özel jetle ülke çapında uçmaya alıştığını ve kendisine ateş açılacak bir işe pek ilgi duymayacağını düşünüyorum.

"Sanmıyorum."

"Daha yeni deneyimi olan birini istemez misin?" Dakota araya giriyor.

"Evet, eğer fikri olan varsa bana bildirsin. Aklımda uzak bir ihtimal var." Grant'e bakıyorum, kaşları bir an için aşağı doğru eğiliyor, sonra başını sallayarak anladığını gösteriyor.

"Denemeye değer," benim ne demek istediğimi anlayınca kabul eder. "Grup ile paylaşmak ister misin?" Rowan ikimizin arasında bakışlarını gezdirir.

"Eski bir arkadaşım. Duyduğuma göre, bizim sandığımız hayalet değilmiş. Eğer bu doğruysa, aradığımız adam o."

"Pilot mu?" Hudson açıklama istiyor.

"Hayır, ama işe alabileceğimiz birini tanıyor."

"Peki dördüncü kişi kim?" Rowan, onun da bu işe dahil olacağını varsayıyor ve haklı da.

"Şanslıysak o."

"Binmeyi biliyor mu?" Hudson'ın gözleri Zephyrine'e takılır. "Hayır," diye cevaplar. "Ama öğrenmeye hazırım."

"Ben de öğrenmek istiyorum. Atlarınızı gördüm ama hiç binmedim." Rowan bu fikre kaşlarını çatı.

"Sana bir tazeleme dersi ayarlayabiliriz, Zephyrine de öğrenebilir. Görüldüğünden daha kolaydır." Onlara bakıyorum, Zephyrine bana karşı çıkmadığı için minnettarım.

"Ben de yardım edebilirim," diyor Dakota. "Hazel yakında eve ziyarete gelebilir ve ilk kez ata binenlere çok iyi davranır." Zephyrine'in yüzünde şüphe belirgin olduğu için ona güven verici bir bakış atıyor.

"Ne kadar vaktimiz var?" diye sorar

Rowan. "Bir aydan az."

"Bir ay mı? Dördüncü birini, bir savaş pilotu bulmak, mülkü haritalamak, bu ikisine binmeyi öğretmek ve bu olasılıkları işe yarar hale getirecek bir plan yapmak için mi?" Hudson bana şüpheli bir bakış atar.

"Daha önce de zor planları başardık." Rowan arkadaşına döner.

"Zor, evet. İmkansız, hayır. Hatırlarsan, bir kez imkansızı denedik," diye hatırlar Hudson, yüzünde bir anlık bir ifade belirir, sonra silinir.

"Hepimiz hayatta kaldık." Rowan omuzlarını silkiyor.

"Zar zor." Hudson, geri kalanımızın bilmediği bir anıyı hatırlayarak hoşnutsuzluğunu vurgular.

"Bu mümkün, sadece iyi bir planlama ve zamanlama gerekiyor. Mürettebatın dörtte üçünü zaten topladık," diye ısrar ediyorum.

"Yarısı. Bir pilot ve ona bir şey olursa diye yedek bir pilot lazım, özellikle de peşimizde atlılar varsa. Ama yarısı da iyi bir başlangıç. Özellikle de o varken. Gerisini halledebiliriz; bir şey bulana kadar bağlantılarımızı kullanmamız gerekecek." Rowan her zaman kaosa hazırdır.

"Kameralar konusunda ne yapacaksın?" diye araya girer Grant. "Kameraları mülkü haritalamak için kullanıyorsan, onun hırsızlığı ihbar edip hepinizi hapse attırmasını ne engelleyecek?"

"Hacklediğimde temiz güvenlik görüntülerini ekleyeceğim. Ama bunu yaparken yerel elektrik şebekesini de devre dışı bırakmayı planlıyorum."

Hudson, inanamama duygusunu ifade eden bir ses çıkarır ve bu ses sessiz odada yankılanır. Masadaki herkes endişeyle bana bakar.

"Yerel şebekeyi nasıl devre dışı bırakmayı planlıyorsun?" Herkesin açıkça düşündüğü şeyi sorar.

"Küçük bir EMP cihazıyla."

"Tamam. Peki yedek planın ne?" Hudson masanın etrafına şüpheyle bakar, bu plana katılan var mı diye araştırır.

"Yedek planımız yok," diye dürüstçe cevap veriyorum, çünkü valinin ona gönderdiğim talimatları yerine getireceğinden şüpheliyim. "Ama önerilere açığım."

Masada sessizlik hakimdir. Planım ne kadar çılgın ve neredeyse imkansız olsa da, elimizdeki tek plan budur.

"Öyleyse bu planla devam ediyoruz?" Bir fikir birliği arıyorum. "Başka seçeneğimiz yok gibi görünüyor." Hudson hala şüpheli, ama sınırlı seçeneklerimizi kabul etmeye hazır. "Takımdaki herkes hazırsa..."

"Nasıl yardımcı olabilirim, söyle." Grant onaylayarak başını sallıyor.

"Beni ne zaman geri çağırarak isterseniz haber verin. Charlotte için yapmam gereken birkaç iş var, ama halledebilirim," diye kabul eder Rowan.

Son olarak Zephyrine'e bakarım, onun ne diyeceğini beklerim. Normalde bu konseyde oy hakkı olmayabilir, ama şu an için onursal üyedir. Dürüst olmak gerekirse, en önemli üye.

"Ben varım." O başını sallıyor, ama gözlerinin benimkilerle buluştuğu anda, onun içten içe endişesini okuyabiliyorum. İstekli ama endişeli. Onu kendine güvenen bir noktaya getirmek için yapmam gereken çok iş var.

"Bunu başarabilecek olanlar varsa, o da siz içinizsiniz. Başarabilirsiniz. Başaracağınızı biliyorum." Dakota moralini yükseltmek için elinden geleni yapıyor.

Elimizden gelen tüm moral desteğine ihtiyacımız olacak. Bu özel planın bir çıkış stratejisi yok. Başarısız olursak, sadece kalıntıları eve getirme fırsatını kaybetmekle kalmayacağız. Hiçbiri bu çiftliği bir daha göremeyeceğiz.

OTUZ

Levi

"Neden hiç binmeyi öğrenmedin? Şehirde yaşıyorsan bu mantıklı gelebilir, ama babanın atları olan bir çiftliği var. Sana binme dersi verecek birini tutacak parası olmadığını düşünemiyorum."

"İş ortağı ya da güvenlik görevlisi olmayan hiç kimseyi mülke sokmazdı." Sanki bunu tahmin etmem gerekmiş gibi bana bir bakış attı. "Ama küçükken kardeşlerimden birinin attan düşmesini gördüm ve o günden sonra bir daha binmek istemedim. Yine de beni zorla bindirdiğinde attan düştüm ve bir daha asla binmeyeceğime yemin ettim."

"Neden?" diye ısrar edince, açıklaması yeterliymiş gibi bana temkinli bir bakış attı. "Yani, hepimiz düşmüşüzdür. Yeterince ata bindiğinde bu olur. O kadar mı kötüydü, yoksa sadece aklında mı kaldı?"

"İkisi de. Kardeşim kolunu ve birkaç kaburgasını kırdı. Babam da çok sinirlendi çünkü at da yaralanmıştı ve ona çok para harcamıştı. Ben düştüğümde çok kötü yaralanmadım ama hemen tekrar ata binebilecek kadar iyi durumda da değildim. O da beni orada kendi başıma bıraktı."

"Seni bıraktı mı? Ne demek bu?" Onun küçük bir versiyonunun yaralı ve ağlarken kimsenin yardım etmediğini düşünmek midemi bulandırıyor. "Biri yardım etti mi?"

"O böyle biriydi. Sonunda yardım buldum." Kafasını sallıyor. "Bütün bunlar oldu ve ben hep atların korkutucu olduğunu düşünmüştüm. Güzel, görkemli yaratıklar falan, yanlış anlamayın."

Onları uzaktan koşarken izlemeyi severdim. Ama yakından? Korkardım," diye açıklıyor, biz otoparktan ahıra giden çakıl yoldan aşağı inerken.

"Bu atlardan korkmana gerek yok. Çoğu, Hazel'ın misafirler için aldığı gezi atları, bu yüzden sabırlı ve dengelidirler."

Kapıya vardığımızda, birkaç tanesini görüncü "Hala çok büyükler" diyor.

"Başa ıkamayacağın bir şey yok. Söz veriyorum. Biz sadece onlara biraz ikramda bulunmak ve onları yakından görmeni sağlamak için buradayız."

"Bugün binmeyecek miyiz?"

"Binmeyeceğiz. Sadece ziyaret edeceğiz. Dakota sana biraz ders verecek. O ve Hazel atlara bayılırlar ve sana her şeyi benden daha iyi anlatacaktır." Onu sakinleştiriyorum.

"Yani o bir at savunucusu, öyle mi?" Zephyrine bana yan gözle bakar.

"Eminim onlara bir şans verirsen, onları sevebilirsin." "Senin gibi mi?"

"Bana benziyorlar." Ona gülümserim.

Kahretsin, keşke bu kadınla farklı koşullarda tanışsaydım. Genç ve kaygısız olduğumuz zamanlarda. Hayat bizi sertleştirip yorgun düşürmeden önce. şimdi onun yanında olmak, yeniden nefes alabiliyormuşum gibi hissettiriyor.

"Tamam. Öyleyse yapalım. Bugün hangisinden korkmamaya çalışacağım?"

"Teddy diye düşünüyorum. Ona bu isim verildi çünkü o kocaman, yaşlı bir oyuncak ayı."

"Teddy," adını, onun karakterini anlamasına yardımcı olacakmış gibi tekrarlar. "Hangisi o?"

"Üçüncü ahırdaki kahverengi Quarter Horse." Onu dürtüyorum, ama ayaklarını sürüyorsa, avucumu onun ön kolunun içinden aşağı kaydırıp, o benim elimi tutana kadar parmaklarımı avucuna bastırıyorum. "Hadi. Kendini rahat hissedene kadar onun ulaşamayacağı bir yerde kalabilirsin."

"Tamam..." Sesi şüpheli geliyor.

"Kell, burada havuç var mı?"

"Evet. O kovada birkaç tane var." Kancalardan birine asılı olan kovayı işaret eder ve ben de üçüncü ahıra giderken birkaç tane alırım.

Teddy, insanların yaklaştığını görünce gözleri parlar. Son derece dost canlısıdır ve sağ elimi tutan kızıl saçlı kıza hemen ilgi duyar, ama sol elimdeki ödüle daha da heyecanlanır.

"Merhaba dostum. Bugün nasılsın?" Zephyrine yerinde sabit dururken, ben onun elini tutarak öne doğru adım attım. Teddy beni mutlu bir sesle ve havuçları tutan elime burnunu sürterek selamladı. "Atıştırmalık ister misin dostum?" Ona bir tane uzattım ve o da aldı.

"O çok güzel." Zephyrine'in yüzü aydınlanır ve ondan korkuyorsa bile, şu anda ona bakarak bunu anlayamazsınız.

"Bir dene bakalım." Ona bir havuç uzattım, o da dikkatlice aldı.

"Beni ısırmaz, değil mi?" Onu dikkatle izliyor ama gülümsemesi yüzünde kalıyor.

"Hayır. Parmaklarını burada tut." Onun tutuşunu düzeltiyorum. "İşte böyle."

Havuçları Teddy'ye barış teklifi olarak uzatır ve o da havuçları alır, onu incelerken çiğner.

"Ona dokunabilir miyim?" Bana izin için bakar.

"Evet, devam et. Burayı okşamayı ve kaşımayı seviyor," diye açıklayarak, elini tutup onun boynuna koyuyorum. Elini onun üzerinde gezdirirken nazik davranıyor, onun için sorun olup olmadığını kontrol etmek için tereddütlü bir şekilde bakıyor. O, onun yönüne doğru eğiliyor ve onaylayan mutlu bir ses çıkarıyor.

"Bu iyi mi?" diye soruyor.

"Evet. Seni seviyor." Ona gülümsüyorum.

"Sanırım ben de onu sevdim." Onu inceliyor. "Çok dost canlısı bir havası var."

"Teddy işte. Bence yanlış çiftliği seçti, ama onu seviyoruz."

"Sen iyi bir çocuksun, değil mi? Çok iyi bir çocuksun." Elini nazikçe onun üzerinde gezdirerek onu övüyor. Ona bir havuç daha veriyorum, o da onu alıyor, tüm ödülleri ve ilgiyi yalayıp yutuyor.

"Teddy ile daha fazla vakit geçirmek ister misin? Öğleden sonra gezintiye çıkmak için onları hazırlamam lazım, ama bekleyebilirim." Kell bana danışıyor.

"Hayır, sorun değil. Bugün sadece selam vermek için geldik," diye açıklıyorum

Kell'e.

"Dakota ve ben ata binerken, ben de onunla gidebilir miyim?"

Zephyrine

bana umutla bakar.

"Bunu ayarlayabiliriz, değil mi Kell?" Ahırın yöneticisine bakıyorum.

"Tabii ki." O başını sallar.

Bana gülümser ve sonra Teddy'ye döner. "Tamam o zaman. Sanırım yakında görüşürüz."

"Bugün başka biriyle tanışmak ister misin?" Ahırın geri kalanına doğru başımı sallarım.

"Hayır. Bence Teddy başarılıydı. Küçük adımlarla başlamak istiyorum." Dışarı çıkmaya başlarken gülümser. Parmakları yanlışıklıkla benimkilere dokunur ve ben de parmaklarımı ona uzatır, yürürken parmak uçlarımızı birbirine kenetlerim. O bu harekete bakıp bana döner, gözlerinde bir soru vardır.

"Bana güvendiğin için teşekkür ederim."

"Ne zaman demek istiyorsun? Teddy ile mi?"

"Teddy ile. Corey ile. Benim planımla." Durup ona baktım.

"Bizim. Bu benim de planım. Senin bana yardım ettiğin gibi ben de senin ailene yardım etmek istiyorum." Gözleri benimkilerle buluştu ve kararlı bir şekilde konuştu.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin. Ne dediğimi biliyorum. Ama babana böyle sırt çevirmek... Bu çok büyük bir istek." Kafamı sallarım.

"Tüm bunların aslını öğrenmek için anneme ve dedeme borçluyum. Ona ne olduğunu kendim öğrenmem gerekiyor. Onun gerçekte kim olduğunu. Bu, bunu yapmak için benim şansım. Ayrıca, sen birkaç ayda benim için onun tüm hayatım boyunca yaptıklarından daha fazlasını yaptın. Eğer birine sadakat borçluysam, o da sensin Levi."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ama annenle ilgili meselelerin özüne inmana yardımcı olabilirsem mutlu olurum. Ancak bunun olasılığı, Zeph... Sadece bunu anladığından emin olmak istiyorum. Seni manastıra geri götürebilirim

geri götürebilirim ve bunu sensiz de yapabiliriz. Bir yolunu buluruz. Gerçekten emin misin?" diye son bir kez soruyorum.

"Eminim." Başını sallıyor, mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Risklerin farkındayım. Rowan o toplantıda olasılıkları oldukça net bir şekilde açıkladı. Ama bu kadar yol geldik ve ben bunu sonuna kadar götürmek istiyorum. Yani Bonnie ve Clyde gibi ölürsek..." Omuzlarını silkiyor. "En azından denediğimizi söyleyebiliriz." Onu küçük bir gangster olarak hayal ediyorum, bankaları soyuyor, eski bir V8 Ford kaçış arabasını virajlı arka yollarda sürerken elinde bir tommy gun tutuyor. Sanırım bu, bizim planladığımızdan çok da farklı değil.

planladığımızdan çok da farklı değildir.

"Manastırın bahçesindeki huzurlu hayatınızı özlemiyor musunuz?"

"Buna kıyasla oldukça sıkıcıydı. En azından yakışıklı gözlüklü rahip gelene kadar." Yürümeye devam ederken onun yumuşak kıkırdamasını duyuyorum.

"Gözlüklü, ha?" Gözlüklerden bahsettiğinde alışkanlıkla gözlüğümü düzelttim. "Gözlüklere bu kadar mı düşkünsün?"

"Elmacık kemiklerini vurgular ve seni biraz daha korkutucu yapar." "Korkutucu mu?"

"Evet. Ölümcül ve zekiymişsin gibi. Bana şiir okurken boğazımı kesip, şiirlerin anlamını ve beş heceli ölçüsünü açıklayabilirsin. O tür şeyler."

Onu kendime çekip nazikçe öpüyorum. Yapmamam gerek. Ailemin görebileceği açık bir yerde olmamalıyım. Çünkü onu öpüş şeklim, onu baştan çıkarmaya ya da küçük iyiliklerle onu kontrol altında tutmaya çalışmak gibi değil. Onu benim yapmak istercesine öpüyorum.

OTUZ BİR

Zephyrine

LEVİ ve ben, Dakota'nın bana birkaç günlük giriş kursu verdikten sonra geçen hafta her gün ata bindik. Hala eyerden zarif bir şekilde inip binmekte zorlanıyorum, ama bir kez bindikten sonra o kadar da kötü değil. Teddy ve ben bir haftalık birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca birbirimize bağlandık. Bir gün o patikada olduğu için Lady Luck'ı sürdürüğümde, beni ahırda tekrar gördüğünde coşkulu bir kişnemeyle karşıladı ve cebimde atıştırmalık var mı diye kokladı. Sanırım insanlar bu yüzden atları bu kadar çok seviyor. Teddy gibi bir atım olsaydı, ben de severdim.

Çiftlik işçilerinden biri atları eyerlerken, makyajsız ve çamurla kaplı haliyle güzelliğinden hiçbir şey kaybetmeyen sarışın bir kadın Levi'ye gülümser. Levi ona bir şey söyler, kadın güler ve koluna dokunur. Ben ise ahırın girişinde bekliyorum. Birbirlerini iyi tanıdıkları belli, belki de bizim kadar iyi, ve kadın işini bitirirken ikisi sohbet etmeye devam ederken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlar. Bu, ben buraya gelmeden önceki ve muhtemelen geldikten sonraki hayatına dair bir bakış.

Levi dizginlerden birini tutar, o da diğerini tutar ve atları benim yönüme doğru yürürler. Yan yana dururken mükemmel bir çift gibi görünürler, ikisi de dağlarda atlarla birlikte büyümüşlerdir. Muhtemelen eyerine binerken aptal gibi görünmüyordur ve muhtemelen o, onun beceriksizliği yüzünden gölde boğulmaktan kurtarmak zorunda kalmamıştır.

"Bizimle içki içmeye gelmelisin," diye ona omzuna dokunarak söylediğini duyarım.

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Cuma gecesi, buradaki işleri bitirdikten sonra."

"Gelebilirim," diyor adam düşünceli bir şekilde başını eğerek ve göğsümde bir gerginlik hissediyorum.

"Gelirsen benim kahramanım olursun."

"Numaramı aldın mı?" diye soruyor ve kalbim daha da sıkışıyor.

"Evet."

"Tamam. Saatini öğrenince bana mesaj at." Ona gülümser ve kız da ona karşılık olarak parlak bir gülümsemeyle karşılık verir, şapkasının altındaki örgüsünden çözülmüş altın rengi saç telleri, mükemmel kalp şeklindeki yüzünü çerçeveler.

Onu nefret ediyor olabilirim. Bu çok saçma. O çok tatlı birine benziyor. Buraya geldiğimizden beri son birkaç gündür bana karşı çok nazik davrandı. Hatta geçen gece atları geri getirdiğimizde, benim binmeye çalıştığımı gördükten sonra bana cesaret verdi. Levi'nin ondan hoşlanmasına şaşırmamalıyım. Onun yerinde olsam ben de hoşlanırdım.

"Teddy patikada. Senin için Lady Luck'ı eyerledi. Acemi biniciler için iyi bir seçim olduğunu söyledi." Levi atları bana getirirken gülümsemesi devam ediyor.

"Eminim öyledir," diyerek dizginleri alıp ikisini de ahırdan dışarı çıkarırım. Lady Luck'a kaşlarımı çatarım. Onun Teddy olmaması onun suçu değil. Tıpkı benim karmaşık bir geçmişi olan bir rahibe olmamın, normal cuma geceleri geçiren kaygısız bir çiftlik işçisi olmamamın benim suçum olmaması gibi.

"İyi misin?" Beni baştan aşağı süzerken kaşlarını çatıyor. "İyiyim. Sadece gerginim," diye geçiştiriyorum.

Onu kıskandığımı itiraf etmeye niyetim yok. Bu anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirir getirmez manastırına dönmeyi planlayan bir rahibe adayı olarak, hiçbir hakkım olmayan bir adamı kıskanmak dünyadaki en saçma şey olurdu. Öyle olmasa bile, o bana ait değil. O, hiçbir tür bağlanmaya uygun olmadığını, tek sadakatini ailesine olduğunu başından beri açıkça belirtmiştir.

Ben, onun dünyada en çok nefret ettiği kişinin kızıyım. O kişiye ulaşmak için kullandığı kişi, onu binicilik eğitimi alıyor çünkü onu kullanarak savunmasını aşp ondan bir şeyler çalmak için binicilik bilmesi gerekiyor. Bu büyük bir aşk hikayesi değil. Bu bir dikkat dağıtma. Benim istediğim bir dikkat dağıtıcı. Corey ile olan her şeyin ardından gerçekten ihtiyacım olan bir şey. Ama kesinlikle içine çekilemeyeceğim bir şey. Aptalca davranıp bunun bir tür peri masalı olduğuna inanmak. Onları görmek, kabin hummasının beni ne kadar etkilediğini fark etmemi sağlıyor.

Özellikle de her anlamda acemi bir binici olduğum için. Bakire olmayabilirim, ama hiç pratik yapmadım ve hevesimin beceri eksikliğimi telafi edeceğini sanmıyorum. Bu rehine durumundan kurtulmak için beni esir alan kişiyi baştan çıkarmaya çalışmak zorunda kalmadığım için şanslıyım. Başarısız olurdum.

Kalbim göğsümde duruyor. Bütün bu zaman boyunca yaptığı şey bu değil miydi? Benimle flört etmek, beni oyalamak, beni sinirlendirmek için beni istediğini düşündürmek. Manastırda kesinlikle işe yaramıştı ve burada olduğumuz süre boyunca beni esir almaya devam ediyor. Avuç içimin kenarıyla göğüs kafesimi ovuşturuyorum. Ya yaptığı her şey, beni istediğini yaptırmak için bir yalanmışsa ve ben bunu anlayamayacak kadar aptalsam?

"Hazır mısın? Seni yukarı çıkarabilirim." Levi küçük merdivenleri çıkmama yardım ediyor.

"Anladım." Ayağımı üzengiye koyup bacağımı eyerin üzerinden geçirdim. Sizi rahatlık alanınızdan hızla çıkarmak için, gülünç görünme korkusu kadar etkili bir şey yoktur. Neyse ki attan düşmedim ve Şans Tanrıçası söz verdiği gibi sabırlı davrandı. Belki de o da benim burada rahat hissetmem için komploya dahil olmuştur. Her şeyi aşırı analiz etme ihtiyacımdan rahatsız olarak, sinirli bir şekilde iç geçirdim.

"İyi misin?" Reaper'ın dizginlerini hala elinde tutarken bana bakıyor. Kovboy şapkası altında kaşları çatılıyor ve gözlüklerinin arkasından gözlerini kısarak beni bu kadar gergin yapan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi görünüyor. Bu yolculuk beni yeterince odaklayarak tüm bunları unutmamı sağlar umarım.

"İyiyim," diye ısrar ediyorum.

Çiftliğin geniş arazisine doğru at sürerek, sığ bir nehri takip ederek çayırılık alana ve ormana doğru ilerliyoruz. Muhteşem bir gün.

ve kavakların yaprakları ormanı altın bir hale ile kaplamış. Hava, sonsuza kadar solumak isteyeceğiniz kadar mükemmel ve ferah bir esinti ve güneş sizi asla üşütmeyecek kadar sıcak tutuyor. Lady Luck, bir atın olabileceği kadar tatlı ve neredeyse ne kadar korktuğumu unutturuyor. Babamın çiftliğindeki atların bu tür bir mizaca sahip olacağını sanmıyorum, ama daha vahşi şeyler de olabilir.

Ahıra geri döndüğümüzde, sarışın kadının varlığını neredeyse unutmuştum. Ama geri döndüğümüzde kadın hala orada bekliyordu ve Levi, kadın atları ahıra geri götürüp uzak taraftaki ahırlarına yerleştirirken ona bir şey söylemek için durdu. Boş eyerliklerin yanında sabırla bekledim ve Levi'nin kimse duymadan konuşmaya çalıştığı gibi etrafına bakındığını izledim. Sonra ona bir şey söylemek için eğildiğinde, kadının yüzünde geniş bir gülümseme yayıldı ve ona, hayatında gördüğü en güzel şey gibi baktı. En azından bu kadarını anlayabiliyorum. Bu da bana, bu çiftlikte çok fazla zaman geçirdiğimi gösteriyor. Kadın, elini Levi'nin koluna doladı ve diğer elini ağzına götürdü, sonra ona heyecanla cevap verdi.

O, benim gözümün önünde, yine onunla flört ediyor.

Onunla bu saçma fanteziye kapıldığımı inanamıyorum. Sanki onun dünyasında bir amaç için bir araçtan başka bir şey değilmişim gibi. İşte bu onun gerçek hayatı. Artık onu yakın çevresi dışındaki insanlarla birlikte gördüğüm için, her şey farklı bir açıdan görünüyor. Ben öldükten sonra da o burada kalacak ve onlar, ona karşı hisleri olduğunu sanan rahibe hakkında gülüp fısıldaşacaklar. Hatta, bunu şu anda bile yapıyor olabilirler.

Bütün bunların en kötü yanı, burada durup beklemek zorunda olmam. Gidemem. Kaçamam. Her şeyin gelişmesini izlemek ve sonra onunla birlikte akşam yemeği için kulübeye dönmek zorundayım. Ve utançtan çökmek için elimden geleni yapmalıyım. Böyle anlarda manastırı ve oradaki arkadaşlarımı özlüyorum. Bana rahibelik konusunda berbat olduğumu ve kontrol edebileceğim şeylere odaklanmam gerektiğini söylerlerdi, örneğin hazırladığım akşam yemeği ya da arşivlerdeki kataloğu ne kadar ilerlediğim gibi. Bu dikkat dağıtıcı şeyler olmadan, elimde çok fazla boş zaman kalıyor. Başrahibe her zaman tembelliğin bir

ayartılmaya davet. Burada beklerken, bu aynı zamanda şüpheyeye de davettir.

Levi bana doğru yürürken, sanki dünyada hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsüyor. Benim de öyle olmam gerektiği gibi, gezintimizden hala mutlu.

"Akşam yemeğine hazır mısınız?" diye soruyor. "Çiftlik evinde yiyebiliriz ya da değişiklik olsun diye hanın mutfağından artan yemekleri çalabiliriz."

"Onunla akşam yemeği yemek istemediğinden emin misin?"

Güzel yüzü bir anlığına şaşkınlıkla bozuluyor, sonra omzunun üzerinden geriye bakıyor.

"Millie ile mi?" Bana geri döner, sanki beni çözmeye çalışır gibi gözleri üzerimde dolaşır. "Millie'yi kıskanıyor musun?"

"Kıskanmıyorum. Sadece ikinizin bir ilişkisi olduğunu düşündüm. Bizimki gibi ya da bizimki gibi değil. Açıkçası, bizim bir ilişkimiz yok; sadece rahatsız edici bir birlikte yaşama durumumuz var." Bunu tartışmak için doğru kelimeleri bile bulamıyorum.

Bana uzun bir süre bakıyor ve onun bakışları altında eriyip gidecekmişim gibi hissediyorum. Daha önce utançtan ölmedimse, şimdi öleceğim. Neden ağzımı açtım bilmiyorum. Onların bir ilişkisi olduğunu bilmek istemiyorum. Bizimki gibi ya da başka türlü. Onların yaşadıkları her neyse, mutlu bir cehalet içinde yaşamayı tercih ederim.

"Aramızda bir şey yok," diyor sonunda.

"Yaptık. Yapıyoruz. Cuma gecesi yapacağız. Ne olursa olsun olur

sa "Bir şey yok. Ne şimdi ne de gelecekte."

olsu "Tamam. Son zamanlarda bir kayanın altında ya da üzerinde n." yaşadığımı biliyorum

ama flört etmenin neye benzediğini de biliyorum. O açıkça seninle flört ediyordu ve sen de bunu yutuyordun. Bana yalan söylemene gerek yok. Bu, başka şeyleri de sorgulamama neden oluyor."

"Ne gibi?" Bu ima onu rahatsız etti. "Bunun konuşulmaya değer olduğunu sanmıyorum."

"Seni bu kadar kızdırıyorsa, konuşmaya değer olduğu açıktır."

"Peki. Sen bilirsin." Ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştirip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Beni kaçırmak için orada olduğunu biliyorum. Senin için bu bir işti. İkimiz de dürüst davranmadık. Ama sen... Bunların hiçbirisi gerçek miydi? Tüm o flörtler, dokunuşlar ve manastırda benimle geçirdiğin zamanlar..."

? Yaptığımız bazı konuşmalar... Bir parçan beni gerçekten sevdi mi, yoksa sadece dikkatimi çekmek için beni kızdırmaya mı çalışıyordun? Beni kasten baştan çıkarmaya mı çalışıyordun?" Hiç tartışmadan yolumuza devam etmiştik ve şimdi hiç sormadığım için kendimi aptal hissediyorum.

Boğazını temizledi ve biraz daha dik durdu, cevap vermeden önce ahırların ötesindeki tarlaya baktı ve bu gecikme yorgun kalbimi daha da çökertmişti.

"Kasten. Ama benim fikrim değildi." "Kimin fikriydi?"

"Önemli mi?"

"Senin fikrin olmadığını inanmamı istiyorsan, evet."

"Dakota ve Charlotte."

Bu bilgi canımı sıktı, özellikle de Dakota'yı tanıştığımda çok sevdiğim için. Çok nazik ve samimi görünüyordu.

"Onun çok iyi biri olduğunu düşünmüştüm."

"O iyi biridir. Tanıdığım en iyi kalpli insanlardan biridir. Ama baban onun barını havaya uçurdu ve onu ve Grant'i neredeyse öldürüyordu. Ailesiyle ilgili tek hatıralarını yok etti. Senin onun için görevde olduğunu düşündü. Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır. Sanırım suçlayamam. Ama seni suçlayabilirim." Dakota o zamanlar beni tanııyordu, ama o tanıyordu.

"Babanın aileme yaptıklarını sana anlattım." Sonra yüzü, söylediklerimi yeni anlamış gibi titredi. "Onu affedebiliyorsun, ama beni affedemiyor musun?"

"Sen beni tanıyordun. Benimle zaman geçirdin. Gerçekten böyle bir adam için çalışacağımı mı düşündün?"

"Seni tanıımıyordum. Seni uyuşturup yakman için tam zamanında gardımı indirdiğim gerçeği de bunu kanıtlıyor."

"Bunun için özür diledim!"

"Seni affettim, ama o zamanla şimdi arasında büyük bir fark var."

"Öyle mi? Yoksa bunlar beni tuzağa düşürmek için oynadığın zihin oyunlarından mı? Ne istediğine karar veremeyen kafası karışık rahibeyi, planına uymasını sağlamak için kullanıyorsun. Onunla birlikte seni görünce..." Sözümü kesip, benden bir açıklama bekliyorum.

"O tür oyunlar için enerjim yok. Dakota ve Charlotte bunu önerdiğinde onlara da öyle söyledim. Bu konuda çok kötüyüm."

"Eh, benim gözümün önünde başka biriyle seks yapmayı planladığını düşünürsek, işleri nasıl mahvedeceğini çok iyi biliyorsun." Ondan uzaklaşmak için arkayı dönüyorum çünkü boğazımda gözyaşları birikiyor ve bu durumda onun beni ağlarken görmesine izin vermek istemiyorum. Bu noktada fazla gururum kalmamış olabilir, ama kalan azıcık gururumu da hayatım pahasına korumaya niyetliyim.

Kendinden mi benden mi, emin değilim, ama yine de bir özür geliyor.

"Kimse plan yapmıyor. Manastırda sana öyle davrandığım için özür dilerim, ama o zamandan beri sana karşı dürüst davrandım. Acı verici olsa bile."

"Hiçbir şey söylememeliydim." Ona inanabilir miyim bilmiyorum ve bu kavga anlamsız. Düşüncelerimi kendime saklamalıydım. Samimi olabilir, ama bu durumdan kurtulmak için de aynı şeyi söylerdi muhtemelen. Her halükarda, o bu kadar sakinken benim bu kadar sert tepki vermem aptalca geliyor.

"Hayır, söylemeliydin. Aklının orada olup olmadığını bilmek istiyorum, böylece sana şunu garanti edebilirim: her şey nasıl başlamış olursa olsun, şu anda durum öyle değil."

"Tamam." Ses tonumu bastırmam gerekiyor. Ona inanmak istiyorum, çok istiyorum. Ama bunlar daha önce bana söylenen yalanların aynısı. O ciddi değildi. Bir kazaydı. O zaman öyleydi, ama şimdi durum farklı.

Ama Levi'ye karşı bunu kaldıracak gücüm yok. Ona tüm kalbimle güvendim. Aptalca bir şeydi galiba. Sadece kulübeye geri dönüp, kendimi aptal gibi hissetmek istiyorum.

"Beni kulübeye bırakırsan. Engel olmak istemiyorum."

"Zephyrine." Bana uzanıyor, ama ben geri çekiliyorum.

"Senin için beni kim sanıyor ki? Beni esir tuttuğunu ona söylediğini sanmıyorum."

"Hayır." Kaşları çatıldı. "O soru sormaz.

Bu çiftlikte işlerin nasıl yürüdüğünü çok iyi biliyor."

"Doğru. Sanırım ben de bu kuralı öğrenmeliyim."

Bu oyunları oynayan erkeklerin yanında geçirdiğim onca zamana rağmen, ben kendim bu oyunlarda hiç iyi olamadım. Ne kadar nefret etsem de babamın planlarına uydum, gerçekten mücadele etmeden teslim oldum. Sonra Corey'i kendi oyununda yenmeye çalışmak yerine, hayatımı feda ederek manastıra çekildim. Şimdi de Levi ve Stocktonlara birini daha kaybedeceğim.

"Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Bu günlerde birbirimize karşı dürüst olduğumuzu sanıyordum." Çenesinin kaslarının seğirdiğini ve gözlerinin gözlüklerinin arkasında kısıldığını görüyorum.

"Anlamadım?"

"Millie ile aramızda hiçbir şey olmadığını söyledim. Her şeyin nasıl başladığını sana doğruyu anlattım. Özür diledim. Yine de bu konuyu kapatmaya niyetli görünmüyorsun."

"Sen özür diledin diye, karşı tarafın özrünü kabul etmesi gerekmez."

"Sen kabul etmiyor musun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Kabul etmiyorum. Ayrıca Millie konusunda sana inandığımı da bilmiyorum. İkinizin kıkırdayıp birbirinize eğilerek konuşmanızın başka bir nedeni olabileceğini düşünemiyorum." Benim durduğum yerden bakıldığında ikisi sevgili gibi görünüyorlardı ve başka bir neden bulmakta zorlanıyorum. Özellikle de bana açıkça söylemediği için.

"Tanrım. Kıkırdamıyorduk." "O

kıkırdıyordu."

"Ama *biz* gülmüyorduk."

"Semantik."

"Şu anda çok sinir bozucu davranıyorsun." Ses tonunun hayal kırıklığından başka bir şeye dönüştüğünü duyabiliyorum.

"Sen sinir bozucusun!" diye bağıríyorum ve bu sefer gerçekten uzaklaşmak için arkamı dönüyorum. Nereye gittiğimi bilmiyorum, ama oraya olabildiğince çabuk gitmeye hazırım. Gerekirse koşarım.

Ama çok uzağa gidemiyorum. Kolunu uzatıp beni kendine doğru çekiyor, vücudumu kendine yaklaşıtırıyor. Tekrar konuştuğunda sesinde zoraki bir sabır duyuyorum.

"Hayır. Benimle böyle konuşup kaçamazsın. Böyle olmaz."

"O zaman beni kulübeye geri götür, sen kızını sikmeye giderken ben de huzur içinde kitap okuyayım! Sana karşı hislerim olduğunu düşündüğüme inanamıyorum!" Onun tutuşundan kurtulup ona dönerek, öfkeyle oradan ayrılıyorum.

Şu anda çok kızgınım, mantıklı davranamıyorum. Hayal kırıklığına uğradım. Kırıldım. Manastırda beni bu kadar kolay kandırdığı için çok kızgınım. O kadar safım ki, tuzağa düştüm. Şimdiye kadar bunu anlamamış olmam çok acınası bir durum, ama o da bu zamana kadar bana söylememiş olması? Şu anda en çok canımı yakan şey bu.

"Oh, sanırım onu burada becereceğim." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben olabildiğince hızlı bir şekilde geriye doğru adımlar atıyorum, ta ki ahırın duvarına çarpana kadar. Sonra beni duvara sıkıştırıyor. İlk başta bana saldıracağını sanıyorum, ama sonra başka bir şeye uzandığını görüyorum, omzunun üzerinden Millie'nin nereye gittiğini kontrol ediyor.

"Cesaret edemezsin," diye meydan okudum. Elimde çok fazla koz olmayabilir, ama öylece oturup bekleyip durmayacağım da.

"Bu eyer standının hemen üzerinde." Omzumun üzerinden duvarda asılı olan bir ipi alıyordu.

"Şimdi de beni kızdırmaya çalışıyorsun. Bunu hak etmiyorum."

Elini çenemin altına kaydırarak, yüzümü incelerken bana bakmamı sağladı. Gözlerinin ardındaki her şeyi okuyamadım, ama okuyabilmeyi dilerdim. Bunu nasıl bu kadar yanlış yorumladığımı bilmiyorum.

"Haklısın, tatlım. Sen bundan çok daha iyisini hak ediyorsun, ama ne yazık ki, benimle mahkum oldun." Beni öpmeye başlar ve ben onun alt dudağını ısırırım. Göğsünden boğuk bir ses çıkar ve beni duvara yapıştırarak boynumu öpmeye başlar. Bu, o benim bileklerimi tutup iple bağlarken mükemmel bir dikkat dağıtıcıdır.

"Ne yapıyorsun?" Bileklerimi kurtarmaya çalıştığımda, düğüm daha da sıkılaşıyor.

"Millie'ye hiç ilgi duymadığımı sana kanıtlamak için." İpi çekiyor ve bileklerim de onunla birlikte çekiliyor. Düşmemek için ayaklarım zorla hareket ediyor. İp, beni eyer standının üzerine eğebilmesi için kaldıraç görevi görüyor. Sonra, Corey'nin önünde yaptığı gibi, uzak taraftaki küçük kancayı kullanarak bileklerimi sabitliyor. Bu, beni

beni tamamen onun merhametine bırakıyor. Gözlerini benimkilerle aynı seviyeye getirmek için eğiliyor ve yüzümdeki şoklu ifadeyi görünce sırtıyor.

"Bağırırım" diye tehdit ediyorum. Ama boşuna. Kalbim göğsümde hızla atıyor ve her şey aşağıda ve sıcak bir şekilde birikiyor.

"Ve o da duyacak. Sadece o da değil. Kell ve Grace'in de hâlâ buralarda bir yerde olduklarını tahmin ediyorum." Sonra adam bana göz kırpmıyor. Göz kırpmıyor! Tam da beni döndürüp elbiseyi uyluklarımdan yukarı, kalçama kadar çekmeden önce. "Bu renk sana yakışıyor. Kızardığında sana çok yakışıyor. Durmamı istiyorsan, şimdi söyle."

Yolculuk için pantolonumu giymediğime pişman oldum. Ama pratik olmak yerine onu etkilemeyi düşünmüştüm, bu yüzden pembe çayır çiçeği desenli bu yeşil sundress'i giydim, umarım beğenir. Şimdi ahırdaki bir eyer standının üzerinde uzanmış durumdayım, sadece yarı duvarla kısmen gizlenmişim, herkes gelip bizi bulabilir.

Ona durmasını söyleyebilirdim. Beni dinlerdi. Beni koruduğu için ona bu kadar güvenebileceğimi biliyorum.

Ama ben istiyorum. Aklımın sesine karşı onu istiyorum. Göğsümde hala kaynayan hayal kırıklığına rağmen. İşleri ne kadar karmaşık hale getireceğini bilmemize rağmen, bizim için tek çıkış yolu bunu yaşamak gibi görünüyor.

"Herkes görebilir." Sanki o bunu bilmiyormuş gibi, bariz olanı işaret ediyorum.

"Görürler," diye kolayca kabul ediyor. Tüylerim diken diken oluyor. Sadece kendi fikrini kanıtladığını sanmıştım. "Söyle. Durmamı söyle, tatlım. Yoksa seni burada alacağım."

"Ciddi değilsin, değil mi?" Bu yarı yalvarma, yarı soruydu.

"Son derece ciddiym, Z. Tüm şüphelerini giderdiğimizden emin olmak istiyorum. Belki birkaç arzunu da. Seyircilerin önünde bu eyer standına eğilmeyi sevdiğini zaten biliyoruz. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle seni sikerken bağlanmayı sevip sevmediğini de göreceğiz. Son şansın."

Alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Bu kadar kolay teslim olmak istemiyorum, ama ona durmasını da söylemek istemiyorum. Bekleyleştikten dolayı ıslandığımı hissedebiliyorum bile — külotumu indirdiğinde bir anlığına bununla övünecek.

"Keşke kendini böyle görebilseydin. Bir fotoğrafını çekmeliyim ki manastırdaki çekmecende hatıra olarak saklayabilesin. Böylece bir dahaki sefere bağlayıp binmeye çalıştığın rahip, nasıl oynamayı sevdiğin konusunda önceden uyarılmış olur." Devam ediyor, parmakları yavaşça uyluklarımın arkasını okşayarak kalçalarımın iki yanındaki külotumun bel kısmına ulaşıyor ve onu kavıyor.

"Ben öyle bir şey yapmaya çalışmıyordum..." Gerisini söyleyemiyorum bile. Kelimeler dudaklarımda kayboluyor.

"Oh, şimdi utanma. O zaman utanmamıştın. Uyandığımda üzerime çıkmış, beni soyuyor ve çıplak göğsümü okşuyordun."

"Sanki ben bir şey yapıyormuşum gibi konuşuyorsun, ben sadece soru sormaya çalışıyordum." Savunmam gerekirse, oda küçüktü ve yatak dardı.

"Sadece soru sormaya çalışırken durum böyleyse, senin sorgulama tarzını görmek istemem." İç çamaşırımı sıkıca tutup aşağı çekiyor ve beni ahırda esen serin rüzgara maruz bırakıyor. Onun için ne kadar ıslandığımı fark ettiği anı duyabiliyorum, onun yönünden gelen kendini beğenmiş küçük bir onay sesi, onun bakışları altında beni ısıtıyor.

"Sert davrandığın için tam olarak masum sayılmazsın." O benim kıcımlı avuçlayıp sağ yanağımı sıkarken, kendi durumumdan dikkatimi başka yöne çekmeye çalışıyorum.

"Evet, tatlım, çünkü uyanıp senin beni kişisel aracın gibi kullandığını görmek bana iyi geliyor. Bu, senin de benim kadar suçlu olduğun gerçeğini değiştirmez."

"Kendinle yaşayabilmek için neye inanman gerekiyorsa inan," diye karşılık veriyorum. Ama o haklı. Ben de tam olarak masum değildim, en azından başlangıçta.

"Oh, inan bana... Şu anda kendimle gayet iyi yaşıyorum." Kemerini çözdüğünü duyuyorum.

"Levi..." İtiraz etmeye başlıyorum, ama o, cümlemi yarıda keserek elini kalçama ve uyluğuma okşayarak beni durduruyor, sonra eğilip ellerini kullanarak beni genişçe açıyor.

Dilinin ucuyla beni kızdırıyor, beni ona özlem duymama neden olan alaycı bir yalama yapıyor, sonra da bastıramadığım yumuşak bir çığlık attırıyor.

Beni içimde ona olan ihtiyacımı uyandıran en nazik baskıyı kullanıyor. Bu hareketi iki kez daha tekrarlıyor, yalvaracak noktaya gelmeme izin veriyor ve sonra bir söz ve işkence arasında bir yerde hissettiren bir öpücükle bitiriyor. Tekrar ayağa kalktığında, onay ve pişmanlık karışımı yumuşak bir inilti duyuluyor.

"Tadın çok tatlı, hayatım. Bütün öğleden sonrayı burada dizlerimin üzerinde geçirebilirim. Ama merak etme. Kimsenin seni görmesine izin vermeyeceğim. Gerçekten. Bunun için kendim çok kıskançım." Kemerini çıkarırken çıkan sesi duyuyorum, içimde bir heyecan yükseliyor.

Gündüz vakti bir ahırda beni becereceği gerçeği kafama dank ediyor. Hem de bağlıyken. Yanaklarım daha da kızarıyor, ama vücudumdaki her duyum beklentiyle titriyor. Ona daha iyi bir aç sağlaması için sırtımı kamburlaştırırken düşünmüyorum bile.

"Aferin kızım," diye hayranlıkla mırıldanıyor, sonra kalçalarını tutup kendini hizalıyor ve girişime dokunuyor. "Nasıl sevdiğini çok iyi biliyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor, tam da içime girerken. Sessizce küfrediyorum ve alt dudağımı ısıriyorum. "Oh, lanet olsun. Neredeyse sikimi boğuyorsun. Bu senin intikamın mı, tatlım? Seni böyle aldığım için mi? Bu geri tepecek."

İlk başta yavaşça beni sikmeye başlar, hızını artırırken nazikçe beni tahrik eder. Hala bana karşı dikkatlidir, istersem tüm bunların biteceğini bilmemi sağlar. Sözleri daha az naziktir ve bana manastırın geleneklerinden kopmuş birinin nasıl hissedeceğini tattırır.

"Siktir. Sence bunu duyuyorlar mı? Benim için ne kadar ıslandığını? Bu duvarlar çok yüksek sesle yankılanıyor ve hepsi benim sikimi ne kadar sevdiğini bilecekler," diye komplo kurarcasına fısıldıyor.

O haklı. Ses çok yüksek ve bu sesin ne olduğu çok açık, özellikle de o açısını değiştirdiğinde ve benim bastıramadığım bir inilti çıkardığında. Tartışmamız ve beni bu pozisyona zorla sokması beni o kadar tahrik etti ki, boşalmam için fazla bir şey gerekmeyecek.

"Levi, lütfen." "Ne lütfen?"

"Daha fazla. Sadece daha fazla." Neredeyse ona yalvarıyorum.

O, kendi ritmine ve düşüncelerine dalmış, istediğimi yapıyor. Odaklanmış ve benim için mükemmel olmasını sağlamak için dikkatli davranıyor. Ama onun sözlerine ihtiyacım var.

"Konuş benimle," diye yalvarıyorum.

"Bu kadar iyi giderken konuşabilir miyim bilmiyorum, Zeph. Böyle uzanmışsın, bu sıkı amınla sikimi boğuyorsun. Bu güzel küçük sundress sırtında toplanmış. Siktir..." İnlıyor.

Elini kalçama koyup okşuyor. Elleri kalçalarımın gömülüyor ve beni birkaç santim kaldırıyor, neredeyse parmak uçlarımda duruyorum. Yeni açtığım mükemmel ve elini bacaklarımdan arasına sokup klitorisimi okşuyor.

Buna çok ihtiyacım var. Onu arzuluyorum. O kadar çaresizce boşalmak istiyorum ki, ipin bana bıraktığı azıcık gevşeklikle kalçalarımı ileri geri sallayarak onun hareketlerine karşılık veriyorum.

"Ne yaramaz bir şeysin. Bu gece dizlerinin üzerine çökmen gerekecek. Diğer rahibeler seni şu anda görebilseydi ne olurdu, hayal edebiliyor musun?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Kıskançlıktan yargılamaya bile tenezzül edemezler..." diyorum, en azından deniyorum. Son kelime bir iniltiye dönüşüyor çünkü o beni daha derine götürdükçe ve parmakları klitorisimi daha sıkı kavradıkça boşalmaya çok yaklaşıyorum.

"Evet, gel bana. Seni duymak istiyorum," diye talep ediyor. Ben de cesaretimi toplayıp, inleyerek ve yumuşak bir küfür mırıldanarak doruğa ulaşmaya başlıyorum. Tam o sırada ahırın diğer tarafında bir şey gürültüyle düşüyor. Bu ses beni düşüncelerimden koparıyor, o kadar yakınımda ki ağlayacak gibi oluyorum.

"Siktir!" Yumuşak bir kadın sesi ahırın duvarından yankılanır. Küfreden Millie'dir.

Levi karanlık bir kahkaha attı. "Tam istediğini aldın."

"Senin istediğini," diye tartıştım, sesin geldiği yöne bakarak.

"İkimiz de istedik," diye mırıldanıyor. "Odaklan. Bu küçük amcığın benim sikimin etrafında titremesini istiyorum. Senin böyle boşaldığında çıkardığın sesleri duymasını istiyorum, bacaklarını açmış, çaresizce daha fazlasını isteyen sesleri. Tam da bizim sevdiğimiz gibi." Yine "*biz*" kelimesini vurgulu bir şekilde tekrarlıyor.

Beni istiyor. Beni sahipleniyor. Sadece bedeniyle değil, bilmesi gereken herkes için - onların ve benim yararına.

"Siktir!" diye bağırır. "Sormayı düşünmedim. Bana bir şey kullandığını söyle." Sesi acı dolu ve kendini durdurur. İkimiz de o kadar hevesliydik ki düşünemedik.

"Evet." Corey'le evlenmeden önce, onun haberi olmadan rahim içi araç taktırmıştım. Bir başka isyan eylemi ve şimdi bile meyvesini veren bir eylem.

"Şükürler olsun, çünkü senin içine boşalmam lazım." Tekrar başlıyor, öncekinden daha iyi bir ritimle. "Bu sıkı küçük amcığı unutamayacağın kadar dolu dolu sikmek istiyorum."

Onun itirafı beni uçurumun kenarına getirir ve ben parçalanmaya başlarım. Kendi adımı unutana ve onun adını tekrar tekrar mırıldanmaktan kendimi alamayana kadar, onu daha hızlı ve daha derine sokması için elimden gelen her şeyi kullanırken nasıl görüldüğümü sadece hayal edebiliyorum.

"Çok güzel. Keşke senin bu şekilde boşalmanın sesini bir şişeye koyabilsem. Hatta daha da iyisi, bunun benim sikimde olduğunu bildiğim için." Kendi orgazmı gelene kadar bir anlığına sevinir, sonra sözlerini kaybeder.

Onun içimde sertçe geldiğini hissettiğimde, gözlerimi kapatıp onu dinlemek için adını dua eder gibi fısıldıyorum. İtmelerini yavaşlatırken inliyor ve ikimizi de bitirmek için acele etmiyor. Avuç içleriyle kalçalarımı tutarken içimden yavaşça çıkıyor ve başparmaklarıyla cildimde yavaş daireler çiziyor. Yaptığı işi hayranlıkla izlemek için bir adım geri atarken göğsünden onaylayan bir homurtu geliyor. Onun keskin nefes alış ve mırıldanarak küfür ettiğini duyduğumda, parmaklarının içime girip çıktığını hissediyorum.

"Zeph, bunu görmelisin. Sikim sıırılsıklam oldu. Sıkı küçük amın benimle doldu. Eyerin üzerine damlıyorsun. Her yeri batırıyorsun." Hâlâ ağır ağır nefes alıyor. Ahırda duyabildiğim tek şey, onun düşük ve boğuk küfürleri. Başkaları da duyabildiği için yarı kıskanç, yarı gururluyum. Cevap verecek kadar sersemlemiş durumdayım. Elleri kalçalarımın kıvrımlarını takip ederek elbiseyi yerine oturtuyor ve sonra fermuarın sesiyle birlikte kumaş hışırdamaya başlıyor. Etrafımda dolaşarak beni çözüyor ve kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor.

Bana az önce o pis sözleri söylememiş, beni eğip akılsızca sikmemiş gibi tatlı tatlı öpüyor. Bileklerimdeki ipi çözmek için acele etmiyor, başparmağını cildimde gezdirip iyi olduğumdan emin olurken dikkatli davranıyor. Bizi bu noktaya getiren kavgayı başlattığım için kendimi aptal hissediyorum. Daha akıllı davranmalıyım. Ona daha çok güvenmeliydim. Ama bu süreçte bizi ayıran bir başka duvarı daha yıkmışız gibi hissediyorum.

"Bilgin olsun... Burada çalışan erkeklerden birine aşık ve bizim arkadaş olduğumuzu biliyor. Bir gece onu bara davet etmemi istedi, ben de neden doğrudan ona sormadığımı sordum. Çok heyecanlanıyor galiba. Aramızda kalsın, onunla tanıştığı günden beri ona aşık olduğuna eminim," diye açıklıyor, eyer standını silerken.

"İlk görüşte aşka inanır mısın?" Şaşırdım. "Seni bu kadar romantik biri olarak görmemiştin."

"Öyle yapmadım, ama bir erkek fikrini değiştirebilir, değil mi?" Bana bakarkenki yoğun bakışları kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

"Doğru," diye onaylıyorum.

"Ben sadece ona yardım etmek istedim. Sen yanlış anladın, hayatım."

"Özür dilerim. Ben sadece düşündüm ki... Böyle bir sonuca varmamalıyım. Bunun yerine sormalıyım. Bu, daha önce bildiğim şeylerden çok farklı." Kollarımı ona doluyorum, bana karşı bu kadar dürüst olan birinin ne anlama geldiğini hala anlamaya çalıştığımı anlatmasını umuyorum.

"Biliyorum." Alnımı öper. "Özür dilemene gerek yok. Ayrıca, bu şekilde çözebiliyorsak, ara sıra kavga etmemiz de sorun olmaz bence."

OTUZ İKİ

Levi

"Hiç aşık oldun mu?" diye soruyor, parmakları kaynağın kenarındaki kayaları okşarken, kirpiklerini kaldırıp gözlerimi karşılıyor. Onu buraya, kaplıcalara, kaslarına çok ihtiyaç duyduğu bir mola vermek için getirdim. Geçen hafta at binmekle ve benimle sevişmekle meşgul olan bu kadın bunu hak ediyor.

Ama onun sorduğu soruyu hiç sevmedim. Geçmişimizdeki insanlardan bahsetmek istemiyorum. Birlikte geçirebileceğimiz çok az zamanımız kaldı ve son istediğim şey, hayaletlerin varlığıyla bu zamanı lekelemek. Ama madem sordu, cevap vereceğim. Eminim kendi nedenleri vardır.

"Bir kez. Lise aşklarını da sayarsan belki iki kez. Ama onların pek önemi olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten mi? Benimki sayılır gibi geliyor. O benim tek aşkımdı." Uzağa bakıyor, gözlerime bakmıyor ve ben göğsümün derinliklerinde bir sempati hissediyorum.

"Baban seni evlenmeye zorladığında kaç yaşındaydın?"

"On dokuz." Sesi sessizleşir.

"Onu sevebileceğini hiç düşündün mü, yoksa başından beri korkunç biriydi?"

"İkisi de. Onu seveceğimi ya da zamanla seveceğimi umuyordum. Fiziksel ya da zihinsel olarak benim tipim değildi. Ama bazen nazik olabildiği ya da en azından bir süreliğine nazikmiş gibi davranabildiği anlar vardı. Bazen komikti. Belki bu anlar daha sık olursa, en azından katlanılabilir olur diye düşündüm," diye açıklıyor.

"Kahretsin. Çok korkunç olmalı. Böyle bir şeyle uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Özellikle de bu kadar genç yaşıta." Keşke o zaman onu tanısaydım. Belki daha erken kaçmasına yardım edebilirdim.

Omuzlarını silkiyor. "Çıkış yolu olmadığını düşündüğünde, kendini neredeyse her şeye ikna edebilirsin. Sadece tüm dünyanın kasvetli ve üzücü gelmediği bir an istersin. Anlıyor musun? Ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım."

"Anlıyorum." Başımı sallıyorum. "Peki, bu lise erkek arkadaşın hâlâ buralarda mı? Kıskanmalı mıyım?" Bu, bu konuşmanın ağırlığını hafifletmek için bir şaka olarak düşünülmüştü, ama onun adı geçince gözleri uzaklara daldı ve yüzü düştü. Kendimi mayın tarlasında gibi hissediyorum, ama onu daha iyi anlamak istiyorum. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Hayır. Söylemedin. O sadece öldü. Onlar, şey..." Derin bir nefes aldı. "Onlar ona tuzak kurdular. Corey kurdu, en azından, o ve babam beni onunla evlendirmek için bu planı kurduktan sonra. O böyle öldü." Sesindeki üzüntüyü duyabiliyordum ve elimi uzatıp onun elini tuttum.

"Hay sıçayım." Ne beklediğimi bilmiyorum, ama bu değildi. Corey'nin ahlaksız olduğunu biliyordum ve babasının gücünü pekiştirmek ve güçlendirmek için yapmayacağı hiçbir şey yoktu. Ama tek suçu onu sevmek olan masum bir adamı öldürmek? Eğer pişmanlık duyuyorsam, artık duymuyorum.

"Biliyorum. Özellikle de sana evliliğimizi en iyi şekilde yürütmeye çalıştığımı söyledikten sonra. Değil mi? Korkunç bir insan gibi gelmiş olmalıyım. Ben korkunç bir insanım. Manastıra gitmemin nedenlerinden biri de bu. Belki dünyada yeterince iyilik yaparsam, yeterince hayır işi yaparsam ve karşılığını veririm, bir şekilde bunu telafi edebilirim diye düşündüm." Gözlerinin köşelerinde yaşlar birikir ve bir tanesi yanağından süzülerek kaynak suyuna düşer.

"Bunu yapacaklarını biliyor muydun?"

"Hayır. Bilmiyordum. Sonradan öğrendim. Açıkçası hala emin değilim. Zaten kanıtım da yok. Keşke olsaydı. Onu suçladığımda, bana deli olduğumu söyledi. Aklımı tamamen kaçırdığımı ve onu kötü adam yapmak için bir yol aradığımı söyledi. Ama bu duygudan kurtulamıyorum."

"Onu tuzağa düşürdüklerini düşündüren ne?"

"Çok gençtik. Çok safdık. Erkek arkadaşım Chase, bizim birlikte olmamızdan çok mutluydu, ama babam onunla çıkmamdan nefret ediyordu. Chase, babamın fikrini değiştirebileceğini düşünüyordu. Babama kendini kanıtlamak istiyordu. İlk başta babam bu fikre açık görünüyordu. O yaz ona staj yeri buldu ve iyi bir maaş verdi. Babam, ilişkimizi kabul ettiğine beni gerçekten inandırdı. Eğer inatçı davranıp kendim birini seçersem, en azından onu bir erkek gibi yetiştirmeye çalışacağını söyledi," diye açıklıyor, başparmağıyla dizinin üstünü dalgın dalgın okşayarak.

"Siktir. Baban tam bir pislik. Yani, bunu zaten biliyordum, ama öğrendiğim her yeni şey beni daha da emin hale getiriyor."

"Haksız değilsin." Suyun yüzeyinde parmağını gezdirirken uzaklara dalmış gibi görünüyor, gerginliği bozuyor ve merkezden dalgalar yayılıyor. "Sonra bir gece, ona bir görev verdi. Sadece bir kurye işi. Babamın iş ortaklarından birine bazı evraklar ve nakit para götürmekti. Chase, randevumuza geç kalacağını söylemek için beni aradı. Ama burası, tehlikeli olduğu bilinen bir bardı. Bir kavga çıktı ve o da çapraz ateşte kaldı. İddiaya göre. Ben orada değildim ve polisler bu davaya fazla zaman ayırmadı. Yani bunun önceden planlanmış mı yoksa tuzak mı olduğu, asla bilemeyeceğim. Her ne olursa olsun, kendimi sorumlu hissettim. Babam, onun işi. Ayrıca Chase, babamın onu kabul etmesini istediği için tüm bunları benim için yapıyordu, anlıyor musun? Bir kez daha gözyaşlarını tutmak için gökyüzüne bakarak, bir kez daha gözyaşlarını geri çekti.

"Bizimki gibi aileler iyi insanlar için güvenli değildir. Bütün bu boktan durumların etkisi, onları da aşağı çekiyor ya da ilişkileri içten içe çürüyor." Düşünde ölebilecek insanları düşünerek gökyüzüne bakıyorum.

"Kişisel deneyimin varmış gibi konuşuyorsun," diyor ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

"Evet. Ama çok uzun zaman önceydi." Omuz silkiyorum. Eski sevgilimin hatırası gözümün önüne geliyor, ikimiz üniversitedeyken, yerel bir lokantada sosyoloji finaline çalışıyorduk. O dev bir milkshake içiyordu, ben ise bulabildiğim en büyük fincanda berbat kahve içiyordum.

"Öldü mü?" Zephyrine benim için dehşete kapılmış görünüyor ve ben tekrar şimdiki zamana geri dönüyorum.

"Hayır. O gitti. Beni ve tüm bunları olduğu gibi görebilecek kadar akıllıydı. En iyi ihtimalle sefalet dolu bir hayat, en kötü ihtimalle ölüm cezası. Benimle birlikte gitmemi istedi, ama ben gitmek istemedim, o da gitti. Eşyalarını küçük kamyonetine yükledi ve gün batımına doğru yola çıktı.

"İlk başta incindim, incinme hissi azaldıktan sonra bir süre kızdım. Şimdiyse... Dürüst olmak gerekirse, onunla gurur duyuyorum. Kendini seçti. Bir gelecek seçti. Özellikle son zamanlarda olan biten her şeyden sonra, benim ona verebileceğimden çok daha iyi bir gelecek."

"Hala buralarda mı?"

"Sanmıyorum, ama bilmiyorum. Konuşmayı kestik. Bir süre denedik. Ailem öldüğünde beni kontrol etti, cenazeye geldi. Ama birbirimizden uzaklaştık, anlıyor musun? Eğer o ölseydi, nasıl başa çıkardım bilmiyorum. Chase'e olanlar için gerçekten üzgünüm. Bunun senin dünyanı nasıl paramparça ettiğini tahmin edebiliyorum." Zephyrine'e bakıyorum ve o bana anlayışlı bir gülümseme atıyor.

Bunu daha önce kimseyle konuşmadım sanırım. Grant'le bile. En azından dürüstçe konuşmadım. Hepsi Cora yüzünden yıkıldığını biliyordu, ama bunun derinliğini bilmiyorlardı. Ramsey anlamış olabilir, ama o zamanlar Ramsey'nin Hazel'dan asla vazgeçmediğinden oldukça emindim.

Cora'nın gittiği anda, ilişkimizin sonsuza dek bittiğini biliyordum. Onun için en iyisinin bu olduğunu bildiğim için ona karşı çıkmayacaktım ve benim yerime daha iyi birini bulması da uzun sürmedi. Ama en azından onun dışarıda, mutlu ve özgür bir hayat sürdüğünü biliyordum. Bir koca ve çocuklar. Kendi ailem yüzünden onun mezarda yatmasıyla yaşamak zorunda kalsaydım, o zamanlar bunu nasıl atlatırdım bilmiyorum. Kafama bir kurşun sıkmak dışında tek seçenek manastıra girmek gibi görünebilirdi.

"Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Parmak eklemlerimle yanağını okşayarak gözyaşlarını sildim ve keşke acısını da silebilseydim diye düşündüm.

"Teşekkür ederim," diyor Zephyrine yumuşak bir sesle, gözleri nemli bir şekilde bana bakarak. Parmağımı çenesinin altına koyup öne eğiliyorum ve önce sol, sonra sağ köşesini öpüyorum.

"Manastıra geri dönmek istemenin sebebi o mu?"

Kafasını sallar. "Kısmen. Ona bunu borçlu olduğumu hissediyorum. Anlıyor musun? Benim yüzümden hak ettiği hayatı yaşayamadı. Bütün bunlardan sonra öylece dünyaya geri dönmek yanlış geliyor. Ayrıca, kocamın ailesi onun ölümünde parmağım olduğunu anladıklarında muhtemelen beni öldürmek isteyeceklerdir."

"Kocanın ailesi senin bu olaya karıştığını asla bilmeyecek. Tek bilecekleri şey, senin de onun gibi rehin olduğun. Seni hayatta bıraktığımı, senin iyi bir yanın olduğu için yaptığımı düşünebilirler. O adamın vücudunda tek bir iyi kemik bile yoktu."

"Annesi onu çok seviyordu. Belki de fazla seviyordu. Bence egosu buradan geliyordu, annesi onu sanki Tanrı'nın dünyaya bir armağanıymış gibi şımartıyordu. Beni de nefret ediyordu. Onun için yeterince iyi olmadığımı düşünüyordu." Zephyrine bu anıyı hatırlayınca yüzü asılır.

"Evet, neyse. Anneler bu tür kusurlara karşı kördür, bence. Öyle olmak zorundalar, sanırım. Benimki öyleydi. Bizim hakkımızda, mükemmel meleklermişiz gibi konuşurdu, oysa biz tam tersiydik."

"Gençken onu deli ettiğine eminim. Sen ve Grant'i hayal edebiliyorum." Dudaklarına bir gülümseme beliriyor.

"Evet, ona çok zor anlar yaşattık. Sanırım lise bitip bizi üniversiteye gönderebilmek için sabırsızlanıyordu, böylece biraz nefes alabilecekti."

Bana sırtıyor. "İnanıyorum."

"Bu arada... Üniversiteyi bitirmek istiyor musun? Düğün yüzünden okulu bıraktın sanırım." Onlar onu raydan çıkarmamış olsalardı, nasıl bir kadın olabileceğini merak ediyorum. Sonuncusu da yolundan çekilince, hala olabileceği kadın.

"İsterim. Manastır her yıl birkaç öğrenciye burs veriyor. İnternette bulabildiğim sanat tarihi ve arşivcilik dersleri alıyordum. Ama artık Corey ortadan kalktığına ve ben de manastırdan çıkabileceğime göre, daha zorlu bir ders alabilirim. Başrahibe izin verirse, daha küçük bir üniversiteye girebilir veya Münih'te bir ders alabilirim."

"Ders almana izin veriyorlar mı?"

"Evet. Çok pahalı olmadığı ve manastırdaki görevimize yardımcı olduğu sürece. Paranın sonunda

hayır işlerine veya manastıra fayda sağlayacak bir şeye geri dönmesini sağlamak istiyorlar, anlıyor musun?" Bana baktı ve güneş, yüzünün etrafındaki kırmızı halesini aydınlattı.

"Ya kendi paran varsa? Bu arada, senin için banka meselesini hala halletmeye çalışıyorum. Unuttuğumu sanma." Sadece onun istediği şeyi yapmakta tam özgür olmasını istiyorum, gününün her anını onlara hizmet etmekle geçiren manastırdaki gibi başka bir hanımefendinin iradesine boyun eğmesini değil.

"Bilmiyorum. Sanırım izin verirler, ama yemin ettiğimizde tüm bunlardan vazgeçiyoruz. Paralar ailemize veya hayır kurumlarına gidiyor. Benim durumumda hayır kurumlarına gidiyor, çünkü ailem yok. Zaten vereceğim kimse yok," diye açıklıyor.

"Haklısın. Peki ya bir hayırsever bunun masraflarını karşılasa?" Ben de başka bir fikirle karşılık veriyorum. İsteddiği derslerin masraflarını seve seve karşılarım.

"Manastır duvarlarının ötesinden benim şeker babam olmayı mı teklif ediyorsun?" Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılır ve mavi gözleri utangaç bir eğlenceyle parlar.

"Sadece bir düşünceydi." Omuz silkiyorum.

"Normal şartlar altında izin verirlerdi eminim, ama bizim durumumuzda, sanmıyorum."

"Bizim durumumuz?" Sadece onun bizi nasıl tanımladığını duymak istediğim için ısrar ediyorum.

bizi tanımlamasını duymak istediğim için ısrar ediyorum

"Eski bir sevgili. Bence buna hoş bakmazlar. Aklımı bozabileceğinden

"

"Onlara bizden bahsetmeyi düşünüyor musun?"

"Muhtemelen itiraf etmek zorunda kalacağım. Etmeliyim. Açıkçası, günah çıkarma odası özel bir sığınaktır - ya da rahip gerçekse öyledir." Bana uyarıcı bir bakış atmak için duraksıyor. "Ama rahip o zaman öğrenir ve kalıp kalmayacağıma o karar verir. Başrahibeye söyleyeceğini sanmıyorum, ama devam etmememi önerebilir."

"Peki ya öyle olursa? O zaman ne yaparsın?" diye soruyorum, çünkü bunun gerçek bir olasılık olduğunu düşünüyorum ve onun yapmak istediği işi kaybetmesine neden olmak istemem.

"Emin değilim. Muhtemelen başka ne tür yardım veya hayır işleri yapabileceğime bakacağım. Sadece boş işlerle uğraşmak değil, gerçekten yararlı bir şey, anlıyor musun?"

Anlıyor musun? Geçmişimi gerçekten telafi ettiğimi hissetmek istiyorum. Geleceği bir şekilde değiştirmek istiyorum. Tüm bunların boşa gitmesini istemiyorum. Chase'in hayatının boşa gitmesini istemiyorum." Derin bir nefes alır, gözyaşlarını yavaşça siler.

"Anlıyorum. Sandığından daha fazla. Ailem öldüğünden beri tek istediğim bu," diye itiraf ediyorum. "Babanı ortadan kaldırmayı başarırsak, sonra ne yapacağımızı düşünmem gerekecek."

Elini uzattı ve elimi tuttu, başparmağıyla parmak eklemlerimi ovuşturdu.

"Babamı ortadan kaldırmak sana rahatlama sağlar mı sence?" Gözlerinde yargılama yok, sadece ikimizin de yaşadıklarına empati var.

"Hayır." Cevabı düşünmeme bile gerek yok. Onun tüm bunların arkasında olduğunu öğrendiğimden beri kendime milyonlarca kez sorduğum bir soru bu. "Ailemi öldürmek için tuttuğu adamlar. Onlar öldü ve ben hiçbir şey hissetmedim. Gerçeğe bir adım daha yaklaştığımız için geçici bir heyecan dalgası hissettim, ama hemen ardından büyük bir keder dalgası geldi. Onları öldürmek, ailemin öldüğü gerçeğini değiştirmede. Zamanda geriye gidip bunu engelleyemedim, ya da ihtiyaçları olduğunda yardım çağırmak için evde olamadım. Aslında istediğim şey buydu, ama tabii ki bu mümkün değil." Onların ölümünden sonra bir süre terapi denedim ve bu, neden bu kadar öfkeli olduğumu anlamamı sağladı, ama suçluluk duygumu hafifletmedi ya da bir zamanlar beni destekleyen bütün bir ailenin olduğu boşluğu doldurmadı.

"Doğru." Anladığını belirtmek için başını sallar.

"Baban intikam peşinde. Kesinlikle. Yalan söylemeyeceğim, onun acı çekmesini istemediğim biri olduğunu söyleyemem. Ama daha önemli olan, daha kötüsünü yapmadan onu durdurmamız. Sevdiğim insanlara tekrar zarar vermeyeceğine güvenmiyorum. Aileme. Sana. Onu ortadan kaldırmazsam, sokaklarda dolaşmaya devam edecek. Tüm o gücüyle. İnsanlara zarar vermek için tüm o imkanlarıyla. Bu kalıntılarla ne planladıysa."

"Herkesi güvende tutmak istiyorsun. Bunu görebiliyorum. Kardeşini de." Düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Ama tüm bu risklere değer mi? Ödeyebileceğin bedele?"

"O dışarıda olduğunu bilerek geceleri uyuyamıyorum."

"Dün gece uyudun." Beni nazikçe taklit etmeye çalışıyor ve ben de ona küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Çünkü sen yanımdasın." Kaşları çatılır ve ben devam ederim. "Seninle uyuduğumda, uzun zamandır ilk kez bütün gece uyuyabildim."

"Oh, bunu duyduğuma sevindim." Bana tatlı bir gülümseme atıyor. Kirpiklerini indirip tekrar bana bakıyor, gözlerinde daha kötücül bir ifade var. "Seni daha önce uyandırdığım düşünülürse, buna şaşırdım."

"Yani, belki de bu daha iyi olabilir. Belki de tekrar öyle uyanmanın ödülü uyumama yardımcı oluyor. Sadece bir düşünce." Kaşımı kaldırıp parmaklarımı dizinde gezdiriyorum.

"Anlaşıldı." O gülümsüyor, ama konuştuğumuz her şeyi kafasında düşünerek durduğunu görebiliyorum. Artık üzücü şeyleri düşünmesini istemiyorum, bu yüzden manzara değişikliği yapmanın zamanı geldiğini düşünüyorum.

"Pikniğe hazır mısın? Kit'in en sevdiği şey bu, eminim lezzetli şeyler hazırlamışsızdır." Ayağa kalkıp bahçeden çıkıyorum, dönüp ona elimi uzatıyorum.

"Ne olduğunu bilmiyor musun?" diye soruyor, elini elime koyarken.

"Hayır. Onun bizi şaşırtmasına izin verdim. Bu da eğlencenin bir parçası." Onu yanıma çekip yanağına öpüyorum. "Senin gibi."

OTUZ ÜÇ

Zephyrine

DAKOTA beni bir ata bindirip o kadar güzel bir patıkada gezdiriyor ki, korkmam gerektiğini neredeyse unutuyorum. Teddy'nin ismine yakışır bir şekilde, beni en sevdiği insanlardan biriymişim gibi selamlaması da yardımcı oluyor.

—dürüst olmak gerekirse, muhtemelen ona verdiğim tüm ödüller yüzünden
—ve Dakota benim öğrendiğim temel bilgileri pekiştirmeye çalışırken inanılmaz sabırlı davrandığı için.

Levi, planının bazı unsurları üzerinde çalışmak için ayrıldı. Babamın çiftliğine girmemize yardımcı olabileceğini düşündüğü bir adamla buluşmak ve nişanlısı beni bir binici yapmaya çalışırken Grant ile gününü geçirmek. Yakın zamanda herhangi bir binicilik yarışmasına katılacağımı sanmıyorum, ama Teddy kesinlikle bana bu patika biniciliğine alışabileceğimi hissettirdi. Hatta belki biraz da sevebilirim.

Bir virajı daha dönünce, aniden önümüzde akan dere genişliyor ve uzaktan su sesleri duyulmaya başlıyor. Dakota bana dönüp gülümsüyor.

"Bugün sana şelaleyi göstereyim dedim!" diye bağıyor, biz yolumuza devam ederken.

Şelalenin tüm gücüyle akışını, öğle güneşinde renkli bir yay oluşturan su sıçramalarını ve suyun aşağıdaki büyük havuza akışını görünce kalbim neredeyse duruyor.

"Çok güzeller!" Teddy beni daha iyi görebilmem için yanına getirirken ben de ona sesleniyorum.

"Değil mi?" Atından atlayıp atını bağladıktan sonra bana yardım etmeye geldi.

Ben artık alıştım ama indiğimde bana yardım etmek için orada olması hoşuma gidiyor. Teddy'yi onun atının yanına bağlıyoruz ve su kenarına doğru yürüyoruz. Hafif esinti ile sis bize doğru geliyor ve o ceketinden bir matara çıkarıp bana uzatıyor.

"Bilmiyorum. Geçen sefer başımı belaya soktum." Süslü küçük kabı dikkatle incelerim.

"Umarım iyi bir belaya bulaşmışsındır?" Bana bir bakış attı. "Sanırım öyle. Levi'ye fikrini sormalısın."

"Sormama gerek yok sanırım. Dikkat eden herkes onun sana takıntılı olduğunu açıkça görebilir. Geçen gece, çiftlik evine dönerken su birikintilerine basmaman için ceketini yere atmasını bekliyordum." Grant onu yakalayıp omzuna attığı için bana anlamlı bir bakış attı.

"O çok tatlı." Kafamı sallayarak, içimden gelen sesin aksine matara alıyorum. Ona geri vermeden önce uzun bir yudum alıyorum, tadı boğazımı yakmadan önce bir an dilimde kalmasına izin veriyorum.

"Gördün mü, Levi Stockton'ı tatlı olarak tanımlayan dünyadaki tek kişi sensin."

"Yani, her zaman değil. Tabii ki."

"Hayır, kesinlikle her zaman değil."

"İkiniz anlaşıyor musunuz?" diye soruyorum.

"Anlaşıyoruz. İkimiz de Grant'in omuzlarına oturup bazen onu farklı yönlerle çekiyoruz. Ama onu sevmeyi öğreniyorum. O Stockton erkekleri." Başını sallar. "Ramsey neredeyse benim gözümde yeniden değer kazanacak. Hazel benden çok daha bağışlayıcı."

"Peki ya Aspen? Onunla tanıştın mı?" Yok olan kız kardeşi hakkında çok merak ediyorum.

"Oh, tanıştım. O korkunç biri."

"Öyle mi? Levi onun profesör olduğunu söyledi. Belki diğerlerinden biraz daha az Stockton'lara benziyordur diye düşündüm."

"Grant'le ilk kez görüştüğümüzde, kalbimi bir kaşıkla keseceğini söyledi, eğer bu sana Stockton'lara daha az benziyorsa."

Düşük bir ısıık çaldım. "Tamam, belki de onunla tanışmak istemiyorum." "Hayır. O seni severdi. Sen akıllısın ve muhtemelen kardeşinin bir rahibeye aşık olmasını kardeşinin bir rahibeye aşık olduğunu."

"Oh, onun bana aşık olduğunu sanmıyorum. Beni seviyor, koruyor, evet. Ama bana yerleşik bir hayat süren biri gibi gelmiyor."

"Kim demiş yerleşmek zorundasın diye? Grant'in en iyi özelliklerinden biri, benim çılgın fikirlerimi desteklemeyi sevmesi, tabii atladığımda güvenlik ağı olabileceği sürece."

"İkiniz birlikte çok tatlısınız. Ona çok yaklaşıyorsun. Neden senin gibi birini seçtiğini anlayabiliyorum."

"Benim gibi biri mi?" Kaşları havaya kalktı.

"Güçlü, bağımsız, dışa dönük, hedef odaklı. Sen, büyüdüğümde olmak istediğim her şeysin."

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama sen artık büyüdün." "Ben hiç de dışa dönük biri değilim," diye itiraz ediyorum.

"Yani, senin çılgın partiler verdiğini göreceğimi sanmıyorum, ama gayet iyisin. Arkadaş canlısı, düşünceli ve yaklaşılabılır birisin. Keşke ben de öyle olabilseydim. Hepimiz biraz farklı olmak isteriz, değil mi? Komşunun çimleri her zaman daha yeşildir."

"Doğru," diye onayladım. "Ama onun beni nasıl gördüğünü biliyorum, sanki koruması gereken kayıp bir rahibe gibiyim. Göz kulak olması gereken biri. Elbette bu hoş bir şey, ama bir süre sonra bundan sıkılacak. Onu daha çok senin gibi biriyle birlikte görüyorum."

"Güçlü, cesur, onun tüm kötü huylarını ve şiddetini görmezden gelip gerçekte kim olduğunu görebilen biri mi?"

Onun kendini değerlendirmesine başımı sallayarak onayladım.

"Aynen öyle."

"Katılıyorum. Onun acısını alıp onu üretken bir şeye dönüştürebilecek birine ihtiyacı var. Ona da aynısını yapmayı öğretecek birine. Onunla yeterince uzun süre sessizce oturabilecek, onun konuşmaya istekli olmasını sağlayacak birine. Kaybı yeterince bilen, ona ihtiyacı olan empatiyi verebilecek birine. Tanıdığın biri var mı?"

Ona bakıyorum ve kaşları yine kalkıyor.

"Sadece söylüyorum..." Matarasından bir yudum alır. "Aslında, sadece ben değilim. Grant da buna oldukça ikna olmuş durumda. Sanırım, Levi'nin keskinliğini biraz körelteceğinden endişeleniyor. Bence bu onun için iyi olacak."

Stockton erkeklerinin hepsi, gerektiğinde dizginleri elinde tutmayı bilen bir kadına ihtiyaç duyabilir, anlarsın ya?"

"Sanırım bu konuda, hem gerçek hem de mecazi anlamda, öğrenmem gereken çok Şey var." Gülüyorum.

"Sadece kim olduğunu hatırlaman gerekiyor." Beni baştan aşağı süzdü ve kalasıyla bana hafifçe drtt. "Duyduğuma göre, istediğinde oldukça tehlikeli olabiliyormuŐsun. Onun gibi bir babayla büyüyüp, Corey gibi bir adamdan kurtulduktan sonra güçsüz kalacağını sanmıyorum. Tam tersi aslında. Onların boşa harcadıklarını alıp yeni bir Şey yaratabilirsin. O gücü elinde tut. İstedeiğin Şey için kullan."

Uzun bir dakika sessizce durup ormanın güzelliğine bakarak Şelalenin uğultusunu dinledik.

"Levi'nin planına yardım etmeye çalışıyorum."

"Sen denemiyorsun. Yapıyorsun." O benim için bunu kesinleŐtiriyor. "Grant benzer bir Şey yaŐadıėında, ona yardım etme fırsatım olmadı. Levi, sana inanıyor olduğu için seni bu planın merkezine koydu."

"Ona beni baştan çıkarmasını söylediğinde plana yardım etmiyor muydun?" Ona bir bakış atıyorum ve o başını eğip, kk bir taşı suya atarken başını sallıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar seni tanıımıyordum ve beyin sarsıntısından yeni çıkmıŐtım. O tavırla herkesi baştan çıkarabileceğini düşünmem gerekirdi. Gözlükler yardımcı oluyor, değil mi? Grant yatmadan önce okumak için gzlk kullanmaya başladı ve bunlar kriptonit gibi. Bu araŐtırılmalı." Kendini kaptırıp uzaklara dalıyor ama sonra kendine gelip bana bakıyor. "Bu aileyi ve arkadaşlarımı korumak istediğim için özür dilemeyeceğim, ama seni incittiğim için zgnm. Bunun için kendimden nefret ediyorum."

"Sorun değil. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Sadece ortalığı temizlemek istiyorum. Manastıra döndüğümde, haftalarca günah çıkarmak istemiyorum."

"Geri mi dönüyorsun?" Sesinde hayal kırıklığı duyabiliyorum.

"Sanırım yle. GemiŐimde keşke farklı yapsaydım dediğim Şeyler var

farklı yapmayı dilediğim Şeyler var ve manastır bana, sanki hiçbir Şey olmamış gibi

sanki hiçbir şey olmamış gibi yoluma devam etmek yerine bir şeyler yapıyormuşum gibi hissettiriyor. Keşke bu süreçte Levi'den vazgeçmek zorunda kalmasaydım."

"Başka bir şey yapamaz mısın? Ya manastır ya da hiçbir şey mi?"

"Ben..." Sözlerim kesiliyor. Manastır artık beni istemese ne yapardım diye düşündüm, ama ben manastırı istemesem ne olurdu diye düşünmedim. Corey'den ya da babamdan kaçmak zorunda kalmazsam, aynı hedefe ulaşmanın başka yolları da olabilir.

"Çünkü Levi bir yana, kadın olarak konuşursak, bence orada boşa zamanını harcıyorsun. Önyargılı olduğumu biliyorum. Muhtemelen sizlerin giydiği o kıyafetlerden birini giymeye çalışırsam yanarım. O yüzden belki de beni dinlememelisin. Ama o adada kilitli kalıp onların kurallarına göre yaşayarak, yapabileceğinin yarısı kadarını bile yapabileceğini sanmıyorum. Yani... Bu gerçekten istediğin şey mi, yoksa hayatındaki erkeklerin sana sınırlı hissettirdiği seçenekler arasından seçtiğin bir şey mi?" Viski şişesini bana geri uzatıyor ve ben onun sorusunu düşünürken şişeye bakıyorum.

"Emin değilim, sanırım. Bu şekilde düşünmemiştim." "Belki de düşünmelisin."

"Belki," diye onaylıyorum.

"Tamam, o zaman dizginleri tutmayı öğrenmeye geri dönelim mi?" Sabırla bizim geri dönmemizi bekleyen atlara başını salladı.

"İyi fikir." İkimiz de onlara doğru yürümeye başladık ve yola çıkmadan önce son bir kez bacaklarımızı esnettik.

"Diğer setle ilgili herhangi bir ipucuna ihtiyacın olursa, bana haber ver." Atına binerken gülümser. Ben de onu taklit ederim ve çiftlik evine doğru yola çıkarız.

OTUZ DÖRT

Zephyrine

"Sana doğru düğüm atmayı öğretmeliyiz." Levi, çitlerden birini tamir etmek için onunla birlikte dışarı çıkarken, atını bağlamamı izliyor. Diğer çiftlik çalışanları meşguldü ve o bana çocukluğunun geçtiği bu yeri göstermek istedi.

"Bu doğru bir düğüm." İpi bağlamak için kullandığım mükemmel düğüme bakarak kaşlarımı çatıyorum.

"Kare düğümler tutmaz, tatlım. Ayakkabılarını veya bir hediye bağlamak için uygundurlar, ama başka bir şey için pek uygun değiller." İpi benden alır ve düğümü yeniden yapar, ardından atından piknik sepetini ve battaniyeyi alır. Çalışırken ona eşlik edebilmek için çantama bir kitap ve biraz su koydum.

"Eh, bildiğim tek düğüm bu. Şimdiye kadar gayet iyi iş gördü." Onu biraz takip ederek kıyıdan aşağı inerim ve şans eseri, onarılması gereken çitin yanında dağ manzaralı güzel bir yer bulurum.

"Burada duruyor olman aksini söylüyor. Bana daha güçlü bir şey verseydin, hala manastırdaki yatakta yatıyor olabilirdim." Battaniyeyi çimlerin üzerine sererken bana göz kırpmıyor.

"Hâlâ onlardan kurtulmak için bir tür büyü yaptığını düşünüyorum." Ona şüpheli bir bakış attım.

"Hayır. Kare düğümler o tür iplerle gevşek tutunur. Gel, sana göstereyim." Eyerden bir takım yedek ip alır ve geri döner.

Güneş onu arkadan aydınlatıyor, sanki bir melekmiş gibi — çok sayıda dövmesi, sevimli bir poposu, kovboy şapkası ve çizmeleri olan bir melek, ama dürüst olmak gerekirse, benim tarzımdaki bir melek. Bana doğru dönerken, bana baktığımı görünce sırıtıyor.

"O bakış ne için?"

"Sadece manzarayı hayranlıkla izliyorum." O bana yardım etmek için elini uzattığında omuz silkiyorum.

"Güzel, değil mi?" Omzunun üzerinden dağlara bakıyor.

"Mükemmel." Onu düzeltmeye gerek görmeden gülümsüyorum.

"Tamam, buraya gel. Sana hızlıca bağlayabileceğin bir düğüm atmayı göstereyim. Böyle bir şeye ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

"Çalışmaya başlamadan önce piknik yapacağımızı sanıyordum. Bu bir rüşvet değildi, değil mi?"

"Öyle. Ama artık bir çiftlikteyim, kovboy kız. Akşam yemeğini hak etmelisin." Çocukça bir gülümsemeyle bana bakar ve bu, midemi kıpır kıpır eder.

"Peki, efendim." Gözlerimi devirip güldüm, ama onu çitin yanına kadar takip ettim. Düğümleri öğrenmekten çok, onun çalışmasını izlemekle daha çok ilgileniyordum, ama bu onu mutlu edecekse, deneyecektim.

"Gençken hepiniz burada çalışıyor muydunuz? Yoksa çocukken burası sizin için daha çok bir oyun alanı mıydı?" diye soruyorum, her yöne uzanan geniş arazilere bakarak.

"Çalışırdık. Ben çocukken, satmadan önce burada hala biraz sığırımız vardı. Grant ve ben çok zorlandık, ama o Aspen'e de öğretti. Ramsey diğerlerinden biraz daha kolay kurtuldu. Babam hepimizin çiftliği işletmeyi öğrenmemizi istiyordu. Kendimiz yapamıyorsak, başkalarını bu işten sorumlu tutamayız derdi." Levi benim bakışımı takip ederek, birkaç yüz metre ötede akşam yemeğini yiyen küçük bir grup mula geyiği grubuna bakıyor.

"Özlüyor musun? Yoksa kumarhaneyi mi daha çok seviyorsun?"

"Kumarhane kesinlikle daha az ağır iş. Ama çiftliği de özlüyorum. Ramsey ve Hazel, Ramsey'nin Ohio'da oynamaya başlamasıyla artık pek ortalarda yoklar

Bu yüzden işleri yürütmek için çoğunlukla buradayım. Onlar ayrıldıklarında olduğumdan biraz daha fazla geri dönmek güzel oldu."

"Yeniden evlenirken düğünleri saldırıya uğrayan çift mi?" diye soruyorum. Henüz onlarla tanışma fırsatım olmadı, ama Stockton kardeşlerin hepsini merak ediyorum.

"Neredeyse, evet."

"Düğünü tamamlayabildiler mi?"

"Hayır, henüz değil. Herkes babanın ikinci kez evlenmesinden dolayı biraz endişeliydi."

"Ama yapacaklar mı? Onun bu kadar çok şeyi mahvetmesinden nefret ediyorum." Keşke onun mahvettiği her şeyi düzeltebilsem.

"Tamamlayacaklar. Şu anda planlamaya çalışıyorlar ve Grant ile Dakota nişanlandıkları için ne yapacaklarını bilmiyorum. Dakota ile Hazel çok yakındırlar ve çift düğün yapmaktan bahsediyorlardı." Güneşte gözlerini kısarak bana bakıyor. "Dakota'ya sormalısın. Ben bu tür şeyleri takip etmiyorum. Sadece bana bir şey yapmamı söylediklerinde emirleri yerine getiririm." Gülümser.

"O zaman sen sonuncu musun? Yani evli olmayan ya da evlenmek üzere olmayan sonuncu."

"Evet, sanırım öyle. Bu şekilde düşünmemiştim. Ama son duyduğumda, Aspen ayrılmayı düşünüyordu, yani belki de öyle olmayabilir."

"Sence hiç evlenecek misin?" Bu soruyu sorduktan sonra bunun ne kadar garip bir soru olduğunu fark ettim. Tam olarak birlikte sayılmayız, ama karmaşık durumumuz kesinlikle evliliğe doğru gitmiyor. "Demek istediğim... Sadece merak ettim, açıkçası." Gergin bir şekilde güldüm ve o da anlayışla gülümsedi.

"Yani bu bir evlilik teklifi değil mi?" Kalbini tutar, sanki onu kırmışım gibi okşar.

"Çok komik. Ama bu yarı ciddi bir soruydu. En azından benim tanıdığım kadarıyla, sen çok yalnız bir adam gibi görünüyorsun. Sanırım seni normal şartlar altında görmedim," diye yüksek sesle mırıldanıyorum, onun gerçek halini bile bilmediğimi fark ederek. Levi'nin günlük halini görmedim. Her sabah işe giden ve Avarice'de güvenliği yöneten, hafta içi muhtemelen dinlenme odasından kahvesini alan ve zaman kartlarını onaylayan adamı.

"Bu konuda pek fazla düşünmedim." Omuzlarını silkiyor. "Grant ve ben her zaman işin ticari yönüne odaklandık. Normalde çok daha fazla evrak işi ve bilgisayar başında zaman geçirmek, kabinde veya açık havada çok daha az zaman geçirmek gerekiyor. Ara vermek iyi geldi."

"Normalde takım elbise giyer misin?" Şu anda giydiği kot pantolon ve inci düğmeli gömleğe bakıyorum, daha önce ahırda yaptığı işten dolayı kolları kıvrılmış.

"Sık sık. Normalde nasıl olduğunu bilmiyorum. Neden sordun?"

"Sadece normal bir günde nasıl görüldüğünü merak ediyorum. Ya da bir düğünde, şık giyinmiş halini."

"Wrangler pantolonları ve kovboy çizmeleri sevmiyor musun?" Şapkasını kafasında kaydırıp bana alaycı bir bakış attı.

"Hayır, hayır. Onlar benim en sevdiğim şeyler. Sadece her türlü deneyimi yaşamam gerektiğini hissediyorum." Ona gülümserim.

"Tamam, peki..." Sanki onu tedirgin ediyormuşum gibi bana yarım bir gülümseme atar. "Evlilik demişken..." İpi havaya kaldırır.

"Doğru, dersimize dönelim." Başımı salladım, ciddi bir ifade takındım ve o bana kaşlarını kaldırdığında gülmemeye çalıştım.

"Bu kadar küstah olmaya devam edersen seni bağlayacağım." Bana saldırıyormuş gibi yapar.

"Kulağa eğlenceli geliyor." Ben de onu taklit ediyorum.

O başını sallar, ama gözlerinde bir anlık takdir görürüm. "Bileğini uzat." Elini uzatır. Ona ihtiyatla bakarım, ama sol elimi uzatıp almasına izin veriyorum.

"Sağlam bir düğüm atmak istiyorsan, bu çok kolay. Böyle tut. Böyle bir ağaç yap ve altına küçük bir tavşan deliği aç. Sonra bu tarafı al. Tavşan delikten çıkar, ağacın etrafında koşar ve tekrar tavşan deliğine geri girer." Bana beş yaşında bir çocukmuşum gibi açıklıyor ve ben, ipi sıkıldığını hissedene kadar kıkırdayıp duruyorum. Beni çite yaklaştırıyor ve diğer tarafı rayın etrafına sarıyor. "Bak, burada ağacın var. Burada tavşan deliği var. Tavşan ne yapar?" Bana bakıyor.

"Delikten yukarı çıkar, ağacın etrafında koşar ve sonra tekrar deliğe iner." Onun talimatlarını ona tekrar ediyorum ve

o da parmaklarıyla evik bir şekilde talimatları takip eder ve iini bitirince ipi sıkılaştırır.

"İşte. şimdi kaçmaya alış." Ben çekilmeye çalışırken ve kendimi sıkışmış bulurken, o ite yaslanıp kollarını kavuşturur. Sırılarak, "Gördün mü, öylece kaçamazsın, değil mi?" der.

"Anladım. şimdi bırak beni." Onun manzarayı izlemesini izlerken kaşlarını kaldırıyorum. Biraz fazla hoşuna gittiğini anlayabiliyorum.

"Bana nazikçe sor, ben de dūřünürüm."

"Beni bırak, lūtfen."

"Hmm..." Dūřünürken mırıldanıyor, benim tekrar kıvranmamı izliyor. "Bana bir öpücük verirsen dūřüneceęim."

"şimdi şartları değiştiriyorsun. Nazikçe rica edersem beni bırakacağını söylemiştin."

"Hayır, dūřünürüm dedim tatlım. Ve söz verdięim gibi dūřündüm. Özgürlüęün karřılıęında bir řey istiyorum." Etrafımda dönerek vücudunu bana yaklařtırdı ve gözleri üzerimde dolařtı.

"Bu senin gerçek bir alışkanlığın haline geliyor." Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım ve o, elinde bir koz varmış gibi sırttı. Kalbimin göğsümde en sevdiği küçük çarpıntı ve takla rutinini yaptığını hissettim. Onun yanında durduramadığı şeyi.

"Bu benim için çok iyi sonuç veriyor. Neden durayım ki?" Başını eğip, dudakları bir santim uzaklıkta olana kadar yavaşça eğildi ve vücudunun sıcaklığını bana yakın hissedebiliyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatıp, sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibi onu öpüyorum ve ağzı benimkini keşfederken öpücüğümüzü derinleştiriyorum. O dikkatini başka yere verirken öne uzanıp kolundaki diğer ipi çıkarıp bileğine doluyorum. Öpüşmemiz bittiğinde aşağıya bakıyor, yüzünde sorgulayan bir ifade var.

"Sıra bende. Pratik yapmak mükemmelleştirir, değil mi?"

"Doğru." Gözleri benimkileri tarar, arzuyla dolu, ama geri adım atar. şapkasını düzeltir ve bileğimi çitten çözer, gerip ikinci ipi bana uzatır.

Onun bileğindeki ilk düğümü ve çitin üzerindeki ikinci düğümü çabucak özüyorum. Onun bir sonraki düğüme gememle birlikte onaylayan bir sesle dilini şaklatıyor ve başını sallıyor.

"Nasıl olduğunu tekrar söyler misin? Unutmamak için ezberlemeye çalışıyorum." Onun yardımına ihtiyacım varmış gibi davranıyorum ve ben talimatları uygularken o da tavşanla ilgili hikayeyi tekrar anlatıyor.

"Tamam. Önce ağacı yapıp yan tarafına bir delik açacağım, değil mi?" Ona açıklığa kavuşturması için bakıyorum.

"Alt tarafına." O, düğümü bağladığım yere o kadar odaklanmış ki, düğümü nereye bağladığımı görmüyor.

"Tamam. Altta. Sonra tavşan delikten yukarı çıkıyor, ağacın etrafından dolaşıp geri mi giriyor?" Tavşanı son adımlarını hızla geçip, o soru sormaya fırsat bulamadan onu sıkıca çekiyorum. Sonucu görünce yaptığım işe gülümsüyorum.

"Aynen öyle." O da onaylayarak başını sallar ve bana bir şey göstermek için hareket ederken ip tarafından durdurulur. Onu çitin iki yanına bağladım ve onun farkına vardığı anı izliyorum.

Artık benim tutsağım.

OTUZ BEŞ

Levi

Kafamdan kovboy şapkasını kapar ve kendi başına takar. Kirpikleri kalkar ve şapkanın gölgesi yüzüne düşer. Safir mavisi gözleri melek gibi masumiyetini yitirmişti; dudakları kötücül bir gülümsemeye kıvrılırken, gözlerinin arkasında sinsi bir şey vardır.

Kalbim göğsümde bir atım atlıyor. Onu yanlış okuduğuma dair küçük bir endişe fısıltısı. Beni bu duruma düşürmek için uzun vadeli bir oyun mu oynadı acaba diye merak ediyorum, çünkü kesinlikle kendinden çok memnun.

"Zephyrine." Bağlardan birini çekerken onun adını bir uyarı gibi kullanıyorum. Dikkatli çalışmış, çünkü bağlar mükemmel şekilde yapılmış. Hareket edebileceğim kadar gevşek, ama yardım olmadan kurtulabileceğim kadar da gevşek değil. Onun merhametine kalmış durumdayım.

"Bu sefer daha iyi iş çıkarmışım galiba," diyor, diğer bileğimi denediğimi görünce, o da aynı şekilde sıkı bağlı.

"Çabuk öğreniyorsun."

"Öyleyim. Hayatta kalmanın anahtarı bu." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Ya da istediğini elde etmenin."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum.

"Yani dikkat ediyorum. Hatırlıyorum. Sonra doğru zaman geldiğinde bunu kendi lehime kullanıyorum." Avucunu göğsüme bastırıp aşağı doğru kaydırıyor.

"Şu anda yaptığın şey bu mu?" Şu anda ne haltlar döndüğünü hiç bilmiyorum ve içimi kaplayan yarım düzine duygudan hangisini kucaklayacağımı bilmiyorum.

"Yani, seni tamamen başladım. Tıpkı manastırda olduğu gibi. Ama bu sefer kurtulabileceğini sanmıyorum. Kimse ışlıklarını duyamaz. Buradan kimse duyamaz." Bana sırtıyor ve sonra uzaktaki çiftliğe bakıyor.

Günün son ışıkları elmacık kemiklerinin ve dudaklarının her köşesine vuruyor, irislerinden yansıyan ışık maviyi aydınlatıyor ve onu her zamankinden daha parlak hale getiriyor. Kahretsin, hayatımı tehdit ederken bile çok güzel.

"Peki planın nedir?" diye soruyorum, ses tonumu sabit tutmaya özen göstererek.

"Oh, birkaç fikrim var." Vücudunu benimkine yaklaştırıyor. "Aslında birkaçdan fazla. Seni bir daha bu duruma düşürürsem ne yapacağımı düşünmek için çok zaman harcadım." Avucunu gömleğimin altına sokup cildimde gezdiriyor ve bana daha da yaklaşıyor. Şampuanının kokusu beni sarıyor ve bunun son kez olup olmadığını merak ediyorum.

"Kaçacaksan, Rowan'ın seni asla bulamayacağından emin olsan iyi olur. Bulursa seni öldürür," diye uyardım. Elleri dondu ve geri çekilip bana baktı. Bana uyarıcı bir bakış attı.

"Kaçmayacağım, kovboy. Ama seninle işim bittiğinde kaçmış olmayı dileyeceksin."

Onun ne demek istediğini anlamaya çalışarak kaşlarını çatıyorum ve benim şaşkınlığımı görünce alaycı gülümsemesi yayılıyor.

"Aslında, kaçma ihtimalim olduğunu düşündüğün için sana daha da sert davranacağım," diyor yumuşak bir sesle, gözleri beni inceliyor.

"Bana daha sert mi?" diye soruyorum, hala onun planının ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlayarak parlak bir gülümsemeyle gülümser.

"O zaman nasıl demiştin? 'Sana iyi geliyor.' Sanırım, sen başlıyken ben de kucağına uzanmışken bunu söylemiştin."

Oh.

"Siktir..." Yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum ve o da bana aynı şekilde gülümsüyor. Kendime gülerek başımı eğiyorum ve omurgamdan boynuma kadar bir sıcaklık hissediyorum.

Asla, milyon yıl geçse bile onun hakkında böyle bir şey tahmin edemezdim. Şimdiye kadar her konuda çok yumuşak konuşuyordu, çok tatlıydı.

"Yani hafızam doğru mu?" Tekrar bana yaklaşıyor, sesi alçak bir fısıltı ve boynumda sıcak nefesini hissedebiliyorum. "Düşmanın kızının seni bağlayıp soyup soğana çevirmesini mi istiyorsun? İhtiyacını karşılamak için seni kullanmasını mı? Yoksa seni ne kadar istediğini düşünmeden duramayan, cinsel açlığı olan rahibeyi mi tercih edersin?"

"İkisini de seviyorum," diye itiraf ettim.

"Hmm. O zaman ikisi de sırayla deneyecekler sanırım." Boynumu öper, dudakları yumuşak dokunuşlarla cildimde gezerken elleri aşağıya doğru kayar.

"Utangaç, tatlı kızıma ne oldu?"

"İşimi bitirdiğimde onu geri alacaksın." O, kot pantolonumun üzerinden elini gezdiriyor ve ben iniltiyi zorlukla bastırıyorum. Onun için çoktan sertleşmiş durumdayım ve o, tenime karşı sırıttıyor. "Ama onun için senden geriye bir şey kalır mı, bilmiyorum."

"Öyle mi?" Elini benim uzunluğum boyunca yukarı doğru kaydırduğunda, aletimin seğirmesine yetecek kadar baskı uygulayarak alaycı sözleriyle beni boğdu.

"Evet. Son damlasına kadar kullanmaya niyetliyim."

"Lanet olsun, Zeph." Onun adını bir dua gibi söylüyorum çünkü bu halini kaldıracak mıyım bilmiyorum.

"Ah, ah," diye tısladı. "Adımı söyleyemezsin. Geri kazanana kadar söyleyemezsin." Boynumu son bir kez öptü, sonra elleri kemerime indi ve tokayı açmaya çalıştı.

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Talimatları yerine getir. Ne dediysem onu yap. Dinlemediğin için seni cezalandırmak istemiyorum, anladın mı?" Gözleri benimkilere bakarken kemerimi yere attı ve parmakları çevik bir şekilde kot pantolonumun düğmesini açmaya başladı.

"Anladım." Başımı salladım. Hayatımda hiç bu kadar sert olmadığımı sanmıyorum. Hiçbir kadın bana bunu denemek için bu kadar cesur olmamıştı.

"Evet, hanımefendi." Fermuarımı aşağı çekerken duraksıyor ve bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor.

"Evet, hanımefendi." Ben de ona tekrar ettim ve dudakları eğlenerek titredi.

"Bu iyi." Fermuarla işini bitirir ve elleri kot pantolonumun bel kısmına ve boxer şortuma uzanır. Onları aşağı doğru çeker, kalçalarımın ve uyluklarımdan aşağı kaydırır. "Bu daha da iyi," diye fısıldadı, dudaklarını tekrar dişlerinin arasına alıp bana uzandı. Elini etrafıma doladı ve avucunun yumuşaklığı penisimin uzunluğu boyunca aşağı doğru kayd. Beni zaten yeterince tahrik etmiş olduğu için, bu sanki cennetteymişim gibi hissettirdi. O kadar iyi geldi ki, kendimi durduramadan yumuşak bir inilti çıkardım. Bu ses üzerine gözleri parladı.

"Oh, benim için çok iyi olacaksın, değil mi?" Beni tekrar okşuyor ve ben bir sonrakini örtmeye çalışıyorum, ama o yine de onu içimden çıkarıyor. Kalçalarım kendiliğinden öne doğru sıçrarken gülümsemesi yayılıyor. "Benim için hazır olman lazım. Çok uzun süre dayanamayacağım. Senin bu kadar büyük olmanla. Beni bu kadar ıslatmanla. Ama bunu biliyorsun, değil mi?"

"Siktir." Diğer eli testislerimi kavradığında keskin bir nefes alıyorum ve o, başparmağını yukarı aşağı okşayarak, benim sikimi yavaş ve sabit bir tempoda okşarken nazikçe sıkıyor.

"Merak etme. Büyük kötü kurtun bazen tasma takılmayı sevdiğini kimseye söylemeyeceğim." Dudaklarını boynumun tabanından kulağıma kadar yukarı doğru sürükler. "Bu bizim küçük sırrımız olacak."

"Siktir," diye küfrediyorum, gözlerimi kapatıyorum. Görünüşe göre, şu anda elimden gelen tek şey bu. Bir dizi küfür ve inilti. Beni zaten onu dinlemeye odaklamış durumda. Düzgün düşünemiyorum bile.

"Haklısın. İlkini halletmeliyiz. Seni rahatlatmak için." Bir an için beni bırakıyor, sanki ona layık olup olmadığını karar veriyormuş gibi beni inceliyor. Onun dokunuşunun yokluğu beni neredeyse öldürüyor. Başımı geriye yaslayıp soluk mavi gökyüzüne bakıyorum, gözlerimi kapatıyorum. O, istediğini almadan önce hazır olduğumdan emin olmak için son bir kez okşuyor beni.

"Otur." Sessizliği bozdu ve gözlerimi açtığımda, bana yerimi almamı emrederken yüzündeki ciddi ifadeyi gördüm. Dikkatli hareket etmeli, bileklerimi biraz bükmeli ve ipi kavrayarak

"Çite yaslan." Ondan bir emir daha geliyor ve ben dediğini yapıyorum.

Ben pozisyonumu aldığımında, ellerim hala ipi kavrarken ve kollarım genişçe açılmışken, bana sırtarak bakar. Kıçımın ve uyluklarımın üst kısmında sert, kuru çimleri hissediyorum ve zihnim bir an için dalıp gidiyor, sonra onun eteğinin altına uzandığını görüyorum. Uzun bacaklarından külotunu aşağı çekiyor, sanki bana acı çektirmek istercesine acele etmiyor. Külotunu çimlerin üzerine bırakıyor ve tek tek bacaklarını içinden çıkarıyor. Sanki onu ağır çekimde izliyormuşum gibi, sanki bunların hiçbirisi gerçek olamazmış gibi geliyor.

Üzerimde yürüyor, her iki bacağımın üzerine birer botunu koyuyor, dizlerini büküp ayaklarını altına sokuyor, eteğini kaldırıp etrafıma düzgünce bırakıyor. Yüzüme bakarken gözlerinde samimi bir ifadeyle sikimin üzerinde duruyor.

"Güvenlik kelimesi belirlemeli miyiz?"

"Gerek yok." Bu kadın isterse benim sikimi çıplak olarak sürebilir ve ben ondan daha fazlasını isterim.

"İhtiyacın olabilir. Benim neler yapabileceğimi bilmiyorsun." Ağzının köşesinde alaycı bir gülümseme belirir ve gözleri eğlenceyle parlar.

"Bilmiyorum, ama çabuk öğrenirim," diye karşılık verdim.

"Her ihtimale karşı. Belirlemeliyiz. Beğendiğin bir kelime var mı?" Kafamı sallıyorum. "Hiç ihtiyacım olmadı."

"Hmm." Dudaklarını birbirine bastırır ve düşünürken gözleri gökyüzüne doğru kayar. Güzel yüzünde bir gülümseme belirir ve bana eğlenerek bakar. "İtiraf etmeye ne dersin?"

Gülümsayarak başımı salladım, günah çıkarma odasının duvarının ardındaki o savunmasız, tatlı sesi hatırlayarak. Acaba geceleri hayal ettiği senaryo bu muydu? Öyleyse hiç de fena olmazdı.

"Sen çok yaramaz bir şeysin, biliyor musun tatlım?" "Bu evet mi demek?" Vazgeçmeyi reddediyor.

"İtiraf et," diye kabul ediyorum.

Ondan sonra zaman kaybetmez. Kendini benim sikimin üzerine indirir. Ben inlerim, başımı çitin parmaklıklarına yaslarım

O çok sıcak, ıslak ve mükemmel. Onu hak etmiyorum ama onun merhametine kalmış olmayı seviyor olabilirim.

Ellerini omuzlarıma dayar ve kendini benim sikimin üzerinde sallandırır. Bir kez. İki kez. Çok iyi. Böyle ölebilirim. Benimle işi bittiğinde beni öldürebilir ve ben ona bunun için teşekkür ederim.

"Tanrım, seni hissetmek çok güzel. Sen çok mükemmelsin." Sıkı amını benim sikimde yukarı aşağı hareket ettirirken bana yumuşak bir şekilde iltifat ediyor.

"Esirlerine her zaman bu kadar iyi davranır mısınız? Sanırım buna alışabilirim. Sen lanet olası bir merhamet meleği gibisin." Onu izlerken, nefes nefese kalarak bu sözleri söylemeyi başardım.

O çok etkileyici, elbisesi kucağımızın etrafına yayılmış, yukarı aşağı hareket ederken dalgalanıyor. Göğsü ve boynu çabadan kızarmış, yanakları parlak bir renge bürünmüş. Kirpikleri kalkarken kovboy şapkam kafasına geri kayıyor.

"Sadece ilk seferinde sana kolaylık ediyorum. Benim için ısınmanı sağlıyorum. Buna alışma," diye alay ediyor, dudakları gülümsemeyi bastırırken titriyor.

"Ben yapamayacağım için, o güzel klitorisini parmaklarınla tatmin etsen iyi olur, tatlım. Böyle devam edersen dayanamayacağım. Hayal kırıklığına uğrayacaksın," diye onu uyarırım, çünkü orgazm dalgasının yükseldiğini hissediyorum.

"Oh, hayal kırıklığına uğramayı ve sen gelmeden önce on dakika boyunca o ağzınla özür dilemeyi bekliyorum," diye karşılık veriyor, hiç tereddüt etmeden, ve onun böyle konuşmasını duymak beni çok tahrik ediyor. Yüzümden bunu anlayabiliyor, çünkü karşılık olarak sırtlıyor.

"Bunun beni cezalandıracağını düşünüyorsan, sana kötü bir haberim var."

"Eğer bunun en kötüsü olduğunu düşünüyorsan, sana kötü bir haberim var." Çenemi öperek yukarı doğru ilerliyor ve hafifçe açısını değiştirirken kulağıma yumuşak bir inilti bırakıyor. Öne eğildim ve omzuna inledim. Sıkı küçük amcığı, yanağıma ve boynuma küfürler yağdırırken beni sonuna kadar sıktı. Orgazmımın eşiğine geldiğimde beni sikmeye devam etti. Kendini de orgazma yaklaştırdığını, neredeyse geldiğini anlayabiliyordum, ama o anda kendini benden uzaklaştırdı.

Benden kalkar ve uzun, derin bir nefes alır, konsantre olmaya çalışırken yaptığı gibi gözlerini sıkıca kapatır. Tekrar üstüme çıkıp farklı bir açıdan beni çalıştıracaklarını sanırım, ama bunun yerine ikimizi de mahrum bırakır.

"Ne oluyor lan?" Kafam karışmış ve beni bitirmesini arzularak ona bakıyorum.

"O kadar kolay gelemezsin." Şu anda ne kadar acımasız davrandığının farkında olmadan başını sallar. Ama konsantre olmakta zorlandığını görebiliyorum, nefes almak ve kendi dürtülerini kontrol altına almak için başını dağlara doğru çevirir.

Beni nazikçe temizlemeye çalışırken dikkati tekrar bana dönüyor. Dokunuşları beni kışkırtıyor, tatlı ilgisi, beni gerçekte olduğumdan çok cam gibi davranarak yapabileceklerinin sadece bir ipucu. Granit kadar sert bir penis, başı şişmiş ve damlıyor, o da elbisesinin eteğiyle beni temizliyor — her santimi benim onun içine geri dönmek için çaresiz olduğum kadar çaresiz.

Onu istiyorum. Lanet olsun, dürüst olmak gerekirse, ona ihtiyacım var. Özellikle şimdi. Ama o beni kolayca bırakmayacak. Bana işkence edecek, bunu gözlerinden anlayabiliyorum.

"Peki. Buraya gel." Sırılsıklam olan küçük amına başımı sallıyorum. "Hak ettiğim şeyi tatmama izin ver." Sesim kaba, ama o sesimin kibirli tonunu kaçırmıyor.

"Bunu hak etmedin." Bana bakar, kaşlarını kaldırarak zekâsını gösterir.

"Hayır mı? Başka biri için bu kadar ıslandın mı?" "Bütün işi ben yaptım."

"Benim mükemmel sikimde." Sırılsıklam genişliyor ve o da buna karşılık gözlerini kısıyor.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emreder, benimle birlikte ayağa kalkar. Kot pantolonumu bükmüş olduğu için bir dakika sürer ve benim çabaladığımı görünce bana gülümser. "Yardım ister misin?"

Ben içimden homurdanırım ve o da bacaklarımın etrafına sıkışmış bel bandını tutar. Bana çekmeme yardım edeceğini sanırım, ama onun yerine pantolonumu yere çekip çıkarır.

"Ne oluyor?" diye soruyorum, ona bakarak.

"Nazikçe sormadın. Ayrıca, bir dahaki sefere yoluma çıkmalarını istemiyorum." Kaşlarını kaldırdığımda yüzümü inceliyor. "Merak etme. Sana güveniyorum. Buradaki kovboy yapamasa bile, Peder Levi'nin bir mucize yaratabileceğinden eminim." Göğsümü nazikçe okşayarak, alaycı bir gülümsemeyle benimle dalga geçiyor.

Bu, onun umduğu tepkiyi yaratır, çünkü artık onun küçük oyununu tatmin etmek için ne kadar gerekirse o kadar kez onu tatmin etmeye kararlıyım. Onun yardımıyla kot pantolonumu ve botlarımı çıkarır, çimlere diz çöker ve ona bakarım. Gergin olduğunda yaptığı gibi alt dudağını ısırır, ben de dilimi dişlerimin üzerinde gezdirir ve başımı sallırım.

"Şimdi utangaç olmanın sırası değil, tatlım. Sen lanet olası kurdu istedin, o yüzden buraya gel de seni yiyebilsin."

Eğlence ve arzu hızla yüzünde parıldıyor ve iki adım ileri atıyor. Beni bu lanet iplerden kurtarırsa, onu çimlere yatırır, yüzüstü, kıcı havada, çığlık atana kadar onu yerdim. Ama şu anda durum daha zorlu. Yine de dilimle onu ikna edebilirim.

"Daha geniş aç ve üstüme çık. Madem bunu yapıyoruz, doğru düzgün yapalım." O, ağzımın bir santim yakınına yaklaşırken, ben de ona bakarak gözlerini kaçırmadan bakıyorum. "Eteğini kaldır."

Yavaşça, santim santim yukarı çekiyor, ta ki onu tamamen görebilecek hale gelene kadar. Tadı nasıl olur diye düşününce ağzım sulanıyor. Bu oyunu kazanacağını düşünüyorsa, yanlış adamı seçmiş.

"Çit direğini tut," emrediyorum. "İhtiyacın olacak."

OTUZ ALTI

Zephyrine

Beni uzun ve dikkatli bir şekilde yalıyor ve ben, onun dili tekrar üzerimde dolaştığında, daha iyi bir tutuş için ahşabı daha sıkı kavramak zorunda kalıyorum. Durduğumda çok yakındım. Beni boşaltmak için neredeyse hiçbir şey gerekmeyecek. Dili klitorisimin etrafında dönmeye başladığında yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve o geri çekiliyor.

"Önce senin tadını iyice almak istiyorum." Beni kızdırmaya kararlı.

"Levi, lütfen." Ona en kötüsünü yapması için yalvarıyorum. Kendimi sınırdan tutmak, parçalanmadan önce vücuduma birkaç dakika daha zaman tanımak istiyorum. Bunu bir daha yapmama izin verecek mi bilmiyorum ve yapabildiğim sürece tadını çıkarmak istiyorum.

"Siktir, buna ihtiyacım var. Senin tadın dilime böyle işlemiş. Daha fazla aç." Sesi sert ve emredici, ben de dediğini yapıyorum.

Bir sonraki geçişinde eteğimin kıvrılmış kenarını daha sıkı tutuyorum. Dilini benimde her gezdirdiğinde vücudumun her zerresini ateşliyor. Onu bu kadar kızdırdığım için başıma gelen bu: saf işkence. Ama pişman değilim. Şu anda pişman olduğum tek şey, burada olmamız, dengemi korumaya çalışmam gerekmesi, yatakta olup onun dikkatimi bin parçaya ayırmasına izin vermemem.

Dili yine şişmiş klitorisimi okşuyor ve bu his beni neredeyse devirecekti. Çit direği beni zar zor ayakta tutuyor. Eteğimi yukarı sıyırıp elbisenin beline sıkıştırarak ellerimi serbest bırakıyorum. Ona uzanıyorum ve parmak eklemlerimin arkası

yanağını okşadı. Onu bu acımasız tempodan vazgeçirmeye çalıştım ama o pes etmedi, ben inlemeye başlayana kadar klitorisimi emmeye devam etti.

Parmaklarım onun nemli kahverengi buklelerinden kayıyor, tepesinde tutunuyor ve o tekrar bıraktığında kalçalarımı sallayarak diline doğru yaklaşıyorum. Beni yutmaya kararlı. Sadece ara sıra durup, iç uyluklarımdan gözyaşı gibi akan ıslaklığı yalıyor.

"Oh lütfen. Lütfen." Beni tekrar yaklaştırdığında ona yalvarıyorum ve o beni bırakıyor, birbirimize bakarken serin hava ısınmış tenimi okşuyor.

"Yalvarma." Alt dudağını diliyle yaladı, beni bu hale getirdiğini görünce kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. "Emret."

Oh.

Bunu bu kadar sevmesine şaşırarak kaşlarımı kaldırıyorum. Dakota'ya bir hediye sepeti almam gerekecek. Ya da en sevdiği viskiden ömür boyu yetecek kadar. Ben derin bir nefes alıp kendimi toparlarken o sabırla bekliyor. En azından bunu bitirecek kadar. Nefesimi yavaşça veriyorum.

"Bu gece bu düğümlerden kurtulmak istiyorsan, beni orgazm etsen iyi olur. Sert ve hızlı," diye meydan okudum.

Gözlerinin arkasında bir şey parlar ve emrimi yerine getirerek ağzını tekrar üzerime indirir. Dilini ve dudaklarını fazla mesai yaparak beni tekrar orgazma yaklaştırır.

"İşte böyle. Bitir işimi. Aynen böyle. Ne kadar da iyi bir kovboy." Saçlarını daha sıkı tutuyorum ve o klitorisimi bir kez daha emmeye başladığında kalçalarımı yüzüne doğru sallıyorum.

Dalga sonunda bana çarptığında inliyorum, görüşüm kaybolurken çığlık atıyorum ve o da anlaşılmamızın kendi kısmını yerine getiriyor. Bu, onun söz verdiği galaksi olmalı: yıldızlar, süpernovalar ve beni döndüren yerçekiminin yokluğu. Nefesim kesik kesik, yavaşlayarak, nefes almaya çalışırken azalırken inliyorum. Dizim göğsünden aşağı kaymaya başlar, o beni yalarken, ben bir adım geri atıp çimlere dizlerimin üzerine çökene kadar son damlasına kadar almaya çalışır.

"Yorgun musun?" diye alay ediyor ve ben ona bakıyorum. Beni süzerken yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor. "Yoksa yine

tekrar beni becerebileceğini mi düşünüyorsun?"

Aşağıya bakıyorum ve hala sertleşmiş durumda. Hala sadece benim verebileceğim rahatlamaya ihtiyacı var.

"Yine mi?" Derin nefesler arasında soruyorum, belime doladığım eteğimi çözüyorum. Gözlerimi onun üzerinde gezdirirken gülümsüyorum. Güneş batıyor ve dağların arkasına batan güneş, geniş omuzlarını ve kollarındaki kasların her hareketini vurgulayan keskin gölgeler oluşturuyor. Dirseklerimin üzerine yaslanıp başımı geriye atarak, ayın derin mavi gökyüzünde kaybolmaya başladığını izliyorum.

"Buna hazır olduğunu sanmıyorum," diyorum yumuşak bir sesle, bir gözümü yarı açık bırakarak ona bakıyorum, onu daha fazla kızdırmaya çekiniyorum. O da buna karşılık kaşlarını kaldırıyor. "Sanırım sınırlarını zorlamaya başlıyoruz ve sonunda bu sınırları aştığında ne olacağı konusunda endişeleniyorum." Bileklerindeki bağlara başımı sallıyorum. Umduğumdan daha iyi dayanmışlar.

"Oh, o zaman sen öldün demektir. O yüzden iyice eğlendiğinden emin olsan iyi olur." Çimlerin üzerinden ona doğru sürünürken sırtıyor. Ona bakarken ellerimi omuzlarına koyuyorum.

"Keyif aldın mı?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı, gözleri benimkileri inceledi ve sonra dudaklarına indi. "Seninle her şeyin tadını çıkarıyorum."

"Ben de." Gerçeği itiraf ediyorum.

Onu çekinerek öperim, karşılık vereceğinden emin olmak için durumu yoklarım. Dudakları benimkilere bastırarak cevap verir ve sonra ayrılır, dilimin onun diline dokunmasına izin verir. Parmaklarım onun kaslarını keşfeder ve sırtında aşağı kayar, onun dokunuşuna kendimi kaptırıyorum. Öpücüğü daha da derinleştirir, en çok istediği şeyi benden esirgerken bana daha fazlasını verir. Levi Stockton, Peder Levi'nin hayal ettiğim her şey ve daha fazlasıdır. Her açıdan daha iyidir. Nefes almak için öpüşmeyi kesiyoruz, o derin bir nefes alırken alınlarımız birbirine değiyor.

"Geç oluyor. Seni eve götürmeliyiz. Bir sonraki turdan önce bir şeyler ye," diye fısıldıyor.

"Tamam." Başımı sallıyorum, alt dudağımı dişlerimin arasında yuvarlayarak sağa doğru kaydırıp düğümü gevşetiyorum.

Düğüme biraz gevşeklik kazandırır kazanmaz, sol bileğini serbest bırakır. Parmakları, ipin iz bıraktığı yere gider, başparmağını üzerinde gezdirir ve sonra gözleri bana döner. Arka cebinden bir bıçak çıkarır, tek bir akıcı hareketle bıçağı açar. Benim büyük bir hata yaptığımı anlamam için tek kelime etmesine gerek yoktur. Gözleri her şeyi anlatır.

Kaç.

Aklıma gelen tek şey bu. Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve adrenalin vücudumu sarstı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama çok yorgunum. Denediğimde kayıyorum. Bileğim hala tam olarak iyileşmedi. Sürünerek uzaklaşmadan, eli sağlam bileğimi yakalıyor ve beni tekrar kollarına çekiyor.

"Levi, lütfen," diye yalvarıyorum, onun elinden kurtulmaya çalışırken. "Sadece dalga geçiyordum. Hepsi şakaydı. Lütfen." O sıkıca tutarken, onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Şimdi korkuyor musun?" Göğsünden kötü niyetli bir kahkaha yükselir. Bu ses tüylerimi diken diken eder. Uzaklaşmaya çalışırım ama o beni geri çeker ve vücudum onun vücuduna çarpar, sırtım onun göğsüne yapışır. Omurgamın dibinde ne kadar sert olduğunu ve sıcak nefesinin boynumda dans ettiğini hissedebiliyorum. Bana gerçekten zarar vermeyeceğini biliyorum, ama vücudum aradaki farkı anlayamıyor. "Daha önce korkmuş gibi davranmadın, ama korkmalısın. Neler yapabileceğimi gördün."

"Evet." Başımı sallayıp gözlerimi kapatıyorum, Corey'i işkence ettikten sonra boğazını kestiğini hatırlıyorum. Haklı. Bu beni korkutmalı, ama korkutmuyor. Benim için öldüreceğini bilmek kendimi güvende hissettiriyor. Onu daha da çok istememe neden oluyor, ona karşı tavır aldığım için beni cezalandıracağından endişelendiğimde bile.

"Ve yine de beni öyle bağladın mı?"

"Yine yapardım."

"Tabii ki yapardın." O, intikamcı ses tonunun aksine, eğlenceli bir gururla homurdanıyor. "Beni ilk kez bağladığında kafanda oluşturduğun o versiyon, onu hatırlıyor musun?"

"Evet." Bu adamın beni ne kadar iyi tanıdığını bazen unutuyorum. Kafamın içindekileri ne kadar iyi gördüğünü.

"Onunla tanışmak üzeresin." Ben kendimi kurtarmak için kıvranırken, o içinden küfrediyor ve penisi bacaklarımdan arasına kayarak beni tahrik ediyor.

İkimiz de. Dudaklarını tekrar kulağıma bastırıp derin bir nefes aldı. "Ben kendimi kurtarıırken bir dakika fazladan zamanın olacak. Kot pantolonumu ve botlarımı giyerken iki dakika daha. Senin yerinde olsam bu zamanı sonuna kadar kullanırdım. Kaçarken beni yor. Çünkü seni ele geçirdiğimde, içimdeki son damla kanı da sana akıtacağım."

OTUZ YEDİ

Zephyrine

Bir sonraki tepeye tırmanırken ciğerlerim yanıyor, koşmak ve bu rakımda oksijen eksikliği, bir sonraki nefesimi almaya çalışırken göğsümü parçalıyor. Ama ayaklarımın beni götürdüğü kadar hızlı hareket ediyorum, tepeye tırmanıyor ve uzun çayır otlarının arasından geçiyorum. Birbiri ardına, bu sırtın zirvesi uzanıp dokunabileceğim kadar yakın olana kadar. Çok yakınım ama yine de çok uzağım.

Omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Artık çok uzak değil. Her uzun adımıyla bana yaklaşıyor. Benim adımlarımdan çok daha uzun adımlarla, beni başka bir kaçış yolu aramaya zorluyor. Birkaç dakika içinde yarışı kaybedeceğim ve o bana ulaşacak, ellerini bana dolayarak beni yere indirecek. Aklım başımdan gitti. Onun yerine, benim yaptığım numara için benden intikam almaya kararlı olan adam geldi.

Bir sonraki tepeye çıktığımda ve tepenin dibinde küçük, biraz harap bir kilise gördüğümde kalbim göğsümde çarpıyor. Terk edilmiş görünüyor — taşlar sarmaşıklarla kaplı ve girişinde yabani otlar büyümüş. Ama içeri girip kapıları arkamdan kilitleyebilirsem, bu bana değerli zaman kazandırabilir. Adrenalininin düşmesini beklerim ve sonra işleri çok ileri götürdüğüm için özür dilerim. İşe yarayabilir.

Oraya doğru koşuyorum, ayaklarım beni olabildiğince hızlı taşıyor. Bu benim için son bir enerji patlaması. Ama başardım, alnımdaki teri hızla silerken, kapıya çıkan merdivenleri son bir çaba ile tırmanıyorum.

Ellerim kapı kolunda, avuç içlerim kaygan, elbiseyle silip tekrar deniyorum. Basıncımla kolayca açılıyor.

kapı açılır ve beni küçük bir giriş holüne alır. İçerisi dışarıdan daha serindir, taşlar güneşten koruyucu görevi görür. Onu tepenin üzerinde, içerde kayboluşumu izlerken bana dik dik bakan bir bakışla gördüğümde içimden bir rahatlama dalgası geçer. Kapıyı çarparak kapatırım, parmaklarım kilidi arar ama bulamaz. Kapıyı kapatacak bir şey arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Kalbim hızla atıyor, pencereden onu gördüğümde paniğe kapılıyorum, tepenin yarısına kadar inmiş ve hızla bana yaklaşıyor.

Nasıl olur da kilit olmaz? Bir yerlerde olmalı. Parmaklarım ağır ahşap kapının içini tarar, kapıyı kapatacak bir kilit mekanizması bulmaya çalışır ama bulamaz.

Onu duyabiliyorum. Kilisenin önündeki çakıl taşlarının üzerinde ayak sesleri. Bana ulaşmasına dakikalar, hatta saniyeler kaldı.

Meşe kapıyı terk edip, giriş holünün diğer tarafına düşüyorum ve kilisenin kutsal alanına açılan ferforje kapıların ötesine kayıyorum. Gözlerim kapılara kayıyor, hızla kapanıp kapanmayacaklarını değerlendiriyorum ve kapıların kemerli girişin her iki yanındaki duvarda uzanan bir ray üzerinde olduğunu fark ediyorum. Avuçlarımı ferforje dikmelerden birine doluyorum ve onu merkeze getirmek için elimden geldiğince sertçe çekiyorum.

Ama yine başaramadım. Demir ağırdı ve raylar yıpranmıştı, yıllardır kullanılmadıkları için toz ve kirle kaplıydılar.

Tekrar, daha sertçe, tüm vücut ağırlığımı kullanarak çekiyorum. Bu sefer, gıcırıyor, önce hareket edecekmiş gibi görünüyor, sonra diğerine uzanırken yüksek bir protesto çığlığıyla sonunda boyun eğiyor, umarım bu ilkinden daha kolay olur. İkincisini de ortaya getirebilirim, onları birbirine sıkıştırmak için bir şey bulabilirim. Uzun sürmemeli. Eğer yapabilirsem...

Merdivenlerde botlarının sesini duyuyorum. Girişin taşlarına çarpan yankıları ve o geçtikçe çıkan gürültü. Onu görmeden önce hissedebiliyorum.

Yavaşça başımı kaldırıyorum, her nefes alışında göğsü inip kalkıyor. Yorgun. Bu benim tek kurtuluşum. Çünkü gözleri öfkeyle dolu ve yüzü, benimle yalnız kaldığında gördüğüm en fırtınalı haliyle.

"Sığınak." Kimsenin saygı duymadığı yüzyıllar geçmesine rağmen, onu sahipleniyorum.

O da alaycı bir kahkaha atarak yanıt veriyor, koyu kirpiklerini kaldırıp odanın içindeki eşyalara bakıyor. Mavi-yeşil irisleri, vitray pencereden içeri sızan ışıkla parıldıyor. Bu ışıpta neredeyse melek gibi görünüyor. Neredeyse.

"Öyle olacak," diye mırıldanır.

"Levi." Onun adını bir dua gibi söylüyorum. Gözleri çevremizi incelemekten bana bakmaya geçiyor.

O öne doğru adım atar ve arkasındaki ferforje kapıyı çarpar; çınlama sesleri taş duvarlarda yankılanır ve bedenimde titreşir. Kalçasından, ona bağladığım ipi alır ve kapının iki kanadını birbirine bağlayarak beni onunla birlikte içeri hapseder. Kulaklarımda, aramızdaki mesafeyi kapatan botlarının yankısı ile birlikte giderek artan hafif bir uğultu vardır. O her santim yaklaştıkça ciğerlerimden oksijenin kaçtığını hissediyorum.

Beni ferforjeye doğru itiyor, metalin soğuk dokunuşu cildime değince istemeden öne doğru eğiliyorum. Ellerimi kaldırıp göğsüne doğru itiyorum ama bu bana hiç bir hareket alanı sağlamıyor. Bileğimi yakalayıp başımın arkasına doğru çekiyor. İkincisi birincisini takip ediyor. Şeytani bir sırıtişla dudaklarını kıvrıyor ve öne doğru eğilip dilini uzatarak boynumdan damlayan teri yalıyor.

Kumaşın belirgin bir şekilde yırtıldığını duyana kadar gözlerimi kapatıyorum. Bıçağı, sundressimin sol askısını, ardından da sağ askısını yırtıyor. Askılar omuzlarımdan kayıyor ve göğüslerim ortaya çıkıyor. O, açıkça bakıyor, göğüslerimde kızarıklık beliriyor ve meme uçlarım onun bakışları altında sertleşiyor.

"Sana başlangıç avantajı verecek kadar cömert davrandığım halde beni dışarıda bırakmaya çalışman saygısızlık." Kısa nefesleri, ısınmış tenime serin bir esinti gibi geliyor ve onun bakışları altında kıvraniyorum.

"Saygısızlık ediyorsun. Burası kutsal bir yer. İçeri girerken kendinizi kutsamadınız bile," diyorum sert bir sesle. Vücudum onun dokunuşuyla alev olsa da, onu yavaşlatmak için herhangi bir bahane arıyorum. Onun hakkında bildiğim makul halini biraz olsun görmek istiyorum.

Ŗu anda bu odada var olduğundan bile emin değilim, ama bir kız denemekten zarar gelmez.

"Oh." Geri çekiliyor, gözleri benimkileri arıyor ve sonra bakışlarını o kadar yoğun bir şekilde tutuyor ki, onun ağırlığı altında eriyip gideceğimden korkuyorum. "Sıra sende olduğu için Ŗimdi tekrar nezakete mi döndük?"

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Nasıl istersen." O başını sallar, sinirli alaycı gülümsemesi neredeyse eğlenceye dönüşür. Ve kısa, geçici bir an için, sonunda onun intikamından kurtulmuş olabileceğimi hissederim.

Su kabına uzanır, işaret parmağını ve orta parmağını içine daldırarak kutsal suyu alır, ancak yıllarca ihmal edildiğı için kabın boş olduğunu fark eder. Hayal kırıklığıyla kaşlarını çatır.

"Ne yazık. Sanırım elimdekiyle yetinmek zorundayım." Bileklerimi daha sıkı kavrar, bir eliyle beni tutarken, diğer eliyle eteğimin altına ve bacaklarımın arasına kayar. Onun planlarını merakla beklerken boğuluyorum ve beni yine onun için ıslak bulduğunda boğazıma doğru inler. "Bana ne kadar iyi davrandığına bak. Tam da ihtiyacım olan şeyi veriyorsun. Eğer melek diye bir şey varsa, sen tam bir meleksin." Beni alay ediyor, parmaklarının uçlarını yavaşça içeri sokup çıkarıyor, sonra da çekip çıkarıyor. Parmaklarını kaldırıp, loş ışıktaki parıldayan parmaklarını inceliyor, sonra da başparmağını ıslatmak için kullanıyor.

O, benim düşündüğüm şeyi yapamaz.

Yapamaz.

Yapmaz.

"Nasıl gidiyordu?" Bana soru dolu bir bakış attıktan sonra başparmağını alnına götürüp küçük bir iz bıraktı. "Aklımda." Başparmağını dudaklarına götürdü. "Dudaklarımda." Başparmağını alt dudağına sürdü ve dilini kullanarak ortasındaki yumuşak çukurdan ıslaklığını sildi. Elini kalbine götürdü ve aynı hareketi tekrarladı. "Kalbimde."

Benim tepkimi izlerken sırtıyor; dudaklarım aralanmış, kaşlarım şoktan donmuş durumda. Elini uzatıp çenemi tutuyor ve alt dudağımdaki kalıntıları siliyor, sonra eğilip onu ağızına çekiyor, yemyeşil eti öpüp ısıyor, sonra tekrar uzaklaşıyor.

"Böyle daha mı iyi? Yoksa telafi etmemiz gereken daha çok şey var mı?" Başımın üstünden bileklerimi indirir ama tutmaya devam eder, benden izin bekler.

"Daha fazlası," diye mırıldandım, heyecan ve endişenin karışımı içimde başka bir arzu dalgası oluşturdu.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Bileklerimi tutup beni döndürür ve bizi kilisenin arkasına götürür. Orada, yarı erimiş mumlar, bir daha asla geri dönmeyecek olan kiliseye gelenleri beklemektedir. Botuyla adak standlarının önündeki dua sehpasını ileriye doğru iter ve beni aşağı çekerek dizlerimin tüylü dizliklere çarpmasını sağlar.

"Eller buraya." Bileklerimi nazikçe tutup iki elimi de dua rayına koyuyor. "Avuç içleri aşağıya." Onun talimatlarını yerine getiriyorum. "Aferin kızım." Demir kapıya bakarken, daha önce bağladığım gibi hızlıca ipi çözüp çözemeyeceğimi düşünürken, onun mırıldandığını duyuyorum. Ancak düşünmek için fazla vaktim yok, çünkü beni bırakıp diğer tarafa geçiyor ve oradaki küçük basamağa tırmanıyor.

Fermuarını açma sesi, şapelin sessizliğinde yankılanıyor. Duvarlardan sekip etrafımızda yankılanıyor. Şapel kutsallığını yitirmiş, haçlar ve tabernacle kaldırılmış, ama yine de yanlış geliyor.

"Levi, lütfen." Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. "Bu... Yapmamalıyız. Yapmamalıyım. Dindar olmadığını biliyorum ama..."

Ancak itirazlarım anlamsız. Elini boxer şortunun içine sokup sertleşmiş ve şişmiş penisini dışarı çıkarır, ucunda bir damla ön sıvı zaten tam potansiyeline ulaşmıştır.

"Bu konuda yanılıyorsun, tatlım." Parmak eklemleri çenemi aşağı doğru çeker ve sonra eli çenemi kavrar. "Sen söz konusu olduğunda çok dindarım. İtiraflarını dinlemek. Her gece bu günahkar küçük bedeni yeniden hayata döndürmek. Suçlarını affetmek... Mesela beni çite bağlayıp kişisel seks oyuncağın olarak kullanman gibi." Düşük bir ısıklık çıkar. "Ama sonuncusu... O büyük bir günah olabilir. Hatta birkaç tane bile. O yüzden basit bir özürden fazlasına ihtiyacım olacak."

"Bu gece bir tane daha tespih çekeceğim."

"Hayır, tatlım. Bu sefer bu yeterli değil. Ölümsüz ruhun tehlikedeyken olmaz."

Başparmağıyla ön sıvıyı silip alınma sürer, sonra aşağı doğru kaydırır, dudaklarımı silmek için duraksar ve son olarak çıplak göğsüme son bir iz bırakır.

"Yaptığın yanlışları meditasyonla düşünmelisin. Kendini buna bedenen ve ruhen adamalısın. Başrahibe onlara ne demişti?" Parmaklarını şıklatır ve gözleri parlar. "Adanmışlık. Pratik yapman gereken şey bu. Neyse ki sana yardım etmek için buradayım."

Avuç içi çenemi kavrar ve başparmağını alt dudağıma bastırır, dudaklarım aralıkken penisini aralarına kaydırır.

"O güzel mavi gözlerini bana ver," diye emreder ve ben de istenileni yaparım, o gözlerime bakarken dilimi onun ucunda gezdiririm. "Şimdi dua et."

OTUZ SEKİZ

Levi

Parmaklarımla saçlarını okşuyorum ve bir avuç dolusu saçını avucuma alıp, onun güzel ağzını sikmeye başlarken kendimi sabitliyorum. İlk başta yavaş, hatta nazik davranıyorum, o da benim sikimin etrafında özür dilercesine mırıldanıyor. O kadar sıcak ve ıslak ki, dili de geri kalanı gibi memnun etmeye hevesli.

Elini raydan kaldırıp bana dokunmak için uzanıyor, ben de bileğini yakalayıp onu durduruyorum ve başımı sallayarak avucunu tekrar tahtaya koyuyorum. Bunu tamamen kontrol etmek istiyorum — sahada beni o kadar kirli bir şekilde kullandığı için bir nevi intikam almak için. Her saniyesini sevmiş olsam bile.

Onun özgürlüğünü elinden almayacağım, eski sevgilisinin yaptığı gibi onu çalarak. Onun rızasını istiyorum, özgürce verilen ve açgözlülükle alınan. Onun benim için diz çökmesini, şu anda yaptığı gibi bana bakmasını istiyorum. Ona kurtuluşunu sağlayan kişinin ben olduğumu hatırlatmak istiyorum. Onun ihtiyacı olan her şeyi yapacak kişinin ben olduğumu. O dua ediyor olabilir, ama asıl adanmış olan benim, ona olan takıntıyla boğuluyorum.

İlk farkındalık hissini, diline karşı orgazmımın yavaşça yükseldiğini hissetmem çok uzun sürmüyor. Çok erken. Onu avlayıp küçük sığınağında köşeye sıkıştırmaktan aşırı uyarılmış durumdayım. Manastır duvarlarının arkasında yıllardır bu işe kendini adanmış gibi sikimi emirken, filtelenmemiş arzuyla gözlerimi dik dik izlemesi beni çok fazla tahrik ediyor.

Geri çekiliyorum, kalçalarımı onun güzel küçük ağzına doğru hafifçe itiyorum. Dilinin her yalaması ve dönmesi için onu çalıştırıyorum. Parmakları rayın etrafında kıvrılıyor ve bu süreçte kendini hazırlarken onu sıkıca tutuyor, vitraydan gelen ışıkların kaleydoskopu göğüslerine düşüyor ve onu bir sanat eseri gibi gösteriyor. Üzerine izimi bırakmak istediğim bir sanat eseri. Ama henüz değil.

"Dur," diye emrediyorum ve penisimi dudaklarından çekiyorum. O, kaybettiklerine ağlıyor ve bu beni neredeyse hemen burada, onun dilinde boşalmaya teşvik ediyor. Gözlerim, taş şapelde esen serin havadan dolayı sertleşen meme uçlarına takılıyor.

"Lütfen," diye
yalvarır. "Lütfen
ne?"

"Bir şeye ihtiyacım var. Herhangi bir şeye. Bu işkence gibi." Gözleri genişlemiş ve bana yalvarırcasına bakıyor.

"Buraya gel." Onun elini tutup onu banklara götürmeden önce kendimi geri çekiyorum, otururken onu önüme yerleştiriyorum. "Ellerini yine raya koy," diye talimat veriyorum.

Şüpheyle omzunun üzerinden geriye bakar, ama benim yaptığımı taklit ederek tahta korkuluğu tutar. Botumla ayaklarını genişçe açarım ve kendimi bankın kenarına kaydırırım.

"Eğil." Talebim ahşap sıralara yankılanıyor.

Yavaşça eğilir ve ben eteğini kaldırıp belinin altına yerleştiririm.

"Daha aşağı." Kıçını ve amını tamamen ortaya çıkarana kadar onu daha da aşağıya indiriyorum, benim için o kadar ıslak ve şişmiş ki, dayanamıyorum. Onun kalçalarını avuçlayıp küçük daireler çizerek okşadıktan sonra bir avuç dolusu sıkarken, sikim pantolonuma baskı yapıyor.

"Benim için çok güzel ve ıslak. Sanırım yanlış olduğunu hissettiğinde en çok hoşuna gidiyor, tatlım."

"Lütfen, Levi." Sanki işkenceye karşı son savunma hattıymışım gibi adımları fısıldıyor.

Bu yüzden onu acısından kurtardım, uzun ve yavaş bir şekilde amını yaladım, amını dilimle yaladım ve parmak uçlarımla klitorisini dairesel hareketlerle okşadım. O da onaylayan yumuşak bir inilti çıkardı ve bacaklarını daha da açtı. Ellerimi kalçalarına doladım, dilimi

dilimle onu yaladım ve onun işaretlerini takip ederek, dilimin her dokunuşunda yüzüme doğru sallanacak kadar onu tahrik ettim.

Karanlık bir kahkaha attım, uyluklarının içini nazikçe ısırdım, onun ciyaklayıp adımı lanetlemesini bekledim.

"Siktir, bunu tekrar yap," diye mırıldanır.

"Bu mu?" Diğer uyluğunun içini ısıırıyorum, dişlerimle onu hafifçe sıyrırken, parmak uçlarımla klitorisinin etrafındaki daireyi sıkılaştırıyorum.

"Tanrım, bu çok iyi. Çok iyi." Parmak uçlarına yükselir ve dilimin bir sonraki hareketine karşı geriye doğru sallanır. Daha aşağıya inip, kalçasının hemen altındaki uyluk arkasını ısıırım. Yine yumuşak bir yalvaran küfür gelir.

"Biraz acıdan hoşlanıyor musun?"

"Biraz. Bu, sınırdan kalmamı kolaylaştırıyor ve sınırdan kaldığım süre ne kadar uzun olursa, o kadar sert boşalıyorum," diye itiraf ediyor.

"Güzel." Dilimi tekrar üzerinde gezdirip sonra kalçalarından birini sıkıyorum. Bu bilgiyi, onun yararına oluşturduğum cephaneliğimde saklayacağım.

Parmaklarımla içinde dolaşmasına izin verdim, onları içine daldırdım ve tatlı küçük amcığını yumuşakça okşadım, ta ki ıslanana kadar. Sonra başparmağımın ucuyla ikinci, daha dar girişini okşadım, loş ışıkta parlamasına izin verdim.

"Hiç kimseyi buraya girmesine izin verdin mi?"

"Hayır." Başını sallar ve bana bakar. "Hiç istemedim."

"Bana izin verir misin?" Gözlerine bakıyorum ve o başını sallıyor.

"Nazik olursan, senin için denerim," diye sessizce cevaplar. "Bu benim cezam mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Bunu bir ödül yapardım. İkimiz için de." Onun bir parçasını kendime ait kılma düşüncesi, sikimi ve kalbimi kabartır. Her zaman benim olarak hatırlayacağı bir şey.

Bana gülümser, o kadar yumuşak ve tatlı bir gülümseme ki, intikam ihtiyacımın geriye kalanını da yok eder. Artık sadece onun tatmin olmasını istiyorum. Sanki ona başka hiçbir erkeğin veremeyeceği her şeyi vermişim gibi, minnetle bana bakar.

"Bu bankın üzerine gel." Ona yer açmak için ayağa kalkıyorum. "Dirseklerin ve dizlerin üzerine çök."

Pozisyonunu alıyor, eteği kalçalarının etrafında toplanmış, kıcı havada, güzel bir şeftali gibi beni kışkırtıyor. Keşke onu orada alabilsem, o benim adımı dua eder gibi söylerken onu o sunakta kurban edebilsem. Ama yapamam. Onu yavaş ve nazikçe alıp, beni tamamen içine alması için onu hazırlamak için, sahip olduğumdan daha fazla sabra ihtiyacım var. Onun bunu sevmesini, beni sevmesini istiyorum, o kadar çok ki unutamayacak kadar. O kadar çok ki, bir dahaki sefere bana yalvaracak kadar. Bunu, ikimizin de benim ona ne kadar iyi olabileceğimi hatırlaması gereken bir gün için saklayacağız.

Giysilerimi çabucak çıkarıp, düşük bir iniltiyle içine giriyorum. Beni sıkıca sarıyor ve ben hareket etmeye başladığımda parmaklarım kalçalarına batıyor.

"Oh, lanet olsun," diye bağırır ve ellerini açarak, ben onu daha derine alırken kilise sırasına tutunmaya çalışır.

Onu yavaşça ya da nazikçe sikerek zaman kaybetmiyorum. Onu bana aitmiş gibi alıyorum. Bugün ikimiz de çok fazla zamanımızı sınırda geçirdik. Oda bizim seslerimizle, inlemelerimizle ve mırıldandığımız küfürlerle, tenimizin birbirine değmesiyle ve onun kaygan küçük amcığıyla doluyor ve beni bir sonraki dalgaya ulaştırıyor. Keşke onu burada böyle kaydetmeyi düşünseydim.

"İşte böyle, tatlım. Bak, beni ne kadar iyi alıyorsun." Övgü, amcığı neredeyse benim sikimi boğacak kadar sıkı sıkıyor.

"Çok yaklaştım," diye mırıldanıyor, beni daha fazla almak için kalçalarını yukarı doğru kaydırırken.

"Siktir beni. Bazen o kadar darsın ki, başaramayacağım diye düşünüyorum." Küfür ediyorum, onu sırt üstü çevirmek için duruyorum, bacağını omzuma kaldırıyorum ve ayak bileğinin içini ısıyorum.

Parmakları boynundan aşağı kayarak göğüs kemiğine doğru iner. Göğüsleri terle parıldıyor ve vitraydan yansıyan binlerce farklı mavi, yeşil ve altın rengi kırılmalarla ışıltıyor. Parmak uçlarıyla meme uçlarını okşuyor ve dokunuşuyla meme uçları sertleşiyor, onu kendime yaklaştırdıkça cildi yeni bir tüyler ürpertisi dalgasıyla titriyor. O her zaman güzeldir, ama böyle mi? O bir sanat eseri ve ben en nadir türden özel bir sergi izliyorum. Hiçbir müze veya kutsal emanetlerin bulunduğu yerin hayal bile edemeyeceği bir şey.

"Tanrım." Alt dudağını ısıyor ve sırtını kavisliyor, kalçalarını her vuruşumda sallıyor ve benim adımı inliyor. "Yaklaştım, ama ben..." Açı değiştiriyorum, eğilip meme ucunu okşuyorum, sonra dişlerimi ucuna geçirip sertçe emiyorum. "Tanrım. Evet, öyle. Aman Tanrım..." Sözleri inlemelere dönüşür; tatlı küçük amcığı sertçe boşalırken penisimin etrafında titrer.

Başparmağımı kullanarak klitorisini dairesel hareketlerle okşayarak onu ikinci bir orgazma ulaştırıyorum, sağ elimle ise sert vuruşlarla kendimi tatmin ediyorum, ta ki kalın damlalar göğsüne ve karnına sıçrayana kadar. Gözleri benim sanat eserine eklediğim şeyi takip ediyor ve parmak uçlarını sedefli sıçramaların üzerinden geçirerek onları renkli bir gökkuşağının içinden sürüklüyor. Başını geriye atıp orgazmının son dalgasına doğru kıvrılırken, sol meme ucuna sürerek, ben eğilip göğsünün pembe ucunu dilimle okşarken adımı haykırıyor.

Nefes alış yavaşlarken temizliği kolayca yaparım, yaptığım pisliği yalarım - dilimde birleşen tadı. Parmakları dalgın dalgın saçlarımı okşar, alnımdan saçlarımı çeker ve beni izlerken saç uçlarını parmak eklemlerine dolayarak kıvrır.

"İpi bağladığım için beni affettin mi?" diye fısıldar.

"Bir dahaki sefere yapana kadar." Göğsünü öperek yukarı doğru ilerledim.

"Bir dahaki sefere riske gireceğimi sanmıyorum." Bana gülümser ve ben başımı kaldırıp gözlerine bakarım. Alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlar. "Bir kurdu böyle kışkırtmak tehlikeli görünüyor."

"Umalım da yap, küçük kırmızı." Gülümserim ve göğsünün ortasına son bir öpücük kondururum.

OTUZ DOKUZ

Levi

"TAMAM. İÇERİYİZ." Önümdeki ekranlara bakıyorum, valinin evindeki kameralara sızdığım için ekranlar aydınlanıyor.

Zephyrine, Bishop — ekibimizin en son üyesi — ve ben, Grant ve benim sahibi olduğumuz kumarhane ve tatil köyü Avarice'in bodrum katındayız. En yeni ekipmanlarımı burada, alt bodrum katlarından birinde saklıyorum çünkü burası bizim için bir kaleye en yakın yer ve genellikle en uygun yer. Şu anda öyle değil ama bu işi ormanın ortasında yapamam.

Ancak burada çalışmak, Zephyrine'i de Avarice'e getirmemi gerektirdi, çünkü odaları tanımlayıp valinin dağ evinde yolumuzu bulmamıza yardımcı olacak kat planını oluşturmamda en büyük yardımı o sağlayabilir. Şu anda yanımda oturuyor, parmaklarıyla kolyesindeki altın haçı ileri geri kaydırarak oynuyor ve önündeki manzarayı izliyor. Ev şu anda ölü gibi görünüyor, sadece bir iki kişi bahçede dolaşıyor, ama eminim ki uzun zamandır görmediği bu yeri görmek ona anıları geri getiriyordur.

"Orada değil, değil mi?" diye soruyor, gözleri ekranları tararken.

"Olmamalı. Elimizdeki programının kopyasına göre o Denver'da tüm hafta boyunca." Bishop, odanın arkasındaki sandalyeye ayağını uzatmış, elma ısıtırken telefonunu tekrar kontrol ediyor.

Bishop, gençken bizimle birlikte yaşayan ve babam için çalışan eski bir lise arkadaşım. Onun ailesi ve benim ailem

Asla tam olarak anlaşamadık ve babalarımızın on yıllardır süren gergin bir ilişkisi vardı. Ailesi, Purgatory Falls'ın dışında başka bir çiftliğe sahipti, bu çiftlik biz sığırlarımızı satmadan yıllar önce iflas etmişti. Babası geçimini sağlamak için başka gelir kaynaklarına yöneldiğinde, bu onu Horsemen ile çatışma rotasına soktu. Ancak bu, babamın, ben onun için kefil olmaya hazır olduğum sürece, babası onu evden attığında Bishop'u evine kabul etmesini engellemedi.

Ben üniversiteye gittiğimde o orduya katıldı. Birkaç kez ona ulaşmaya çalıştım, ama hayalet gibi ortadan kayboldu ve birkaç yıl sonra öldüğü söylentileri dolaşmaya başladı. Annemle babam öldüğünde onu aradığımızda, kayıp ilan edildi ve öldüğü varsayıldı. Bu yılın başlarında paralı asker yardımı ararken onun adını duyduğumda, gerçekten o olup olmadığını öğrenmek için zihnimde bir not aldım. Çok tavsiye edildi ama tamamen kayıt dışıydı. Bu yüzden geçen haftayı onu bulmak için ciddi bir şekilde gizli bir oyun oynayarak geçirdim ve Springs'teki karanlık bir motorcu barının arkasında benimle buluşan kişinin gerçekten eski arkadaşım olduğunu görünce çok rahatladım.

Bu işi benimle birlikte yapma fırsatını hemen kabul etti, ne kadar kötü şartlar olduğunu umursamadı ve elimizde çok az plan olmasına da hiç aldırmadı. Sanki kader gibi, o da bu göreve hazır bir pilot ve bir sağlık görevlisi tanıyor. Şimdi üçümüz kumarhanenin sığınağında, Zephyrine'in hafızasından çizdiği el yapımı haritayı inceliyor ve benim hacklediğim güvenlik kameralarından elde ettiğim görüntülerle karşılaştırıyoruz. Soygunumuzu planlamak için bu haritayı kullanmamız ve tek parça halinde çıkmak istiyorsak onu iyice ezberlememiz gerekiyor.

"Burası ana oturma odası," Zephyrine ekranları inceledikten sonra tekrar konuşmaya başladı. "Bu koridor şuradaki. Mutfağa çıkıyor. Arkasında, bodruma inen bir merdiveni olan bir kiler var."

"Başka merdiven var mı?" diye sorar Bishop.

"Evet. Üç tane var. Biri evin arkasında. Biri kilerde, diğeri ise garajın yan girişindeki ana merdiven boşluğunda

Garajın yanındaki ana merdivende. İkinci kata ve bodruma iniyor," diye açıklıyor.

"Mükemmel. Giriş ve çıkışlar ne kadar fazla olursa, oradan canlı çıkma şansımız o kadar artar." Bishop, önündeki tablete öfkeyle notlar yazıyor.

"Bu yatak odalarına giden koridor. Soldaki kapı ana yatak odasıydı, sağdakiler ise kardeşlerimin odalarıydı." Ekranlarda onları göstererek, önündeki haritada stylus kalemyle işaretler.

"Seninki hangisiydi?" diye soruyorum. Operasyonel güvenlik için buna ihtiyacımız yok. Artık orada yararlı bir şey kaldığını sanmıyorum, ama onun geçmişine bir pencere açma fırsatını seviyorum.

"Hmm." Kısık sesle mırıldanarak ekranları tekrar taradı. "Bu merdivenlerden yukarı çıktığınızda sola dönerseniz, bu tarafta bir oda var. Ekranlarda hiçbir yerde göremiyorum. Daha kısa bir koridor. Sadece bir dolap, bir çamaşır odası ve sonra benim odam var."

"Gerekirse girebileceğimiz veya çıkabileceğimiz büyük pencereli odalar var mı?" Bishop araya girdi.

"Çamaşır odasının penceresi çok küçük. Eski odamda, evet, yapabilirsiniz. Ama çok yüksekte. Oradan atlayarak bileğinizi kırabilirsiniz." Anlattığına bakılırsa, bunu bir veya iki kez yapmayı düşündüğünü anlayabiliyorum.

"Kafana kurşun yemektense ayak bileğini kırmak daha iyidir." Bishop arkamızda bir şeyler karalıyor.

Kafasını ileri geri sallayarak dudaklarını birbirine bastırıyor, bu ifadenin doğruluğunu kabul ediyor.

"Burası garaja giden koridor. Umarım kamyonla oraya girmemize izin verirler. O zaman eve daha kolay ulaşırısın. Sadece bu kapıdan geçmen gerekecek." Zephyrine parmağıyla ekrana dokundu. "Diğerlerinden daha kolay olmalı."

O konuşmaya devam ederken ben koltuğuma yaslanıyorum. Gözlerini kapatıp kameralarda göremediğimiz çevreyi tarif ederken, aklına gelen en iyi yolu öneriyor. Bu kadına karşı zaten büyük bir zaafım olmasaydı, şu anda ona aşık olurdum. Bu tür operasyonlarda hiçbir tecrübesi olmayan bir rahibe adayı için, o bu işi doğuştan beceriyor. Düşünceli sorular soruyor

sorular soruyor ve Bishop'un sorularını bir profesyonel gibi yanıtlıyor. Onun benim tarafımda olmasına çok minnettarım, çünkü bence babası mirasının varisi olarak yanlış çocuğu seçmiş. Doğru kaynaklara sahip olsaydı, onun küçük feodal topraklarından bir imparatorluk kurabilirdi.

KIRK

Zephyrine

"Peki," diyorum yumuşak bir sesle, yanına yatarken. Gözleri elindeki tablete kilitlenmiş, kaşları çatılmış, ekranı hızla tarıyor. Gözlüklerinde kasa şemalarının yansımaları görüyorum. Bugün, hazırladıkları her şeyi onuncu kez gözden geçiriyor, oysa uyurken bile bu bilgileri ezbere okuyabileceğinden eminim.

"Hmm." O, okumaya devam ederken parmaklarını dalgın dalgın çıplak uyluğumda gezdiriyor. Benim külot dışında çıplak olduğumu fark etmiyor bile.

"Şatoyu ele geçirmeden önceki gece, şans getirmesi için düşmanın kızını tecavüz etmelisin," diye fısıldıyorum ve onu çenesinin hemen altına öpüyorum, okuduğu şeyden dikkatini dağıtmak için elimle karın kaslarını okşuyorum.

"Ne?" diye soruyor, belgenin sayfalarını parmaklarıyla çevirirken açıkça dinlemiyor.

"Yarın şansın yaver gitsin diye düşmanın kızını sikmelisin dedim." Bu sefer daha açık ve yüksek sesle konuşuyorum. Bu onun dikkatini çekiyor, beni görünce gözleri açılıyor ve büyülüyor — kucağındaki tableti düşürüyor ve daha iyi görebilmek için gözlüklerini düzeltiyor.

"Tanrım. Bütün bu zaman boyunca böyle miydin?" Ne yaptığını unutarak cihazı komodinin üzerine koyar, ellerini belime dolayarak beni kucağına çeker.

"Evet. Sen çok meşgul olduğun için fark etmedin." Dudaklarımı alaycı bir şekilde büküyorum ve o da bana öpücük vermek için uzanıyor.

"Özür dilerim. Artık buradayım." Gözleri takdirle boynumdan göğsüme doğru kayıyor ve elini uzatıp göğsümü avuçluyor, ben bacaklarımı biraz daha açıp kucağına otururken başparmağı meme ucumu okşuyor. "Düşmanımın kızı ne olmuştu?"

"O tamamen senin, yatağında, neredeyse çıplak. Onunla ne istersen yapabilirsin," diyorum yumuşak bir sesle, konuşurken parmak uçlarımla göğsünün ve karnının çıkıntılarını ve çukurlarını keşfediyorum. Bandajın yanığından çıkarıldığını ve güzelce iyileştiğini fark edince duraksıyorum.

"Bu, benim ateşli küçük rahibem artık yok mu demek?" Avucunu göğsümün ortasından, sternumumun üzerinden yukarı doğru kaydırıyor ve kolyemdeki narin altın haçı parmakları arasına alıyor. Gözlerini kaldırıp beklentiyle benimkileri inceliyor.

"Hayır, ama bu gece diğerini tercih edeceğini düşündüm. Beklerken endişeni ve saldırganlığını biraz gider."

"Oh, hmm..." Teklifimi düşünürken kaşlarını çatıyor.

"O versiyonu hayal etmiyor musun?" Şaşırdım. "Tabii ki hayal ediyorum. Ama en sevdiğim versiyon o değil." "En sevdiğin hangisi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Rahibe mi?"

"Sadece kendin olduğunda." Kolyeyi bırakır ve konuşurken elleri yanlarımdan geçer, her çizgiyi ve kıvrımı inceler. "Manastıra gitmeden önce seninle tanışmayı hayal ediyorum. Evlenmeden önce. Şu anki berbat halime gelmeden önce. Senin eski sevgilin ve benimki de bu versiyonda yok. Ne yükler ne de yıpranmış geçmişler." İç çeker. "Sadece biz. Dışarıdayken rastgele bir yerde karşılaşıyoruz ve sana çıkma teklif ediyorum. Seni seveceğin bir yere götürüyorum. Eski bir kiliseye. Bir müzeye. Şehri dolaşıyoruz, bu anın bitmemesi için uğraşıyoruz ve sonra bir kafeye gidiyoruz. Saatlerce konuşuyoruz ve sonra seni evine bırakıyorum. Beni yukarıya davet edersin ve ben çok gerginim çünkü sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın..." Sesi kesilir ve ben onun hikayesine o kadar dalmışım ki, onunla birlikte fantezinin içindeyim, sonunu bekliyorum. Uzaklara bakıyor, düşüncelerine dalmış.

"Sonra ne oldu?" diye devam etmesini teşvik ediyorum. Nasıl bittiğini bilmem gerekiyor

—bu öteki dünyadaki versiyonda nasıl son bulduğumuzu bilmem gerekiyor.

"Bir şekilde her şeyi mahvetmemek için çabalıyorum ve sen beni odana çıkarıyorsun. Beni öpüyorsun ve beni istediğini söylüyorsun. Ben de hayatım buna bağılıymış gibi bu mükemmel vücudu tahrip ediyorum. Çünkü öyle. Henüz tanışmış olsak da bunu zaten biliyorum. Seninle olduğum her saniye, tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyorum. Sadece bir saat daha, bir gün daha sürmesi gerekiyor. Bu yüzden acele etmiyorum. Güneş doğana kadar bütün gece. Sana yatakta kahve getiriyorum ve sabahı bacaklarının arasında dilimle geçiriyorum. Ama derslere gitmen gerekiyor, bu yüzden seni oraya da götürüyorum. Güvende olmanı istiyorum, bu yüzden senin gittiğin üniversiteye kaydolmayı planlıyorum. Kahvaltını aldığın fırına gitmeye başlıyorum. Gittiğimiz kafeye takılıyorum. İşten eve giderken seni takip ediyorum, eve sağ salım vardığından emin olmak için."

"Bu versiyonda da hala bir sapık mısın?" Fantastik bir dünyada bile tutarlılığından eğleniyorum.

"Tabii ki. Seni kazanmak için tek şansım bu." Bana gülümsüyor.

"Bu acımasız takipçiyle ne yapacağım?"

"Bir gün, gerçekten uzun bir gün geçirdikten sonra, her şeyden bıkmış ve yorgun düşmüş bir halde, kendinize bir kaçış yolu bulmaya karar verirsiniz. Ben de tam orada, kafede birkaç masa ötedeyim ve siz benim dilimle ne kadar iyi olduğumu hatırlarsınız." Hikayesinin detaylarına sevinçle kıkırdayınca, beni incelemek için bir an durur, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Böylece, tüm endişelerine rağmen, benimle tekrar çıkmaya karar veriyorsun. Beni yatağa geri götürebilmek için akşam yemeği boyunca ve tüm saçmalıklarımı dinliyorsun. Ve bu, kötü günlerinde tekrar tekrar oluyor. Bazen iyi günlerde de. Dürüst olursak, bir bağımlılığın var. Benimle yatakta son bulmaktan kendini alamıyorsun.

"O kadar sık orada olacağım ki, benim orada olmadığımı hayal bile edemeyeceksin. Ertesi sabah, sabah kahveni absürt miktarda şeker ve krema ile içtiğin küçük balkon masasında karşısında bana ihtiyacın olduğunu fark edeceksin. Sabah ritüelini, dilimle klitorisini taparcasına yalamayı bitirdikten sonra, sana bakıp her şeyi içime çekeceğim. Ne kadar güzelsin. Ne kadar akıllısın. Ne kadar tatlısın. Sonra, tam gitmek üzereyken, sonunda bana bensiz yaşayamayacağını söylersin. Ve ben de deli gibi aşık olduğumu itiraf ederim..."

Onun dudaklarına parmaklarımı bastırarak, duymayı çok istediğim sözleri söylemesini engelliyorum. Hikayesinin mükemmelliği gözlerimi yaşırtıyor. Ne kadar çok istiyorum ve keşke bu bizim için de geçerli olsaydı, sadece kısa bir süreliğine bile olsa. Alnında kırışıklıklar oluşuyor ve gözlerimdeki yaşları görünce yüzü asılıyor.

"Zeph," parmaklarıma doğru mırıldanır.

"Üzgünüm. Bu hikayeyi çok sevdim. Bu versiyon çok güzel geliyor. Onu çok istiyorum. Çok fazla istiyorum, ama ben... O kelimeleri söyleme. Henüz değil. Yarın için uğursuzluk getirmek istemiyorum." Gözyaşları akıyor ve ben ona sıkıca sarılıyorum, korku ve savunmasızlık beni ele geçiriyor. Bu gece onun için güçlü olmak istiyorum. Yarınını unutturacak seksi versiyon. Ama şimdiden başarısız oluyorum.

"Sana gerçeği söylemek yarını nasıl mahvedecek?" Gözlerime bakabilmek için geri çekiliyor.

"Çünkü bu gerçek olamayacak kadar güzel ve henüz bilmediğimiz çok şey var." Yaşayacak mıyız, ölecek miyiz? İhtiyacımız olan kanıt bulabilecek mi? Benim, sevdiklerini ondan alan adamın kanından olduğumu öğrendiğinde bana aynı şekilde bakacak mı?

"Bunu biliyorum."

"O zaman bunu kendine sakla ve yarın gece sağ salım buraya döndüğümüzde bana söyle."

Benim isteğimi kabul ederek çenesini hafifçe salladı. Uzun bir dakika sessizlik geçti, o beni kendine çekip sıkıca sarıldı, ben tekrar konuşmadan önce. Yarın da sıradan bir gün olacakmış gibi davranmak istiyorum, ikimiz bu mükemmel balonun içinde kilitli kalmışız gibi.

"Peki, parke taşlı sokaklarda yürüyüş yapamayacağımıza ve kafeye gidemeyeceğimize göre, bunun yerine ne yapmak istersin?" diye soruyorum, göğsündeki izi parmağımla takip ederek. "Ve hazır bu konuyu konuşurken, bunu sana kimin yaptığını öğrenebilir miyim?"

"Önemli mi?" Melankoli ses tonuna sızmış ve umarım geleceğimizin belirsizliklerini işaret ederek gecemizi mahvetmemişimdir. Geçen gün bunları açıkça söylemiş olabilir, ama bu gece bunlara dikkat çekmemem gerektiğini bilmeliydim.

Şu anda dünyada istediğim tek şey, onun bana verdiği türden sarsılmaz bir destek sunmak.

"Yani, onlarla kısa bir konuşma yapmak istiyorum. Bana öğrettiğin düğümleri denemek istiyorum. O tür şeyler, anlarsın ya?"

"Korkarım şu anda tütsü kabımız kalmadı ve yanık izleri ile eşleşen bir setten pek hoşlanmıyorum." Sonunda dudakları kıvrıldı.

"Yaptın mı? Neden?"

"Bu hatırayı yanımda tutmak istedim. Her zaman. Bir gün odaklanmamı kaybedip, ailemin bana verdiği acıyı unutmaktan korkuyordum. Yeterince zaman geçince acı hafifliyor, biliyorsun değil mi? Bu hatırayı kalıcı hale getirmek istedim."

Anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum. Onu seven iki ebeveynini kaybetmenin ne kadar acı verici olduğunu tahmin edebiliyorum. Tanımadığım birini kaybetmek bile benim küçük kalbimi ikiye bölmüştü. Eğilip izinin ortasına bir öpücük konduruyorum, elimi onun uyluğuna koymadan önce izi son bir kez parmağımla izliyorum.

"Senin gibi biri daha var mı, emin değilim." Aklıma gelen her şey, yetersiz bir girişim gibi geliyor. Bu adamı kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

"O zaman biz tuhaf bir çiftiz galiba." Gülümser ve beni nazikçe öper, geri çekilip bana tekrar baktığında kirpikleri aşağıya doğru eğilir ve gözleri ağırlaşır. "Tecavüze uğramak ister misin? Çünkü bu gece seninle daha çok vakit geçirmek istiyorum." Avucunu sırtıma koyar ve göğsümü ve göğüs kemiğimi öperken beni kendine doğru çeker. "Senin benim için yavaşça parçalanmanı izlemek istiyorum. Seni yaklaştırdığımda, o sessiz, küçük adanmışlık dualarını duymak istiyorum."

Öne eğilir ve meme ucumu ağzına alır, dilini yumuşakça dairesel hareketlerle gezdirir ve ben de aşağıda yankılanan bir hisin oluştuğunu hissederim. Diğer meme ucumu başparmağı ve işaret parmağıyla tutup, ben yumuşak bir çığlık atana kadar sıkıştırırken, o hissin yükselip alçaldığını hissederim ve o da acıyı nazikçe emerek giderir.

"Eminim vücudun, senin söyleyemediğin sözleri itiraf edecektir. Ne dersin?" Cevap vermediğimde şişmiş ucu ısırır.

"Seni istiyorum," diyorum yumuşak bir sesle, kalçalarımı sallayarak, onun kucağında sürtünerek içimde oluşan ihtiyacı gidermek için çaresizce sürtünme arzusuyla.

"Ne kadar çok?" diye sordu ve ben öne eğildim, daha iyi bir açı elde etmek için kalçalarımı ileri geri sallarken omuzlarına yaslandım.

"Çaresizce."

Elleri kıcıma kayıyor ve kalçalarımı avuçluyor, parmakları etime gömülüyor. Dili dışarı fırlıyor, altın haçın altına kıvrılıyor ve kalçalarını aşağı doğru kaydırırken onu ağzına çekiyor. Bu pozisyon ona daha iyi erişmemi sağlıyor. Bu avantajı kullanarak, neredeyse nefes nefese kalana kadar pamuklu kumaşın üzerinden klitorisimi onun penisinin sırtında gezdiriyorum. Bu beni çok yaklaştırıyor, ama ihtiyacım olanı bana vermek için yeterli değil.

"Külotu çıkar." Külotu işaret ederek başını sallar.

Ayağa kalkıp bacaklarımdan aşağı doğru çekerek onları yere düşürüyorum. Ben yatağa yanına tırmanırken, onun ellerini boxer şortunun bel kısmının altına soktuğunu izliyorum. Beni yatırıyor, bacaklarımin arasına yerleşiyor ve boğazımı öpüyor. İçime girerken kirpiklerini kaldırıp gözlerime bakıyor, sanki önümüzde istediğimiz kadar uzun yıllar varmış gibi yavaş ve tatlı bir şekilde beni seviyor.

O acele etmiyor, beni nazikçe öpüyor ve ellerini vücudumun her santimetresinde gezdiriyor. Beni işkence ediyor, beni uçurumun kenarına kadar sürüklüyor ve geri çekiyor, ta ki sonunda ona merhamet dilenene kadar. Ve sonunda merhamet ediyor, ikimizi de mükemmel bir karmaşaya sürükleyene kadar bizi çılgınca seviyor.

Son bir kez, tüy kadar hafif bir öpücükle dudaklarını kalbime bastırıyor. Kalplerimiz sakinleşip nefeslerimiz yavaşlarken, uzun bir süre sessizlik içinde yan yana yatıyoruz. Tekrar konuşmaya başladığında, sesinde daha önce duymadığım bir boğukluk ve duygusallık var.

"Bazen iyi şeyler gerçek olur, geçmiş bizi bunların imkansız olduğuna inandırmaya çalışsa bile. Bunu bana sen öğrettin."

KIRK BİR

Zephyrine

Babamın çiftliğinin kapısına vardığımda kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Buraya gelmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, doğru yerde olduğumdan emin olmak için tabelaya iki kez bakıyorum. Tüm duygularımın beni sarmasına izin veriyorum. Büyürken babamın beni görmezden geldiği zamanları, kolunu bana dolayarak beni zorla evliliğe sürüklediği günü ve Corey'den kurtulmak için onun yardımını istediğim geceyi düşünüyorum. İşe yarıyor, gözlerimin köşelerinde yaşlar birikmeye başlıyor ve ellerim titriyor. Camı indirip çağrı düğmesine basıyorum. Bir video bağlantısı var, bu yüzden sadece babasının sağlayabileceği özgürlüğe kavuşmak için esaretten kaçan, duygusal bir genç kız rolünü oynamam gerekiyor.

"Burası özel mülk."

"Burası..." Sözlerim dudaklarımda kaybolur ve devam etmeden önce derin bir nefes alırım, biraz histerik görünmeye çalışırım. Tıpkı o gece, beni koruması için ona yalvardığım gibi. "Ben Zephyrine Schaefer. Burası ailemin evi. Ben sadece... Elimden geldiğince hızlı sürdüm. Lütfen. Yardıma ihtiyacım var! Lütfen!"

"Zephyrine?" diye tekrarlar adam.

"Evet. Ben Zephyrine. Lütfen yardım edin." Sesim gerginlikten titriyor ve umarım amacına hizmet eder.

"Bir dakika bekleyin."

İnterkomu kapatır ve uzaktaki birkaç kuşun sesi ve motorun düşük gürültüsü dışında her şey sessizleşir. Geri dönmesi sonsuzluk gibi gelir. Ama sonra bir bip sesi duyarım ve ses sisteminden yeni bir ses duyulur.

"Yoldan aşığı inin ve doğrudan ana eve gelin. Sizinle orada buluşacağız," diyor ses. Bu ses daha yaşlı ve daha otoriter geliyor. Tanımıyorum. Eskiden babamın eski çalışanlarını tanırdım, ama şimdi, yıllar sonra, babamın paranoyası arttığı için, burada tek bir kişiyi bile tanımayacağım muhtemel. Bu muhtemelen daha iyi. Buradan çıkmak için biriyle kavga etmek zorunda kalırsam, gerekirse güç kullanırsam, bunu yaparken onların evdeki ailelerini düşünmek istemem.

"Ana ev mi?" diye teyit ediyorum. "Evet."

Kamyon, buraya gelmek için kullandığım asfalt yollardan daha yavaş bir hızla çakıl taşlarının üzerinde ilerliyor. Uzun yolu kat ederken, prova ettiğimiz tüm senaryoları gözden geçirmeye başlıyorum. Ana evin garajına girdiğimde, adamları saklayıp güvenli bir şekilde beklemelerini sağlayacak kararları almak için hızlı düşünmem gereken tüm yolları düşünüyorum.

Eve vardığımda garaj kapısı açılır ve babamın iki güvenlik görevlisinin evin kapısında durup kamyoneti içeri sokmamı izlediklerini görürüm. Midem bulanıyor ve midem bulanıyor. Bu kadar stresli olmaktan nefret ediyorum. Keşke sakın olabilsem. Ama öyleyse, endişeli ve bitkin görünsem daha inandırıcı olur. Stocktonların elinden kaçmış, bir kamyonetin anahtarlarını çalmış ve çığlık atarak babamdan yardım istemek için eve koşmuş olmam gerekiyor. Bu yüzden sinir ve stres onlara mantıklı gelmelidir.

Camım hala açık ve öyle kalmasını planlıyorum. Anahtarlarımı alırlarsa diye. Aklım çocuklarda. Levi arka koltukların altında, Rowan ve Bishop ise yatağın gizli bölmesinde düzgünce saklanmışlar.

Güvenlik görevlilerinden biri kamyonun etrafında dolaşarak olağandışı bir şey olup olmadığını kontrol eder ve kamyonun kapağını açarak içine bakar ve boş olduğunu görür. İlk güvenlik görevlisi kapımı açıp beni dışarı çıkarırken, adamlar kilise fareleri gibi sessizdir. Nefes alıp sessizce dua ederim. Dışarı çıktığımda yanaklarımdaki gözyaşları hala tazedir, ancak güvenlik görevlileri benim durumumla pek ilgilenmezler. Protokolü uygulamakla meşguller.

"Gidelim." Bana işaret eder.

"Babam burada mı? Onunla konuşmam gerek," diye soruyorum kamyonetten iner inmez. Burada olmaması gerek. Programına göre Washington'da bir toplantıda olmalı.

"O kısmına da geleceğiz." İkinci gardiyan beni baştan aşağı süzer ve sonra üstümü aramaya başlar.

Şu ana kadar her şey, arkadaşların tahmin ettiği gibi gidiyor. Burası benim evimdi. Ailemin büyüdüğü ev. Buraya milyonlarca kez geldim ve şimdi düşman savaşçı gibi muamele görüyorum. Kendimi ihlal edilmiş hissediyorum. Esaretten kaçtığımı söylediğimde şüpheyle aranıp izleniyorum. Bana pek teselli etmiyorlar ve pişmanlık duymadan kapıya doğru itilip bağırlıyorlar.

Buraya nasıl geldiğimizi düşündükçe gözlerimden gerçek gözyaşları akmaya başlıyor. Küçük bir kızken burada nasıl mutlu, kaygısız ve özgürce oynadığımı hatırlıyorum. Bu, büyüdüğüm karşılaştığım gerçeklikten çok farklıydı. Sevimli bir çocuk olmaktan çıktığımda, o da bana takas edilecek bir ürün gibi bakmaya başladı. Seçim kampanyasında bir avantaj, para toplamak için bir varlık ve kendisini güvende tutabileceğini düşündüğü insanlarla bağlarını derinleştirmek için bir piyon. Onun için orta çağda yaşıyor gibiydik ve ben onun imparatorluğunda alınıp satılan bir meta değildim.

"Kaçtın, ama çantanı alabildin mi?" Bir güvenlik görevlisi bana şüpheyle bakıyor. Dakota'nın bana verdiği kemer tokası ve ruj kutusunu cebime koyduğum için minnettardım, çünkü bir güvenlik görevlisi çantanı kapıp içindekileri karıştırmaya başladı.

"Kaçarken çantam yanımdaydı." Ona kötü bir bakış atıp, onun beni baştan aşağı süzdüğü gibi ben de onu süzdüm. Bu oyunu ikimiz de oynayabiliriz. Beni kendinden aşağı bir pislik gibi mi görmek istiyor? Ben de aynısını yapabilirim. Aslında, ben de tam olarak böyle düşünmek üzere yetiştirildim. Bu, vicdanımda hiç rahat etmediğim bir şeydi.

"Anlıyorum." İkinci gardiyan, ilk gardiyanın eşyalarımı aramasını bitirmesini bekliyor.

"Babamı görebilir miyim? Lütfen? Sadece onu görmek istiyorum. Bu korkunç adamlar tarafından kaçırıldım. İşkence gördüm. Beni kafeste tuttular ve ben sadece babamı görmek istiyorum. Ona olanları anlatmak istiyorum," diye yalvarıyorum, histerik görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Silah ve elektronik cihazlarımı kontrol ettikten sonra, beni kapıdan içeri alıyorlar. Binlerce kez oynadığım koridorda, üvey kardeşlerimle yarışır, oyuncak mikrofona şarkı söylerken çoraplarımla kayardım. Anılarım durmadan akıyor. Bir köşeyi daha döndük ve yemek odasını gördüm. Sanırım beni oraya götürecekler. Umarım video görüşmesi yoluyla babamla konuşabilirim. Çok uzun zamandır ilk kez konuşacağız, ama bu onu, silahlı sorgulamayı yapan muhafızlarını sakınleştirmeye ikna edebilir.

Ama yemek odasında durmuyoruz. Beni babamın ofisine kadar götürüyorlar ve kapıyı açtıklarında kalbim duruyor. Masada oturan, hatırladığımdan daha gri saçlı adam, bizzat kendisi. Bu kısma hazırlıklı değildim ve onu görmek beni şaşkına çeviriyor.

"Zephyrine," diye selamlıyor beni ve gözleri yüzümün üzerinde dolaşüyor. Kıyafetlerimi kasten kirletmiş, hatta birkaç yerinden yırtmıştık; hayatımın en büyük performansını sergileyeceğim bu anda buna çok minnettardım.

"Baba!" Gözlerim yaşlarla doldu ve yanaklarımdan süzülürken masanın etrafından koşarak ona sarıldım. Güvenlik görevlilerinden biri beni durdurmak için harekete geçti, ama nadir görülen bir baba şefkatiyle elini uzatarak onları durdurdu ve kollarımı omzuna dolamama izin verdi. En son kucaklaştığımızda, ben henüz on yedi yaşında bir çocuktum ve üniversiteye başlamaya hazırlanıyordum. Yetişkinliğe adım atarken bana son bir kucaklaşma verdi. Sonra da, kimsenin yardımı olmadan kendi başıma yaşamam gerektiği konusunda bana nutuk attı. Sanırım onsuz da gayet iyi idare ettim.

"Buraya nasıl geldin?" diye sordu, beni kısa bir süre kucakladıktan sonra geri çekilip yüzümü inceledi.

"Bir kamyon çaldım. Bulunduğum yerden gelebileceğim ilk yer orasıydı."

"Corey de seninle mi?" "Hayır. Sadece ben."

"Onu gördün mü?"

Bu konuyu konuşmamıştık. Cevabım için bir planım yoktu, bu yüzden yalan söyledim çünkü gerçeği söylersem sorulacak sorulardan çok korkuyordum.

"Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum. Evde değil mi?" Yüzüme endişeli bir ifade takındım.

"Manastırdan ayrıldığını öğrenince seni aramaya çıktı."

"Ben gitmedim. Kaçırıldım. Ona bunu söylemelisin. Bana tekrar zarar vermesini istemiyorum." Hâlâ peşimde olduğunu düşünseydim, Levi'ye ilk başta yapmama izin vermesi için yalvardığım şey buydu.

"Kim tarafından kaçırıldın?"

"Stocktonlar. Onlardan bir şeyler çaldığını iddia ediyorlar. Ebeveynlerini öldürdüğünü. Onlara bunun doğru olmadığını söyledim. Doğru değil, değil mi?" Bunu itiraf etmeyeceğini biliyorum ama umarım vicdanı kalmışsa, bu hatırlatma karşısında utanç duyar.

Yüzünde bir şey parladı. Çocukken öğrendiğim bir bakış, onun beyaz yalan ya da ufak bir yalan söyleyeceğinin habercisiydi. Nerede olduğunu ya da neden dans resitaline ya da futbol maçına gelemediğini anlatırken, Noel Baba ya da Paskalya Tavşanı'ndan bahsederken olduğu kadar sık görünüyordu.

"Tabii ki hayır. Onların kim olduğunu bile bilmiyorum. İnsanların bize karşı nasıl davrandığını biliyorsun. Dikkat çekmek için hikayeler uydururlar. Her zaman yaptıkları gibi."

"Neden böyle düşünsünler ki? Senin onların ebeveynlerini öldürdüğünü ısrarla söylüyorlardı. İntikam olarak beni öldürmekle tehdit ediyorlardı, ama ben onlara beni bırakmaları için yalvardım. Onlara sadece bir rahibe olduğumu söyledim. Artık konuşmadığımızı bile söyledim. Ama çok öfkeliydiler." Açıklarken göğsümden bir hıçkırık kopuyor. Hâlâ Levi'yi düşünüyorum. O telefonu almak ona ne kadar acı vermiş olmalı.

Bu, babama anlatmaya çalıştığım yalanı besliyor, adamlara zaman kazandırıyor, ama gözyaşlarım Levi'nin ailesi için. Çünkü onun söylediklerinin doğru olduğunu kesin olarak biliyorum. Bir şekilde, bir şekilde, babam bunun arkasında idi. Tetiği çekip çekmediğine bakılmaksızın.

"Hiçbir fikrim yok." Başını sallıyor ve sonra beni tekrar inceliyor, sanki derimde bir şeyin kanıtını bulacakmış gibi bana bakıyor.

"Sana dokundular mı? Tecavüz ettiler mi?" "Hayır."

"İyi. Corey bunu öğrenirse daha da öfkelenenecektir. Şu anda onun bir savaş başlatmasına ihtiyacım yok. Yakında yeniden seçime gireceğim."

"Şu anda onun görüşünün veya seçimin bir önemi olduğunu sanmıyorum." Bir milyon nedeni var, şu anda iki metre derinlikte, hayaları olmadan çürüyor olması da dahil. Babamın bunu bildiğini ve benim iyiliğim için bilmiyormuş gibi davrandığını varsaymak zorundayım. Beni yalan söylerken yakalamak mı, yoksa histerik davranmamı engellemek mi, emin değilim. "Bu adamlar, baba. Ciddiydiler. Ölebilirdim."

O anda yüzünün ifadesi değişir, öfkeme ve dolaylı olarak onu bu tehlikeden sorumlu tuttuğuma tepki gösterir.

"O manastırın kötü bir fikir olduğunu söylemiştim. Kocanın yanında kalman gerektiğini. O böyle bir şeyin olmasına asla izin vermezdi." Benden uzaklaşıp masasındaki işine ve telefonuna geri döndü. "Bence bir doktora görünmelisin."

"Yarın yapacağım. Bu gece sadece seni görmek ve tanıdık bir yatakta uyumak istedim. Odam hala burada mı?" Yatak umurumda değildi. Ama yatak odasının bodruma inen merdivene yakınlığı umurumdaydı. Levi, Bishop ve Rowan ile buluşup kasada bulabildiğimiz her şeyi çalmak için ihtiyacım olan yer orasıydı.

Ama babamın burada olması işleri karmaşıktırıyor çünkü artık mülkte sadece birkaç özel güvenlik görevlisi olduğundan emin olamıyoruz. Artık küçük bir ordu olduğundan endişelenmek zorundayız. Bu kısma hazırlıklı değilim, hiçbirimiz hazırlıklı değiliz.

"Hâlâ bir yatak odası var, evet, ama Caroline senin eşyalarını uzun zaman önce kaldırdı."

"Caroline burada mı?" Üvey annem hakkında soruyorum çünkü burada olmamasını umuyorum. Ben büyüdükçe beni daha az sevmeye başladı. Bunun nedeninin anneme benzediğim için olduğunu düşünüyordum.

"Hayır. Washington'da bir bağış etkinliğinde," diye cevaplıyor, sanki söylediklerimden daha fazlasını anlamaya çalışır gibi dikkatle bana bakarak. "Bir kadınla konuşmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Sadece ailemi görmek istiyordum. Günlerdir tanıdığım kimseden uzak, çok az yiyecek ve suyla yaşıyorum."

"Peki, yakında polisler buraya gelir ve sen de raporunu verebilirsin." O, protokol için benim temel ihtiyaçlarımı göz ardı ediyor. Onları aramak isteyeceğini biliyordum, ama önce biraz zaman kazanabileceğimi umuyordum. Babamın bir numaralı önceliğinin asla değişmeyeceğini bilmeliydim.

"Yarın yapamaz mıyım? Bu gece sorguya çekilmek istemiyorum. Sadece seninle burada olmak ve gerçek bir yatakta uyumak istiyorum. Belki biraz yemek de yerim." Mümkün olduğunca hızlı düşünmeye çalışıyorum.

Derin bir nefes aldı. "Bunu istemeyeceklerdir. Özellikle de buraya geldiğin için. Her şeyden çok benim güvenliğim için endişeleneceklerdir. Vali konağı olmasa da, valinin evi olduğunu biliyorsun."

Tabii ki biliyordum. Her zaman biliyordum.

"Beni buraya kadar takip eden kimse olduğunu sanmıyorum. Şimdiye kadar beni yakalamış olurlardı. Yakalasalardı bile, burada küçük bir ordun var. Lütfen baba. Sadece huzurlu bir gece istiyorum. Sonra istediğin kişiyle konuşurum ve Corey'i buraya çağırırız. Önce sadece huzurlu bir gece istiyorum." Onun kulaklarını tıkamayacağını umarak yalvarıyorum.

"Sanırım bir zararı olmaz. Eğer seni buraya kadar takip ederlerse, adamlarım halleder. Kızımı taciz edip paçayı sıyrabileceklerini düşündüklerine inanamıyorum." Şikayet ederken boğazından tiksinti dolu bir ses çıkarır.

"Kullanabileceğim bir telefon var mı? Manastırı aramak istiyorum. Arkadaşlarıma iyi olduğumu haber vermek istiyorum."

"Diğer her şey gibi bu da yarına kadar bekleyebilir. Odana gidip biraz uyumalısın. Duş al. Evde sana giyecek bir şeyler bulabilir miyiz bir bakayım. Yemek de."

"Bu harika olur. Sıcak su ve uyku rüya gibi geliyor." Kuruyan gözyaşlarımın arasından küçük bir gülümseme gösteririm, onun için zorla gülümserim çünkü insanların iyi olduğumu bilmelerini sağlamak gibi basit bir şeyi bile yapmama izin vermemesi her şeyi anlatıyor.

"Tamam. Hemen sana yardım etmesi için birini göndereceğim. İyi olduğuna sevindim, Zephyrine. Ama şimdi iyi olduğunu bildiğim için, programım çok yoğun. Yarın sabah, yetkilileri arayıp bu konuyu araştırmaya başladığımızda mutlaka görüşeceğiz," diye sert bir şekilde açıklıyor.

Yetkilileri arayıp bu konuyu araştırmaya başlayacağım," diye açıklıyor sert bir şekilde.

Bu gerçek olsaydı, gerçekten kaçırılmış ve daha genç ve naifken kaçmış olsaydım, bu beni mahvederdi. Kalbimi milyonlarca parçaya bölerdi. Ben küçük bir rahatsızlıktım. Diğer daha önemli konularla birlikte planlanacak bir rahatsızlık.

"Tabii ki. Anlıyorum," diye yalan söylüyorum ve eski yatak odama gitmeden önce ona hızlıca sarılırım.

KIRK İKİ

Levi

"Şimdiye kadar burada olmalıydı." Sinirli bir şekilde etrafa bakınıyorum, sanki birden köşeden ya da merdivenlerden çıkacakmış gibi. Zaten yerel şebekeyi havaya uçurduk, biraz zorlukla kasayı aldık ve çantalarımızı kalıntılarla ve ilgili görünen tüm evraklarla doldurduk. Rowan, kasadaki rafları son bir kez daha kontrol ederek, başka önemli bir şey kalmadığından emin oluyor. Bu gecikme bize zaman ve cephane kaybettirdi, çünkü güvenlik ekibinden birkaç kişi Bishop'un tuttuğu merdivenlerden aşağı indi.

Beş dakika önce inmesi gereken aynı merdiven. Midem bulanıyor ve boğazıma safra geliyor. Onu oraya yalnız gönderdiğim, onu bu şekilde kullandığım için kendimden nefret ediyorum. Onun yıllardır ona ne kadar acımasız davrandığını öğrendiğim anda planı iptal etmeliydim. Onun bu işe gönüllü olarak katıldığını düşünürse, onu cezalandırmak için ne yapacağını kimse bilemez.

"Henüz ayrılamayacağı bir yerde olabilir. Buraya gelecektir." Bishop beni sakinleştirmeye çalışıyor.

"Bekleyemeyiz. Her şeyi kaybedeceğiz ve bu sırada öleceğiz," diyor Rowan açıkça. Her zamanki gibi pragmatik.

"Onu geride bırakamam." Ses tonumla, onsuz gitmeyeceğimi açıkça belli ediyorum.

"Ne demek bırakamazsın? Bu bir iş. O onun kızı. Burası onun evi. Onu öldürmeyecekler. O iyi olacak." Rowan'ın onun güvenliğini önemsememesi sinirimi bozuyor.

"Bize yardım etmek için onu ihanet eden kızı," diye karşılık veriyorum. "Daha fazla siyasi güç elde etmek için en yüksek teklifi verene sattığı kızı. Onu öldürmeyebilir, ama onu mahvedecektir."

"Bu bizim sorunumuz değil. Onun sorunu." Rowan, bu konuyu açtığım için aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. "Gidiyoruz lan. Hoşuna gitse de gitmese de. Bütün planı mahvedemezsin." Çantamı kollarıma tutuşturuyor.

"Hayatta olmaz. Onu bırakmayacağım." Kararlıyım. "Charlotte'u böyle bırakmazsın."

"Charlotte beş dakika önce buraya gelmiş olurdu." "Siktir git."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, gözüm kan çanağına dönmüş.

Parmaklarımın arasını açarak, Rowan'ın yüzüne yumruğumu indirmemek için bir neden bulmaya çalışıyorum. Adrenalin ve onun hayatının tehlikede olması beni sinirlendiriyor, biliyorum, ama onun Charlotte'a karşı umursamaz tavırlarından bıktım artık. Onu Charlotte'u terk etmeye asla teşvik etmem.

"Yap. Yap da ne olacağını gör." Rowan'ın çelik grisi gözleri benimkileri tarar.

"Hey, hey. Soğukkanlılıkla düşünelim. Bir iki dakika daha bekleyebiliriz. O bizim için yapardı." Bishop kaosun içinde sakın bir ses olmaya çalışıyor.

Rowan nefesini verip gözlerini devirir, başını sallar ve bana en ufak bir empati izi taşıyan ihtiyatlı bir bakış atar. Bu bakış, bir adım geri çekilmemi sağlar.

"Buradan çıkmalıyız. Eğer güvenlik görevlileri onu bir yere götürdüyse, nerede olduğunu bilemeyiz. Bu kadar büyük bir evi aramak için vaktimiz yok. Bunu yapmak için yeterli adamımız ve mühimmatımız yok. Adamın da bunu biliyor, sadece sana söylemek istemiyor." Rowan, Bishop ile benim aramda bakışlarını gezdirir.

Bishop'a dönüyorum, o da bana bakıyor. Plan benim, ama artık sahada olduğumuz için operasyonun başı o. O, olasılıkları benden daha iyi biliyor. Onun değerlendirmesine ihtiyacım var.

"O haklı. Hoşuma gitmiyor ama haklı. Eğer önceliğin buradan bir şeylerle çıkmaksa, zamanımız kalmadı. Buradan çıkabilmemiz için çok fazla şeyin mükemmel gitmesi gerekiyor ve programdan ne kadar saparsak, bu ihtimal o kadar azalıyor." Bishop'un sesi gergin.

"Bu başından beri imkansız bir görevdi." Rowan, çıkış olarak kullanmayı planladığımız bodrum penceresine doğru yürümeye başlar. "Hadi gidelim. Şimdi."

"Siz ikiniz gidin. Ben onun peşinden gideceğim." Kafamı sallayıp merdivenlere doğru ilerliyorum, böylece Bishop geride kalabilir. Yanından geçerken çantamı ona atıyorum.

Olmaz. Onu burada yalnız bırakmam mümkün değil. Bunu yaparsam kendimle yaşayamam. Yapamam. Ona zarar vermeyeceğini düşünsem bile, onu yalnız bırakmak onu binlerce parçaya böler. Ona bunu yapamam. Yapmayacağım.

"Emin misin?" Bishop'un gözleri benimkileri arıyor, bana tek kelime etmeden bunun iyi bir fikir olduğunu düşünerek kafayı yediğimi söylüyor.

"Eminim. Atları hazırla yeter. Umarım sana yetişiriz, yetişemezsek de sonra yetişiriz."

Rowan son bir kez bana dönüp bakar, sesinde hayal kırıklığı, yüzünde endişe vardır. Adamın da bir kalbi varmış meğer.

"Bizimle gelmelisin. O bizi nerede bulacağını biliyor. Orayı herkesten iyi biliyor." Rowan beni ikna etmek için son bir kez daha dener.

"Charlotte'u bırakmayacağını biliyorsun. Ben de Zeph'i bırakamam.

Şimdi gidin." Onları acele ettirip merdivenlere doğru yönelirim.

"Bekle!" Bishop arkamdan seslenir ve ben de arkama bakarım. O bana fazladan bir şarjör mermi atar. "Orada ihtiyacın olacak."

Teşekkür etmek için başımı sallıyorum ve aramızda sözsüz bir veda geçiyor. Benim şansımın kesinlikle çok düşük olduğunu onun kadar iyi biliyorum. Oradan çıkabilmek için çok şanslı olmamız gerekecek ve bu benim kaderimi belirleyecek. Ama en azından onun için geri dönen biri olduğunu bilecek. Hayatında ilk kez birinin onu öncelikli gördüğünü, onu terk etmeyecek kadar çok sevdiğini bilecek. Onun için o kişinin ben olduğumu bilmesini istiyorum. Her zaman.

Ayrıca, yeterince istersen hiçbir şey imkansız değildir.

Merdivenleri koşarak çıkarken, ana koridora ulaşana kadar bu gerçeği kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. Bishop'un bize sağladığı gece görüş cihazıyla bile karanlıkta görmek zor. Her yer kapkaranlık, ama

koridorun sonunda bir ışık parlaması görüyorum. Uzak odada bir gaz lambası yanıyor. O olmalı.

Ona doğru, olabildiğince hızlı ve sessizce koşuyorum. Bu kaosun içinde ona bir şey olmamış olmasını umuyor ve dua ediyorum. Onu buradan sağ salim çıkarabilmek için ne gerekiyorsa yaparım, günde bir milyon kez dua ederim, manastıra girerim, ne olursa olsun.

Duvara yaslanıp derin bir nefes alıyorum, sonra kapıyı kırıp içeri giriyorum ve hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaşıyorum: Vali, Zephyrine'in başına silah dayamış.

KIRK ÜÇ

On dakika önce...

Zephyrine

İŞIKLAR SÖNDÜĞÜNDE, kaçma vaktimin geldiğini anlıyorum. Çocuklar yerel elektrik şebekesini devre dışı bırakmayı planlamışlardı. Bu bize kaçmak için karanlık bir ortam sağlayacak ve onların kasayı hacklemelerini kolaylaştıracaktı. Hepimizin buradan çıkması için zaman daralıyor ve ben bodruma ulaşmam gerekiyor.

Ayağa kalkıp kapıya doğru koşuyorum, ama koridorda babamın güvenlik ekibinin seslerini duyunca duruyorum. Birbirlerine şalterler hakkında bağıyorlar ve kapıları kilitlediklerinden emin oluyorlar. Elim kapı kolunda duruyor ve onlar yanımdan geçerken kalbimin göğsümde çarptığını hissediyorum.

Gözlerimi kapatıp ondan geriye doğru sayıyorum. Bunu yapabilirim. Tek yapmam gereken bodruma ulaşmak. Kapıdan çıkıp köşeyi dönünce arka merdivenlerden hızla aşağı iniyorum. Farkına bile varmadan her şey bitmiş olacak.

Silah sesleri duyuluyor. Uzak ama net. Alt katlardan geliyor. Bekleyip görecektim yok. Onun ordusunun benimle buradan çıkmamın tek yolu arasında durmasını istemiyorum. Acele etmeliyim. Kapıyı açıyorum ve başımı kaldırıp babamın bana baktığını görünce yüzüm soluyor.

"Nereye gidiyorsun?" Zaten çok sinirli.

"Gürültünün ne olduğunu görmeye gelmişim. Işıklar söndü."

"Güvenlik ilgileniyor. Burada kalmalısın. Her şeyin yolunda olduğunu söyleyene kadar bekle."

"Burada yalnız kalmak istemiyorum," diye itiraz ediyorum. Aklıma gelen en iyi şey bu, ama kalmak yanlış bir karar.

"O zaman ben de seninle kalacağım." Kapıdan içeri giriyor ve ben birkaç adım geri çekiliyorum.

"Hayır, ben..."

Kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, ne?" Sözlerimi bana tekrarlar.

"Sana ihtiyacım yok. Eminim daha önemli işlerin vardır. Güvenlik seni aramayacak mı?"

"Buna mı güveniyordun?" Alaycı bir şekilde sorar. "Ne?"

Kalbim göğsümde bir taş gibi batar.

"Kulaklarınızı mı bozdular? Onlara güveniyor muydunuz diye sordum. Bilirsiniz, onlarla buraya geldiğinizde. Sanırım dikkatleri başka yöne çekmek için geldiniz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Stockton'lardan kaçtığına inanacağımı mı sanıyorsun? Seni öylece kaçırmalarına izin vereceklerini mi sanıyorsun? Ormanda küçük bir kadını kaybetmezler. Onlar senin beceriksiz kocan Zephyrine gibi değiller." Babam bana tıslayarak, kahverengi gözleri öfkeyle karardı.

"Sana söyledim. Beni görmediler. Muhtemelen henüz gittiğimi bile bilmiyorlardır."

"Yani sen de bu işin içindesin? Onlarla işbirliği mi yapıyorsun?"

"Ben sadece özgür kalmaya çalışıyorum. Sadece manastıra geri dönmek istiyorum!" Bir başka silah sesi duyduğumda, hayal kırıklığından gözyaşlarım akmaya başlar. Panik içimi kaplar.

Onlara zamanında yetişemeyeceğim.

"Tabii ki yetişirsin. Tamamen işe yaramazsın. Tıpkı kocan gibi. Ona, her şey daha da kötüleşmeden seni bulup geri getirmesini söyledim. Onu bile başaramadı." Başını sallar. "Sen hep lanet olası bir velettin. Hep kendine odaklandın. Ailen için neyin iyi olduğuna hiç odaklanmadın."

"Sana ne yaptım ki?" diye bağırırım. "Tek yaptığım seni mutlu etmeye çalışmaktı."

"Bu seninle ilgili değil. Bu senden çok daha önemli Şeyler ile ilgili. Ama sen bunu hiç anlamadın."

"O zaman belki de bana aıklamalısın."

"Anlamazsın."

"nk sen bir katilsin? Vicdansız bir adamsın." Onu suçlarken ellerim titriyor. Gençken yapabileceğim gibi, onun öfkeli bakışlarından kaçmadan ona bakmak, yaptığım en basit ama en zor Şeylerden biri.

"Onların yalanlarına inanıyor musun? Tabii ki inanırsın." Başını sallıyor.

"Onların ebeveynlerini sen öldürmedin mi?" diye karşılık veriyorum.

Uzun ve sert bir Şekilde gülüyor. Ama bu samimi değil. Onun tarafında bir oyun.

Her zaman kamuoyunun gözü önünde olduğu için bu konuda oldukça iyi hale gelmiştir.

"Sana yle mi söylediler? Oraya gidip rastgele, önemsiz iki kişiye vurmak için vaktim olduğunu mu sanıyorsun? Bunun için hapse girme riskini alacağımı mı? Benim daha önemli işlerim var, Zephyrine. Saçmalıyorsun."

"Yani düğünü havaya uçurmaya da çalışmadın mı?"

Uzakta daha fazla silah sesi ve bağırırşlar duyuluyor ve panik omurgamdan yukarı doğru yayılırken midem bulanıyor. Bir plana ihtiyacım var. Bu durumdan kurtulmanın bir yoluna. Ama düzgün düşünemiyorum. Silah sesleri ve bağırırşlar mantığımı bastırıyor. Bunca yıl geçmesine rağmen, ben de hala ondan korkuyorum. Ne kadar unutmaya çalışsam da.

Unutamıyorum. Ama bununla mücadele edebilirim. Denemeliyim.

O da benim gibi koridordaki seslerden rahatsız olmuş, gürültünün nedenini anlamaya alışıyor. Bunu kendi lehime kullanmaya çalışıyorum, kapı koluna uzanıyorum, ama o saçımı yakalayıp beni acı içinde çığlık atarken yanındaki yatağa geri çekiyor.

"Kapa eneni! Hiçbir yere gitmiyorsun. Burada benimle kalacaksın. Onlara daha fazla bilgi vermek için kamana gerek yok."

"Sana verecek hiçbir bilgim yok. Sen beni umursamıyorsun. Bırak beni gitsem! Beni hep karanlıkta bıraktın. Onlara da öyle söyledim. Bana ihtiyacın yok." Onunla pazarlık yapıyorum.

"Çünkü sen asla anlamazdın."

"Ne? Neyi anlamam gerekiyordu? Lafı dolandırmayı bırak."

"Şu anda annen gibi konuşuyorsun." Bana tiksintiyle bakıyor. "Onun gözlerine sahip olmandan hep nefret ettim."

Koridordan yürek parçalayan bir çığlık ve birinin yardım için bağırdığı sesi geliyor. Bu ses onun dikkatini dağıtır. Tüm o gürültüsüne rağmen, gözlerinde korku görebiliyorum.

"Buradan gitmeliyiz." Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama o kolumu sıkıca tutuyor.

"Bekleyeceğiz. Eninde sonunda buraya gelecekler."

"Ölmek istemiyorum." Sesimin hayal kırıklığından kırılmasından nefret ediyorum.

"Ben de istemiyorum. Ama onları benim evime sen getirdin. Buraya gelmelerine ve bana bu şekilde saygısızlık etmelerine izin verdin, değil mi? Ne için?"

"Anneme ne yaptığını bilmek istiyorum. Büyükbabamın senden neden nefret ettiğini bilmek istiyorum. Neden onların anne babasını öldürdüğünü. Hepsini ne için? Bir hazine avı için mi? Bazı kalıntılar için mi?" Onu sıkıştırıyorum. Tehlikeli olduğunu biliyorum, ama cevapları alabileceğim tek yol bu.

"Annen bir akıl hastanesindeydi. Bunu biliyorsun. Büyükbaban beni suçladı. Her zaman kendi hataları için başkalarını suçlamaya çalışırdı."

"Senin hatan mıydı? Onu oraya sen mi götürdün?"

"Annen sana sunduğum şartları kabul edemedi. Bana ne yapmam gerektiğini söyleyebileceğini düşünüyordu. Tıpkı şu anki senin gibi. Seni evlatlık vermeliydi. Bu, yıllar boyunca başıma gelen onca beladan kurtarırdı beni."

Onun beni tekrar ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. Reddediyorum.

"Bu kalıntılar neyle ilgili?" Konuyu değiştiriyorum. Belki ondan en azından biraz bilgi alabilirim. Birkaç cevap, hiç yoktan iyidir.

Babamın telsizinden sesler geliyor. Cesetleri sayıyorlar. Biri daha fazla mermi istiyor. Bir diğeri merdivenlerde kan kaybından öldüğünü haykırıyor.

Babamın yüzü soluyor. Hesap yapıyor ve sonuç Levi'nin lehine olmalı.

"Neden kalıntıları topluyorsun? Neden Stocktonlar'a onları çaldırdın? Anlamak istiyorum."

"Onlar senin büyükbabanındı ve ben onları geri almak istedim. Onlar ait oldukları bu ailede olmalıydılar. Ben sadece bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyordum. Ama bu işin içindeki kimse güvenilir değil. Eğer söyleneni yapsalardı, bu iş çoktan bitmiş olurdu."

"Ne demek istiyorsun?"

Ancak cevap veremedi, çünkü kapı birden açıldı ve tanıdık bir yüz silahını bize doğrulttu.

Levi. O hayatta ve burada. Silahın şakaklarıma dayandığını hissedene kadar, kalbim yarım saniye boyunca sevinçle çılgına dönüyor.

"Onu öldürürüm." Babam onu uyarır. "Aptalca bir şey yaparsan, onu öldürürüm."

KIRK DÖRT

Levi

"Onu bırak. O senin kendi kızın, seni hasta herif," diye bağıyorum, ama koridorda ayak sesleri duyuyorum. Sözlerim boş bir tehdit. Birkaç saniye içinde öleceğiz. Ya da en azından ben öleceğim ve onu, babamın onun için belirlediği kadere terk etmiş olacağım. Corey onun ilk tercihi idiye, şimdi ona ne yapacağını hayal bile edemiyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor.

"Benim kızım asla kendini bu kadar küçük düşürmezdi. Senin gibi pisliklerle çalışıp kendi ailesine ihanet etmek. İğrenç." Kızımın yanağına tükürüyor ve parmağım tetiği çekmek için seğiriyor.

"Onu bırak."

"Beni vur da ne olacağını gör. İkiniz de binlerce parçaya ayrılacaksınız," diye tehdit eder vali ve namlunun keskin olmayan ucu kafamın arkasına çarpar. "Silahı bırak."

"Hayır."

"Silahı bırak, Stockton." Valinin yüzü kıpkırmızıdır ve bağıırken tükürür, ağzı bu çabadan dolayı bükülür ve normalde mükemmel şekillendirilmiş saçları pomadanın sınırlarından kurtulur.

"Hayır."

"Alternatifini beğenmeyeceksin," diye öfkeyle söylüyor ve silahını kadının kafasına dayarken, arkamdaki adam namlunun baskısıyla beni bir adım öne itiyor.

"Sen de sevmeyeceksin." Silahımı onun kafasına doğrultuyorum.

"Peki. Senin istediğin gibi yapalım." Kafasını yana eğiyor, eliyle hızlı bir hareket yapıyor ve her şey karanlıklaşıyor.

Yüksek bir patlama sesi duyulur. Aslında sağ kulağımı sağır eden bir ses. Ardından omzumda yakıcı bir acı hissederim. Parmağım seğirir ve elimden düşen silahım ateş alır. Artık kabzayı tutamıyorum. Her şey bir saniyeden kısa bir sürede olur ve aniden dizlerimin üzerine çöküyorum. Parmaklarım omzumdaki yaraya gider, kan delikten dışarı akıp gömleğime, parmaklarımın arasına damlar. Bileklerimden ve kollarımdan aşağı akar. Bir an şokta kalırım, olanları anlamaya çalışırken onun çığlıkları beni kendime getirir.

Zephyrine. Yanaklarından gözyaşları akıyor ve beni ve babasını bakarken kan donduran bir çığlık atıyor. Belinden kemer tokasını koparıyor ve gizli sustalı bıçağı çıkarıp babasının uyluğuna saplıyor.

Babası silahını düşürdü, inanamıyordu. Ben sol elimle silahıma uzandım, ilk başta kan yüzünden başaramadım ama sonunda onu kavradım. Arkamdaki adamı dizlerinin üzerine çöktürdüm ve silahını aldım. Kafamı kaldırdığımda Zephyrine bıçağı çekip çıkarmaya hazırды, vali ise yardım için çığlık atıyordu.

"Dur!" diye bağıriyorum ve o da duruyor. Korku dolu mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Onu çıkarırsan, birkaç saniye içinde kan kaybından ölecek. Orası onun femoral arter."

Koridorda ayak sesleri duyuyorum. Harekete geçmek için birkaç saniyemiz var ve zihnim bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için çalışıyor. Hayatta kalmamızın bir yolunu. Silahlı soygun, ebeveyn cinayeti ve görevdeki valinin suikastı suçlarından ömür boyu hapis cezasına çarptırılmaması için bir yol. Derin bir nefes alıyorum ve tek bir çıkış yolu görüyorum.

"Ne yapacağız?" diye sorduğunu, babasının ağlama seslerinin arasında duyuyorum. Kendimi yerden kaldırmayı başarırım. Yakıcı acı odayı döndürüyor ve sağlam elimle bile silahı tutmak için mücadele etmek zorundayım. Vali bıçağına uzanır ve ben tam zamanında uzun silahın namlusuyla elini uzaklaştırırım.

"Onu çıkarırsan ölürsün," diye mırıldanıyorum, odada sallanarak dik durmaya çalışıyorum.

"Önce ikinizi de geberteceğim." Arkamdan iki adam odaya girince gözleri fal taşı gibi açılır. Silahı kafasına dayarım.

"Bir şey yapmaya kalkışırsan..." İki güvenlik görevlisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. "Onu vururum. Ben yere düşmeden o ölmüş olur."

Hızla valiye, sonra da birbirlerine bakarlar. "Bir şey yapın, sizi aptallar," diye bağırır vali, ama onların kafalarının karışık halinden, ne yapacaklarını bilmediklerini anlayabiliyorum. Planları yok. Emirleri, silahını aldığım ve önlerinde yere bayılttığım adamdan geliyor ve o da yakın zamanda konuşmayacak.

"Silahlarınızı indirin yoksa onu öldürürüm" diye bağırıyorum.

Boş boş bakıyorlar. Gözleri vali ile benim arasında gidip geliyor.

"Dediğini yapın! Yoksa valiyi öldürdüğünüzü herkese söylerim öldürdüğünüzü herkese söyleyeceğim," diye bağırıyor Zephyrine. Bu ikisi onun hangi tarafta olduğunu bilmedikleri için üstünlük bizde. Onun emrini yerine getiriyorlar, silahlarını yere bırakıp ellerini kaldırıyorlar.

"Şimdi silahları bana doğru tekmeleyin," diyorum ve onlar da yapıyorlar. Eğer işbirliği yapmaya devam ederlerse, buradan çıkma şansımız olabilir.

"Seni lanet olası fahişe." Vali Zephyrine'e saldırır ve ben silahımın namlusunu kafasına vururum. Geriye düşer, bayılır ve şükürler olsun ki lanet olası sessizliği bozar. Zephyrine'in gözleri benimkilere bakar, endişe ve panik dalgaları mavi gözlerinde çırpınır. Ona sözsüz bir şekilde güven veririm ve sonra dikkatimi tekrar muhafızlarına çeviririm.

"Onu kaldırın. Panik odasına taşıyın. Ne yaparsanız yapın, onu düşürmeyin. Onu sarsmayın. Bıçak bacağından çıkarsa, onu öldürmüş olursunuz," diye iki adama emir veriyorum.

Merdivenlerden aşağı iniyoruz. Atlara ulaşmak için istediğimden daha yavaş. Omzumdaki yarayı tedavi etmek için ihtiyacım olandan çok daha yavaşım. Hareket ederken yaraya baskı uygulamaya çalışıyorum ve Zephyrine, gömleğime sızan kanı görünce endişeli bir bakış atıyor. Bodrum katını geçiyoruz, güvenlik görevlileri valiyi neredeyse düşürüyorlar, ama sadece bir kez, ve panik odasına doğru yol alıyoruz.

"İçeri girin," diye emrediyorum. Endişeli bakışlar atıyorlar ve ben silahımı birinin omuz kemiğine dayıyorum. "Hemen."

Emirleri isteksizce yerine getirirler, muhtemelen orada durup şaşkın şaşkın bakmaya devam etmelerinin, buradan çıkmaktan daha ölümcül bir karar olacağına karar vermişlerdir. Vali bu olaydan sağ kurtulursa, tüm personelini yeniden gözden geçireceğinden eminim.

Onların arkasından yarım saniye içinde içeri girerim, panik düğmesine basar ve kilitleme protokolünü başlatırım, sonra otomatik kapanan kapıdan dışarı çıkarım, silahımı güvenlik görevlilerine doğrultmuş halde. Vali, benim güvenliğimi garanti eden tek kişidir; o saatli bir bombadır ve benim silahımı almak için benimle boğuşmaları ya da beni durdurmaya çalışmaları, sadece bıçağın bacağından çıkmasına neden olacaktır. Kapılar kapanırken, bilinçsiz bedeninin üzerinde umutsuzca durup ona bakıyorlar.

"Ne yaparsanız yapın, o bıçağı çıkarmayın ve onun çıkarmasına izin vermeyin," diye hatırlatıyorum onlara, sonra Zephyrine'in elini tutuyorum. Bishop ve Rowan'ın sanki bir asır önce çıkmış gibi hissettiren pencere çıkışına doğru koşmaya başlıyoruz. Bu noktada tamamen adrenalini kullanıyorum, umarım bu onu onlara geri götürmek için yeterlidir.

"Onların peşimizden gelmelerini engelleyen nedir?"

"Bu model sadece onun retina taramasıyla açılabilir. Yani en azından o uyanana kadar ya da gözlerini zorla açmaya karar verene kadar zamanımız var."

"Bunu nereden biliyorsun? Ve diğer tüm elektronik cihazlar çalışmazken bu nasıl oluyor?" Zephyrine pencereden dışarı çıkarken omzunun üzerinden geriye doğru bir bakış atıyor.

"Biz de neredeyse bir tane alacaktık. Bu bir Faraday kafesi," diye açıklıyorum, ahıra doğru koşmaya başlamadan önce.

"Böyle binebilir misin?" Omzumu nazikçe tuttuğum için kaşlarını çatı.

"Binirim." Başka bir cevabım yok.

Binmeyi başarabilmeliyim, yoksa buradan canlı çıkamayız. Ama gerçekte, çok kan kaybettiğimi biliyorum. Ata binip gitmemiz gereken yere yarı yolda varabilirsem şanslı sayılırım. Bir mucize eseri onu benden yeterince uzağa götürebilirim, bensiz yoluna devam edeceğini umuyorum. O zamana kadar, onu beni geride bırakıp helikoptere gitmesi için ikna edecek sözleri bulmuş olacağım.

Şu anda tek tek her şeyi halletmem gerekiyor ve şimdilik Bishop ve Rowan'ın atları eyerleyip

ahıra girdiğimizde bizi beklemelerini sağladıkları için minnettarım. "Neredeler?" Zephyrine bana şaşkın bir şekilde bakıyor.

"Öne geçtiler. Kasadan eşyaları çıkardığımızdan emin olmak istediler."

"Seni yalnız mı bıraktılar?" Yüzündeki öfkeyi görüyorum.

"Şimdi değil." Onu atına bindirmeye çalışırken, panik içinde atına binmeye çalışan onu sağlam elimle destekliyorum. Sonra ben de atıma biniyorum, omzumu uzatıp döndürmek zorunda kalmamdan dolayı inleyerek. Ağrı göğsüme yayılıyor ve neredeyse bayılmak üzereyim. Nefes almakta giderek daha fazla zorlanıyorum, ama ona bunu söylemeye cesaret edemiyorum.

"Oraya bir şey koymalıyız." Atı sabırsızca başını sallayıp yere tekmeliyor, gitmeye hazır. O da bana bakıyor.

"Zamanımız yok. Mümkün olduğunca hızlı gitmeliyiz. Birkaç dakika beklerler, ama daha fazla bekletirsek giderler," diye onu uyarırım. Sağ elimle dizginleri tutar ve dilimi şaklatırım. "Gidelim." Atımı sürerim. Zephyrine bana bakar, mavi gözlerinde benim onun için yaptıklarımın farkında olduğu korku ve minnettarlık belirir, ama yine de beni takip ederek gecenin karanlığına doğru yola çıkar.

KIRK BEŞ

Zephyrine

Tarladan dağların eteklerine doğru koşuyoruz ve atım tüm gücüyle dörtnala koşarken ona tutunmak için tüm gücümü kullanıyorum. Çiftlikteki atlarla bu hızda bir veya iki kez deneme yapmaktan çok korkmuştum ve hepsi bu attan çok daha küçük ve güvenli geliyordu. Rüzgar saçlarımı savuruyor ve tek bir yanlış hareketle eyerden düşeceğime yemin edebilirim.

Ama kendi kaderimi düşünecek vaktim yok. Levi'nin başını bir yandan diğer yana salladığını ve aynı anda dizginleri tutmaya ve yarasına baskı uygulamaya çalıştığını görünce onun için çok endişeleniyorum. Bu başından beri talihsiz bir plandı. Babam ise durumu daha da kötüleştirdi.

Omzumun üzerinden eve doğru bakıyorum ve bizi takip eden kimseyi görmüyorum. Tahminimce, uyanmış olsa bile, ilk içgüdüleri ona tıbbi yardım sağlanmasını sağlamak olurdu. Ama bundan kısa bir süre sonra, devletin tüm kaynaklarını bizi yakalamak için seferber ederdi.

Bundan nasıl kurtulabileceğimizi hiç bilmiyorum. Planımız, nispeten fark edilmeden girip çıkmaya dayanıyordu. Tüm kamera kayıtlarını kapatıp yeniden yazmak. Arkada hiçbir iz veya kanıt bırakmamak. Az sayıda güvenlik görevlisi. Benim kendi babamı bıçaklamam ya da Levi'nin onu bayılttıktan sonra korumalarının onu panik odasına zorla sokması gibi bir planımız hiç yoktu.

Ancak şimdilik tek yapabileceğimiz şey sürmeye devam etmek. Dağa ulaşip helikopteri yakalamak için zamanında tırmanmayı ummak.

Levi'ye bir kez daha ihtiyatlı bir bakış attım. Onun tırmanışı nasıl başaracağını hiç bilmiyorum. Bu imkansız gibi geliyor. Beni kurtarmaya çalışırken ölürse kendimi asla affetmem. Babam için bir plan yapmalıyım. Ne yapmam gerektiğini bilmeliydim. Bunlar benim sorumluluğumdaydı, çünkü söz konusu olan benim ailemdi. Rowan, Bishop ve Levi diğer her şeyi hallettiler, her şeyi dakikasına kadar planladılar, ama ben onu güvende tutmak için kendi küçük görevimi bile yeterince iyi yapamadım.

Ancak kendimi suçlamaya vaktim yok, çünkü gözümün ucuyla Levi'nin yığılmaya başladığını görüyorum. Bir tarafa kayıyor ve oturmaya devam etmekte ve dizginleri tutmakta zorlanıyor. Atın yavaşlamaya başladığını görüyorum, geri çekilip ona doğru dönüyorum ve atımın hemen itaat etmesine minnettarım.

"Levi!" O uykuya dalmaya başlarken adını haykırıyorum. "Levi!!" Bu sefer beni duyuyor ve daha dik oturuyor. Gözlerini kırptırıyor ve başını sallıyor.

"Ben iyiyim." Konuşurken sesi zar zor duyuluyor; sözlerini duymaktan çok dudaklarını okudum.

"Dizginleri bana ver." Yanına yaklaşarak elimi uzattım. "Düşmemek için eyeri tut ve dizginleri bana ver. Atını ben sürerim."

Reddetmeye başlar, ama ne kadar solgun ve bitkin olduğunu görebiliyorum. Çok fazla kan kaybetmiştir.

"Şu anda beni dinlemelisin. Tek çare bu. Bu bir rica değil, emirdir," diye ısrar ediyorum ve sonunda o da boyun eğiyor. Bana gözlüğünü de veriyor ve bu sayede durumun ne kadar vahim olduğunu kesin olarak anlıyorum. El yordamıyla başka bir ipe uzanıyor, ona uzanıp beline sarıyor ve acı içinde yüzünü buruşturuyor. Eyerin üzerine bir düğüm atarak kendine ekstra bir güvenlik önlemi alıyor.

"Git," diyor, sesi o kadar zayıf ki duymak bile acı veriyor.

Gözlükleri gömleğimin içine sokup ikimizi yeniden konumlandırıyorum, sol elimle onun dizginlerini, sağ elimle de kendiminkileri tutuyorum ve dilimi şaklatarak atları tekrar harekete geçiriyorum. O boynuzlara tutunuyor ve başını öne doğru eğip geriye doğru sallansa bile tamamen düşmeyecek kadar öne doğru eğiliyor. Ağaç sınırına ulaşmadan önce birkaç bin metre daha yolumuz var

ve sonra tamamen farklı bir dizi sorunla uğraşmak zorunda kalacağım.

"ZEPHYRİNE!" Ağaçların arkasından adımlı duyuyorum ve Levi'yi attan indirmeye çalışırken başımı kaldırıp Bishop'un orada durduğunu görüyorum.

"Bishop!" diye bağıyorum, hayatımda hiç kimseyi bu kadar rahatlamış görmemiştim.

"Ne oldu lan?"

"Göğsünün üst kısmından vurulmuş. Kevlar'ı delip geçmiş. Durumu kötü. Bilincini kaybetmek üzere. Doktora ihtiyacı var. Dağda helikoptere nasıl ulaşacağını bilmiyorum," diye açıklıyorum ve Bishop Levi'yi indirmek için yardım ediyor.

Levi konuşmaya çalışır ama başaramaz, hayalet gibi solgun ve başını zar zor dik tutabiliyor. Bishop onu yere yatırır ve gömleğini ve kurşun geçirmez yeleğini çıkarır. Kanı silerek çirkin yarayı ortaya çıkarır.

"Lanet olsun. Göğsünde açık bir yara var. Bunu kapatmalıyız. Akciğeri çökmüş, nefes alamıyor." Bishop yeleğinin cebini karıştırır ve folyo bir paket çıkarır. Dişleriyle köşesini yırtar ve yamayı çıkarır.

"İyi olacak mı?" Kalbim ağzıma gelir. Durumun kötü olduğunu biliyordum, ama akciğerin çökmesi çok vahim bir durum. Sanki ölmek üzereymiş gibi, ama onu kaybedemem. Şimdi değil. Asla.

"İyileşecek. Onu tedavi edeceğiz." Koruyucu tabakayı çıkarır ve yamayı göğsüne yapıştırır, gözleri arkadaşının gözlerine bakar. "Bu hale gelmene inanamıyorum. Sen çok dayanıklısın. Böyle devam et, tamam mı?" Bishop, Levi'ye söyler.

Ama Levi'nin dudakları maviye dönüyor ve başı yana eğiliyor.

"Bana gerçeği söyle." Bishop'a bakıyorum.

"Gerçek şu ki, hızlı hareket etmeliyiz. Helikopterde bir sağlık görevlisi var. Onu oraya ne kadar çabuk götürürsek, o kadar iyi olur."

"O yürüyemez." Bariz olanı işaret ediyorum ve sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi gülünç hissediyorum.

"Ben seninleyim kardeşim." Bishop, Levi'yi sakinleştirerek kendini aşağı indirir ve onu itfaiyeci taşıma pozisyonunda omzuna alır.

"Emin misin?" diye soruyorum Bishop'a, Levi'nin ağırlığını yeniden ayarlamadan önce bir dakika sendelediğini görünce dudakımı dişlerimle ısırarak endişeleniyorum. Omzunda o kadar ağırlık varken düz bir yolda yürümek nasıl bir his olduğunu ancak tahmin edebilirim. Bu şekilde kayalıklarla dolu bir dağı tırmanmayı hayal bile edemiyorum.

"Onu ben tutarım," diye beni sakinleştirir Bishop. "Bu tarafa. Mümkün olduğunca hızlı ol."

Bishop'un başardığı şeye hayranlıkla onu takip ediyorum, Levi'yi gözümünden ayırmadan ona yetişmeye çalışıyorum. Bishop telsizini alır ve iletişimi açar.

"Şu anda dağa çıkıyoruz. Sağlık görevlisinin hazır olması gerekiyor. Bir iki dakika daha sürecek."

"İki dakika daha bekleyemeyiz. En fazla bir dakika. Acele edin!" Rowan'ın sesi parazitli bir şekilde emir veriyor.

"Neye hazır olmalıyız?" diye soruyor sağlık görevlisi.

"Gergin pnömotoraks." Ağır nefes alıp vermesinden sesi zorlanıyor. Kayalıkların arasından geçip dağa tırmanırken dallar kollarımı çiziyor ve acele ederken eğilip kaçmamı zorluyor. İddiaya göre, helikopterin inebileceği tepenin üstünde çıkıntılı bir kaya parçası varmış, ama bu arazi koşulları bunu inanılır kılmaz hale getiriyor.

"Anlaşıldı," diye cevap geliyor.

"Mümkün olduğunca çabuk." Bishop son bir kez bana bakar ve ben de konuşarak değerli nefesimi boşa harcamak istemediğimden başımı sallarım. Yükseklik ve efor tüm gücümü tüketiyor.

Bishop hızını artırıyor, ben de ona yetişmekte zorlanıyorum. Sanırım yıllar boyunca yüzlerce kez bu tür tatbikatlar yapmış, hatta belki de böyle bir adamı taşımış. Ama onu izlerken, ciğerlerim yanarken ve ona yetişmek için çabalarken, ona inanamıyorum.

Bir şekilde, tam bir mucize eseri, zamanında yetişiyoruz. Helikopterin pervaneleri başımızın üzerinde vızıldarken, eğilip

pilotla birlikte bekleyen sağlık görevlisi ve Rowan tarafından helikoptere çekildik. Pilot dağdan havalanmadan önce kemerimi bağlayacak zamanım bile olmadı. Ağaçların tepeleri ayaklarımızın altından kaybolurken başım dönüyordu.

Uzakta babamın evi hala karanlıkta kalmış durumda, ama evin dışında hareket eden küçük araba farları görüyorum. Destek çağırmış ve çok çabuk gelmişler. O kadar çabuk ki, Rowan'ın bize zamanımız olmadığını söylemesinin nedenini anlıyorum, çünkü az önce ayrıldığımız yerin tam üzerinde üç adam daha ortaya çıkıyor.

Rowan ve ben birbirimize bakıyoruz ve o başını sallıyor. Benim zaten düşünmediğim bir şey söyleyemez.

"şanslısın. O çoğu insandan daha iyi bir adam," diyor Rowan, gözleri ayaklarımızın altındaki kaosa dönüyor.

Levi'ye bakarken kalbim göğsümde sıkışıyor. Onun benim için geri dönmesinin benim için ne kadar önemli olduğunu ona söyleme fırsatını yakalamak için can atıyorum ve dün gece ona söylemediğim için kendimden nefret ediyorum. Onun vücudunu hasarı değerlendirebilecekleri bir pozisyona getirmek için uğraşırken midem bulanıyor. Bishop ve arkadaşı onun hayatını kurtarmak için çalışırken, yanında kırmızı bir sağlık çantası duruyor.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye soruyorum, bir şekilde yardımcı olmak için çaresizce. Tek yaptığım şey fazladan yk olmak gibi geliyor bana — takımın geri kalanının kurtulmak istediği bir yük. Onları tesise sokmak için başlangıçta üstlendiğim rol dışında, hiç yardımcı olduğumu sanmıyorum.

"Hayır. Sadece uzak dur." Bishop, sağlık görevlisine yardım ederken başını salladı. Sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi uyumlu bir şekilde çalışıyorlar, muhtemelen gerçekten de öyle yaptıkları içindir.

"Kendimi işe yaramaz hissediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Bizi içeri soktun. Bu senin görevin idi ve sen bunu iyi yaptın," diye Bishop beni teselli ediyor. Babamı öldürerek hepimizi tehlikeye attığımı ona söylemeye cesaretim yok. şu anda onu düşünemiyorum. Bu helikopterin zemininde yatan adama kıyasla onun hayatı önemsiz görünüyor.

Sağlık görevlisinin devasa bir iğne çıkarıp ucunu Levi'nin göğsüne yaklaştırmasını izliyorum. İğneyi batırdığı anda başımı çeviriyorum.

"Yaşayacak mı?" Soruyu dudaklarımdan zorla çıkarırım. Cevabı duymak istediğimden emin değilim, ama sormak zorundayım.

"Yaşayacak." Bu sefer Bishop yerine sağlık görevlisi cevap veriyor. Bishop helikopterin kapalı kapısına yaslanarak şokun etkisini nihayet hissetmeye başlıyor gibi görünüyor.

"Tanrıya şükür." Rowan başını sallar. "Grant'e, onun inatçı kıcının kendini öldürmesine izin verdiğimizizi söyleyecek kişi ben olmayacaktım."

Bence, onun katı pragmatizmine rağmen, derinlerde Levi'yi bir kardeş gibi görüyor. Sinir bozucu ve kafa karıştırıcı biri, ama her şeye rağmen onu seviyor. Tabii bunu asla itiraf etmez. O ve Levi bu konuda ikisi de inatçıdır.

"Umarım inatçılığı onu kurtarır," diyorum yumuşak bir sesle. Bishop bana bakıyor, dizimi okşuyor ve bana güven veren bir bakış atıyor. İhtiyacım olan bir bakış. Çünkü Levi'ye benim için ne kadar değerli olduğunu söyleme ve benim için geri döndüğü için teşekkür etme fırsatı istiyorum. Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlar için ne kadar minnettar olduğumu ve bana iyi şeylerin tekrar mümkün olduğuna inandırıldığını söylemek istiyorum. En önemlisi, ona gerçekten ne kadar deli gibi aşık olduğumu söylemem gerekiyor.

KIRK ALTI

Levi

"NASIL HİSSEDİYORSUN?" diye soruyor kız kardeşim Aspen, izinsiz odama dalarak. Son yirmi dört saattir ana çiftlik evinde iyileşmeye çalışıyorum. Grant'in eski odası, kendi banyosu ve devasa bir televizyonu olan bir misafir odasına dönüştürüldü, bu sayede odadan çıkmam gerekmedi. Zephyrine ve Aspen, odamda yirmi dört saat nöbet tutuyor, beni izliyor ve kimin beni görmeye gelebileceğine karar veriyorlar. Özel doktorun talimatına göre stresli hiçbir şey yok.

Bir hemşire, bandajlarımı kontrol etmek ve ilaçlarımı vermek için yarı düzenli aralıklarla gelmek üzere görevlendirildi ve sağlık profesyonelleri ile ailem arasında, hiç yalnız kalmıyorum. Bu yüzden başımıza gelenleri sindirmek için neredeyse hiç vaktim olmadı.

"Ben iyiyim." Omuz silkiyorum, ama omzum hala çok acıyor, ağrı göğsümün üst kısmındaki yaradan dirseğime kadar yayılıyor. İyileşip tekrar normale dönmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Mümkün olsa günlerimi atlardım. Özellikle de Zephyrine tüm olanlardan sonra neredeyse hiç konuşmadığı için. Onu suçladığımdan değil.

"İyi değilsin. Ne fiziksel olarak, ne de zihinsel olarak. Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Ben senin ablanım. Sırlarını mezara götürürüm. Benim zaten şüphelendiğim şeyleri bana anlatamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir rahibeye ilişkin var." Kaşlarını kaldırıyor.

"O benimle ilişki yaşamak istedi." Savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırdım. Aspen bana şüpheyi baktı, ben de ona meydan okurcasına

bakışla karşılık veriyorum. "Onun fikriydi. Bana inanmıyorsan ona sor."

"Bunu nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. 'Merhaba hanımefendi. Bekaret yemini ettiğinizi biliyorum, ama bu yemini bozup kardeşimle yatmadınız, değil mi?'" Aspen dudaklarını düzleştirir ve başını sallar. "Bunu sormamın imkanı yok."

"Peki, bana inanabilirsin." Ona huysuzca söylenirim.

"Deniyorum." Bana şüpheci bir bakış atar.

"Şşş." Elimi kaldırıp, valinin yüzü ekranda belirdiğinde haberlerin sesini açtım.

"Ne?" diye sorar, sesinde susturulduğuna duyduğu kızgınlık belirir, ta ki benim baktığım şeyi görene kadar.

"Bu akşam, Colorado valisi Abbott Schaefer'in dağ evinde bir radikal tarafından saldırıya uğradıktan sonra Denver'daki bir hastanede ciddi durumda olduğu haberi geldi. Kaynaklar, saldırganın gözaltına alındığını ve bu akşam sorgulanacağını söylüyor," diye duyurur haber spikeri televizyonda.

Uzun bir rahatlama nefesini verdim. Onun hayatta mı öldü mü olduğunu ve ekibinin spekülasyonları nasıl bastırmayı planladığını öğrenmek için bekliyordum. Eğer hayatta kalırsa, Zephyrine'i suçlamak isteyeceğini sanmıyorum; onu mahkemeye çıkarmak, çok fazla bilginin ortaya çıkmasına ve kirli çamaşırların kamuoyuna açıklanmasına neden olur. Ama bu adama hiçbir konuda güvenmeye niyetim yok. Muhtemelen hayatımda ilk kez, bu adamın hayatta olmasına sevindiğimi söyleyebilirim.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Aspen umut dolu gözlerle bana bakıyor.

"Evet, çok iyi. Zephyrine buralarda mı? O da gördü mü?"

"Gördüm. Bu iyi haber." Zephyrine köşeyi dönüp yanıma, yatağa oturur ve elimi okşar. Bana karşı duyduğu tüm sevgi buharlaşmış ve yerine hemşire gibi bir endişe gelmiş gibidir.

"İyi mi? Siktir et iyi, daha da iyisi." Bana karşı her şeyde gösterdiği yumuşak ve dikkatli tavır beni rahatsız ediyor.

"Şey, fazla heyecanlanma. Doktor dedi ki..."

"Doktorun dediği siktir olsun," diye homurdanıyorum.

"Lev." Kız kardeşim kaşlarını çatarak beni azarladı. "O haklı. Dinlenmen lazım."

"Lanet olsun. Dinlenmem gerektiğini biliyorum, ama komada değilim. Z'nin hapse girmeyecek olmasına sevinmeye hakkım var ve hastanede birkaç gün daha kalacağına göre bir plan yapabiliriz. Bunu kutlamaya hakkım var, değil mi?"

"Tabii ki kutlayabilirsin," Aspen benim istediğimden daha sakin bir şekilde cevap verdi. Sanki hepsi duygularını gösterme konusunda kim daha sinir bozucu olabileceğini yarışıyorlarmış gibi.

"Neyse ki senin iznin var."

"Ölebilirdin." Zephyrine, sanki çok heyecanlıymışım gibi avucunu elimle ovuşturuyor.

"Ama ölmedim."

"Tamam. Sizi baş başa bırakacağım, ama en iyi davranışınızı sergileyin, yoksa geri gelirim." Aspen, kapıyı kapatırken odanın diğer ucundan bana bakıyor.

"Anne şefkati istemiyorum. Ben iyiyim."

"İyi niyetli. Vurulduğunu duyunca, olabildiğince hızlı bir şekilde buraya koştu. Grant, Denver'dan gelirken kaza yapacağından korktuğunu söyledi."

"Peki senin mazeretin ne?"

"Olayı izledim." Tehlikeli bir alana girdiğimi belirten bir bakışla bana bakıyor.

"Şimdi durum bu mu? Beni hiç tanımadığın bir hasta ya da manastırdaki bir misafir gibi mi görüyorsun? Çünkü senin için fark etmezse, ben bu işi bırakmayı tercih ederim."

"Sadece kendimi sorumlu hissediyorum, Levi. Rowan ve Bishop'la birlikte gitseydin, asla vurulmazdın. Ölümle bu kadar yakın olsaydın, bu kadar korkutucu olmazdı. Gitmeliydin."

"Ben insanları geride bırakmam. Hele seni hiç bırakmam. Kendi haline bırakılırsa sana ne yapacağını bilmiyordum."

"Evet, ama sizin oradan çıkmanız için benim durumum kritik değildi. Rowan ve Bishop bir daha sana güvenmeyebilirler."

"Rowan canı cehenneme, Bishop da anlayacaktır. Onlar için endişelenme. İkisi de çok daha şüpheli şeyler yaptı. Ayrıca... Bir noktada, içgüdülerinin doğru olduğunu söylediği şeyi yaparsın, ben de öyle yaptım. Sen olmasaydın bu kadar ilerleyemezdik

Sen olmasaydın bu kadar ilerleyemezdik. Hayattayız ve buradayız, bu yüzden suçluluk duygusunu bir kenara bırakabilirsin."

"Sanırım," diye cevapladı yumuşak bir sesle ve sonra biraz daha dik oturdu. "Ne getireyim sana? Akşam yemeği ister misin? Biraz daha buzlu su?"

"Gel, yanıma otur ve benimle televizyon izle." Bu doğru. Şu anda dünyada tek istediğim şey onunla vakit geçirmek. Bu, sahip olduğum en değerli şey gibi geliyor ve daha fazlasını elde etmenin bir yolu yok.

KIRK YEDİ

Zephyrine

TÜM GRUBUMUZ, Charlotte ve Dakota'nın kalıntılarla ilgili sunumu için bir araya geldi. Onlara yardım ettim, kumarhanenin boş penthouse süitinden oluşturduğumuz geçici ofiste zaman geçirdim. Charlotte, evinden kütüphanenin yarısı kadar kaynak getirdi, Grant ve Dakota da çalışması için ihtiyaç duyduğu diğer her şeyi sağladı.

Bu sayede üçümüz, Levi'nin iyileşme sürecinde ona yakın olabileceğim ve Grant'in ilerlemeyi gözlemleyebileceği güvenli bir yerde uzun saatler çalışabildik. Bu sırada, her iki ekibin üyeleri de kalıntıları güvende tuttu. Charlotte, valinin bir sonraki hamlesini beklerken kalıntıları eyalet dışındaki normal ofisine nakletmek için çok gergindi.

Levi'ye bakarak rahat olup olmadığını kontrol ediyorum. Bugün burada olmakta ısrar etti ve ölümle burun buruna geldiği deneyimden etkilenmemiş gibi görünmek için kendini çok zorladığından endişeleniyorum. Beni kontrol ederken gördüğünde bana güven verici bir bakış atıyor ve Charlotte sonuçlarına nasıl ulaştığını açıklarken, masanın altında endişeyle ritim tuttuğunu görünce elimi dizine koyuyorum.

"Kasa odasında, hala araştırdığım birkaç başka antika eşya ile birlikte üç kalıntı bulundu. Ama bugün odaklanacağımız konu bu üçü." Charlotte, masanın uzak ucundaki ekrana kalıntıların resmini getirir. "Bu kalıntı, Hudson'ın dedesi Jameson Kelly'ye aitti. Bu kalıntı, altı yıl önceki bir soygun sırasında Edgar Markdale'in özel koleksiyonundan alınmıştı.

altı yıl önce bir soygun sırasında ele geçirildi. Ve sonuncusu ise Zephyrine'in anne tarafından büyükbabası Charles O'Leary'e aitti."

"O'Leary kalıntısının yanında, Zephyrine'in düğün gününde ona miras bırakılan koleksiyonun bir parçası olarak bir kasa dairesinde saklandığını düşündüren bazı belgeler vardı. Bu noktada, eski kocasının, babası adına hareket ederek, bu kalıntıları alıp valiye teslim ettiğini düşünüyoruz," diye ekliyor Dakota, belgelerin bir kopyasını dağıtarken. Büyükbabamın imzasını tekrar görmek kalbimi parçalıyor.

"Zephyrine?" Charlotte bana bakar.

"Büyükbabam antika satıcısıydı, ama günlüğüne göre bu parçayı İkinci Dünya Savaşı sırasında görevdeyken bir kart oyununda kazanmış. Notlarına göre, o ve birimindeki birkaç adam oyun oynuyorlardı. Diğer adamların isimlerini hatırlayamıyordu, ancak memleketinden tanıdığı bir adam hariç, Abbott Schaefer Sr. Benim amcam. Oyunu kaybeden ve Charles O'Leary'ye bu kalıntıyı ödeyen adam."

Rowan düşük bir ısıklık çaldı ve Grant'in kaşlarının yukarı doğru kalktığını gördüm.

"O'Leary kazandıktan sonra yatağına yattıktan sonra Schaefer Sr. o gece kart oynamaya devam etti ve Schaefer Sr.'ın o oyunlarda başka kalıntılar da kaybetmiş olabileceğine inanıyordu," diye açıklıyorum.

"Ve büyükbabam da aynı dönemde görev yapıyordu, yani onun da o birimde olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sorar Hudson, dikkatini tekrar Charlotte'a çevirerek.

"Evet. Henüz kesin olarak söyleyemeyiz. Yetmişli yıllarda Ulusal Personel Kayıt Merkezi'nde büyük bir yangın çıktı ve o dönemdeki birçok askerin kayıtları kayboldu. Bu yüzden doğudaki bazı arşivlerin yardımıyla parçaları bir araya getiriyoruz, ama şu ana kadar bildiklerimizle, evet. Jameson Kelly'nin bir tane ele geçirmesinin nedeninin bu olduğunu düşünüyoruz," diye açıklıyor Charlotte.

"Markdale'in ailesinde İkinci Dünya Savaşı'na katılmış kimse yok gibi görünüyor, bu yüzden savaştan çok sonra özel olarak satın alınmış olabileceğini düşünüyoruz." Dakota Levi'ye bakar, ben de ikisine birden bakarım. Onun yeni bir bilgiye sahip olduğunu sanmıyorum, bu yüzden diğerleri kadar meraklıyım.

"Başka bir konu için banka kayıtlarını araştırırken, bir offshore banka hesabından Abbott Schaefer Jr.'ın hesabına yedi haneli bir para yatırıldığını buldum. Bu yılın başlarında müzayedeye çıkardığımız kalıntıyı satın almak için kullandığı hesapla aynı." Levi, şaşkınlığıma gülümsüyor.

"Ne tesadüf ama," diye düşünür Rowan.

"Yani Schaefer kart oyununda iki kalıntıyı kaybetti, üçüncüsünü eve getirdi ve oğluna verdi. Kendini mali açıdan kurtarmak için onu sattı mı?" diye sorar Grant.

"Evet. Bu olay, Schaefer Jr. siyasete atıldığı sıralarda gerçekleşti ve kısa bir süre sonra Zephyrine'in annesiyle ilişkiye girdi," diye açıklıyor Dakota.

"Başka bir tesadüf mü?" diye sorar Rowan.

"Olası değil. Ailemin kişisel geçmişi ve anneannemin günlüğünden edindiğim bilgiler ışığında, babamın üçüncü kalıntıyı bulmak için onu takip ettiğini düşünüyorum," diye açıklıyorum.

"Kelly ve Markdale'in kalıntıları ona ulaşamazdı. O zamanlar siyasi ve mali açıdan hiç kimse değildi," diye araya giriyor Charlotte.

"Ama dergiye göre, dedem ona takıntılı olduğunu söylemiş. Vitrinde gördüğünde sürekli sorular soruyormuş ve ona ne yapmayı planladığını, satmayı düşündüğünü defalarca sormuş," diye ekliyorum.

"Neden?" Grant kaşlarını çatıyor. "Diğerini sattıysa neden bir tane daha istemiş? Para için mi?"

"Amcamın babamdan bu kalıntıyı satması için verdiği kısa bir süre sonra, amcam hastalandı. Tedavisi olmayan, dejeneratif bir genetik hastalıktı. Babam, kalıntıyı satmanın bir şekilde bununla bağlantılı olduğuna, onu sattığı için üzerine bir lanet düştüğüne inanıyordu. En azından anneme öyle söyledi. Eğer onu geri alamazsa, aynı hastalıktan öleceğinden ve çocuklarının da öleceğinden korktuğunu söyledi" diye açıklıyorum. "O zamanlar onun metresi olan annem, onun takıntısından korkup büyükbabamı ve yetkilileri uyarmaya çalıştığında, büyükbabam onu akıl hastanesine yatırdı."

Rowan yine alçak bir ısıklık çalar ve bu sefer Levi elini dizime koyar, duygusal davranmamaya çalışırken parmak uçlarıyla nazikçe beni okşar.

ben duygusal davranmamaya çalışırken.

"Orada öldü ve dedemle babamın cenazede yüksek sesle tartıştıklarını hatırlıyorum. Babam, velayetini sağlamlaştırmak için onun ölümünü kullandı ve o günden sonra dedemi sadece birkaç kez gördüm."

"Çok üzüldüm, Zephyrine." Grant masanın karşısından bana anlayışla bakıyor. Devam etmeden önce hafifçe başımı sallıyorum.

"On sekiz yaşına bastığımda, bir avukat beni ziyaret etti ve büyükbabamdan miras kalan malların şartlarını açıkladı. Antika tüccarı olarak biriktirdiği tüm serveti ve kişisel koleksiyonlarının birçoğunu alacaktım, ancak bunun için babamın evinden taşınmam ve evlenmem gerekiyordu."

"Bunun nedeni, büyükbabasının Abbott'un kalıntıya erişmesini engellemek istemesi olduğunu düşünüyoruz," diye açıklıyor Dakota, Grant'in kaşları çatılırken.

"Ve Corey ile evlendiğimde, her şeye erişimleri oldu. Kutsal emanetin bulunduğu kasa da dahil." Babamın tuzağına düştüğümün yanı sıra, bunu yaparak büyükbabamın isteklerini de ihanet ettiğimin üzücü hikayesini bitiriyorum.

Levi masada tekrar dizimi sıkıyor ve ben de elimi onun elinin üzerine koyup parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. Keşke Corey'nin bu olaydaki rolünden dolayı tekrar acı çekmesini izleyebilseydim.

"Bu, Schaefer'in Markdale kalıntısını çalmak için babamla iletişime geçmesinden hemen önceydi." Levi, masadaki herkese bağlantıyı açıkça ortaya koyar.

"Ve Kelly kalıntısının çalınmasını örtbas etmek için büyükbabamın evini yakmalarından hemen önceydi." Hudson, yapbozun bir parçasını daha yerine oturtur.

"Burada bir boşluk var çünkü annemi ve babamı neden öldürdüğünü kesin olarak bilmiyoruz. Ama yanlış bir şekilde onların elinde kalıntı olduğunu düşündüğünü ve onu çalmaları için onlara para verenin kendisi olduğunu gizlemek istediğini varsayabiliriz. Zephyrine'in evlilik sonrası mirasından çaldığı parayı kullanarak." Levi, Grant'e bakar ve ikisi sözsüz bir şekilde iletişim kurar.

"Siktir. Ne pislik herif." Rowan inanamıyormuş gibi başını sallar. "O zaman, geçen yaz, elimizdeki kalıntıyı müzayedede sattıktan sonra ... O üçünü de aldı. Neden bizi rahat bırakmadı?" Grant yüksek sesle sorar

yüksek sesle sorar.

"İzlerini örtmek için mi? Sanırım anne ve babamın ölümünü unutmayacağımızı biliyordu." Levi en iyi teorisini sunar.

"Ama o zaman neden Hudson'ı da öldürmedi?" Grant kaşlarını çatıyor.

"Her seferinde tek bir büyük sorun, sanırım. Eyalette olduğumuz için daha kolay bir hedeftik ve Jay amcayı kirli işlerinde ona yardım etmesi için cebine koymuştu," diyor Levi.

"Lanet olsun..." Grant elini yüzüne sürer. "Peki şimdi ne olacak?"

"Ne yapacağını bekleyip göreceğiz." Rowan güvenlik konseyimizin bir parçası olarak geri döndü. "Soygunumuzu nasıl örtbas edeceğini göreceğiz. Örtbas mı edecek, yoksa misilleme mi yapacak?"

"Ama burada da bir umut olabilir," diye araya giriyor Dakota.

"Nasıl?" diye soruyor Grant.

"Bulduğumuz bazı belgeler kayıt dışı işlemler gibi görünüyor. Muhasebeci bir arkadaşımın Rowan'a bunları inceletiyorum." Charlotte'un dudakları şeytani bir gülümsemeye bükülür. "Çünkü eğer öyleyse, onu yok etmek için ihtiyacımız olan her şeye sahip olabiliriz."

"Bunu hızlandırmak için neye ihtiyacın varsa bana haber ver." Grant, onun iyimserliğine karşılık verir.

"Tamam." Charlotte başını sallar.

"Peki ya kalıntılar?" diye sorar Hudson. "Onlarla ne yapacağız?"

"Onları ait oldukları yere geri götürmek istiyorum. Hepimiz aynı fikirdeyssek," diye öneririm.

"Nereye?" Hudson kaşlarını çatarak şaşkınlığını gösterir.

"Ah, ona en iyi kısmı söylemeyi unuttuk." Charlotte bana gülümseyerek bakar.

"Büyükbabam Avrupa'yı gezerek çok zaman geçirdi. Schaefer'in savaş sırasında fırsatını bulup onları çaldığından şüphelendiği için, bunların ait olduğu yeri bulmaya çalışıyordu. Büyükbabam, manastırdaki kutsal emanet arşivlerinde araştırma yapmak için birkaç kez oraya gitti ve onun araştırmalarıyla Levi'nin araştırmaları arasında, doğru yolda olduğunu düşünüyoruz. Oradaki rahibeler ve arşiv, onları ait oldukları yere geri götürmemiz için bize cevapları verebilir," diye açıklıyorum ve masadakilerin tepkilerini görmek için etrafa bakıyorum.

"Sana destek veriyorum," diyor Hudson kolayca.

"Ben de," diyor Grant başını sallayarak.

"Ve bizim desteğimizi zaten aldığını biliyorsun." Charlotte bana cesaret verici bir bakış attı.

Levi'ye dönüyorum ve o bana çelişkili bir gülümseme atıyor. Tamamen anladığım bir gülümseme.

"Seni desteklediğimi biliyorsun. Doktor izin verir vermez seni kendim götüreceğim." Gözleri benimkilerle buluşur ve konuşacak halim olmadığı için başımı sallarım.

"Harika. O zaman bu kara defter muhasebesini halledelim ve bu karmaşayı sonsuza kadar bitirelim," diyor Grant.

KIRK SEKİZ

Levi

"BUNU GETİRDİĞİN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM." Bishop, Grant'in incelememi istediği bazı evraklarla çiftlik evinin arka kapısından içeri girdiğinde onu selamlarım.

Bishop, ben iyileşirken ve biz de olayın ardından ortaya çıkan sorunları çözmeye çalışırken geçici olarak bizimle kalmaya karar verdi. Bunun için minnettarım çünkü Kelly ailesi dışında bu tür bir işi yapabileceğine güvenebileceğimiz birkaç kişiden biri ve aynı zamanda eski bir dostum olduğu için iki kat daha minnettarım.

Ailem öldüğünden beri, işleri yoluna koymaya o kadar odaklandım ki, yakın olduğum birçok arkadaşımı kaybettim. Ailemden ya da kumarhanede benimle birlikte çalışmayanlar, arkadaşlıklarım neredeyse tamamen yok oldu. Onları suçlamıyorum, keder insanları değiştirir ve benim için bu değişiklik iyi yönde olmadı.

"Sorun değil. Zaten bu tarafa geliyordum, sana bir yolculuktan kurtarırım diye düşündüm. Nasılsın?" Bishop beni baştan aşağı süzdü.

"Çok daha iyiyim. Kalkıp dolaşıyorum. Burada pek bir şey yapmama izin verilmiyor ama."

"Zephyrine sana göz kulak oluyor mu?" Benim sıkıntımı görünce sırıttı.

"Göz kulak olmaktan çok hapisane nöbeti gibi ama evet.

O ve Aspen arasında, ben kilit altındayım." Gülerek cevap veriyorum.

"Kız kardeşin buralarda mı? Artık burada yaşamadığını sanıyordum. Kocasıyla birlikte Doğu'ya döndüğünü sanıyordum."

"Cennette sorunlar var galiba. Şu anda Colorado'ya geri döndü. Denver'da iş arıyor. Benim yaralandığımı duyunca buraya geldi.

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. Ama sana göz kulak olduğu için sevindim."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm. Ama sana göz kulak olmasına sevindim."

"Evet, sanırım bu gece kızlar gecesi yapıyorlar. Zephyrine, kardeşim Dakota'nın nişanlısı, Aspen ve kızı. Eğer kalıp bir bira içmek istersen, önümüzdeki birkaç saat için birkaç gardiyan eksikliğim var. Birkaç pizza sipariş ettik." Hasta dışında bir şey gibi muamele görme ihtimalinden heyecan duyuyorum ve Grant bu akşam işle meşgul.

"Evet, aslında bu iyi bir fikir. Rahatsız etmezsem kalmak isterim."

"Hiç sorun değil. Kahretsin, bana eğlence sağlayacaksın. Ne tür bira istersin?" Buzdolabını açıyorum.

"Ne varsa iyi. Ben seçici değilim, zaten sizde her zaman iyi şeyler vardır." Bana bir kez daha sırtarak, ona bir uzun boyunlu şişe ve bir şişe açacağı atıyorum.

Merdivenlerden ayak sesleri duyuyorum ve dönüp baktığımda Aspen'in kısa pamuklu şort ve büyük beden Highland State tişörtü giymiş, saçlarını topuz yapmış ve yeni manikür yaptırdığı tırnaklarına üfleyerek merdivenlerden indiğini görüyorum. Beni önce o görüyor ve gülümsüyor.

"Uyanmışsın! İyi misin?" Gözleri, yapmamam gereken bir şey yapmadığımı kontrol etmek için üzerimde dolaşüyor.

"Harikayım. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Kızlar için atıştırmalık bir şeyler almam lazım," diye açıklıyor ve Zephyrine'in aileye ne kadar iyi uyum sağladığını, onu kızlardan biri olarak gördüğünü görünce gülümsüyorum.

Aspen'in geçmesi için buzdolabını kapattığımda, o birden durur. Yüzü ölümcül bir şekilde solarken donakalır ve ben ona ne olduğunu sormak üzereyken o konuşur.

"Öldüğünü sandım." Bishop'a hayaletmiş gibi bakıyor.

"Bunu sana söyleyen kişi abartmış." Ses tonunda hala kendine özgü havalı tavırları var, ama ona bakışları dikkatimi çekiyor.

"Öyle görünüyor."

"Colorado'ya döndüğünü duydum."

"Sayılır. Manzara değişikliğine ihtiyacım vardı."

Bu tuhaf sözlü tenis maçını izlemekle o kadar meşgulüm ki, merdivenlerden inen ikinci ayak seslerini son basamağa ulaşana kadar duymuyorum.

"Merhaba Levi Amca." Yeğenim Fallon beni selamlıyor.

"Selam, ufaklık. Film seçtin mi?" Ona gülümsüyorum. On beş yaşında ve çoğu zaman yirmi bir yaşında gibi konuşuyor, ama benim için o hala bir çocuk.

"Hâlâ karar veremedim. Annem R dereceli filmleri izlememize izin vermiyor, bu yüzden seçeneklerim sınırlı." Köşeyi dönerken homurdanıyor, ama tıpkı annesi gibi, odadaki davetsiz misafiri neredeyse ona çarpına kadar fark etmiyor. Bishop'a bir kez bakıyor ve annesinin yanında duran onu beğenmiyor. Onu rahatsız edenin aralarındaki mesafe mi yoksa genel varlığı mı belli değil. "Sen kimsin?"

"Terbiye!" Aspen azarladı, hemen sırtını düzeltti ve ayaklarını değiştirerek biraz daha dik durdu. "O bir..." Aspen, bu çiftlikte geçirdiği tüm zamanları hatırlamıyormuş gibi, boşluğu doldurmam için bana baktı.

"Aile dostumuz," diye cevap veriyorum ve sanki *onun* sağlığı için endişelenmesi gereken kişi benmişim gibi kaşlarımı kaldırıyorum. O kadın için hiçbir şey zor değildir, ama şu anda normal bir sohbet bile yapmakta zorlanıyor gibi görünüyor.

"Özür dilerim. Mutfakta bir yabancıyı beklemiyordum." Fallon, annesine ve Bishop'a yan gözle bakarak onların yanından geçip gider.

Aspen onu düzeltmeyince, "O yabancı değil. Bizimle çalışıyor," diye araya giriyorum. Kız kardeşimle birbirimize kaşlarımızı çatarak bakıyoruz. Hala odanın sıcaklığının neden eksi yirmi dereceye düştüğünü anlamaya çalışıyorum ve bir şekilde onun da aklından geçenleri okumamı bekliyorlar.

Bishop elini Fallon'a doğru uzatır. "Arkadaşlarım bana..."

"Bishop. Adı Bishop." Aspen sözünü keser ve Bishop kaşlarını kaldırarak ona bakar.

"En azından güzel bir ismin var." Fallon, annesinin tuhaf davranışını fark etmeden ya da umursamadan devam eder.

"Teşekkürler." Bishop gülümser. "Senin adın ne?"

"Fallon." Yeğenim hiçbir şey olmamış gibi devam eder.

Bishop'un gözleri Aspen'e döner, ama onun gözleri sanki hayatında gördüğü en ilginç şeymiş gibi önündeki şeker çekmecesine sabitlenir.

"Yani sen Levi amcanın arkadaşı mısın?" Fallon,

Bishop dikkatini tekrar ona çevirir ve boğazını temizler. "Evet, ve eskiden büyükbabanın çiftliğinde çalışıyordum."

"Kovboy muydun, yoksa at binicisi mi?" diye sorar kız.

ve Aspen utançtan yavaşça gözlerini kapatır, bu da hala dinlediğinin ve çekmecedeki her etiketi okumadığının tek işaretidir.

"İkisi de biraz." Bishop ona göz kırpar.

"Eminim büyükbaban seni çok sevmiştir."

"Büyükbaban iyi bir adamdı." Bishop biraz ciddileşir.

"Onu özlüyorum. Ben küçükken beni ata binmeye götürürdü. Annemi kızdıran iyi şakalar yapardı ve en iyi çikolatalı milkshake'leri yapardı." Fallon'ın ruh hali anılarla birlikte değişir ve sonra annesine bakar. "Oh! Anne. Kulağa hoş geliyor. Yapabilir miyiz? Hazel teyze hala milkshake bardaklarına sahip."

"Şimdilik dondurma çubuklarıyla yetinelim ve mutfağı dağıtalım."

"Cips?" Fallon dudaklarını büküyor.

"Olur," diye cevaplar ve Bishop ona bakmadığı için gözlerinin yine ona kaydığını görürüm.

"Sosunu getirebilir misin?" Fallon, tezgahıdan bir torba alıp buzdolabına koşarak bir içecek aldıktan sonra annesine tekrar dönerek sorar. "Anne?"

Aspen düşüncelerinden sıyrılır ve başını sallar, öksürerek tekrar konuşmaya başlar.

"Ben getiririm. Bu Sour Patch Kids'leri Zeph'e götür ve Dakota'ya içeceklerimizin hemen geleceğini söyle."

"Tamam!" Fallon cevaplar. "İyi geceler Levi Amca! İyi geceler Bishop!" Sesini yükseltirken sesi giderek azalır.

"Üzgünüm," Aspen, sanki bizi gizlice geçmeye çalışıyormuş gibi başını eğerek özür diler. "Film gecesi için atıştırmalık almam lazım."

Bishop, sanki transa geçmiş gibi gözlerini ona dikmiş, o da buzdolabından bir şeyler çıkarıyor ve ben de lanet olasıca büyülenmiş durumdayım.

"Biz de katılabilir miyiz, yoksa bu bir kızlar gecesi mi?" diye soruyorum, çünkü şimdi bu oyunun nasıl sonuçlanacağını merak ediyorum. Bishop bana bakar, kaşları merakla kalkmıştır.

"Sanırım bu gece sadece biz kızlar varız. Siz eğlenin. Pizza yakında gelir. Beni çağırın, ben gelip alırım. Her şeyi yapmaya çalışırken kendinizi incitmeyin!" Başını sallar ve Bishop'a bir daha bakmadan yanımdan geçer, uzaklaşan ayak sesleri merdivenlerde yankılanır.

"Pizzayı ben alabilirim," diyor Bishop, sanki hiçbir şey olmamış gibi bir yudum bira içiyor.

"Bana bunun ne olduğunu söylemeyecek misin?" diye soruyorum, ama Bishop cevap veremedi, kapı zili geliyor ve pizzamız geliyor.

KIRK DOKUZ

Levi

"GERÇEKTEN ENDİŞELENMEYEBİLİRSİN. Ben iyiyim." Zephyrine'e şüpheli bir bakış attım. Akciğerimin çökmesinden sonra iyileşme sürecim boyunca her gün çiftlik evindeki yatağımın başında durdu. Yastıklarımı kabarttı, bana yemek yedirdi ve yatak istirahati sırasında okumak ve izlemek isteyebileceğim her şeyi temin etmeye çalıştı.

İlk birkaç gün bunu çok sevdim. Her şeyin ardından bana bakması, hayatta ve iyi olduğunu, babasından güvende olduğunu bilmek. Bu, zihnimi rahatlattı. Ama şimdi, hemşire-rahibe rutininden kurtulmaya hazırım ve eskiden sahip olduğumuz şeye benzer bir şeyin olmasını, kızımı geri almayı çok istiyorum.

Kızımı.

Şimdilik. Ama çok uzun sürmeyecek. Charlotte ve Zephyrine'in kalıntılarla ilgili araştırmalarına göre, onları geri vermemiz gerektiği açık. Onlar manastırdaki rahibelerin eline geri dönmeli, orada hak ettikleri yere geri gönderilene kadar güvende kalabilirler. Aynı şey Zephyrine için de geçerli. O tekrar Rahibe Mary Anthony olacak ve ben onu sonsuza kadar kaybedeceğim.

Ama önce, babası hakkında sahip olduğumuz bilgilerle ilgili nihai bir karar vermeliyiz. Bu bilgileri halka en iyi şekilde nasıl duyuracağımızı ve Zephyrine'in de karar sürecine dahil olmasını istiyorum. Bu yüzden bu akşam, ailem ve Kelly'lerle son bir toplantı yapıp önümüzde hangi seçeneklerin olduğunu göreceğiz.

"ÖZETLE..." Grant masanın etrafına bakarak, sandalyesine yaslanıp hepimizi gözden geçiriyor: Zephyrine, ben, Charlotte, Hudson, Finn, Ramsey, Hazel, Dakota, Aspen ve Rowan. "Schaefer kasasından bir dizi kara defter çıkarıldı. İşe aldığımız adli muhasebeci, bunların tümünün kayıt dışı muhasebeye dair belirgin işaretler taşıdığını doğruladı: kamu fonlarının zimmete geçirilmesi, kamu ve özel sektör yetkililerine rüşvet verilmesi ve ona para kaybettirmiş gibi görünen bazı berbat para aklama dolandırıcılığı."

"Stocktonlar dışında birine gittiği için başına gelen budur," diye düşünür Hudson.

Grant başını eğdi ve onaylayarak küçük bir gülümseme belirdi.

"Bununla ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Politik olarak en fazla zarar verecek şekilde nasıl kullanacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Bu haberi yayınlayabileceğimiz güvenilir bir gazeteci bulabilirsek," diye açıklıyorum.

"Seni tutuklatmadan bu belgelerin gerçek olduğunu nasıl kanıtlayabiliriz?" diye soruyor Dakota düşünceli bir şekilde.

"Bu da çözmemiz gereken sorunlardan biri," diye cevaplıyorum.

"Bu iş boku yedi." Ramsey masadaki evrak yığınınına bakıyor.

Dijital dosyalara bir şey olması ihtimaline karşı fiziksel kopyalar oluşturdum, ancak yedekleme sürücülerinin yedeklerini de oluşturdum, bu yüzden böyle bir şeyin olması pek olası değil. Yine de, titiz davranmayı seviyorum.

"Yani, bu şaşırtıcı değil. Görünüşe göre babamı kötü bir anlaşmasına bulaştırmış ve bu şekilde onu tüm bu kalıntı işine sürüklemiş. Kayıplarını telafi etmeye çalışıyorlardı. Vali, babamın küçük yan projesine yardım etmesini istedi ve ona bu işin parasını geri kazanmanın bir yolu olacağını söyleyerek onu bu işe bulaştırdı," diye devam ediyorum.

"Onları asla satamayacağını çok iyi bildiği halde, bunun asla karşılığını alamayacağını çok iyi bildiği halde." Grant sinirli.

"Bu da muhtemelen onları öldürmesinin bir başka nedeni. Hayatta olmadıkları sürece paralarını geri isteyemezler ya da sözünü tutmadığı için onu polise teslim edemezler." Ramsey de bizimle aynı sonuca varır.

"Ve neden bizi öldürmek istediğini. Bu meseleyi sonsuza kadar gömmek için tek yol bu," diye ekliyorum.

"Ama neden çiftliği hedef aldı? Bu kısım bana mantıklı gelmiyor. Curtis'i benimle evlenmek için bir göreve gönderdi, ne umuyordu ki?" diye sorar Hazel.

Bu gizem ortaya çıkmaya başladığında, en küçük kardeşim Ramsey'den boşandığını sanıyordu. Bizim kumarhanede çalışan bir adamla nişanlıydı ve o adam kasabaya geldiği günden itibaren onunla ilişki kurmuştu. Neyse ki Ramsey, tam zamanında hapisten çıkıp müdahale etti ve onun planını ortaya çıkarmamıza ve karısını geri kazanmamıza yardım etti.

"O, bizim kalıntıyı asla teslim etmediğimizi biliyordu. Adamları, biz eve dönmeden önce aceleyle harekete geçip ailemizi öldürdüler. Bu yüzden Curtis'in burayı bulmak için geldiğini düşünüyorum."

"Bu biraz zorlama gibi görünüyor, ama vali birçok gereksiz hata yapmış gibi görünüyor." Hazel başını sallar ve masadakilerin yarısı da ona katılır.

"Neyse ki. Onun pozisyonunda tam yetkin birinin neler yapabileceğini görmek istemem," diyor Rowan.

"Ama o her zaman parayla ilgili sorunları olmuştur. Asla yeterli gelmez, değil mi?" Hudson, bulguları özetleyen Grant ile bunları ortaya çıkaran Charlotte'a bakar.

"Doğru," diye aynı anda cevap verirler.

"Borç batağında ve bu durum onu birçok kötü niyetli kişiye karşı savunmasız hale getiriyor. O da bunlardan birçoğuyla işbirliği yapmayı seçti. Bu bilgiler" —Charlotte konuşurken evrak yığınına işaret eder— "onun tüm kariyerini ve Colorado eyaletindeki insanların yarısını mahvedebilir."

"Biz de dahil mi?" diye sorar Ramsey.

"Ailelerimiz. Ama onlar zaten gömüldüler," diye cevap veriyorum. "Peki ya soygunla ilgili senin rolün ne?"

"Daha zor, ama bir avukat tuttuk ve doğru kişileri yanımıza alırsak dokunulmazlık anlaşması yapmanın kolay olacağını söylüyor. Ama bu dokunulmazlık anlaşmasını yapmak istiyorsak, yüksek mevkilerde bazı kişiler bulmamız gerekiyor." En büyük ikilemimizi açıklıyorum.

"Bizim istediğimiz şeyleri isteyen biri." Hudson, belgelerin politik açıdan avantajlı doğasına dikkat çeker. Valinin herhangi bir rakibi bu belgeleri elde etmek için can atacaktır. Sadece

Onların bu belgeleri akıllıca kullanacağına güvenilebileceğimizi bilmemiz gerekiyor. Valinin, hala iyileşme sürecinde olduğu veya bu durumu kendi lehine çevirmenin bir yolunu bulduğu için kariyerini sona erdirecek manşet haberlerinden sıyrılmasını istemiyorum.

"Bir fikrim var," diye araya girer Hazel, Ramsey'e bakarak, Ramsey de destekleyici bir şekilde başını sallar.

"Sınıfla paylaş." Finn ikisine gülümser ve sonra Charlotte'a bakar. Dördü iyi arkadaşlardır.

"Cincinnati'deki arkadaşımız Bea. Ramsey bir süre önce onun hayatını kurtardı. Bu yüzden hapse girdi," diye Zephyrine'e açıklıyor Hazel. "Babası senatör. Washington'da, ama yine de... Colorado'daki senatörlerle bağlantıları vardır muhtemelen. Bir görüşme ayarlayabilir mi acaba?"

"Bu harika bir fikir." Dakota arkadaşına gülümser.

Charlotte ve Hudson başlarını sallayarak Grant'e bakar.

"Ona güvenilebilir miyiz? Saklamamız gereken çok fazla sır var. Çok fazla aile meselesi."

"Ailevi yükleri bilir," diye araya girer Ramsey. "Ve sırları bilir. Halkla ilişkiler sektöründe çalışıyor. En azından, bunu doğru şekilde sunacak doğru gazeteciyi bulmamıza yardım edebilir ya da bunu yapabilecek birini tanıyordur."

"O zaman ona ulaşalım. Ne düşündüğünü ve istekli olup olmadığını görelim. Anlaştık mı?" Grant masadakilerin onayını almak için etrafa bakar ve plan herkesin onayını alır.

Zephyrine masanın altında elimi sıkar, ben de ona güven verici bir şekilde elini sıkarım.

ELLİ

Zephyrine

“Bugün, Colorado Valisi olarak görevimden ayrılacağımı ve yardımcım Robert Davis'in görevi derhal devralacağını duyuruyorum. Colorado halkına hizmet etmek hayatımın onuru olmuştur ve buradaki görevim süresince bu kadar çok şey başarabildiğim için minnettarım. Robert'ın gelecekte benim mirasımı devam ettireceğine eminim ve yeni bir sayfa açılmasını sabırsızlıkla bekliyorum.” Babam canlı yayında istifasını açıklıyor ve sanki yavaş çekim bir film izliyormuşum gibi hissediyorum.

Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim, milyon yıl geçse bile. Bea'nın babası, Washington senatörü ile konuştuğumuzda bile. Colorado senatörleri ve eyalet meclisi üyeleriyle görüştüğümüzde bile. Buna inanmamıştım. Gazeteci, gecenin karanlığında, zimmete para geçirme ve dolandırıcılıkla ilgili tüm kanıtlarımızın kopyalarını almaya geldiğinde, bu bana bir gündüz rüyası gibi geldi. Gerçeği daha katlanılabilir hale getirmek için hayal ettiğim bir şey. Bunun gerçek bir etkisi olacağını ummaya bile cesaret edememişim.

Ancak daha sonra, FBI ve CBI'nın babam hakkında soruşturma başlattığına dair arka kanallardan haber aldık. Zaten davayı araştırıyorlardı ve babamın mal varlığını dondurmuşlardı. Onlara verdiğimiz belgelerden elde ettikleri ipuçlarını takip etmeye başladılar. Bu, herhangi bir suçlamadan çok uzaktı, ancak bir başlangıçtı. Yeterince ciddi bir başlangıçtı ki, babamın ofisi üzerinde sürekli sorgulamaların karanlık bulutu çöktü ve babam istifa etmek zorunda kaldı. Yolsuzluğa karşı bu kadar verimli hareket edebilen bir bürokrasi daha önce hiç görmedim

. Ama yine de, yıllar boyunca babam kadar çok düşman edinen başka kimse yoktu.

Sesimizi duyurmaya başladığımızda, herkes ortaya çıkıp davaya yardım etmek için teklifte bulundu. Devletin delillerini sunmaya hazır olanlar vardı. Diğerleri ise davayı sağlamlaştırmaya yardımcı olabilecek kayıtlara erişimimizi sağlamaya hazırdı. Görünüşe göre, herkes doğru şeyi yapacak kadar cesur birinin ortaya çıkmasını bekliyordu.

"İyi misin?" diye sordu Levi, uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştirerek.

"Sadece şoktayım. Bu gerçek mi?" Hayal etmediğimi doğrulamak için ona bakıyorum.

"Gerçek. İnanılmaz ama gerçek." Elimi tutar ve diğer eliyle elimin üstünü okşar.

Ne olduğunu anlamadan gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başlar ve ağladığım için vücudum titremeye başlar. Sanki uçuyormuşum gibi hissediyorum, tüm bunları bedenimden çıkmış gibi izliyorum. Her zaman istediğim ama asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm adaletin bir parçasını görüyorum.

"Hey. Hey. Buraya gel." Levi bana yumuşak bir sesle konuşuyor ve ben ona sarılıyorum. Kollarını bana doluyor ve alnımı öpüyor. "Biliyorum, sindirmek zor. Açıkçası ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Hapishane değil. Umarım bir gün hapishaneye girer, ama en azından bu, elinde daha az kaynak olduğu anlamına geliyor. Bize karşı misilleme yapma imkânı daha az, değil mi?"

"Doğru." Levi başını sallar. "Ama hala yaralı. Egosu da öyle. Yine de dikkatli olmalıyız. Her zamankinden daha öfkeli olabilir, ama basının ateşli saldırısı son birkaç gündeki gibi devam ederse, paparazzilerin eşliğinde evinden çıkmakta zorlanacaktır."

Şu anda en büyük korumamız bu. Basın, onun yanlışlarının tüm ayrıntılarını yavaş yavaş sızdırıyor. Bu konuyu duyurmak için görüştüğümüz politikacılar, ona karşı sürekli önlemler alıyor, onu köşeye sıkıştırmak için her türlü hamleyi yapıyor, kaçacak yeri kalmayana kadar. Valilik ofisinde saklanacağını, hatta bizi cezalandırmanın bir yolunu aramaya başlayacağını düşünmüştüm,

ama sonunda biri onu pes edip çekilmeye ikna etmiş olmalı.

"Umarım onu takip etmeye devam ederler. Ülkeyi terk edebilir mi?" Bence edemez, ama kesin olarak bilemem.

"Hayır. Yargıç, izin almadan Colorado'da kalmasını ve düzenli olarak rapor vermesini emretti. Sanırım bu, istifasına yardımcı oldu. Seyahat edemediği ve gittiği her yerde izlendiği için işini yapmak onun için zor. Neyse ki bu durum, mesai sonrası işini de yapmasını engelleyecek." Levi rahat bir nefes alır.

"Neyse ki. Bu, onun başkasına yaptırmaya çalışmasını engellemeyecek. Corey gibi başka adamları da var. Kardeşlerim de öyle. Ama onlar bu fırtınayla uğraşmak için çok gergin olacaklar ve onun varlıkları olmadan çok daha az paraları olacak. Ama evet, haklısın. Yine de dikkatli olmalıyız." Levi'nin değerlendirmesine katılıyorum ve sonra yarından sonra ülke dışına çıkacağım için babam hakkında endişelenmeme gerek olmayacağını hatırlıyorum.

Babamın skandalıyla ilgili tüm haberlere ve sızan bilgilere o kadar odaklanmıştık ki, yarın manastıra geri döneceğimiz gerçeğini konuşmak bir yana, düşünmeye bile zaman bulamadık. Kutsal emanetleri geri götürüyoruz, ama ben de onlarla birlikte geri dönmeyi planlıyorum.

Ne kadar kalacağım bilmiyorum, ama başrahibe ile telefonda konuşup kutsal emanetlerle ilgili planımızı anlattıktan sonra, telafi etmem gereken şeyler olduğu açıktı. Corey'nin adamları beni kaçırdıktan sonra orayı talan etmişlerdi. İki rahibe yaralanmıştı. Binlerce dolarlık hasar verilmişti. Turistler korkup oradan ayrıldılar ve gelir kaybı bu masrafları karşılamaya yetmedi. Aynı şekilde, kutsal emanetlerin ait oldukları yere geri götürülmesini sağlamak gerekiyor ve her şeyi mahveden benim ailemdi. En azından onların günahlarını telafi etmeye çalışmak benim için bir görev.

Levi'ye baktım ve o da benimle aynı şeyi düşünüyor olmalıydı, çünkü zorla gülümsemeye çalışmasına rağmen yüzünde hüznün belirmişti. Ben de kalbimde aynı duyguyu hissettim.

"Yarın için hazırlık yaptın mı?" diye soruyor. Bu, gitmeye hazır olup olmadığımı sorma şekli. Hazır değilim. Onu terk etmeye hazır olabileceğimden emin değilim.

"Seni seviyorum." Bu sözler ağızından dökülüyor ve gözleri bir anlığına

bir an için açılır, sonra dudaklarında acı dolu, çelişkili duygularla dolu ama yine de çok gerçek bir gülümseme belirir.

"Ben de seni seviyorum." Bu sözleri, sanki daha önce milyonlarca kez söylemiş gibi, kolayca tekrarlar.

"Önemli bir şeyden önceki gece bunu söylemememiz gerektiğini söylediğimi biliyorum, ama son zamanlarda her gün ve gece önemli hale geldi ve sana hislerimi söylemek için daha fazla beklemek istemiyorum. Nerede olursam olayım, ne kadar uzakta olursak olalım, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum."

"Büyük konuşmamı benden alıyorsun. Onu yarın için saklıyordum." O gülümser ve saçlarını yüzünden çekip, eğilip beni nazıkçe öper.

"Peki, yarını siktir et." O bana bakmak için geri çekildiğinde gülümsüyorum. "Öyleyse, seni seviyorum, Zephyrine. Sanırım şimdiye kadar

senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, ama söylemem gerekiyorsa, bunu söylediğimi bil. Bana ihtiyacın olursa, tek yapman gereken bunu söylemek. Ben her zaman buradayım. Ne olursa olsun. Ne kadar zaman geçerse geçsin. Her zaman senin için burada olacağım. Tamam mı?" Mavi-yeşil gözleri benimkileri ararken cam gibi parlıyor.

"Ben de," diyorum, çünkü daha fazlasını söyleyemiyorum. Kalbim parçalanacakmış gibi hissettiğim için.

"Bunu yapman gerektiğini biliyorum. Kendin için. Geçmişin yüzünden. Beni henüz tanımadığın zamanlarda sana yardım eden rahibelere borcunu ödemek için. Seni bunun için hiç suçlamıyorum. Yine de seni bırakmak hala çok acı verici."

"Senden ayrılmaktan nefret ediyorum. Her gün seninle konuşmadan nasıl başa çıkacağım bilmiyorum. Senin gülüşünü görmek ve birlikte akşam yemeği hazırlamak. Ve Teddy." İç çekiyorum. "Teddy'yi özleyeceğim, o benim gittiğimi bile anlamıyor."

"O da seni özleyecek. Ama belki bir gün tatil yapıp onu ziyarete gelirsin. Hepimizi ziyarete."

"Bir ara manastıra beni ziyarete gelir misin?"

"Başrahibe beni affedip görür görmez öldürmezse, tabii ki. Aksi takdirde, adadan gizlice kaçıp benimle şehirde buluşman gerekecek." Gülümser.

"Eminim seni affedecektir. Her şey için özür dileyeceğiz. Kutsal emanetleri geri getirdiğimizi görünce, bir şekilde bizi affetmek zorunda kalacaktır. Umarım. Eminim affetmesi biraz zaman alacaktır." İlerim.
"Kaç tane tuvalet temizlemem gerekeceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Hâlâ benimle kaçmak için zamanın var."

"Beni kışkırtma. Bu çok daha iyi bir teklif. Ama bilge bir adam bir keresinde bana, karşımıza çıkan her kışkırtmaya boyun eğemeyeceğimizi söylemişti."

"Bilge birine benziyor. Onu daha sık dinlemelisin." Levi bana göz kırpar ve ben kıkırdamaya başlarım, gözyaşlarım ve üzüntüm unutulur, ona bir düzine kez öpücük veririm ve o da kollarıyla beni sarar.

"Cezbedici şeylerden bahsetmişken, sana bir şeyim var." Levi beni bırakıp şöminenin yanındaki dolaba doğru yürürken, yanındaki yere oturmam için bana yer açar ve bir hediye kutusu çıkarır.

"Bu ne?" diye soruyorum, o da kutuyu ellerime veriyor.

"Aç da gör." Başını sallar ve yanımdaki kanepeye geri oturur.

Dikkatlice dikkatlice çözüyorum altını altın kurdelesini ve
koyu koyu lacivert

Ambalaj kağıdı açıldığında, kalın bir dikdörtgen kutu ortaya çıkıyor. Merakla kaşlarımı kaldırıyorum ve kapağı açtığımda o gülümsüyor.

"Bu bir telefon." Onu çıkarırım.

"Senin telefonun. Ya da en azından bir kopyası. Gerçeği hala gölün dibinde benimkine eşlik ediyor. Ama o zamana kadar her gece tüm verilerimizi yedeklemiştim," diye açıklıyor.

"Tüm fotoğraflarım ve mesajlarım mı?" Tüm anılarımı geri alabileceğim düşüncesiyle gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Hepsi. Videoların ve kayıtların da," diye düşünür. "Her şeyi olduğu gibi geri yükledim. Şey, birkaç şey eklemiş olabilirim."

"Ne gibi?"

"Senin çok sevdiğin benim kaydım. Senin için yaptığım bir tane daha. İyi olmaya çalıştığını biliyorum. Başrahibe ile olan her şeyi telafi etmek için. Ama geceleri çok yalnız hissedersen diye.

dinleyebileceğin bir şey var." Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Şimdi dinleyebilir miyim? Manastırda yenisini dinlemek için bekleyebileceğimi sanmıyorum." Ona en iyi suratımı yapıyorum ve o başını sallıyor.

"Sanırım, eğer bu senin tepkini görebileceğim anlamına geliyorsa." Gözleri beni baştan aşağı süzer.

"Anlaştık!" Ayağa kalkıp ona elimi uzattım. Artık neredeyse tamamen iyileştiği için elini pek kullanmıyordu, ama ihtiyacı olursa yardım etmesini istedim. "Kulaklıklarım yatak odasında. Şimdi bana neden yenilerini aldığını anlıyorum." Ona komplo kurar gibi sırtarak baktım.

"Biraz ileriye düşünmüş olabilirim," diye itiraf etti.

Yatak odasına geçtik ve ben onun kucağına oturdum, telefonumu açıp kulaklıklarımı taktım, elbisenin etekleri etrafımıza yayıldı. O da benim altıma yerleşti, ellerini kalçalarımın koydu ve beni incelemeye başladı. Parmağımla çalma listesine gidip "Z'nin Gece Geç Saatler Çalma Listesi" adlı bir liste buluyorum ve ona göstermek için kaldırıyorum. O da başını sallıyor ve ben de tıklayarak listeyi açıyorum. Bir dizi şarkı bir araya getirmiş. Bazı şarkıları tanıyorum, bazılarını tanımıyorum. Sonra bizim isimlerimizle veya onun ismiyle etiketlenmiş şarkılar var. Bir tanesine tıklıyorum ve çalma başlıyor.

Arka planda inlemelerim başlar ve kısa süre sonra onu ön planda duyarım. Düşük bir inilti sesi. Fermuar sesi ve kumaşın hışırtısı. Sanki arkasına yaslanıyormuş gibi sandalyenin gıcırdamasını duyabiliyorum.

"Siktir, böyle çok tatlı ses çıkarıyorsun. Eminim o güzel küçük amcığın benimki gibi bir dile ihtiyacı vardır. Seni saatlerce inlettirim."

Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve az önce yeni yeni belirmeye başlayan kızarıklık yanaklarımı kapladı. Ama artık utançtan değil. Şimdi sadece saf bir beklenti. Sonra ne olacağını beklerken alt dudağımı ısıyorum.

Hoparlörlerden inlemesi geliyor ve elinin penisine dokunduğunu duyuyorum, önce yavaşça, derisini hafifçe okşayarak. Sonra biraz daha hızlı, düşük bir inilti ve avucuna tükürdüğü sesi duyuyorum, sonra tekrar işine devam ediyor. Hareketin kaygan sesi beni tedirgin ediyor ve Levi'nin kucağında kıpırdanmama neden oluyor.

"Keşke bu sen olsaydın, tatlım. Ağzın benim üzerimde. O güzel mavi gözlerin benimkilere bakıyor. Sadece düşüncesi bile... Siktir."

Dudaklarımı ısıyorum ve Levi'nin ellerinin kalçalarımın gömüldüğünü hissediyorum, yüzü yarı kaşlarını çatmış, sanki ona işkence ediyormuşum gibi bana bakıyor. Kulaklığımın birini kulağımdan çıkarıp ona soru dolu bir bakış atıyorum.

"Ne?" diye soruyorum.

Kalçalarımı tutup beni öne doğru çekiyor, kucağının ortasına oturtuyor ve ne kadar sert olduğunu hissediyorum.

"Dinlerken bacağıma sürtünüyorsun, tatlım."

"Oh. Özür dilerim!" Ona utangaç bir bakış atıyorum, ama sonra zıplıyorum ve kulaklıklarımı bir kenara koyuyorum. "Bir fikrim var!"

"Neymiş o?" diye soruyor, ani terk edişime açıkça şaşırılmış bir şekilde.

"Senin için bir tane yapmak istiyorum." Kapıya doğru yürürüm ve kilitli olduğundan emin olurum. Aspen ve kızı bugün dışarıda, Grant ve Dakota da muhtemelen bulundukları yerde kendi dinleme seanslarıyla meşguller. Ama ailevi bir travma riskine girmek istemiyorum.

"Şimdi mi?"

"Başka ne zaman kimse duymadan sana oral seks yapabilirim ki?" diye soruyorum ve yüzü eğlenerek buruşuyor. "Biraz gürültü yapmamız gerek, değil mi? Mikrofonun sesimizi alması için?"

"Biraz, ama çok fazla yakalıyor. Duyduğun orijinal kaydı gerçekten yapmak istememiştim. Daha önce not alırken mikrofonun hala açık olduğunu unutmuşum."

"Tamam. Peki, tekrar yapabilir misin? Bunu yaparken dinlemek için ayarlayabilir misin?"

"Bunu yapacak mıyız?" Düşünceli bir şekilde bana bakar. "Çünkü yapmak zorunda değiliz. Düşüncen için teşekkür ederim, ama..."

"Benim kaydımı istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum." Sanki başka bir şey söyleyeceğini düşünüyormuşum gibi bana bakıyor.

"O zaman pantolonunu çıkar ve kayda bas."

ELLİ BİR

Levi

KAYDET DÜĞMESİNİ BASTIĞIMDA, o da önümde diz çöküyor, yatağın kenarını okşayarak telefonu bulup yaklaştırıyor ve kendini yere yerleştiriyor. Pantolonumu yavaşça indiriyorum ve elleri uyluklarımın üzerine kayıyor, tırnakları uyluklarımın arkasını okşuyor, beni izlerken kirpikleri aşağıya doğru iniyor.

Üzerinde küçük pembe çiçekler olan çok güzel beyaz bir elbise giymişti ve loş ışıklı odada, soluk teniyle bir melek gibi görünüyordu. Benim için böyle diz çökmek için fazla tatlıydı.

"Bu elbise en sevdiklerinden biri mi?" diye soruyorum.

"Hayır, ben..." Ona başka bir şey söyleme şansı vermiyorum. Öne eğilip önünü beline kadar yırtıyorum. Göğüsleri ortaya çıkınca şaşkın bir çığlık atıyor. Gözleri benimkilere bakıyor ve beni azarlayacağını sanıyorum, ama bunun yerine sanki kendi kişisel tanrısıymışım gibi bana bakıyor.

"Bu gece melek gibi görünmeni istemiyorum. Bana aitmişsin gibi görünmeni istiyorum." Tıpkı o kilisede olduğu gibi.

"Çünkü öyleyim," diye cevaplar, hiç tereddüt etmeden.

Eğilip başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. Çok yumuşak, çok mükemmeller.

"Bu güzel küçük ağza çok bağımlıyım. Her küçük kelimeye. Her küçük gülümsemeye. Beni sararken nasıl görüldüğünü görmek istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, güzelim?"

Bağımlılık kelimesi yetmez. Haftalardır tam anlamıyla bir takıntı içindeyim. Asla kurtulamayacağımı bildiğim bir takıntı ve her şeyi kaybetmek üzere olan çaresiz bir adam gibi, ona istediği her şeyi veriyorum. Kendime

bunun vedalaşmamızdan kaynaklandığını söylüyorum, ama içten içe, onun için her şeyi yapacağımı hatırlamasını ve belki, sadece belki, bir gün bana geri dönmesini umduğumdan.

Ancak, daha fazla melankolik düşüncelere zamanım yok, çünkü ağzı sikimin ucuna kayıyor ve tüm dikkatim bu hisle meşgul oluyor. İlk başta tereddütlü ve gözleri benimkini arıyor, bunu benim istediğim şekilde yaptığını onaylamak istiyor. Onun bu kadar istekli ve itaatkar görünmesi sikimi arzuyla titretiyor. Bundan zevk alacak kadar uzun süre dayanamayabilirim.

"Aynen öyle. Beni güzelce ıslat. Tatlı küçük amcığın yaptığı gibi damlat," diye onu cesaretlendiriyorum. "Beni yukarıdan aşağıya yala."

Saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum, parmaklarım tepesindeki kızıl saçlarına gömülüyor. Kafasını ovuyorum ve o benim sikimin üzerinde inliyor, elimi biraz daha aşağı kaydırmam için beni biraz daha derine alıyor.

"Oh, lanet olsun, hoşuna gitti, değil mi? Benim açgözlü kızım." O beni emmeye başladığında, daha iyi bir aç elde etmek için kalçalarımı sallayarak tutuşumu sıkılaştırıyorum ve o tekrar inliyor. "İnlerken çok güzelsin. Böyle benim sikimin üzerindeyken daha da güzelsin ve ne kadar hoşuna gittiğini hissedebiliyorum."

Elleri yavaşça uyluklarımdan yukarı doğru kayıyor, geride sinir uçlarını ateşliyor. Bir elini penisimin tabanına doluyor, diğerini uyluklarımla arasına kaydırıyor ve beni okşamaya başlarken testislerimi masaj yapıyor. Bu kadın, böyle devam etmesine izin verirsem birkaç saniye içinde beni alt edecek. Saçlarını sıkıca tutup ağzını geri çekiyorum, serin hava onun sıcaklığının kaybıyla tezat oluşturuyor.

"Üzerine tükür. Islanmasını istiyorum," diye emrediyorum. O da dediğimi yapıyor, sikime tükürüyor ve ben de damlayan tükürüğünü izliyorum. Tükürüğünü düşerken avucuyla yakalıyor, avucunu sikimin etrafına sarıyor ve sıcaklığını üzerime yayıyor. "Aferin kızım, şimdi beni tekrar al. Mümkün olduğunca yavaşça. Bu güzel pembe dudakların arasında her santimini hissetmek istiyorum."

O da tam olarak dediğimi yapar, dikkatli ve mükemmel bir şekilde, boğazının arkasına çarptığımda inler. Onun içinden yavaşça çıkarım, sikimin dilinin üzerinde kaymasının her saniyesinin tadını çıkarırım. Onsuz kaldığımda bu anılara ihtiyacım var.

hatıralara ihtiyacım var. Bunu atlatmak için onun nasıl hissettirdiğini hatırlamam gerekiyor.

Nefesini toparlar toparlamaz, sikimin ucunu tekrar ağzına alır ve diliyle ucunu yalar, masaj yapar ve sanki hayatında hiç bu kadar çok bir şey istememiş gibi emer. Orgazm dalgasının yükselmeye başladığını hissediyorum, birkaç damla ön sıvı diline ve dudaklarına damlayarak tehditkar bir şekilde.

"Böyle çok güzelsin. Sanki beni gece yarısı seni siktiğimi hayal etmekten utanacak kadar masumsun gibi kızarıyorsun. Ta ki seni günah çıkarma odasının duvarlarının arkasında diz çöktürüp kefareтини ödetene kadar." Benim sikimin üzerinde onaylayarak mırıldanıyor ve bu beni neredeyse ikiye katlıyor.

Parmaklarımla tekrar saçlarını kavrayarak, onu çok derine veya çok hızlı almamaya çalışıyorum, ama o beni teşvik etmeye başlıyor. Ağzı benim penisimin üzerinde sallanırken, bir eli beni okşuyor, diğeri ise testislerimden arkama kayıyor. Parmak uçları, oradaki hassas deri bölgesinde dans ediyor, daireler çizip masaj yapıyor, ta ki ben nefesimi tutacak kadar uzun süre bu zevki yaşayana kadar, neredeyse bayılmak üzereyim.

Yüksek sesle inleyip derin bir nefes alıyorum, kendimi tekrar sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama nafile. Onun için kendimi kaybettim. Ağzının benim sikimde çıkardığı sesler, elinin beni saran hissi. Ben onunum. O benim sahibim.

"Tatlım..." Onu uyarmaya çalışıyorum. "Siktir." Yaklaştığım için inliyorum. "Güzel ağzın beni bitiriyor. Beni bırakmazsan o tatlı küçük diline boşalacağım." Aşağıya bakıyorum ve mavi gözleri kararlı, benim ona ait olduğumu anlamamı sağlamakla meşgul.

Sert bir şekilde boşalıyorum, onun mükemmel ağzını sikip dilinin üzerine boşalıyorum. O beni yutmaya çalışırken, benim akıntılarım onun dolgun dudaklarından damlayıp çıplak göğüslerine akıyor. Onu benim takıntımın kanıtıyla lekeliyorum. Dizlerimin üzerine çöküp onu yalamaya başlıyorum, dilim onun meme uçlarını okşarken onlar benim dokunuşumla sertleşiyor.

Ben onun üzerinde yaptığım karışıklığı temizlemeye çalışırken, elleri saçlarımı okşuyor ve ensemin arkasına doğru iniyor. Ben onun meme uçlarından birini ağzıma alırken, o inliyor.

ben onun meme uçlarından birini ağızıma alırken.

"Levi, lütfen," diye inliyor ve ben eteğinin altına uzanıp, parmaklarımı sırlıklam külotunun içine sokarak şişmiş klitorisine dokunuyorum.

"Daha iyi mi? Sikişmeye ihtiyacın var, değil mi?"

O da inleyerek kabul eder ve ben parmaklarımı içine sokarım, başını omzuma yaslayarak istediği ritimde kalçalarını sallamasına izin veririm.

"Tanrım. Evet. Aynen öyle." Ben başparmağımı klitorisine bastırırken o boğazıma nefesini üflüyor. "Levi." Son bir kez daha adımı inleyerek söylüyor, sonra orgazm olmaya başlıyor, son dalgayı geçene kadar küfürler mırıldanıyor, sonra da bu kaydı tekrar tekrar dinleyeceğim o sözleri söylüyor. "Seni seviyorum. Çok seviyorum. Çok çok seviyorum." Ben parmaklarımı eteğinin altından çıkarırken ve çenesinden yukarı doğru öperek ilerlerken, o bana sarılmış halde kalır.

"Sen benim sahipsin, tatlım. Seni hayattan daha çok seviyorum." Şakağına fısıldarım. "Umarım oradayken bunu hatırlarsın." Başını kaldırır, gözleri yaşarır ve beni nazikçe öper.

"Umarım bunun karşılıklı olduğunu biliyorsundur. Seni sevdiğim gibi kimseyi sevmedim."

Onu son bir kez öpüyorum ve sonra yerden kaldırıyorum.

"Omzun!" diye uyarıyor beni, ama artık neredeyse tamamen iyileştim. En azından bedenim. Geri kalanım ise belki de asla iyileşemeyecek.

"Ben iyiyim. Seni temizleyip yatağa yatıralım. Sabah erken uçağımız var."

ELLİ İKİ

Zephyrine

Levi yanımda olmasına rağmen, başrahibenin ofisinde otururken hiç bu kadar gergin olmamıştım. Aslında, onun yüzünden belki daha da gerginim. Ona o kadar aşığım ki, ona her baktığımda yüzümden okunuyor gibi hissediyorum.

Duvardaki haçı seyrediyorum ve her şeyi mahvettiğimi merak ediyorum. Çünkü bir zamanlar, bu duvarların ardındaki kapıdan geçip eski evimin kapısından içeri girdiğimde, her şeyin yeniden yoluna gireceğini düşünmüştüm. Huzur hissedecektim. Beni engelleyen her şeyi hallettiğimi bilerek rahat nefes alabilecektim.

Eminim dul kalmak başrahibenin tüm endişelerini gidermeyecektir. Onun gözüne tekrar girebilmek için haftalarca, hatta aylarca kefareti çekmemi isteyeceğinden neredeyse eminim. Ama arkadaşlarımı, bahçemi, odamı geri kazanacağım. Manastırda istediğim gibi yaşamak için özgürlüğümü geri kazanacağım. Göl kenarında yürüyüşler, arşivlerde kitap okuyup düşüncelere dalmak, yeniden hayatımın merkezinde olacak.

Ama Levi burada olmayacak.

Bahçede ona rastlamayacağım ya da akşam yemeğini servis ederken gülümsemesini görmeyeceğim. Arşivlerde bir belge aramak için yardım istemeye gelmeyecek. Günah çıkarma odasının diğer tarafında, bana günde üç kez tesbih çekmemi söyleyen sürpriz ses de kesinlikle o olmayacak. Onsuz bu yerin benim için eskisi gibi olacağından emin değilim.

Daha da kötüsü, ilk atımı beslerken elimi tutan ya da doğru düğüm atmayı öğrenirken benimle dalga geçen kişi o olmayacak.

Bana iyi geceler öpücüğü vermeyecek, sabahları bana mükemmel bir kahvaltı hazırlamayacak. Hala ara sıra ondan mektup alabilirim. Beni kontrol etmek ve iyi olduğumdan emin olmak için nadiren bir iki kez ziyaret edeceğine söz verdi. Ama hayatı devam edecek.

Kalıntıları düzene sokmak ve babamı ortadan kaldırmak onun hayatının misyonu olmuştu. Bu, istediğini sandığı her şeyi rayından çıkarmıştı. Ama şimdi, tüm bunları geride bırakarak yeni bir sayfa açabilir.

Gerçek bir kız arkadaş, yatağımda bıraktığım boşluğu doldurabilir. Rahibe olmaya dönmeyi planlamayan biri. Ona istediği hayatı verebilecek biri: aile çiftliğinde tatiller, gelecekte çocuklar ve kendilerine ait bir ev. Onu engelleyecek hiçbir şey kalmaz.

Bu konudaki düşüncelerime o kadar dalmışım ki, başrahibenin odaya girdiğini fark etmiyorum, Levi elimi sıkana kadar onun dikkatimi çekmeye çalıştığını da duymuyorum.

"Schwester Mary Anthony?" Başrahibe beni görünce oldukça şaşırmış ve aynı şeyi tekrarlamak zorunda kaldığı için sinirlenmiş görünüyor.

"Grüß Gott, başrahibe." Başımı eğiyorum ve o bana sabırsız, sorgulayan bir bakış atıyor. Ben de hemen konuya girip, en iyi kırık Almancamla neden burada olduğumu açıklıyorum. Yokluğumda Almancam kesinlikle gelişmemiş. Levi başını ileri geri sallayarak, bağlam ve tonlamayı kullanarak konuşmaya ayak uydurmaya çalışıyor, ama konuyu kaçırdığını anlayabiliyorum.

"Kutsal emanetler? Onları getirebilir misiniz?" Yerdeki çantasına başımı sallarım.

"Anladım." Dikkatlice paketlenmiş kutuları tek tek çıkarır ve başrahibenin masasına koyar. Kutuları tek tek açar ve ona gösteririm. Gözleri büyür ve kapıdan asistanını çağırır.

Asistanı gelir ve ikisi hızlı ve sessiz bir şekilde Bavyera lehçesiyle fısıldayarak konuşurlar, sonra asistanı olabildiğince hızlı bir şekilde odadan çıkar. Başrahibe odada dolaşır, pencereden aşağıdaki göle bakar ve sessizce düşüncelere dalar. Bize tek kelime etmez ve ben bir şey beklediğimizi varsaymak zorundayım.

"Ne istiyor?" Levi bana dönüyor.

"Emin değilim. Sadece birkaç kelime duyabildim. Sanırım asistanından başka birini çağırmasını istiyordu. Belki başka bir kız kardeşi."

"Başımız belada mı?" diye soruyor, yüzünde yarı endişe yarı eğlenceyle. Kız kardeşlerin öfkesine gülmek ona kalmış.

"Sanırım öğreneceğiz. Ben öğreneceğimden eminim." Onun sırtışını neredeyse yansıtacak şekilde zorla bir yüz buruşturma yapıyorum.

"Ya da bunları geri getirerek kahraman olabilirsin. Seni aziz falan ilan edebilirler. Kendi kutsal emanetlerin olur." Düşünür, beni süzerken gözlerine bastırılmış bir gülümseme gelir.

"Bundan şüpheliyim, onları bulduğumuzda ne yapmaya çalıştığımı bilselerdi."

O yumuşak bir kahkaha attı ve ben onun benimle geldiğine sevindim. Bu, karşılaşabileceğim sonuçlardan biraz daha az korkmamı sağladı. Eğer sonuçlar gerçekten korkunç olursa, onun elini tutmak darbeyi biraz daha hafifletecektir.

On dakika daha geçer ve sonra başrahibenin yardımcısı başka bir rahibeyle birlikte ortaya çıkar: Rahibe Agnes. O, manastırın eski başrahibesidir. Onunla sadece bir kez tanışmıştım ve belki birkaç kez görmüştüm. Emekli bir rahibe olan Agnes, manastırın emekliler kanadında yüz yaşına yaklaşırken zarif bir şekilde yaşlanıyordu. Onu her gördüğümde son derece sessizdi, ama tanıştığımız tek seferde de olağanüstü nazikti. Beni karşıladı ve onun güzel küçük manastırını seçtiğim için ne kadar mutlu olduğunu söyledi.

Ama odaya girip başrahibenin masasındaki kutsal emanetleri gördüğü anda, yüzü birden aydınlanıyor. Parlak bir gülümsemeyle, gözleri kutsal emanetlerden bana, benden kutsal emanetlere gidip geliyor. Şok içinde elini ağzına götürürken gözyaşları akmaya başlar ve kalıntıları daha yakından inceler. Başrahibe de ona katılır ve üçü arasında heyecanlı bir Bavyera lehçesi konuşması daha geçer. Başrahibenin yardımcısı bana döner, gülümser ve durumu açıklamaya başlar.

"Kutsal emanetler savaş sırasında kayboldu. Rahibeler manastırdan kaçmak zorunda kaldılar ve çapraz ateşte kalmamak için Alpler'de gizli evlerde saklandılar. Rahibe Agnes o zamandan beri onları görmedi," diye İngilizce açıklıyor.

"Vay canına." Büyükbabam ölmeden önce gerçeği ortaya çıkarmaya çok yaklaşmıştı. Keşke burada olabilseydi.

Bir saat daha rahibelerle sohbet ederek savaş sırasında manastırın tarihi hakkında biraz daha bilgi edindik. Kutsal emanetlerin bulunmasından duydukları mutluluk, Corey'nin adamlarının beni kaçırdıktan sonra yaptıkları yüzünden başrahibenin bana duyduğu öfkeyi hafifletiyor ve Levi, onları manastıra geri getirmekte ne kadar önemli bir rol oynadığını açıkladıktan sonra, başrahibe kalmama ve eski odama dönmeme izin veriyor. Tabii önce rahip gibi davrandığı için onu iyice azarladıktan sonra.

O sadece yarı gerçekleri anlatıyor, ailemin evinde bulduğumuz tarihsel araştırmalara ve belgelere odaklanıyor ve onları geri almak için izlediğimiz karmaşık yolu atlıyor. O kısmı sessizce kendime saklamam gerekecek. En son istediğim şey, Levi'ye, arkadaşlarına ve ailesine bir şey olması.

Tartışmamız bittiğinde saat geç olmuştu, akşam yemeği çoktan bitmiş ve son tekne adadan ayrılmıştı, bu yüzden başrahibe Levi'ye manastırın misafir kanadında bir oda teklif etti. İyi geceler dileklerimizi iletip kahvaltıda buluşmaya karar verdik. Bu, vedalaşmak için son şansımızdı ve umarım bu vedalaşmayı kendimi kaybetmeden atlatabilirim. Onun bu geç saatte uzaklaşmasını izlemek, artık aynı kabinde sıkışıp kalmayacak olmayı, aynı yatakta onun yanında kıvrılmayacak olmayı düşünmek bile tuhaf geliyordu. Orayı artık evim olarak görmeye başlamıştım.

Ama burası benim gerçek evim ve bir sonraki adımı düşünmeye başlamadan önce burada bitirmem gereken çok iş var. Bu yüzden, bir kez daha tamir ettiğim kalbimin son bir kez daha kırılmasına izin vermem gerekecek, umarım bir araya getirdiğim parçalar eskisinden daha güçlü olur. Bir an bile unutmamın mümkün olmadığını düşündüğüm tek erkeği kaybetmeye dayanacak kadar güçlü.

ELLİ ÜÇ

Zephyrine

Duştan çıkıp, odama gidip kıyafetlerimi aramadan önce havluyla kendimi sardım. Bull Rush iftliği'nde geçirdiğim zamanlar beni şımartmıştı; büyük duşları ve küvetleri, sonsuz saatler boyunca akan sıcak suyu ile lüks ana çiftlik evi. Kulübede bulunan kk ısıtıcı tankı bile manastırımızdakinden daha az soğuktu.

Bu, genel olarak bakıldığında kk bir fedakarlık. Diğer her şeye olduğu gibi, buna da yeniden uyum sağlamam gerekecek. Bu, kalbimi ağırlaştıran, giderek uzayan bir liste. Öyle ki, bu gece üç saat boyunca oturup, Levi beni masamdan kaldırdığında masamda bırakmış olduğum bazı işleri bitirdim. İlk günden itibaren başrahibenin gözüne girmek zarar vermez diye düşünüyorum, özellikle de kutsal emanetlerden elde ettiğim iyi niyet ivmesini srdrebilirsem.

Ama şimdilik, biraz uyumaya çalışmalıyım. En azından güneş doğmadan önce birkaç saat. Belki o zaman Levi'ye veda ederken ölümden dönmüş gibi görünmem. Umut dolu bir dilek, bir elin ağzımı kapattığını ve bir diğerinin belimi sardığını hissettiğim anda yok oluyor.

"ığlık atma," diye fısıldadı Levi, alnı omzuma düşerken. "Uyuyamadım."

Elimi onun eline doladım ve o da elini ağzımdan çekip yanımıza bıraktı. Dönüp ona baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmış, endişeliydim, kafamda milyonlarca düşünce dolaşıyordu.

"Kimse beni görmedi." Başını sallar. "Ve sen duştan ıkmanı beklerken daha iyi bir kilit taktım."

"Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

"Bunun için özür dilerim."

"Burada olmamalısın. Başrahibe öğrenirse..." Başımı sallıyorum.

"Öğrenmez." Masamın yanında durur, üzerinde duran eşyaları dikkatle inceler ve aspergillumu eline alırken sırtarak gülümser. "Ama öğrenirse, bu en kötü şey olur mu?"

"Hapisten kurtulmak için bir kart istemiyorum. Onlara tüm bunları telafi etmem gerekiyor. Benden daha fazlasını hak ediyorlar." Kafamı sallıyorum.

"Seni sevmemin tüm nedenleri, seni kaybetmem gerektiği anlamına geliyor." Elindeki metal çubuğu çevirerek iç geçirir. "Bazen keşke biraz daha az melek olsaydın diyorum, biliyor musun?"

"Beni kaybetmiyorsun. Beni bulduğun yere geri koyuyorsun." Aramızdaki mesafeyi kapatıp parmaklarımı onun ön koluna gezdiriyorum. "Ayrıca, ikimiz de benim melek olmadığımı biliyoruz. Tabii intikamcı meleklerden bahsetmiyorsak." Onun şüphelerini gidermek umuduyla ona anlayışlı bir gülümseme atıyorum.

"İntikamcı melekler en sevdiğim tür." Gözleri yüzümde dolaşır ve dudaklarıma konar.

"Odana dönmelisin. Biraz uyu," diye fısıldarım.

"Sen olmadan uyuyamam, yani bunun bir anlamı yok." Eğilir, dudakları yumuşak hareketlerle benimkine dokunur, bana kısa bir tat verir ve sonra durup bana bakar, gözlerinde bir soru vardır.

"Burada da uyuyamazsın. Uyandığında neyle karşılaşacağını asla bilemezsin. Bağlanmış olabilirsin. Yanmış olabilirsin." Elindeki aspergillumu başımı sallarım ve gözleri bu anıyı hatırlayarak parlar.

"Beni eğlenceli anlarla kızdırma, tatlım." Boynumun yan tarafını öper, parmakları havlunun kenarını okşar ve sonra ıslak saçlarımin uçlarını parmaklarıyla kıvrır. "Benim için zaten yarı çıplaksın. Islaksın."

"Yapmamalıyız. Burada olmaz. Bu yanlış." Sanki o bilmiyormuş gibi bariz olanı işaret ediyorum.

"Bu senin en sevdiğin yol." Aspergillumu havlunun altına ve uyluklarımin arasına kaydırır, metalin serin dokunuşu bir inilti koparır. Çubuğu beni ayırmak için kullanır, ıslaklığımın içinden kaydırır

ve klitorisimin üzerinde gezdirir. Metalin her bir çıkıntısı ve basamağı yeni bir sürtünme boyutu ekler.

"Lev." Adını bir uyarı gibi söylüyorum, daha fazlasını söylemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Bunun neden kötü bir fikir olduğunu tüm nedenlerini sıralamalıyım. Neden bu odada bana dokunmaması gerektiğini. Neden bu kadar iyi hissettirmemesi gerektiğini. Ama yapmıyorum. Bunun yerine, o klitorisime bir kez daha dokunduğunda, kekelemiş bir nefes veriyorum. Kendimi yüzümü omzuna gömerek, itirazlarımı sustururken buluyorum, o ise ucuyla girişimi dürtüyor.

"Bunu istemen normal, Zeph." Yüzümü omzundan çekip, dudaklarımı yumuşakça öper ve tekrar konuşurken dudaklarıma sözlerini fısıldar. "Sadece ne kadar çok sikilmek istediğini söyle. Buradaki yalnız geceleri atlatmak için buna ne kadar ihtiyacın olduğunu."

"Bu yanlış. Bu kutsal su için. Bu..." Onun içime girmesini hissedince sözlerim boğazımda düğümleniyor. İçime girip çıkıyor, daha fazlasını isteyecek kadar beni kışkırtıyor, sonra tekrar çekiyor. Nefesim düzensiz, parmaklarım omuzlarına gömülürken dudaklarımı yalıyorum. Çenem düşüyor ve ben yine yumuşak bir inilti çıkarmadan önce o beni tekrar öpüyor. Onu çıkarıyor ve klitorisimin üzerinde gezdiriyor, daha fazlasını istemem için beni kışkırtıyor.

"Oh. Levi..." diye inledim. "Lütfen."

"Gördün mü? İyi hissettiriyor, değil mi?"

"Evet," diye fısıldayarak haykırıyorum, o tekrar içeri girerken. Göğsümdeki sıkıştırılmış havluyu çekip çıkarıyor ve havlu ayaklarımın dibine düşüyor. Eli göğsüme uzanıyor, avucuyla kaplıyor ve ben onun dokunuşuna yaslanırken başparmağıyla meme ucumu okşuyor.

"Senin ne kadar güzel olduğunu asla unutamayacağım." Eğilip meme ucumu ağzına alır, diliyle ucunu okşar.

"Aman Tanrım." Parmaklarımı saçlarından boynuna doğru gezdiriyorum, tırnaklarımı omuzlarına batırıyorum. Beni tahrik ediyor, bir göğüsten diğerine geçiyor ve daha fazla sürtünme için çaresizce kalçalarımı sallayana kadar penetrasyon hızını değiştiriyor.

Geri çekildiğinde, göğsümden boynuma doğru öperek ilerlerken meme uçlarım parıldıyor. Sonra elimi tutup parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçiriyor.

benimkine geçirir. Beni masama götürür, üzerinde yer açar ve sandalyemi geriye çevirir, sonra koltuğu okşar.

"Buna diz çok ve masaya eğil. Dirsekler buraya. Avuç içleri buraya." Ben alçak sırtlı sandalyeye tırmanırken, beni istediği yeri işaret ediyor. Onun talimatlarını takip ediyorum, beni pozisyona getirmesine izin veriyorum, ta ki yüzüstü ve tamamen onun gözleri önünde kalana kadar. Kıcımlı hafifçe sıkıyor.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum, ona bakarak. Bu retorik bir soru. Ne yaptığımızı çok iyi biliyorum.

Şimdiye kadar verdiğim tüm sözleri bozuyoruz. Asla aşmayacağıma yemin ettiğim tüm sınırları aşıyoruz. Kurtuluşum için sahip olduğum tüm fırsatları kaçırıyoruz.

"Bu yanlış," diye fısıldıyorum. Ama o benim böyle düşünmeme izin vermiyor.

"Sana her zaman vücudunun bir tapınak olduğunu söylemezler mi?" Bana yumuşak bir öpücükle cevap veriyor, dili daha fazlasını vaat ederek beni tahrik ediyor, sonra çekiliyor. "Ben sadece iyi bir tövbekar gibi tapınakta ibadet ediyorum."

"Üzgün görünmüyorsun," diye tartışıyorum, fermuarının aşağı çekildiğini ve elinin penisinin üzerinde dolaştığını duyuyorum. Başını girişime bastırıyor, sanki bize çektiği işkenceyi zevkle yaşıyormuş gibi uzun bir süre tereddüt ediyor, sonra içine giriyor. Neredeyse hiç sesini bastırmaya çalışmadan inliyor.

"Haklısın. Değilim." Aspergillumun kenarlarını merkezime doğru sürükleyerek, beni yavaşça sikerken kıcımlı okşuyor. "Seni böyle elde ettiğimde olmaz. Bunun için nasıl üzülebilirim ki?"

"Çok yanlış," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı sallayarak klitorisimi masa sandalyesinin yuvarlak kenarına sürtüyorum, daha fazlasını istiyorum.

"Ama iyi hissettiriyor, değil mi?" Eli kıcımlı kıvrımlarını takip ediyor ve sonra masadan bir şey aldığını görüyorum. Şişe kapağının açılma sesini duyuyorum ve bir an sonra, soğuk bir sıvının kalçalarımın arasına damladığını hissediyorum.

"O ne?" diye soruyorum, omzumun üzerinden geriye bakıp gözlüklerini düzeltirken etikete baktığını görüyorum.

"Kutsama yağı." Şişeyi yerine koyarken yüzünde kötücül bir gülümseme yayılır. "Mükemmel."

"Levi," diye fısıldarım, başparmağı beni okşarken gergin bir beklentiyle.

"Bana güveniyor musun?"

"Güvendiğimi biliyorsun."

"Kurtlardan kendini nasıl koruduğunu hatırlıyor musun, küçük kırmızı?" Sesinde eğlence duyuluyor.

"İtiraf et," diye bizim için seçtiğim güvenli kelimeyi tekrarlıyorum.

"Aferin kızım. Şimdi rahatla." Başparmağının ucu içeri girmeden önce üzerime birkaç damla daha damlatır.

Küfrediyorum. Bu müdahale yeni ve sıkı geliyor. Kendime onun penisine odaklanmam gerektiğini söylüyorum. Ne kadar iyi hissettiriyor. Ne kadar doluyum. Onu oraya götürebiliyorsam, buraya da götürebilirim.

"Nefes al." Sesi sakın ve yatıştırıcı, beni okşarken orta parmağını içeri sokup yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiriyor. Beni sakinleştirmek için zamanını alıyor, sikini yavaşça içeri ve dışarı sokup beni sakinleştirirken, geri kalanına alışmamı sağlıyor. "Çok sıkıydın. Zamanımız yok. Biraz daha dayanabilir misin?"

"Evet." Onun için cesur olmak istiyorum, bu yüzden onaylayarak başımı sallıyorum ve nefesimi toparlamaya çalışırken parmaklarımı bacaklarımın arasına kaydırıyorum. Bu pozisyonda elde edebileceğimden daha fazlasına ihtiyacım var ve o benim sınırlarımı test ederken zevkin dikkatimi dağıtmasını istiyorum. Onun penisi içimde hareketsiz kalırken klitorisimi okşuyorum, parmağı kayıyor ve hissettiğim dolgunluğun kaybını sessiz bir küfürle yas tutuyorum.

Küçük kapağın tekrar açıldığını duyuyorum ve yağın üzerime damladığını hissediyorum. Arkama bakıyorum ve onun, aspergillumun dar ucunu, kovaya kaymasını önleyen geniş tabana kadar kaydırıldığını görüyorum. Ondan çok daha küçük ama yine de benim şimdiye kadar aldıklarımın daha fazla.

"Levi. Bu..." Yutkunuyorum.

"Yanlış mı?" Göğsünden karanlık bir kahkaha yükselir. "Yanlış hissettirmeyecek. Seni o kadar doldurup, düzgün düşünemeyecek hale getirdiğimizde değil."

"Sana güveniyorum." Kendime hatırlatıyorum. O, benim yapamayacağımı düşündüğü hiçbir şeyi benden asla istemezdi.

"Sadece nefesine odaklan. Yavaşça. Düzenli. Senin için iyi olmasını sağlayacağım," diye söz veriyor.

Derin bir nefes alıp, o içime girerken yavaşça nefesimi veriyorum. Kalbim göğsümde çarpıyor, ama her santimetre içeri girdiğinde omurgamdan bir titreme geçiyor. Parmak uçlarımla klitorisimi okşuyorum ve tekrar hareket etmeye başlıyorum, kalçalarımı ileri geri sallıyorum. Sınırlarımı test ediyorum ve beni izlerken göğsünden onaylayan düşük bir inilti duyuyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Tekrar hareket etmeye başlarken nazikçe yanağımın kıvrımını avuçlar.

"İyi. Farklı ama iyi." Bu hissi kabullenirken, yumuşak inlemeler arasında kelimeleri nefes vererek söylüyorum.

Hazır olduğumdan emin olduğunda, ciddi bir şekilde hareket etmeye başlar, itişlerini dengeler ve benim için yarattığı geçici oyuncağın itişleriyle değiştirir. Yavaşça normal ritmimize ulaşırız.

"Çok iyi," diye mırıldanıyorum.

"Siktir, tatlım, şu haline bak. Masanda çıplak uzanmış, benim için parçalanıyorsun." Yine küfrediyor ve o hızını artırırken ben çığlık atıyorum. "Çok güzelsin."

"Daha fazla istiyorum, lütfen," diye inlerim, parmaklarım klitorisimi okşarken, beni bu ızdıraptan kurtarması için yalvarırım.

"Öyle mi? Bu küçük amcığın sikkemi mi istiyorsun? Yalvar bana."

"Levi. Lütfen. *Lütfen*. Tanrım..." Sözlerim, onun adını haykırmamla dönüşümlü olarak küfürler halinde kaybolur.

Onun beni uçurumun kenarına götürdüğünü ve orada tuttuğunu hissettiğimde, masayı kendimi desteklemek için kullanmaya çalışıyorum. Çok yakın ve çok uzak. Dudaklarımdan bir kez daha mırıldanarak küfürler dökülüyor, ama o dualarımı kabul ediyor ve bana zar zor dayanabileceğim kadarını veriyor. Farkına varmadan, şiddetle boşalıyorum, bir daha asla bir araya getiremeyeceğim milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

"Ne demek istediğimi anladın mı? Bundan daha kutsal bir şey yok. Melek gibi çığlık atışın... benim meleğim." Onun sabit sesi ve kalçam ve yanağım üzerinde güven verici okşamaları beni zevk okyanusuna sürüklüyor.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, başka bir dalga beni sararken öne eğiliyorum.

"Sen benim mükemmel kızımsın. Çok iyi gidiyorsun. Sikimin üzerine boşal." Bana telkinlerde bulunuyor. "Oh, sik beni. Beni ve masanı ne kadar ıslattığını görmelisin. Bayılıyorum."

"İçime boşal, lütfen," diye yalvarıyorum. Her şekilde dolu olmak istiyorum — işaretlenmiş ve mahvolmuş, o gittiğinde bile tamamen ona ait olduğumu bilerek. "Seni izlememe izin ver."

Aspergillum atılır ve beni kollarının arasına alır, sandalyeyi tekmeleyerek kenara iter ve beni masanın üzerine yatırır. Bacaklarımı genişçe açıp içime girerken nazik davranmaz. İkimizi de mahvolma noktasına getirirken çılgınca, hatta vahşi davranır.

"Tanrım. Çok derinsin." Konuşmak için nefesimi toplamam gerekiyor ve o dudaklarını boğazıma doğru çekiyor. Parmaklarımı ensesindeki saçlarına gömüyorum.

"Öyle olmak zorundayım. Ruhumu kurtarmanın tek şansı, senin içine derinlemesine gömülmem," diye kulağıma fısıldadı.

Bacaklarımı ona doluyorum, o beni deli gibi sikerken tırnaklarım sırtını çiziyor ve bizi sona doğru hızla götürüyor. Üçüncü orgazmımın dalgasını hissedebiliyorum, o çıkardığı seslerle beni tamamen mahvederken beni esir alıyor.

O sert bir şekilde boşalıyor, o kadar yüksek sesle inliyor ki, sesi bastırmak için elimi ağzına kapatmak zorunda kalıyorum. Bu hareket, onu beni daha sert sikmeye kararlı hale getiriyor, altımızdaki masayı sarsarken, ben de yan odadaki kız kardeşimin uyanıp kapıyı çalarak, olayların kaçırılmadan cinayete dönüştüğünü merak etmemesi için hızlıca dua ediyorum.

"Lanet olsun, şu sıkı küçük amcığa bak. O kadar çok sikildin ki sızıyorsun," diye mırıldanıyor, ben ise avucumu gevşetiyorum. İkimiz de kanıtın altımızdaki masaya damladığını izliyoruz. Parmaklarım hala klitorisimi tembelce okşarken, onun gözleri bu manzaraya sabitlenmiş durumda.

"Boşaldın mı?"

"İki kez."

"Ama?" Hala ağır ağır nefes alıyor, sözleri kesik kesik ama odaklanmış. Yoğun bakışları beni gerçeği itiraf etmeye zorluyor.

"Sanırım tekrar gelebilirim."

"Tabii ki yapacaksın. Ne yapmam gerektiğini söyle." Hevesli, dudaklarını dişlerinin arasında heyecanla oynatarak emrimi bekliyor.

"Dizlerinin üzerine çök ve yaptığın pisliği temizle." Sert bir emir vermeye çalışıyorum, ama yüzümdeki eğlence bozuluyor. Gözleri yumuşuyor, yoğunluğu yerini bağlılığa bırakıyor, sonra yüzünde bir gülümseme belirliyor ve yere çöküyor.

"Ne istersen," diye fısıldadı cildime, sonra dilini klitorisimde gezdirip nazikçe emmeye başladı, ben de parmak uçlarımla kendimi okşadım — ikimiz birlikte çalışıyorduk.

"Aman Tanrım..." diye mırıldanıyorum. Topuğumu sırtına batırıyorum, son bir kez dalgalara kapılırken yüzüne doğru sallanıyorum. O da benim için bunu uzatıyor, dilini nazikçe gezdirip her damlamızı yalarken ben de parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

Sonunda, gözlerinde hayranlıktan başka bir şey olmayan bir bakışla bana bakar, derin bir nefes alır ve ayağa kalkar. Elini uzatır ve beni ayağa kaldırır, kollarını bana dolayarak göğsüne bastırır. Kolonyasının kokusu ve teninin tenime değmesi beni tekrar sakinleştirir.

"Sen olmadan nasıl yaşayacağım?" Akşam boyunca kafamda dolaşan düşünceyi dile getiriyorum.

"Yanlışı kişiye soruyorsun, çünkü sen olmadan yaşayamaman için dua ediyorum." Elini çenemin altına kaydırıp, başımı yukarı kaldırdıktan sonra son bir kez öptü.

Yatağımızda birlikte uykuya dalıyoruz, ben ona sarılmış, çıplak ve bu şekilde yakalanıp yakalanmayacağımızı umursamadan. Ama sabahın erken saatlerinde uyandığımda, o gitmiş. Yatak boş. Kapı kilitli. Çarşaf üzerime geri çekilmiş ve oda sanki her şey bir rüya gibi düzeltilmiş. Sadece boş bir yağ şişesi gerçeği ortaya çıkarıyor.

Sabah kalktığımda, bana hediye ettiği telefonda bir not buluyorum:

Veda etmeni dinlemeye dayanamadım, bu yüzden ikimizi de bu sıkıntıdan kurtarıyorum. Eski günlerdeki gibi seni gözlemleyebilmek için telefonunu ayarladım. Benim ne düşündüğümü, nasıl hissettiğimi biliyorsun. Eve dönmek istersen beni ara.

Telefonu göğsüme bastırıp, mutfaktaki vardiyamın başlama saatine kadar hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

ELLİ DÖRT

Levi

"TOK, TOK." Charlotte'un sesi ofisimin kapısından geliyor.

"Girin," diyorum, kaşlarımı şaşkınlıkla çatıyorum. "Bugün toplantımız olduğunu bilmiyordum."

"Yok. Hudson'la iş için şehre gelmişim ve bu ricayı yüz yüze yapayım dedim."

"Ne iyiliği?"

"Görüşme ayarladığım potansiyel bir bağlantım var. Karaborsada satılmış olabileceğini düşündüğü bir şeyi bulmam için yardımımı istiyor. Beklemek istemeyen çok daha büyük bir müşterinin irtibat kişisi. Sorun şu ki, bu Cuma günü görüşme yapmak istiyor, ama Rowan ve benim o hafta sonu Seattle'da başka bir randevumuz var."

"Beklemeyecekler mi?"

"Hayır, ve Hudson'ın gitmesini istemiyorum. Bu iş tehlikeli olabilir. Açıkçası, bunun bir tuzak olmadığından tam olarak emin değilim ve onun gelecek hafta birkaç yönetim kurulu toplantısı var. O toplantılarda vücudu kurşun delikleriyle dolu olmasını hoş karşılamazlar. Anlaşılan, bu yatırımcıları tedirgin ediyor."

"Eğer istersen, yapabilirim," diyorum, tehlikeyi umursamadan. Bu, yeniden canlı hissetmemi sağlayabilir. Kumarhane son zamanlarda oldukça sakin ve Zephyrine'in kardeşleri de babaları kadar sessizler. "Kumarhanede bir etkinlik var, ama Grant ve diğer çalışanların halledip halledemeyeceğini bir bakayım."

Beni bu umutsuzluk çukurundan çıkaracak bir şeye ihtiyacım var. Haftalardır bu çukurda debeleniyorum, çok uzun zamandır. Bana hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Eğer görebilseydi. Somurtmamı izleyip, bana gönderdiği kısa mesajların her bir kelimesini yutarcasına okuduğumu. Ama söz verdiği gibi, mesajlar çok seyrek geliyor. Hayatta ve iyi olduğunu bilmem için yeterli, ama eski alışkanlıklarımıza geri dönmemiz için yeterli değil. Eve döneceğine dair umut vermesi için yeterli değil. Alternatif bir seçeneği kabul etmeye istekli olduğumdan değil.

"Hepinizin o Bishop denen adamı işe alacağınızı düşünmüştüm. Yetenekli görünüyordu. Belki bundan sonra birkaç hafta tatil yaparsınız?" Charlotte, daha iyi durumda bir yol kazası kurbanı görmüş gibi beni süzdü.

"Bunu konuşuyoruz. O, dokuzdan beşe kadar çalışacak biri değil."

"Görünüşe göre sen de öyle." Bana sempatik bir bakış atıyor.

"Sadece uzun birkaç hafta oldu. Aslında aylar."

"Eğer tahmin ettiğim gibi bir neden varsa, gideceğin yer hoşuna gidebilir."

"Nereye?"

"Münih. Rahibenin oradan çok uzak değil, değil mi? Belki onu görebilirsin?" Charlotte bana umut veriyor.

Onu tekrar göreceğim düşüncesi kalbimi küt küt attırıyor. Tatlı gülümsemesi. Muhteşem mavi gözleri. Kilisenin arka sırasında otururken onu sadece bir an görebilsem bile, bu bana yeter. Onu bir an görebilmek, bana biraz daha dayanma gücü verir. Ama sonra kalbim kırılır.

"Yapmamalıyım. O, her şeyi çözmek için zamana ihtiyaç duyuyor. Her şeyle barışmak için ne yapması gerektiğini karar vermek için zamana ihtiyaç duyuyor."

"İkinize de çok üzüldüm. Gerçekten. Ben de bir zamanlar benzer bir şey yaşadım ve bunu kimseye dilemem." Charlotte destek olmak için hafifçe gülümsedi.

"Ben de istemem." Beni en iyi tanıyan insanların yanında iyiymiş gibi davranmanın bir anlamı yok, çünkü iyi olmadığım çok açık. "Ama belki bu iş yeterince ilginç olur ve dikkatimi başka yöne çeker."

"Umarım öyle olur. Asistanım size ayrıntıları gönderecek mi?"

"Olur," diyorum ve bunun üzerine ofisimden çıkıyor. Ben de düşüncelerimle baş başa kalıyorum ve manastıra ya da göle gitmem için nedenler bulmamak için elimden geleni yapıyorum.

KAFE bu öğleden sonra çok kalabalık, turistler ve yerli halk meydanda koşuşturuyor, sadece sonbahar güneşinin altında öğle kahvesi molası için duruyorlar. Buradan eski belediye binasının mükemmel manzarası var, ama kaldırım taşları üzerinde sürekli gidip gelen insan kalabalığı yüzünden onu göremiyorum. Muhtemelen bu yüzden onun masama yaklaştığını bile görmüyorum.

"Bu koltuk boş mu?" Onun sesini her yerde tanırım ve arkamı döndüğümde kahvemi neredeyse kucağıma döküyorum.

Rahibenin, Dakota'nın Colorado'da onun için seçtiği güneş elbisesi ve botları giymiş değil, manastır üniforması olan yün etek ve bluzları giymiş, makyajsız ve uzun kızıl saçlarını düzgün bir şekilde arkaya bağlamış olmasını bekliyorum. Ama onun yerine, soluk pembe, çay boyu bir elbise giymiş, altın haç kolyesi güneşte parıltıyor ve uzun bacakları görünüyor. Saçlarını kesmiş ve gevşek bukleler halinde şekillendirmiş, makyajı ise en sevdiğim özelliklerimi ince bir şekilde vurgulamış.

"Zephyrine," diye fısıldayarak adını söylüyorum ve o gülümsüyor. "Harika görünüyorsun."

"Sen de." Gülümsüyor ve bana sarılmak için eğiliyor. Kollarımı ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum, tanıdık kokusu etrafımı sarıyor.

"Seni çok özledim. Burada ne işin var?" Geri çekilip onu baştan aşağı bir kez daha süzdüm. "Başrahibenin bunu onayladığını sanmıyorum."

"O benim burada olduğumu biliyor. Ya da teorik olarak biliyor." Beni bir kez daha sıkıca kucakladıktan sonra sandalyesine doğru yürüdü. Onun için sandalyeyi çekip, randevum olduğunu hatırladım. Charlotte'un yeni müşteriyi ilgili açıklaması zihnimde tekrar canlanmadan önce küfrettim ve gözlerimi kapatıp, burnumun köprüsünü sıkıştırarak gözlüğümü kaldırdım ve onun bana kurduğu tuzağı düşündüm.

"Manastır yeni müşteri ve sen onların adına mı buradasın?" Aldatıldığımı fark ederek kaşlarımı kaldırırım.

O koltuğuna yerleşir ve kucağına serilmiş küçük battaniyeyi çeker. Ben de kendi koltuğuma gömülürüm, hala olanları sindirmeye çalışırken...

O yine karşımda duruyor. Onunla buluşacağımı bilseydim keşke. Hâlâ jet lag etkisindeyim ve yarı uyanık durumdayım. Siyah gömlek ve pantolon giymeyi zar zor başardım, ama Charlotte üniformalar konusunda çok katıdır, bu yüzden çıkmadan önce tıraş olup ütölemeyi mızımızlanarak hallettim. Üç erkekle ilişkisi olmasaydı mükemmel bir başrahibe olurdu.

"Yakın ama tam değil. Vatikan," diye cevaplıyor.

"Vatikan mı?" Az önce içtiğim kahveyi neredeyse boğazıma kaçıırıyordum.

O cevap veremeden, garson Zephyrine'in bir şey isteyip istemediğini sormak için ortaya çıktı.

"Sie hätte gerne... Einen Kaffee mit viel—viel—Sahne und Zucker. Und... einen Kuchen. Erdbeerkuchen," diye Zephyrine'in yerine cevap veriyorum ve garson, kremayla ilgili isteğimi duyunca dudaklarını büküyor, ama anladığını belirtmek için başını sallıyor ve tekrar mutfağa doğru yöneliyor. Zephyrine'e baktığımda, parlak bir gülümsemeye beni baştan aşağı süzdüğünü görüyorum.

"Almanca gittikçe gelişiyor," diye iltifat ediyor. O kadar da geliştiğini sanmıyorum, ama çabalıyorum.

"Eğer manastırda kalıcı olarak yaşayacaksan, seninle konuşmaya devam etmek istiyorsam öğrenmem gerektiğini düşündüm."

Kafasını sallar, aşağıya bakar ve dudaklarını tatlı bir gülümsemeye birbirine bastırır.

"İngilizceyi tamamen bırakamazdım. Başrahibenin arkasından diğer kızlarla komplo kurarak fısıldaşabilmem lazım."

"Orada nasıl gidiyor? Onun gözüne tekrar girmeyi başardın mı?"

"Oh, artık onun sorunu olmadığı için en iyi durumdayım. Sen nasılsın? Avarice'de işler normale döndü mü?"

"İyi." Evdeki hayatım hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece onun hakkında konuşmak istiyorum. Nasıl olduğunu ve ona nasıl davrandıklarını bilmek istiyorum. "Onun sorunu değil mi? Nasıl yani?"

"Evet, manastırın kalıntılarla birlikte gönderdiği küçük heyetle Vatikan'a gittim. Herkes, kalıntıların konservasyon işlemlerinden geçmesi ve yeniden değerlendirilmesi için oradaki müzelere götürülmesinin en iyisi olacağı konusunda hemfikirdi

Manastırın bunun için yeterli fonu yoktu ve müzenin k rat rlerinden biri kalıntıların kökenini daha ayrıntılı olarak araştırmakla çok ilgileniyordu. Biz oraya vardığımızda, onlar zaten oldukça kapsamlı bir araştırma yapmışlardı ve biz de arşivlerimizden kopyalar getirerek onlara inceleyebilmeleri için verdik." Garson kahvesini,  ilekli kekini ve yanında büyük bir krema kabını getirirken, o heyecanla konuşmaya devam ediyor. Garsona gülümseme ve ona bolca teşekkür etmek için bir ara veriyor.

"Yeni bir şey buldular mı?" diye soruyorum, o da kahvesine birkaç kaşık krema koyarken.

"Evet." Bir yudum alır, gözlerini kapatıp tadını çıkarır ve fincanı tekrar masaya koyar. Sandalyesine yaslanır ve ciddiyeti geri döner. "Kayıp bir kalıntı var."

"Bir tane daha mı?"

"Evet. Kasada bulduğumuz    parçanın yanı sıra bir tane daha var. Hepsi, Charlemagne'nin hükümdarlığı sırasında yanında taşıdığına inanılan bir koleksiyonun parçalarıydı. Bunların kutsal olup olmadığı ya da onun da babam kadar batıl inançlı olup olmadığı konusunda fikir ayrılıkları var, ama dördüncü bir parça daha var. Manastır kayıtları eksikti çünkü dördüncü parça diğ r    yle birlikte saklanmamıştı. Savaş şiddetlendiğinde oraya getirilmişti. Manastırın izole bir konumda olması nedeniyle en kötüsünden korunabileceğini düşünmüşlerdi."

"Schaefer olmasaydı muhtemelen öyle olurdu."

"Doğru." Parmakları kolyesini okşadı ve sonra öne doğru eğildi. "İşte bu benim yeni görevim."

"Sonuncusunu bulmak mı?"

"Evet. Charlotte'un yardımıyla onu bulup diğ rlerinin yanına geri g t rebilmeyi umuyorum. Ailemin mahvettiğı şeyleri düzeltmeyi. Büyükbaba O'Leary'nin başlattığı işi bitirmeyi ve umarım babamın ailesinin yıllar boyunca verdiğı tüm zararları biraz olsun telafi etmeyi."

"Başrahibe bunu yapmak için gitmene izin veriyor mu?"

Kafasını sallayarak, pastasından nazikçe bir ısırık aldı ve kahve aromalı kremasını bir yudum daha i ti.

"Ona her şeyi anlattım. Doğru olanın bu olduğunu düşündüm."

"Umarım tüm detayları anlatmamışsındır." Başrahibenin, değerli rahibelerinden birinin Amerika'nın bir yerlerinde erkekleri bağlayıp onlardan faydalandığını öğrenirse kalp krizi geçireceğini hayal edebiliyorum, ve bu, kocasının uygun bir şekilde ortadan kaybolmasından önce bile.

"Onu bu kadarını esirgedim." Zephyrine gülümser ve mavi gözleri bu düşünceyle parlar.

"Sonra seni kovdu mu?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. O, hepimizin insan olduğumuzu ve hata yapabileceğimizi söyledi. O, bunun olağan dışı bir durum olduğunu ve bu koşullar altında böyle bir şeyin nasıl olabileceğini anlayabildiğini belirtti. O, sadece dua ve tefekkürle zaman geçirmemi, rahibe olmanın gerçekten istediğim şey olup olmadığını iyice düşünmemi istedi. Bunun ömür boyu bir taahhüt olduğunu hatırlattı," diye açıklıyor Zephyrine.

"Neye karar verdin?" Umutla kalbim neredeyse ağzıma geliyor.

"Dakota'nın söylediği bir şeyi düşündüm, kendimi kendi yaratmadığım bir kalıba sokmaya zorluyor olabileceğimi. Bir adım geri atarsam, aslında var olmayan bir kalıba. Bu yüzden her şeyi çok düşündüm. Seni düşündüm." Bana bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, seni düşünmeden duramadım."

"Ben de," diye itiraf ediyorum.

"Geçmiş düşündüm. Chase'i düşündüm. Babamı. Annemi. Büyükbabamın yaptığı tüm çalışmaları. Charlotte'un, senin ailenin ve Kelly ailesinin yardımıyla bu kadar kısa sürede başardığımız her şeyi. Bunları manastırda başarabileceklerimle karşılaştırdım ve manastırın dışında, içinde olduğumdan çok daha fazla iyilik yapabileceğimi fark ettim. Manastırın başrahibesi de benimle aynı fikirdeydi."

"Yani gidiyorsun?" Bu kadının duymak istediğim sözleri söylemesini beklerken kalbim göğsümde patlayacak gibi.

O başını sallar. "Manastırı terk ediyorum, ama hala bir tür irtibat görevlisi olarak çalışıyorum. O kadar uzun süre orada kaldıktan sonra tarikata katılmadan ayrıldığım için onlara bir nevi telafi etmek için. Ama gitmem gereken yere özgürce gidebilirim. Sadece ara sıra geri dönüp durumumu bildirmem gerekiyor ve yine de Vatikan'daki küratörlerle irtibat halinde olmam gerekiyor."

"Peki nerede yaşayacaksın?"

Gülümser. "Dakota'ya bana verdiği tavsiye için teşekkür mesajı attığımda, 'kışımı Purgatory Falls'a geri götürmem' gerektiğini söyledi ve bana kasabadaki bir sürü kiralık daire ilan gönderdi."

"Sana bir yer bulabilirim. Kolay. Lanet olsun, benim evimde ya da çiftlikte yaşayabilirsin. Nerede istersen. Ben hallederim."

"Aslında bir tane var. Benimle birlikte bir tane seçti ve depozito yatırmama yardım etti." Tepkimi görmek için bana bakıyor ve ben dilimi ısırıyorum. Charlotte ve Dakota hem benim için hem de bana karşı komplo kuruyorlardı galiba. Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum. Ama o devam ediyor ve düşüncelerimi bastırıyor. "Yeniden başlıyorsam, bunu kendi başıma denemek istiyorum diye düşündüm. Babamdan Corey'e, oradan da manastıra gittim. Üniversitede sadece birkaç ay okudum, bu yüzden hiç kendi ayaklarımın üzerinde durma şansım olmadı. Sanırım buna ihtiyacım var. Kim olduğumu anlamak için, anlıyor musun?" diye açıklıyor.

"Anlıyorum." Konuşmadan önce içimden gelen tepkiyi yutuyorum. "Eğer ihtiyacın olan buysa, anlıyorum. O duvarların arkasından çıkma şansın olacağına sevindim."

"Ama aynı zamanda, aramızda neler olabileceğini görmek için bir şans da istiyorum. Farklı bir hayatta. Bir kulübede mahsur kalmadığımız ve senin sürekli peşimden koşup beni kurtarmak zorunda kalmadığın bir hayatta. Ve ben, aynı kasabada yaşayan, bir gün bir kafede tanıştıktan sonra sana aşık olan sıradan bir kızdım." Masadan uzanarak parmak uçlarıyla benim parmak eklemlerimi okşadı.

Kalbim göğsümde tekrar hızla atmaya başlar, gözlerim onun gözlerine bakmak için yukarı kalkarken mide boşluğumdan geri sekerek, sonra da temas ettiğimiz yere düşer. Derin bir nefes alıp, konuşmadan önce düşüncelerimi toparlarım.

"Yani, tabii ki ilgilenme ihtimalin varsa. Her şeyin değişmiş olabileceğini anlıyorum. İlişkimizi nasıl bitirdiğimizi, benim nasıl bitirdiğimi biliyorum ve... Eğer hayatına devam ettiysen seni suçlamam," diye ekliyor hızla.

"Ben hayatıma devam etmedim, Zeph. Senin burada olduğunu bilirken nasıl hayatıma devam edebilirim ki? Sen benim istediğim her şeysin ve daha fazlası.

ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Sadece açgözlü, kıskanç dürtülerimi senin teklifinle uzlaştırmaya çalışıyorum." Gözlüklerimi yukarı itip ağzımı ovuşturuyorum, gözlerim önümdeki taş binanın düzensiz duvarlarını takip ediyor. "Haklı olduğunu biliyorum. Doğru olan bu. Özgürlüğüne ihtiyacın var. Seni manastıra bıraktığımda da bunu biliyordum, şimdi de biliyorum. Buna saygı duyuyorum, ama lanet olsun, senin böyle yalnız kalman fikrini hiç sevmiyorum. Endişeleniyorum, anlıyor musun? Soruşturmalar ve sorgulamalar yüzünden eli kolu bağlı olsa da, o hala dışarıda bir yerde."

"Dakota senin böyle diyeceğini söylemişti. Bu yüzden Avarice'in yeni konut kanadındaki dairelerden birini seçtik. Ekstra güvenlik önlemleri alacağım ve daha fazlasına ihtiyacım olduğunu düşünürsen, orada kurmak daha kolay olacak. Ayrıca, birbirimizin evlerinde kalmanın daha kolay olacağını düşündüm. Daha az bagaj. Daha kısa yolculuk. Eğer sen de kabul edersen, haftada kaç gece kalacağımızı her zaman görüşebiliriz." Benim tepkimi izlerken yüzünde alaycı bir gülümseme belirir.

"Sanırım buna varım, evet." Sakin görünmeye çalışırken sesim çatallanır.

"Güzel, çünkü yarın beni Amerika'ya geri götürmeni umuyordum." Kahvesinden bir yudum daha alır ve fincanın üst kısmında oluşan ince krema çizgisini peçeteyle siler. "Tabii bu gece otel odamda beni mahvettikten sonra." Davetiyle birlikte kirpiklerini kaldırır.

"Sanırım bunu senin için halledebilirim." "Mükemmel."

ELLİ BEŞ

Zephyrine

"HAY SİKTİR." Levi, kaldığım otel odasını incelerken düşük bir ısıklık çaldı. Onun ısrarı üzerine şehirde bir yürüyüş yaptık ve caddenin aşağısındaki şirin bir Gasthaus'ta akşam yemeği yedik. Bana kalsaydı, onu buraya getirip oda servisini sonra düşünürdüm. "Bunun parasını Vatikan mı ödüyor?"

"Hayır. Bu Charlotte'un işi." Hızlıca bir dönüş yapıp, ona bakarak sırtıtıyorum. "Muhteşem değil mi?" Otel, şehrin ana meydanlarından birinin üzerinde yükseliyor ve odadaki tavandan tabana pencereler, kiliseler ve dükkanlar arasında uzanan eski çatılar ve parke taşlı yolların muhteşem manzarasını sunuyor. "Ama bence bu bir tuzak olabilir." Masada buzun üzerinde duran şampanya şişesine hafifçe vurup, yanında duran çikolata kaplı çileklerden birini alıp ona uzattım.

Bir ısırık alır ve onaylayan küçük bir homurtu çıkarır.

"Güzel mi?" diye sorarım, o da kalçalarımı tutup beni kendine çeker.

"Ormandakiler kadar iyi değil, ama bu gece için idare eder." Ellerini sırtıma kaydırıyor ve ben düz ayakkabılarımı çıkarıp masanın altına koyarken kalçalarımın kıvrımlarını takip ediyor.

"Şampanya ister misin? Ya da oda servisinde viski var mı bakayım?" Menü var mı diye arkama bakıyorum. Onunla tekrar birlikte olacağım düşüncesi beni garip bir şekilde geriyor. Aniden durur ve kaşlarını kaldırarak yüzümü inceler.

"Tatlı için yukarı gelmekle ne demek istediğini yanlış mı anladım? Yavaş mı ilerliyoruz? Randevulara geri mi dönüyoruz?"

"İffetli öpücükler mi?" Şikayet etmiyor, ama gözlerinin arkasında endişe dolu bir bakış beliriyor.

"Sen iffetli öpücükler verebilir misin?"

Dudaklarını birbirine bastırır, bir gözünü kapatır, diğerini ise düşünceli bir şekilde tavana diker, sonra eğilip yanağıma yumuşak bir öpücük kondurur. Bu küçük dokunuş bile kalbimin kulaklarımda güm güm atmasına neden olur. Öpücüğü kesmek için hareket eder, ama dudakları daha aşağıya kayar, çenemi ve boynumu öperken beni geriye doğru çekerek masaya yaslar. Sonunda beni bırakınca yumuşak bir iç çekiş bırakırım.

"Sanmıyorum." Derin bir nefes alır, gözleri ağırlaşır ve benden izin ister gibi bana bakar.

"İyi, çünkü ben daha çok kaybedilen zamanı telafi etmek gibi bir şey düşünüyordum." Kollarımı boynuna doluyorum ve omzunun boynuna değdiği yerde onu nazikçe öpüyorum, yavaşça yukarı doğru ilerliyorum. "Bana hazırladığın Gece Geç Saatler Playlist'i güzel, ama gerçek olanın yerini tutmuyor," kulağının kepçesine ulaştığımda fısıldarım. "Bana nasıl bir şey olduğunu hatırlatman lazım. Bunu benim için yapar mısın? Lütfen?"

"Lanet olsun," diye mırıldanır.

Şampanyayı ve çilekleri kenara itiyor, beni masanın üzerine kaldırırken içlerinden biri yere düşüyor. Elleri elbisenin altında, tekrar tekrar boğazımı öperken külotumu çıkarıyor.

"Seni sonra yavaşça sikeceğim. Söz veriyorum. İstedığın kadar yüzüme binmene izin vereceğim, ama senin içine girmem lazım."

"Evet, lütfen." Ellerim sırtında aşağı kayıyor, o kemerini çözdürürken omuz kemiklerine tutunmak için gömülüyorum. Ona yardım etmeyi bile düşünemiyorum. Onun verdiği hissin güzelliğinde kendimi kaybediyorum. Kolonyasının kokusu yine beni sarıyor ve aşağıdaki şehrin sesleri, onun nefes alıp verışı ve fermuarını indirirken hızlanan kalbimin sesiyle boğuluyor.

"Bu kadar kolay olacağımı sandın, ha?" diye soruyor, kızgınmış gibi davranıyor ama yüzündeki sırıtış onu ele veriyor.

"Öyle umuyordum."

"Haklısın. Ve bunun için hiç de üzgün değilim."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve ben ellerimi kot pantolonunun beline dolayarak, boxer şortuyla birlikte aşağıya doğru itiyorum. Kalçalarımı tutup beni masanın kenarına çekiyor ve zaten ıslak ve ona hazır olan içime giriyor. Çıkıp tekrar içeri girdiğinde yumuşak bir çığlık atıyorum, elleri kalçama gömüldükçe yanağıma onaylayan inlemeler çıkarıyor.

"Tanrım. Çok mükemmel hissettiriyorsun." Beni sikmeye başlarken titreyerek nefesini bırakır.

"Sen de." Şu anda söyleyecek sözüm yok. Sadece nefesimi kesen ve doğru seçimi yaptığımı doğrulayan bir duygu seli var. Tam da olmam gereken yerdeyim.

O, yıllardır mahrum kalmış gibi beni sikerken, bir tarafımı öpüp diğer tarafımı öperek konsantre olurken, alışılmadık bir şekilde sessizdir.

"Böyle çok iyi hissediyorsun. Çıplak olman. Özlemişim." O konuşmadığı için ben konuşuyorum, sessizlik beni yeniden endişelendiriyor. "Her gece seni düşündüm. Yaptığımız kaydı dinlemekten kendimi alamadım." Elimi sırtında gezdirip, onu biraz daha derine alırken, o sabit bir hızda devam ediyor. Başparmağı klitorisimi okşuyor, ona olan ihtiyacımı artırıyor. Dudaklarımı kulağına yaklaşıtıyorum. "Herkes uyuyana kadar bekledim ve kulaklıklarımı taktım. Ve bana ne yapmam gerektiğini söylediğin kısmı tekrar tekrar dinledim, bunu tekrar yapıyormuşum gibi hayal ederek, kendime dokunurken..."

Beni bir öpücükle susturuyor. Sert ve sahiplenici bir öpücük, dili benimkiyle uzun bir süre dolanıyor, sonunda beni bırakıp tekrar nefes almamı sağlıyor.

"Eğer bunu senin için yeterince uzun süre devam ettireceksem, böyle konuşamazsın. Sensiz çok uzun zaman geçti ve şu anda çok zayıf bir adamım," diye itiraf ediyor, gözleri endişeyle dolarken benimkilere bakıyor.

"Sürmesi umurumda değil." Gözlerine bakmadan önce onu yumuşakça öpüyorum. "Kendini tutma. Bunu yapmak için bolca gecen olacak."

Bana şüpheli bir bakış attı, ben de elimi boynuna doladım, parmaklarımı ensesine kaydırdım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

kulağına getiriyorum.

"Beni yalvartma. Beni işaretle. Beni senin yap," diye yalvarıyorum ve bu onun ihtiyacı olan tüm cesaretlendirme.

"Sik beni." Daha hızlı sikmeye başlarken düşük sesle inliyor, nefesi ağırlaşıyor ve içime boşalırken dudaklarından daha fazla küfürler dökülüyor. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum, ona yalvarıyorum ve ne kadar iyi olduğunu tekrar tekrar söylüyorum.

O çekilirken, penisi hala ağır ve sert bir şekilde içimden çıkıp masanın kenarına damlar. Bu manzara beni neredeyse çıldırtıyor. Kendi orgazmıma o kadar yakıным ki, dayanamıyorum. Başparmağı klitorisimi tekrar daireler çizerek beni test eder ve ben inleyerek bacaklarımı açarak ona daha iyi erişim sağlarım, sonra o önümde diz çöker.

"Ben yanıdayım, tatlım. Neye ihtiyacın olursa," diye söz veriyor, klitorisime baskı yapmaya devam ederken, boş eliyle beni doruğa ulaştırıyor. Bacağımy omzuna atıyorum ve o bacaklarımı iyice açıyor. Dilini, yaptığımız pisliği yalayarak beni tahrik ediyor.

"Siktir, senin üzerinde benim tadı böyle. Buna çok ihtiyacım vardı." Göğsünden boğuk bir ses çıkarır ve klitorisimi öper, dudaklarını etrafına sarar ve yıldızlar görene kadar emer. Zevk dalgası o kadar sert ve hızlı yükselir ki, gelmesini fark edemem.

"Aman Tanrım, yapamıyorum..." diye mırıldanmaya başlıyorum, ama tutamadığım inilti sözlerimi kesiyor.

İki parmağını içime sokar, ben kalçalarımı onun ağzına doğru sallarken beni içten dışa çalıştırır. Derin bir nefes alıp ona haykırırım, parmaklarımı saçlarında gezdirip daha fazlasını isterim. Benden bir dalga daha çıkarır ve sonra beni yumuşakça öper, ben doruktan inerken parmaklarını yavaşça iç uyluklarımdan dizime doğru gezdirir.

"İyi mi?" diye soruyor, bacağıma doğru öpücüklerini sürdürürken bana bakıyor.

"Eğer benim için böyle bitirecekse, her seferinde önce senin gelmen gerekebilir." Gülüyorum, yakasının kenarını tutup onu yukarı çekiyorum, o da kıyafetlerini düzeltiyor.

"Senin için çok çaresizdim." Üzerime eğilirken sözleri tenime fısıldıyor ve ben geriye yaslanıyorum.

İtiraf kalbimde yankılanıyor, çünkü o manastırdan ayrıldığından beri tek istediğim oydu.

O beni masaya yatırırken, ben de onun nazik öpücüklerine kendimi bırakıyorum. Bacaklarımı beline dolarken dudaklarımda kalan tadı mükemmeldir. Beni kucaklayıp yatağa taşır, yanıma uzanmadan önce beni yatırır. Saçımı tutar, artık daha kısa olan saçımı, ve beni incelerken dalgın dalgın parmağına dolamaya başlar.

"Seni özledim," diye itiraf ediyor. "Ben de seni özledim."

"Senin istediğin her şeyi yaparım. Hayatının şu anda gittiği yön hakkında kendini güvende hissetmen için ne gerekiyorsa, ben buradayım. Sadece geri döndüğüne seviniyorum." Gözleri, sadece onda gördüğüm türden bir samimiyetle benimkilerle buluştu.

"Bu fikirden nefret mi ediyorsun? Daire ve her şeyden? Müzakereye hazırım."

"Hiç de değil. Açıkçası, düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor. Bu, gece yarısı seni kaçırmak yerine, doğru bir başlangıç yapmak gibi bir şey." Sıcak gülümsemesi beni rahatlatıyor.

"Yani, o kısmı bazen yeniden canlandırabiliriz, değil mi?" Parmaklarımı onun ön kolunda gezdirip, ona şakacı bir gülümseme atıyorum.

"Evet, bence bunu yapabiliriz." O da gülümser.

ELLİ ALTI

Levi

"Senin için bir şey yapmanı istiyorum." Zephyrine, ahırların uzak tarafındaki ambarın önüne doğru yürürken bana dönüyor. Hazel, ön verandayı süslemek için saman bulup bulamayacağımızı görmek için bizi bir göreve gönderdi ve Zephyrine, tatil hazırlıklarına yardım etmek için davet edildiği için çok heyecanlı.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye soruyorum.

"Hoşuna gitmeyecek, ama önemli." Yüzünde endişeli ama kararlı bir ifade var ve omurgamda bir ürperti hissediyorum.

"Bu pek hoşuma gitmedi." Ona ihtiyatla bakıyorum. Aklında ne olduğunu bilmiyorum, ama onu daha yeni geri kazandım ve onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkarmak dışında başka bir şey yapmak istemiyorum.

"Ama senden bir şey istersem, yapar mısın? Bir keresinde benim için her şeyi yapacağını söylemiştin."

"Birkaç şartım var, ama evet." Durup başımı çeviriyorum, şapkamın siperliğini kullanarak sonbaharın son günlerinde gözlerime vuran güneş ışığını engelliyorum ve onun güzel yüzünde ne düşündüğünü okumaya çalışıyorum. "Varsayımlarla uğraşmak yerine bana doğrudan söylersen daha kolay olur."

"Beni damgalamanı istiyorum."

"Hayır." Cevabımı düşünmeme bile gerek yok. Topuklarımı döndürüp tekrar yürümeye başlıyorum.

"Levi!" diye arkamdan bağıırıyor.

"Bu fikri kafana nereden soktun bilmiyorum." "Senin bir tane var. Bishop'un da bir tane var," diye tartışıyor benimle.

"Bishop'un bir tane olduğunu nereden biliyorsun?" Onu cesaretlendirdiğini düşünerek kaşlarını çatıttım.

"Bana söyledi."

"Bu fikri sana o mu verdi?"

"Hayır. Sen verdin."

"Ben mi verdim?" Bir an duruyorum. "Bunu teşvik edecek bir şey söylediğimi hiç hatırlamıyorum, ama açıkça söyleyeyim, senin vücudunun herhangi bir kısmını bu şekilde bozmak gibi bir niyetim yok. Ben de bunu yapmamalıydım. Hayatımın karanlık bir dönemiydi."

"Lütfen beni dinler misin?" Kollarını kavuşturur, yüzünde sert bir ifade vardır.

Derin bir nefes alıp başımı çevirerek, onun konuşmasına izin vermek için kendime bir anlık mantıklı bir neden bulmaya çalışıyorum. Onu dinlemeliyim. Bu onun hayatı, onun vücudu. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçekten kafasına koyduğu bir şeyi yapmasını engelleyemem.

"Peki. Konuş." Hala kısa ve öz konuşuyorum, çünkü hayal kırıklığımı kontrol etmeye çalışıyorum.

"Corey'nin bana yaptırdığı dövmenin üzerine senin damganı vurmanı istiyorum. Artık aynada onu görmek zorunda kalmamak ve onu her gördüğünde çıkardığın o öfkeli homurtuyu duymamak benim için iyileştirici olur diye düşünüyorum."

"Ben..." Ona bunu yapmadığımı söylemeye başlıyorum, ama o sözümü kesiyor.

"Evet, yapıyorsun. Beni duymadığını sanıyorsun, ama duyuyorum. Belki sen bunun farkında bile değilsin. Ve ben anlıyorum. Neden yaptığını biliyorum. Beni seviyorsun. Beni korumak istiyorsun. Bir zaman makinesi olmasını diliyorsun. Ama hoşumuza gitse de gitmese de gerçek bu."

"Dövme silme merkezlerinden birine gidebilirsin. Artık doktor muayenahanelerinde de yapmıyorlar mı?"

"Gidebilirim. Ama izi yine de kalacak. Sihirli bir silgi değil. Araştırdım."

"Damga da öyle. Hala altında kalacak."

"Ama dövme yok olacak ve damga senin olacak."

Gözlüğümü burnumun köprüsüne doğru itip ayağımı kaydırıyorum. Hâlâ bundan nefret ediyorum, ama onun bu fikri neden sevdiğini anlayabiliyorum. Onun yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Kahretsin, onun haklı olduğu konularda onunla tartışmamaktan nefret ediyorum

tartışamadığım zamanlardan nefret ediyorum. Bir sonraki sözlerimi düşünürken botumun topuğunu bir kayaya vuruyorum.

"Ve birbirimize uyardık. İşte." Elini göğsüme bastırıyor, Bull Rush Çiftliği markasının izi derime kazınmış. "Ve daha da önemlisi, burada." Manastırda beni yaktığı karnımdaki yere dokunuyor.

"Ben bunu hiç düşünmüyorum bile, biliyor musun?" "Ama ben düşünüyorum."

"Bunu suçluluk duygusundan yapmanı istemiyorum. Suçluluk duyacak hiçbir şeyin yok. Kendini savunuyordun."

"Suçluluk değil. Aşk."

Uzun, sinirli bir nefes verip, bir tür müdahale için gökyüzüne bakarım, ama hiçbir şey gelmez, tekrar gözlerine bakarım. Gözleri kararlılıkla doludur, bana hayır demem için cesaretlendirir.

"Eğer gerçekten istediğin buysa..." "Öyle."

"Çok acıtıyor. İyileşmesi haftalar sürer. Beklerken kaplıcaya ya da Avarice'deki havuza giremezsin. Gittiğimiz hemşire, isteyerek yaptığın yaralanmalar hakkında sızlanıp durur."

"Hepsi benim için sorun değil."

BİR SAAT SONRA, ahırdayız, damga ısıtılmış, Dakota elini tutarken o da rayların birine eğilmiş durumda. Bishop ya da benim yaptığım gibi, yarı sarhoş ve hiçbir şeyi umursamadan yapmıyorum bunu. Cildini hazırladık ve yara bakımı ve bandajlar hazır bekliyor, ama onu bu şekilde damgalayacağım düşüncesi kalbimi hala deli gibi çarpıyor.

"Emin misin?" diye tekrar soruyorum. "Eminim."

"Siktir..." diye küfrediyorum ve damgayı alıyorum.

Onun dövmesiyle hizalayıp cildine bastırıyorum, o ise kan donduran bir acı çılgılığı atıyor ve kelime dağarcığındaki tüm küfürleri sıralıyor. Bu sadece birkaç saniye sürüyor.

kısa bir an, ve onu tekrar ateşe atıyorum, ama onun öyle bağırmasını duyunca yine de gözlerim doluyor.

"Siktir, bu çok acıtıyor!" Ayağa kalkar ve Dakota'nın elini sıkarken yüzünü buruşturup gülerek dans eder.

"Keşke benim de yarısı kadar cesaretim olsaydı. Bu çok sert bir hareketti." Dakota ve Zeph birbirlerine gülümserler.

Sonra bana bakar ve gözlerimdeki yaşları görünce gülümsemesi sönükleşir. Kollarını açar ve aramızdaki mesafeyi kapatır, beni kucaklar ve sıkıca sarar.

"Teşekkür ederim. Kolay olmadığını biliyorum, ama bunu yaptığın için seni seviyorum
"

"Umarım iyileşir. Bir bakayım." Onu döndürürüm.
etrafta dolaşüyor ve onu görünce yüzümü buruşturuyorum.

"İşe yaradı mı? Yani dövmede?"

"Evet. Evet, işe yaradı sanırım." Bu zaten belliydi ve Dakota başını sallayarak Zephyrine'e, geçici dövme silme işleminin planlandığı gibi gittiğini garanti etti. "İyileşirken kontrol etmemiz gerekecek. Sana bandaj yapalım." Ben işimi yaparken onu hareketsiz tutuyorum.

"Sence Grant'e bunu yaptırabilir miyim?" Dakota bana bakar. "Onun bunu yapmana izin vereceğini sanmıyorum. Asla olmaz.
Bu fikri verdiğim için beni öldür.

"Peki." Dakota hayal kırıklığıyla içini çekti. "Ama bu seksi. İkinizin birbirinizde aynı marka izleri var. Bu bağlılık demektir."

"Değil mi?" Zephyrine, Dakota'ya katılır. "Onu sonsuza kadar istediğim gerçeği onu daha çok heyecanlandırır diye düşünürsün."

"Sonsuza kadar sürecektir bu ilişki beni çok heyecanlandırıyor, tatlım. Ama bunu zaten biliyordum. Bunu kanıtlamak için bir markaya ihtiyacım yoktu. Sadece o güzel mavi gözlerine bakmam yeterli." Onu döndürüyorum ve bana gülümsüyor, Dakota'nın önünde tüm bunları söylediğim için yanaklarında hafif bir kızarıklık var. "Gördün mü, aynen böyle. Bana bakışın? Gözlerinde sonsuzluğu görebiliyorum. Göl kenarındaki o geceden beri bana öyle bakıyorsun."

"Peki ne zaman bunun sonsuza kadar süreceğini anladın?" diye soruyor ve benimle tartışmadığı için gülümsüyorum.

"Senin peşinden atladığımda. Beni yaktığında. O gün ormanda beni öptüğünde. Az önce, bana bu işi yapmam için güvendiğinde. Bu tek seferlik bir şey değildi, tatlım. Seninle tanıştığım günden beri her gün böyle oldu."

EPILOG

Zephyrine

Çiftlik evinin oturma odasının köşesindeki kanepede kıvrılmış, Stockton ailesinin Şükran Günü'nün kaosunu izliyor ve tüm bunları en ön sıradan izleyebildiğim için aptal gibi sırtıyorum. Amerika'ya geri dönmek ve ailem ya da Corey hakkında sürekli endişelenmemek benim için bir uyum süreci oldu, ama mutluyum. Hayatımda hiç bu kadar güvende ve sevildiğimi hissetmemiştim ve bugün bunun için kesinlikle minnettarım.

"Yemek pişirip temizlikte yardım ettiğin için teşekkürler." Hazel yanımdaki kanepeye oturdu. "Sen olmasan yapamazdım."

"Tabii ki. Yardımcı olmaktan mutluluk duydum. Beni ağırladığın için teşekkür ederim. Amerikan Şükran Günü'nü kutlamayalı uzun zaman oldu ve çoğu bu kadar eğlenceli geçmemiştir."

"Peki, kemerlerinizi bağlayın. Çünkü bu aileyle Şükran Günü'nün çok yoğun geçtiğini düşünüyorsanız, Noel'i görene kadar bekleyin." O gülümser. "Bu arada, bu fotoğraf albümlerini gördünüz mü? Ramsey ve ben geçen gün onları inceliyorduk. Bu yıl Noel hediyesi olarak tüm kardeşlere, anne babalarının düğün gününden çerçeveli fotoğraflar almak istiyoruz. Ama burada küçük Levi'nin de çok sevimli fotoğrafları var. Bu çocukların hepsinin bir zamanlar melek gibi yanakları olan küçük melekler olduğuna inanmak zor, değil mi?"

Levi'nin birkaç fotoğrafını gösteriyor ve ben, atın yanında duran ve büyük kovboy çizmeleriyle sırttan fotoğrafına gülümsemek zorunda kalıyorum. Bir diğeri ise dört kardeşin çiftlik evinin önünde durduğu

ve bir tanesinde de genç Grant ve Levi, bir dağda kollarını birbirlerine dolamış olarak poz veriyorlar.

"Hazel! Bana yardım eder misin?" Dakota mutfaktan sesleniyor.

"Hemen dönerim." Hazel dizime hafifçe vuruyor. "Ama sen de bakmalısın. İçinde güzel fotoğraflar var."

Sayfaları çeviriyorum, Stockton ailesinin tarihini geriye doğru tarıyorum, ta ki dedesi ve büyükannesinin siyah-beyaz fotoğraflarını bulana kadar. Birinde eski bir Ford kamyonetin kasasında oturuyorlar. Bir diğesinde ise birbirlerine sarılmışlar, Levi'nin ikizi gibi görünen dedesi üniformasıyla şık görünüyor, büyükannesi ise güzel koyu renkli bir elbise ve zafer bukleleriyle poz veriyor.

Sayfayı çeviriyorum ve kalbim duruyor. Albümü kucağımdan alıp, net göremiyormuşum gibi yüzüme yaklaştırıyorum. Masada, İkinci Dünya Savaşı üniformaları giymiş bir grup asker oturuyor. İkisini hemen tanıyorum. Bir diğegini ise Charlotte'un bana gösterdiği arşiv fotoğraflarından tanıyorum. Sonuncusunu ise, odaya yeni giren adama tıpatıp benzemeseydi tanımakta zorlanırdım.

"Neden hayalet görmüş gibi bakıyorsun?" Levi endişeyle bana bakar.

"Şuna bak." Albümden fotoğrafı çıkarıp, üzerimde duran ona uzattım. Bu, arka yüzündeki mürekkep mavisi el yazısını görmek için bana mükemmel bir açı sağladı.

Schaefer, O'Leary, Kelly, Stockton. 1945.

Levi içinden küfürler eder, yüzünün rengi soluyor.

"Babamı son gördüğümde, çiftlikte bir taşla iki kuş vurmaktan bahsetmişti. Bunun senin ailenle ilgili grotesk bir gönderme olduğunu düşünmüştüm. Ama ya başka bir şey kastetmişse?" diye soruyorum.

Zephyrine ve Levi'yi daha fazla mı istiyorsunuz?

[Bonus Epilog'u okuyun.](#) ____

Aspen'in kitabını mı istiyorsunuz? [Buradan okuyun.](#)

SONRA NE OKUYUM

SESSİZ ATILAR

[Boğa Koşusu](#) - Hazel & Ramsey

[Karanlık At](#) - Grant & Dakota

[Yüksek Su](#)

QUEEN CITY KAOS SERİSİ

[Kaos Öncesi](#) - Öncü Roman [Rakip](#)

[Kalpler](#) - Madison & Quentin [Kazanmak](#)

[İçin](#) - Beatrix & Cooper

SEATTLE PHANTOM FUTBOL SERİSİ

[Defansif Uç](#) - Ön Hikaye Kısa Hikaye [Altı](#)

[Seçim](#) - Alexander & Harper

[Overtime](#) - Colton & Joss

[Wild Card](#) - Tobias & Scarlett

NOVELLALAR

[Lords of Misrule](#) - Charlotte, Hudson, Rowan ve Finn

SÖZLÜK

abbess – Bir rahibe manastırının başı olan rahibe.

manastır – Bir kiliseyi de içeren, topluluk içinde yaşayan bir grup rahibe.

tövbe/pişmanlık eylemi – günah çıkarma sırasında okunan dua,

günahlarınız için duyduğunuz üzüntünün ifadesi

aspergillum – Kutsal su serpmeye aracı.

Carolingian relics – 8 ve 9 yüzyıllarda Charlemagne'nin ailesi tarafından kurulan Frank hanedanıyla ilgili dini öneme sahip nesneler.

convent – Rahibelerin oluşturduğu topluluk.

habit – Roma Katolik rahibeleri tarafından giyilen, genellikle tunik ve başlık gibi unsurları içeren kendine özgü dini kıyafet.

günah işleme fırsatı – Bir durum, kişi veya yerin, yakınlığı ve içsel cazibesi nedeniyle bir bireyin günah işleme olasılığını artırabileceği teolojik kavram.

acemi – Henüz son yeminini etmemiş, ancak manastırın bir üyesi olarak yaşayan, eğitim gören rahibe.

prie-dieu – Dua, ibadet ve tefekkür için kullanılan, diz çökme yeri olan bir dua masası veya standı.

reliquary – Kutsal emanetlerin saklandığı kap.

uzlaşma ayini – Günah çıkarma için kullanılan başka bir terim.

thurible – Zincirlerle asılan ve

genellikle sunak görevlisi tarafından taşınır. İbadet sırasında yakılabilir ve sembolik olarak arınma için kullanılabilir.

TEŞEKKÜRLER

Siz okuyuculara, bu kitaba ve bana şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim! Desteğiniz benim için çok değerli.

Kat, Kara ve Vanessa, sizin detaylara gösterdiğiniz özen olmasaydı bu kitaplar ortaya çıkmazdı. Böylesine harika bir editör ekibine sahip olduğum için çok minnettarım.

Jaime, Cassie ve Mackenzie, yazmak için daha fazla zamanım olması için yaptığınız her şey ve tüm teşvik ve desteğiniz için teşekkür ederim. Sizler olmadan bunu başaramazdım!

Thorunn ve Ashley'e, tüm teknik araştırma sorularımı yanıtladığınız, düşünceli geri bildirimleriniz ve tüm destek sözleriniz için teşekkür ederim!

Beta okuyucularım Tiffany, Britt, Sarah ve Jess'e, şüphelerim olduğunda beni motive eden çılgın tepkileriniz ve Stockton ailesinin itibarını koruduğumdan emin olduğunuz için teşekkür ederim.

Eva ve Kelly'ye, beni hem ayaklarımın üzerinde tutuyor hem de ilham veriyorsunuz. Arkadaşlığınız için size çok minnettarım. Sizler olmasaydınız bu noktaya gelemezdim.

İçerik Ekibime, karakterlerime, kitaplarıma ve bana verdiğiniz tüm destek için çok teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bunu başaramazdım ve yaptığınız her düzenleme ve verdiğiniz her tavsiye için size sonsuz minnettarım. FMC'lerimin birbirlerini desteklediklerini yazdığımda, lütfen bilin ki bu ilhamın bir parçası da sizlersiniz!

YAZAR HAKKINDA

Maggie Rawdon, Orta Batı'da yaşayan bir romantik roman yazarıdır. O, sizi utandırıp bayıltıracak kadar küfürbaz erkekler ve onları ilk aşık eden akıllı, bağımsız kadınları konu alan, nefes kesici romantik romanlar yazmaktadır. Kavgaları daha çok flört gibi görünen düşman-arkadaşlar ve buldukları aileler hakkında yazmaya zaafı vardır.

Gerçek sporları kurgusal sporlar kadar sever ve futbol sezonu boyunca köpekleriyle birlikte televizyonun önünde yazmaya vakit ayırır. Editörlük işlerinin son teslim tarihi yaklaşmadığında, hafta sonu yürüyüşleri arasında epik tarihi dramaları veya fantastik dizileri izleyerek vakit geçirir.

FB'deki okuyucu grubuna buradan katılabilirsiniz:

<https://www.facebook.com/groups/rawdonsromantics>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

